

அந்நியோன்யம்

ஓஷோ

அந்நியோன்யம்

தன்னிடமும் அடுத்தவரிடமும் முழுமையான நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளுதல்

முன்னுரை

அந்நியோன்யம் குறித்து அனைவருக்கும் பயம் - அதை நீங்கள் உணர்ந்திருக்கிறீர்களா இல்லையா என்பது வேறு விஷயம். அந்நியோன்யம் என்பது அறிமுகமற்ற ஒருவரின் முன்னிலையில் உங்களை முழுமையாக வெளிப்படுத்துவதாகும் - அதிலும் நாம் அனைவரும் அறிமுகமற்றவர்களே; யாருக்கும் யாரையும் தெரியாது. நமக்கேகூட நாம் அறிமுகமற்றவர்கள் தான், ஏனென்றால் நாம் யார் என்பது நமக்குத் தெரியாது.

அந்நியோன்யம் உங்களை அறிமுகமற்ற ஒருவரிடம் நெருக்கமாகக் கொண்டு செல்கிறது. Box matter[நீங்கள் உங்களுடைய தற்காப்பு நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் கைவிட வேண்டும்; அப்பொழுது மட்டுமே அந்நியோன்யம் சாத்தியமாகும். இதில் உள்ள பயம் என்னவென்றால் நீங்கள் உங்களுடைய தற்காப்பு நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும், உங்களுடைய முகத்திரைகள் அனைத்தையும் விட்டுவிட்டால், அந்த அறிமுகமற்ற நபர் உங்களை என்ன செய்யப்போகிறார் என்பது யாருக்குத் தெரியும்? நாம் அனைவரும் ஆயிரத்து ஒரு விஷயங்களை மறைத்து வைத்திருக்கின்றோம், பிறரிடம் இருந்து மட்டுமல்ல, நம்மிடமிருந்தேகூட,] ஏனென்றால், பல வகையான கட்டுப்பாடுகள், உணர்ச்சிகளை அடக்குதல், சமய நெறிகளால் தடை செய்யப்பட்ட செயல்கள் ஆகியவற்றுடன் கூடிய ஒரு ஆரோக்கியமற்ற சமுதாயத்தினால் நாம் வளர்க்கப்பட்டிருக்கிறோம். இதில் பயம் என்னவென்றால் அறிமுகமற்ற ஒருவரிடம் - நீங்கள் அவருடன் முப்பது வருடங்கள், நாற்பது வருடங்கள் வாழ்ந்திருக்கலாம், அது முக்கியமில்லை, அந்த அறிமுகமற்ற நிலை மறைவதேயில்லை - ஒரு சிறிய தற்காப்பு ஏற்பாட்டை, ஒரு சிறிய இடைவெளியை வைத்துக் கொள்வது பாதுகாப்பாகத் தோன்றுகிறது, ஏனென்றால் யாரேனும் உங்களுடைய பலவீனங்களை, உங்களுடைய சபலங்களை, உங்களுடைய பாதுகாப்பாற்ற நிலையை தங்களுடைய சுயநலத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ள முடியும்.

அந்நியோன்யம் குறித்து அனைவருக்கும் பயம்.

அனைவருக்கும் அந்நியோன்யம் தேவைப்படுவதால் இந்தப் பிரச்சனை மேலும் சிக்கலானதாக மாறுகிறது. அனைவருக்கும் அந்நியோன்யம் தேவைப்படுகிறது, ஏனென்றால், அது இல்லையெனில், இந்த பிரபஞ்சத்தில் நீங்கள் தன்னந்தனியாக - ஒரு நண்பர் இன்றி, ஒரு காதலர் இன்றி, நீங்கள் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளக்கூடிய ஒருவரும் இன்றி, உங்களுடைய

காயங்களையெல்லாம் வெளிப்படுத்தக்கூடிய ஒருவரும் இன்றி இருக்கிறீர்கள். காயங்கள் திறந்த நிலையில் இருந்தால் அன்றி அவற்றினால் குணமடைய முடியாது. நீங்கள் அவற்றை எவ்வளவு அதிகமாக மறைக்கிறீர்களோ, அவ்வளவு ஆபத்தானவையாக அவை மாறுகின்றன. அவை புற்றுநோய் தன்மையுடையவையாக மாறிவிடக்கூடும்.

ஒரு விதத்தில் பார்த்தால் அந்நியோன்யம் ஒரு அத்தியாவசியத் தேவை. அதனால் அனைவரும் அதற்காக ஏங்குகின்றனர். அடுத்தவர் அந்நியோன்யமாக இருக்க வேண்டுமென்று நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள். அவர் தன்னுடைய தற்காப்பு ஏற்பாடுகளையெல்லாம் விட்டுவிட்டு பாதுகாப்பின்றி இருக்க வேண்டும், தன்னுடைய காயங்களையெல்லாம் வெளிப்படுத்த வேண்டும், தன்னுடைய முகத்திரைகளை மற்றும் பொய்யான முகங்களையெல்லாம் விட்டுவிட வேண்டும், உள்ளபடியே எதையும் மறைக்காமல் உங்களிடம் முழுவதும் வெளிப்படையாய் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்கள். ஆனால் மற்றொருவிதத்தில் பார்த்தால், அனைவருக்கும் அந்நியோன்யம் குறித்து பயம் - நீங்கள் அடுத்தவருடன் அந்நியோன்யமாக இருக்க விரும்புகிறீர்கள், ஆனால், **உங்களுடைய** தற்காப்பு நடவடிக்கைகளை நீங்கள் விடுவதில்லை. நண்பர்களிடையே, காதலர்களிடையே உள்ள போராட்டங்களுள் இது ஒன்றாகும்: யாருக்கும் தன்னுடைய தற்காப்பு நடவடிக்கைகளை விட்டுவிட விருப்பமில்லை, யாருக்கும் முற்றிலும் வெளிப்படையாகவும், நேர்மையாகவும், திறந்த இதயத்துடனும் இருப்பதற்கு விருப்பமில்லை - இருப்பினும் இருவருக்கும் அந்நியோன்யம் தேவைப்படுகிறது.

உங்களுடைய மதங்கள், உங்களுடைய கலாச்சாரங்கள், உங்களுடைய சமுதாயங்கள், உங்களுடைய பெற்றோர், உங்களுடைய கல்வி - இவையெல்லாம் உங்களுக்கு அன்பளிப்பாக அளித்துள்ள கட்டுப்பாடுகளையும், உணர்ச்சிகளை அடக்கி வைக்கின்ற உங்களுடைய தன்மையையும் நீங்கள் விடாதவரையில் - உங்களால் எப்பொழுதும் வேறொருவருடன் அந்நியோன்யமாக இருக்க முடியாது. மேலும், அதற்கு நீங்கள் தான் முன்முயற்சி எடுக்க வேண்டும்.

ஆனால் உணர்ச்சிகள் எதையும் நீங்கள் கட்டுப்படுத்தவில்லை அல்லது அடக்கவில்லை என்றால், அப்பொழுது உங்களிடம் காயங்கள் எதுவும் இருக்காது. நீங்கள் ஒரு எளிமையான, இயற்கையான வாழ்க்கை வாழ்ந்திருந்தால், அந்நியோன்யம் குறித்து எந்த பயமும் இருக்காது - இரு ஒளிச்சுடர்கள் கிட்டத்தட்ட ஒரே சுடராகி விடுமளவு மிகவும் நெருங்கி வருகின்ற மிகப்பெரிய ஆனந்தம் மட்டுமே இருக்கும். அந்த சந்திப்பு மிகப்பெரிய திருப்தியை, மகிழ்ச்சியை, நிறைவை அளிப்பதாக இருக்கும். ஆனால், நீங்கள் அந்நியோன்யமாக இருப்பதற்கு முயற்சிப்பதற்கு முன்னால், நீங்கள் உங்களுடைய இல்லத்தை முழுவதும் தூய்மைப்படுத்த வேண்டும்.

விழிப்புணர்வுடைய ஒருவரால் மட்டுமே அந்நியோன்யத்தை அனுமதிக்க முடியும். அவரிடம் மறைப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. யாருக்காவது தெரிந்துவிட்டால் என்னவாகும்

என்கின்ற அச்சத்தை கொடுக்கக்கூடிய விஷயங்கள் அனைத்தையும் அவரே விட்டுவிட்டார். அவரிடம் ஒரு அமைதியும், ஒரு அன்பான இதயமும் மட்டுமே இருக்கின்றன.

உங்களை நீங்கள் முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். உங்களால் உங்களை முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை என்றால், வேறொருவர் உங்களை ஏற்றுக்கொள்வார் என்று எப்படி நீங்கள் எதிர்பார்க்க முடியும்? ஆனால், நீங்கள் அனைவராலும் கண்டனம் செய்யப்பட்டிருக்கிறீர்கள், அதனால் நீங்கள் ஒரு விஷயத்தை மட்டுமே கற்றுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்: சுய-கண்டனம். அதை நீங்கள் மறைத்துக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள்; மற்றவர்களிடம் காண்பிப்பதற்கு அது ஒரு அழகான விஷயம் அல்லவே. உங்களுக்குள்ளே விரும்பத்தகாத விஷயங்கள் மறைந்திருக்கின்றன என்பது உங்களுக்குத் தெரியும், உங்களுக்குள்ளே தீய விஷயங்கள் மறைந்திருக்கின்றன என்பது உங்களுக்குத் தெரியும், உங்களுக்குள்ளே மிருகத்தன்மை மறைந்திருக்கின்றது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். உங்களுடைய மனப்பான்மையை நீங்கள் முழுமையாக மாற்றிக் கொண்டு, உங்களையும் இந்த பிரபஞ்சத்தில் உள்ள மிருகங்களுள் ஒன்றாக நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாவிடில் . . .

மிருகம் என்கின்ற சொல் தரக்குறைவானது அல்ல. அது 'உயிருடனிருத்தல்' என்று மட்டுமே பொருள் தருகிறது; அது அனீமா என்கின்ற மூலச்சொல்லில் இருந்து வருகின்றது. உயிருடன் இருக்கும் யாராக இருப்பினும் அவர் ஒரு மிருகம் ஆவார். ஆனால் மனிதனுக்கு இவ்வாறு கற்றுத்தரப்பட்டிருக்கிறது, "நீங்கள் எல்லாம் மிருகங்கள் அல்ல; மிருகங்கள் உங்களை விட மிகவும் தாழ்ந்த நிலையில் இருக்கின்றன. நீங்கள் மனிதர்கள்." உங்களுக்கு ஒரு பொய்யான உயர்வுநிலை அளிக்கப்பட்டுள்ளது. [உண்மை என்னவெனில், இயற்கைக்கு உயர்ந்தது, தாழ்ந்தது என்பதில் நம்பிக்கை இல்லை. இயற்கைக்கு எல்லாமே சமமானவை: மரங்கள், பறவைகள், மிருகங்கள், மனிதர்கள். இயற்கையில், அனைத்தும் அவை இருக்கின்றவாறே முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றன; அதனிடம் எந்தக் கண்டனமும் இல்லை.]Box matter

உங்களுடைய பாலுணர்வை நிபந்தனைகள் எதுவும் இன்றி நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டால், மனிதனும் உலகில் உள்ள ஒவ்வொரு உயிரினமும் எளிதில் அழியக்கூடியவை, வாழ்வு என்பது எந்தக் கணமும் அறுந்துவிடக் கூடிய ஒரு மிகமெல்லிய நூல் என்பதை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டால் இது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுவிட்டால், அத்துடன் மாமன்னர் அலெக்சாண்டர், மாபெரும் வீரர் முகமது அலி போன்றவர் நீங்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் பொய்யான அகம்பாவங்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டால் – ஒவ்வொருவரும் தன்னுடைய சாதாரணமான நிலையிலேயே அழகானவர் என்பதை நீங்கள் முழுமையாகப் புரிந்து கொள்கிறீர்கள்; மேலும் அனைவருக்கும் பலவீனங்கள் இருக்கின்றன; அவை மனித இயற்கையின் ஒரு அங்கம், ஏனென்றால் நீங்கள் இரும்பினால்

செய்யப்பட்டிருக்கவில்லை. நீங்கள் மிகவும் எளிதில் அழிந்துவிடக்கூடிய உடலினால் செய்யப்பட்டிருக்கிறீர்கள். 98 டிகிரிக்கும் 110 டிகிரிக்கும் இடையில் உள்ள 12 டிகிரிகள் வெப்ப நிலை வரம்பிற்குள் மட்டுமே உங்களது வாழ்நாள் முழுவதும் அடங்கியுள்ளது. இந்த வெப்பநிலைக்கு கீழே சென்றாலும் நீங்கள் உயிருடன் இருக்கமாட்டீர்கள்; அதற்கு மேலே சென்றாலும் நீங்கள் உயிருடன் இருக்கமாட்டீர்கள். உங்களுக்கு உள்ளே இருக்கும் ஆயிரத்து ஒரு விஷயங்களுக்கும் இதுவே பொருந்தும். உங்களின் மிகவும் அடிப்படையான தேவைகளுள் ஒன்று நீங்கள் தேவைப்படும் ஒருவராக இருப்பதுவே. ஆனால், “தேவைப்படும் ஒருவராக, நேசிக்கப்படும் ஒருவராக, ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட ஒருவராக இருப்பது என்னுடைய அடிப்படையான தேவை” என்பதை யாரும் ஏற்றுக்கொள்ள விரும்புவதில்லை.

நாம் மிகுந்த போலித்தனங்களுடன், வெளி வேடங்களுடன் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் - அதனால்தான் அந்நியோன்யம் பயத்தை ஏற்படுத்துகிறது. நீங்கள் என்னவாக தோற்றம் அளிக்கிறீர்களோ, அதுவாக நீங்கள் இல்லை. உங்களுடைய தோற்றம் பொய்யானது. நீங்கள் சந்நியாசியைப்போலத் தோற்றமளிக்கலாம், ஆனால் ஆழத்தில் நீங்கள் இன்னமும் எல்லா ஆசைகளும், எல்லா ஏக்கங்களும் உடைய ஒரு பலவீனமான மனிதர் தான்.

மனித இனத்தையே பைத்தியமாக்கியுள்ள உங்களுடைய மரபு ஒழுங்குமுறைகள் எல்லாவற்றையும் மீறி, உங்களை நீங்கள் முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்வது தான் முதல் படியாகும். உங்களை நீங்கள் இருக்கின்றவாறே முழுமையாக ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டால், அந்நியோன்யம் பற்றிய பயம் மறைந்துவிடும். அப்பொழுது உங்களால் உங்களுடைய மரியாதையை இழக்க முடியாது, உங்களுடைய உயர்ந்தநிலையை இழக்கமுடியாது, உங்களால் உங்களுடைய அகம்பாவத்தை இழக்க முடியாது. உங்களால் உங்களுடைய ஆழ்ந்த பக்தியுடைய நிலையை இழக்க முடியாது, உங்களால் உங்களுடைய புனிதத்தன்மையை இழக்க முடியாது - அவற்றையெல்லாம் நீங்களே விட்டுவிட்டீர்கள். நீங்கள் ஒரு சிறு குழந்தையைப் போல் முற்றிலும் கள்ளங்கபடமற்றவராக இருக்கிறீர்கள். உங்களால் உங்களை வெளிப்படுத்த முடியும், ஏனென்றால், உங்களுக்கு உள்ளே நெறிப்பிறழ்வுகளாக மாறிவிட்ட விரும்பத்தகாத அடக்கு முறைகளால் நீங்கள் நிரப்பப்பட்டிருக்கவில்லை. நீங்கள் உணர்கின்றவை அனைத்தையும் உங்களால் நேர்மையாகவும் உண்மையாகவும் கூற முடியும். மேலும் [அந்நியோன்யமாக இருப்பதற்கு நீங்கள் தயாராக இருந்தீர்கள் என்றால், அடுத்தவரும் அந்நியோன்யமாக இருப்பதற்கு நீங்கள் ஊக்கமளிப்பீர்கள். உங்களுடைய வெளிப்படையாக இருக்கும் நிலை அடுத்தவரும் உங்களிடம் வெளிப்படையாக இருப்பதற்கு உதவி செய்யும். உங்களுடைய பாசாங்கற்ற எளிமை அடுத்தவரையும் எளிமை, கள்ளங்கபடமற்ற தன்மை, நம்பிக்கையுணர்வு, நேசம்,

வெளிப்படையாக இருத்தல் ஆகியவற்றையெல்லாம் மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிக்க அனுமதிக்கும்.]

நீங்கள் முட்டாள்தனமான கொள்கைகளில் சிறைபட்டு இருக்கிறீர்கள், இதில் பயம் என்னவென்றால் நீங்கள் யாருடனாவது மிகவும் அந்நியோன்யமாக இருந்தீர்கள் என்றால், அதை அவர் தெரிந்து கொள்வார் என்பதுதான். ஆனால் நாம் பலவீனமான உயிரினம் -- இந்த பிரபஞ்சத்திலேயே மிகவும் பலவீனமான உயிரினம். மனிதக் குழந்தைதான் எல்லா மிருகங்களுடைய குழந்தைகளிலும் மிகவும் பலவீனமானது. மற்ற மிருகங்களுடைய குழந்தைகள் தாய் இல்லாமல், தந்தை இல்லாமல், ஒரு குடும்பம் இல்லாமல் உயிர்வாழ முடியும். ஆனால் மனிதக் குழந்தை உடனே இறந்துவிடும். ஆனால் இந்த பலவீனம் கண்டனத்திற்குரிய ஒன்றல்ல - இதுதான் உணர்வுநிலையின் மிகவும் உயர்ந்த வெளிப்பாடாகும். ஒரு ரோஜா மலர் பலவீனமாகத்தான் இருக்கப்போகிறது; அது ஒரு கல் அன்று. கல்லாக இல்லாமல் ஒரு ரோஜா மலராக இருப்பதற்காக நீங்கள் தாழ்வாக உணர வேண்டியதில்லை.

இருவர் அந்நியோன்யமானவர்களாக மாறும் பொழுது மட்டுமே, அவர்கள் அப்போதிருந்து அறிமுகமற்றவர்களாக இல்லை. நீங்கள் மட்டும் பலவீனங்கள் நிறைந்தவர் அல்ல, அடுத்தவரும் கூடத்தான் - ஏன் எல்லோருமே - பலவீனங்கள் நிறைந்தவர்கள்தான் என்பதைக் காண்பது ஒரு அழகான அனுபவம். எதனுடைய உயர்ந்த வெளிப்பாடுமே பலவீனமானதாகி விடுகிறது. வேர்கள் மிகவும் பலமானவை. ஆனால் ஒரு மலர் அவ்வளவு பலமிக்கதாக இருக்க முடியாது. அதனுடைய அழகே அது பலமிக்கதாக இல்லாமல் இருப்பதில்தான் இருக்கின்றது. காலையில் கதிரவனை வரவேற்க அது தன்னுடைய இதழ்களை விரிக்கிறது, நாள்முழுவதும் அது காற்றிலும் மழையிலும் வெயிலிலும் நடனமாடுகிறது, மாலைக்குள் அதனுடைய இதழ்கள் விழத்தொடங்கிவிட்டன; அது மறைந்துவிடுகிறது.

அழகானவை அனைத்துமே, சிறப்புமிக்கவை அனைத்துமே, மிகக்குறைந்த நேரமே நிலைத்து இருக்கக்கூடியவையாகத்தான் இருக்கப்போகின்றன. ஆனால் நீங்கள், எல்லாமே என்றும் நிலைத்து இருப்பவையாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்கள். நீங்கள் யாரோ ஒருவரை நேசிக்கிறீர்கள், அப்பொழுது நீங்கள் சத்தியம் செய்கிறீர்கள், “என்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் நான் உன்னை நேசிப்பேன்.” ஆனால் உங்களுக்கு மிகவும் நன்றாகத் தெரியும், நாளையைப் பற்றிக்கூட உங்களால் உறுதியாகக் கூற முடியாது என்று - நீங்கள் ஒரு பொய்யான உறுதி மொழி அளிக்கிறீர்கள். நீங்கள் சொல்லக்கூடியதெல்லாம் இதுதான், “இந்த கணம் உன்னிடம் நான் காதல் கொண்டிருக்கிறேன், நான் என்னை முழுமையாக உனக்கு அளிப்பேன். அடுத்த கணத்தைப் பற்றி எனக்கு எதுவும் தெரியாது. என்னால் எவ்வாறு உறுதிமொழி அளிக்க முடியும்? நீ என்னை மன்னிக்க வேண்டும்.”

ஆனால் காதலர்கள் தங்களால் நிறைவேற்ற முடியாத எல்லாவிதமான விஷயங்களுக்கும் உறுதி மொழி அளிக்கிறார்கள். பின்னர் பெரும் ஏமாற்றம் ஏற்படுகிறது; பின்னர் அந்த இடைவெளி பெரிதாகிறது; பின்னர் சண்டை, முரண்பாடு, போராட்டம் ஆகியவற்றால் அதிக மகிழ்ச்சிகரமானதாக மாறியிருக்க வேண்டிய ஒரு வாழ்க்கை ஒரு நீண்ட, நீட்டிக்கப்பட்ட துயரமாக மாறுகின்றது.

அந்நியோன்யம் குறித்து உங்களுக்கு பயம் என்பதை நீங்கள் உணர்ந்து கொண்டீர்கள் என்றால், அது உங்களுக்கு ஒரு மிகப்பெரிய வெளிப்பாடாக இருக்க முடியும், மேலும் நீங்கள் உங்களுக்கு உள்ளே நோக்கி, உங்களை அவமானம் கொள்ளச் செய்யும் எல்லாவற்றையும் விட ஆரம்பித்தீர்கள் என்றால், உடன் உங்களுடைய இயல்பை, இப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்று இல்லாமல், உள்ளபடியே ஏற்றுக்கொண்டீர்கள் என்றால், அது உங்களுக்கு ஒரு புரட்சிகரமான மாற்றமாக இருக்க முடியும். நான் எந்த “நிபந்தனை” களையும் போதிப்பதில்லை. எல்லா நிபந்தனைகளும் மனிதனுடைய மனதை நோயுற்ச செய்கின்றன. மனிதர்களுக்கு நிகழ்காலத்தில் இருத்தலின் அழகு, இயல்பாக இருத்தலின் பிறும்மாண்டமான அழகு கற்றுத்தரப்பட வேண்டும். மரங்கள் பத்துக் கட்டளைகள் எதையும் அறியாது, பறவைகள் புனித நூல்கள் எதையும் அறியாது. மனிதன் மட்டுமே தனக்கு ஒரு பிரச்சினையை உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கிறான். உங்களுடைய இயல்பையே நீங்கள் கண்டிக்கும் பொழுது, நீங்கள் பிளவுபட்டுப் போகிறீர்கள், நீங்கள் முரண்பட்ட கருத்துக்கள் உடைய மன நோயாளி (schizophrenic) ஆகின்றீர்கள்.

சாதாரண மக்கள் மட்டும் அல்ல, மனதைப் பற்றிப் மனித இனம் புரிந்து கொள்வதற்கு பெரிதும் பங்களித்த சிக்மண்ட் .:பிராய்ட் போன்றவர்களின் நிலையில் உள்ளவர்களும் இவ்வாறுதான் இருக்கின்றனர். உளவியல் ஆராய்ச்சி முறை என்பது மன நோய்க்கான அவருடைய சிகிச்சை முறை. உங்களை அறியாமல் உங்களுக்குள்ளே இருக்கும் எல்லாவற்றையும் உங்களது உணர்வுக்கு கொண்டு வர வேண்டும் என்பது அது. அதில் உள்ள இரகசியம் இதுதான்; விழிப்புணர்வற்ற ஆழ்மனதினுள் இருக்கும் ஒன்றை நாம் நம்முடைய விழிப்புடைய மனதிற்குள் கொண்டு வந்துவிட்டால், அது மறைந்துவிடுகிறது. நீங்கள் அதிக தூய்மையானவராக, இலேசானவராக மாறிவிடுகிறீர்கள். மனதின் விழிப்புணர்வற்ற பகுதிக்குள் இருப்பவையின் சுவையை நீக்க நீக்க உங்களுடைய விழிப்புணர்வு பெரிதாகிக் கொண்டே போகிறது. விழிப்புணர்வற்ற மனதின் பரப்பளவு சுருங்கச் சுருங்க, விழிப்புணர்வின் எல்லை விரிவடைகின்றது.

அது மிக ஆழமான ஒரு உண்மை. கிழக்கத்திய நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்கள் இதனை பல்லாயிரம் ஆண்டுகளாக அறிந்திருக்கிறார்கள், ஆனால் மேற்கத்திய நாடுகளுக்கு சிக்மண்ட் .:பிராய்ட் தான் அதை அறிமுகப்படுத்தினார் - கிழக்கத்திய நாடுகள் மற்றும் அவற்றின் உளவியல் முறைகள் பற்றி அறியாமலே. அது அவருடைய தனிப்பட்ட பங்களிப்பு

ஆகும். ஆனால், தன்னை உளவியல் ஆராய்ச்சிக்கு உட்படுத்திக் கொள்ள அவர் என்றுமே தயாராக இருந்ததில்லை என்பதை அறிந்தால் நீங்கள் ஆச்சர்யப்படுவீர்கள். உளவியல் ஆராய்ச்சி முறையை உருவாக்கியவர், உளவியல் ஆய்வுக்குத் தன்னை உட்படுத்திக்கொள்ளவேயில்லை. அவருடன் பணியாற்றியவர்கள் அவரிடம் திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்தினார்கள், “எங்களுக்கு நீங்கள் முறையை அளித்திருக்கிறீர்கள், நாங்கள் அனைவரும் உளவியல் ஆய்வுக்கு உட்பட்டிருக்கிறோம். நீங்கள் மட்டும் தங்களை உளவியல் ஆய்வுக்கு உட்படுத்தப்படக்கூடாது என்று ஏன் வலியுறுத்துகிறீர்கள்?”

அவர் கூறினார், “அதை முற்றிலும் மறந்து விடுங்கள்.” தன்னை வெளிப்படுத்துவதற்கு அவர் அங்கீகரினார். அவர் ஒரு மாமேதையாக மாறி இருந்தார், தன்னை வெளிப்படுத்துவது அவரை சாதாரண மனிதத்தன்மைக்கு தாழ்த்திவிடும். அவரிடமும் அதே பயங்கள், அதே ஆசைகள், அதே அடக்கிவைக்கப்பட்ட உணர்வுகள் தான் இருந்தன. அவர் தன்னுடைய கனவுகளைப் பற்றி பேசியதேயில்லை, அவர் மற்றவர்களுடைய கனவுகளை மட்டுமே கேட்டுக் கொண்டிருந்தார். அவருடன் வேலை பார்த்தவர்கள் மிகவும் ஆச்சர்யமுற்றார்கள் - “உங்களுடைய கனவுகள் பற்றி அறிந்து கொள்வது, மிகப்பெரிய பங்களிப்பாக இருக்கும்.” ஆனால் உளவியல் ஆய்வுக்கான சாய்வு இருக்கையில் படுத்துக்கொண்டு தன்னுடைய கனவுகள் பற்றி பேச அவர் ஒத்துக் கொள்ளவே இல்லை, ஏனென்றால் அவருடைய கனவுகளும், வேறு ஒருவருடையதைப் போன்று சாதாரணமானவையே – அதுதான் அந்த பயம்.

ஒரு கௌதம புத்தர் தியானத்திற்குள் செல்ல பயப்பட்டிருக்க மாட்டார் - அதுதான் அவருடைய பங்களிப்பு, தனிச்சிறப்புமிக்க புதியவகையான ஒரு தியான முறை. மேலும் அவர் எந்த உளவியல் ஆராய்ச்சி குறித்தும் பயப்பட்டிருக்க மாட்டார், ஏனென்றால், தியானம் செய்யும் ஒருவருக்கு மெல்ல மெல்ல அவருடைய கனவுகள் அனைத்தும் மறைந்து விடுகின்றன. பகல் பொழுதில் அவர் அமைதியான மனதுடன் இருக்கின்றார், சாதாரணமான எண்ண ஓட்டங்கள் அங்கு இல்லை. இரவுப் பொழுதில் அவர் ஆழ்ந்து உறங்குகிறார், ஏனென்றால் கனவுகள் என்பவை பகலில் இருந்து வரும் அனுபவிக்கப்படாத எண்ணங்கள், அனுபவிக்கப்படாத ஆசைகள், அனுபவிக்கப்படாத ஏக்கங்கள் அன்றி வேறு எதுவும் இல்லை. அவை கனவிலாவது தங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயற்சிக்கின்றன.

தன்னுடைய மனைவியைப் பற்றிக் கனவு காணும் ஒரு ஆணையோ அல்லது தன்னுடைய கணவரைப் பற்றி கனவு காணும் ஒரு பெண்ணையோ நீங்கள் காண்பது மிகவும் அரிதாக இருக்கும். ஆனால் அவர்கள் தங்களுடைய பக்கத்து வீட்டுக்காரருடைய மனைவி அல்லது பக்கத்து வீட்டுக்காரருடைய கணவரைப் பற்றி கனவு காண்பது மிகச் சாதாரணமானதாக இருக்கும். தன்னுடைய மனைவி சுலபமாக கிடைக்கிறாள்; மனைவியைப் பொறுத்தவரையில் கணவர் எதையும் அடக்கி வைப்பதில்லை. ஆனால், பக்கத்து

வீட்டுக்காரருடைய மனைவி எப்பொழுதுமே அதிக அழகுடன் இருக்கிறாள், வேலிக்கு அந்தப் பக்கம் உள்ள புல் எப்பொழுதுமே அதிக பசுமையாக இருக்கிறது. மேலும், எளிதில் நெருங்க முடியாத ஒன்று எப்பொழுதுமே, அதனை அடைய வேண்டும், அதனை உடைமையாக்கிக்கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற ஆழமான ஆசையை ஏற்படுத்துகிறது. பகல் பொழுதில் உங்களால் அதைச் செய்ய முடியாது. ஆனால் கனவுகளிலாவது நீங்கள் சுதந்திரத்துடன் இருக்கிறீர்கள். கனவு காணும் சுதந்திரம் இன்னமும் அரசாங்கங்களால் பறிக்கப்படவில்லை.

அதற்கு நீண்ட காலம் ஆகாது – விரைவில் அவர்கள் அதையும் எடுத்துக் கொள்வார்கள், ஏனென்றால், நீங்கள் எப்பொழுது கனவு காண்கின்றீர்கள், எப்பொழுது கனவு காணவில்லை என்பதை அவர்கள் கண்காணிப்பதற்கு வழிகள் இருக்கின்றன, ஏற்கனவே இருக்கின்றன. ஒரு நாள் உங்களுடைய கனவுகளைத் திரையில் காண்பிக்கக் கூடிய ஒரு அறிவியல் சாதனம் கண்டுபிடிக்கப்படக்கூடிய சாத்தியம் இருக்கிறது. உங்களுடைய தலையினுள் மின்னோட்டத்தின் ஒரு முனையினை பொருத்தினால் போதும். நீங்கள் நன்றாகத் துறங்கிக் கொண்டிருப்பீர்கள், ஆனந்தமாகக் கனவு கண்டு கொண்டு, உங்களின் பக்கத்து வீட்டுக்காரரின் மனைவியுடன் காதல் செய்து கொண்டு, அதை ஒரு திரையரங்கம் முழுவதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும். அதிலும் அவர்கள் அதுவரையில் அந்த மனிதரைப் புனிதமானவர் என்று எண்ணிக்கொண்டிருந்தனர்!

நீங்கள் கூட இந்த அளவிற்குப் பார்க்க முடியும்; ஒருவர் தூங்குகின்ற பொழுதெல்லாம் கவனியுங்கள்; கண் இமைகளின் உள்ளே அவருடைய விழிகள் எந்த அசைவையும் காண்பிக்கவில்லை என்றால், அப்பொழுது அவர் கனவு காணவில்லை. அவர் கனவு கண்டுகொண்டிருந்தால், அப்பொழுது நீங்கள் அவரது விழிகள் அசைவதைக் காண முடியும்.

ஒரு நாள் உங்களுடைய கனவினைத் திரையில் காண்பிப்பது சாத்தியமாகும். மேலும் குறிப்பிட்ட கனவுகளை உங்களுக்குள் கட்டாயப்படுத்துவது கூட சாத்தியமாகலாம். ஆனால் இப்பொழுது வரையிலாவது எந்த அரசியல் அமைப்பும் “மக்கள் கனவு காணும் சுதந்திரம் உடையவர்கள்; அது அவர்களுடைய பிறப்புரிமை” என்று இதுபற்றி பேசுவது இல்லை.

ஒரு கௌதம புத்தர் கனவு காண்பதில்லை. தியானம் என்பது மனதிற்கு அப்பாற்பட்டுச் செல்லும் ஒரு முறை ஆகும். அவர் இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் முழு அமைதியில் வாழ்கிறார். அவருடைய உணர்வுநிலை என்னும் ஏரியில் எந்தச் சிற்றலைகளும் இல்லை, எந்த எண்ணங்களும் இல்லை, எந்த கனவுகளும் இல்லை.

ஆனால் ஒரு சிக்மண்ட் ஃப்ராய்ட் பயப்படுகிறார், ஏனென்றால், தான் என்ன கனவு காண்கிறோம் என்பது அவருக்கு தெரியும்.

நான் ஒரு சம்பவத்தைப் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். மூன்று புகழ் பெற்ற இரஷ்ய நாவலாசிரியர்கள் - செக்கோவ், கார்சி மற்றும் டால்ஸ்டாய் - பூங்காவில் அமர்ந்து அரட்டை

அடித்துக் கொண்டிருந்தனர்; அவர்கள் நெருங்கிய நண்பர்கள். அவர்கள் மூவருமே மேதைகள், மிகவும் புகழ் பெற்ற நாவல்களை உருவாக்கியவர்கள், இன்றுகூட உலகின் மிகவும் புகழ் பெற்ற பத்து நாவல்களைக் குறிப்பிட வேண்டும் என்றால், அதில் ஐந்து நாவல்களாவது புரட்சி ஏற்படுவதற்கு முன்னர் இருந்த இந்த இரஷ்ய நாவல் ஆசிரியர்களுடையதாக இருக்கும்.

செக்கோவ் தம் வாழ்வில் இடம் பெற்ற பெண்களைப் பற்றிக் கூறிக் கொண்டிருந்தார், கார்த்தியும் கலந்து கொண்டார், அவரும் சில விஷயங்களைக் கூறினார். ஆனால் டால்ஸ்டாய் அமைதியாகவே இருந்தார். டால்ஸ்டாய் மிகவும் பழமைவாதியும், மதப்பற்று மிக்க கிறிஸ்தவரும் ஆவார். மகாத்மா காந்தி தன்னுடைய குருக்களாக மூன்று பேரை ஏற்றுக்கொண்டுள்ளார், அதில் ஒருவர் டால்ஸ்டாய் என்பதை அறிந்தால் நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள்.

தன்னுடைய உணர்ச்சிகளை அவர் மிகவும் அடக்கி வைத்திருக்க வேண்டும். அவர் இரஷ்யாவில் உள்ள மிகப்பெரிய பணக்காரர்களுள் ஒருவர் - பிரபுக்களின் சமூகத்தைச் சேர்ந்தவர் - ஆனால், அவர் ஒரு ஏழைப் பிச்சைக்காரரைப் போல வாழ்ந்தார், ஏனென்றால், “ஏழைகள் அருள் பெற்றவர்கள், அவர்கள் இறைவனுடைய இராஜ்ஜியத்திற்கு வாரிசுகளாக அமைவார்கள்”, அவருக்கு இறைவனுடைய இராஜ்ஜியத்தை விட்டுக் கொடுக்க மனமில்லை. இது எளிமை அன்று, இது ஆசைகள் அற்ற நிலையும் அன்று - இது மிகவும் அதிகமான ஆசை. இது மிகுந்த பேராசை. இது அதிகாரத்தை அளவிற்கு அதிகமாக விரும்பும் இயல்பு. அவர் இந்த வாழ்க்கையையும் இதில் உள்ள இன்பங்களையும் துறக்கிறார், ஏனென்றால், இது ஒரு சிறிய வாழ்க்கை, ஆனால், அவர் நிரந்தரமாக சுவர்க்கத்தையும் இறைவனுடைய இராஜ்ஜியத்தையும் மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிப்பார். இது ஒரு நல்ல பேரம் - கிட்டத்தட்ட ஒரு பரிசுச் சீட்டை போன்றது, ஆனால் நிச்சயமானது.

டால்ஸ்டாய் சைவ உணவு மட்டுமே உட்கொண்டு ஒரு மிகுந்த பிரம்மச்சரிய வாழ்க்கை வாழ்ந்து வந்தார். அவர் கிட்டத்தட்ட ஒரு துறவியாக இருந்தார்! ஆகவே அவருடைய கனவுகள் மிகவும் அழகற்றவையாக இருந்திருக்க வேண்டும், அவருடைய எண்ணங்கள் மிகவும் அருவருக்கத்தக்கவையாக இருந்திருக்க வேண்டும். “டால்ஸ்டாய், நீ ஏன் அமைதியாக இருக்கின்றாய்? ஏதாவது சொல்!” என்று செக்கோவும், கார்த்தியும் அவரிடம் கேட்டபொழுது, அவர் கூறினார், “நான் பெண்களைப் பற்றி எதுவும் கூற முடியாது. என்னுடைய ஒரு கால் கல்லறையில் இருக்கும்பொழுதுதான் நான் ஏதாவது கூறுவேன். நான் அதைக் கூறிவிட்டு உடனே கல்லறையினுள் குதித்துவிடுவேன்.”

அவர் ஏன் எதையேனும் கூறுவதற்கு அவ்வளவு பயப்பட்டார் என்பதை உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியும்; அது அவருக்குள்ளே கொதித்துக் கொண்டிருந்தது. கேளுங்கள், டால்ஸ்டாய் போன்ற ஒரு மனிதருடன் நீங்கள் அந்நியோன்யமாக இருக்க முடியாது. . . .

அந்நியோன்யம் என்பதற்கு இதயத்தின் கதவுகள் உங்களுக்காகத் திறந்து இருக்கின்றன என்று பொருள்; உள்ளே வந்து விருந்தினராக இருப்பதற்கு நீங்கள் வரவேற்கப்படுகிறீர்கள். ஆனால், அடக்கி வைக்கப்பட்ட பாலுணர்வின் காரணமாக தூர்நாற்றம் அடிக்காத, எல்லா விதமான பாலுணர்வின் முரண்பட்ட நெறிமுறைகளால் கொதித்துக் கொண்டிராத இதயம், இயற்கையான ஒரு இதயம் உங்களிடம் இருந்தால் மட்டுமே அது சாத்தியமாகும். மரங்களைப் போன்று இயற்கையாக, குழந்தைகளைப் போன்று கள்ளங்கபடமில்லாமல் - அப்பொழுது அந்நியோன்யம் குறித்து எந்த பயமும் இல்லை.

அதைத்தான் நான் செய்ய முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்: உங்களுடைய தன்னுணர்வற்ற மனதின் பாரத்தைக் குறைக்க, உங்கள் மனதின் பாரத்தைக் குறைக்க, நீங்கள் சாதாரணமானவராக மாற உதவுவதற்கு. எளிமையாகவும் சாதாரணமாகவும் மட்டுமே இருப்பதைவிட மிகுந்த அழகுடையது எதுவும் இல்லை. அப்பொழுது நீங்கள், எவ்வளவு அந்நியோன்யமான நண்பர்கள், எவ்வளவு அந்நியோன்யமான உறவுகள் சாத்தியமோ அவ்வளவு வைத்துக்கொள்ளலாம், ஏனென்றால் உங்களுக்கு எது குறித்தும் பயம் இல்லை. நீங்கள் யார் வேண்டுமானாலும் படிக்கக்கூடிய ஒரு திறந்த புத்தகமாக இருக்கிறீர்கள். உங்களிடம் மறைப்பதற்கு எதுவும் இல்லை.

ஒவ்வொரு வருடமும் ஒரு வேட்டையாடும் குழுவினர் மோன்டானா மலைகளுக்குச் சென்றனர். அந்தக் குழுவினர், யார் முதலில் சமைப்பது என்பதை சீட்டுக் குலுக்கிப் போட்டுத் தீர்மானித்தார்கள், மேலும் உணவைப்பற்றி யார் குறை கூறுகிறார்களோ, அவர் அந்த அதிர்ஷ்டமில்லாத சமையல்காரரின் இடத்தை நிரப்ப வேண்டும் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு, யாரும் எதையேனும் கூறி சமையல் வேலையில் சிக்கிக்கொள்ளப் போவதில்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்ட சாண்டர்சன் கண்முடித்தனமான ஒரு திட்டத்திற்கு முடிவெடுத்தார். மானின் சாணத்தைக் கண்டெடுத்து, அதில் இரண்டு கையளவு அன்றிரவு வைத்த குழம்பிற்குள் சேர்த்துவிட்டார். முதல் சில வாய்கள் உண்டவுடன் நெருப்பைச் சுற்றி அமர்ந்திருந்தவர்கள் முகம் சுளித்தார்கள், ஆனால் யாரும் எதுவும் கூறவில்லை. பின்னர் ஒருவர் திடீரென்று அமைதியைக் கலைத்து “ஹேய்” என்று குரல் கொடுத்தார், “இந்த உணவு மானின் சாணத்தைப் போன்ற சுவையுடன் இருக்கிறது, ஆனால் நன்றாக இருக்கிறது!”

உங்களிடம் அத்துனை முகங்கள் இருக்கின்றன. உள்ளே ஒரு விதமாக எண்ணுகிறீர்கள்; வெளியே வேறு ஒன்றை வெளிப்படுத்துகிறீர்கள். உள்ளும் புறமும் இசைவுடன் ஒருங்கிணைந்த ஒரு அமைப்பாக நீங்கள் இல்லை.

இயல்பாக இருந்து சமுதாயம் உங்களுக்குள்ளே ஏற்படுத்தியிருக்கின்ற பிளவினை அழியுங்கள். [நீங்கள் உண்மையாக உணர்பவற்றை மட்டுமே பேசுங்கள்.] விளைவுகளைப் பற்றி கவலை கொள்ளாமல், உங்களுக்குள்ளே தானாக ஏற்படுகின்ற உணர்வுகளின்படி

செயல்படுங்கள். [இது ஒரு சிறிய வாழ்க்கை, இது இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஏற்படுகின்ற விளைவுகளைப் பற்றி எண்ணுவதில் வீணாக்கப்படக் கூடாது.]Box matter

ஒருவர் முழுமையாக, ஆழமாக, ஆனந்தமாக வாழ வேண்டும், மேலும் யார் வேண்டுமானாலும் படிக்கக்கூடிய ஒரு திறந்த புத்தகம் போன்று வாழ வேண்டும். இவ்வாறு வாழ்வதனால் சரித்தரப் புத்தகங்களில் உங்களது பெயர் இடம்பெறுமாறு நீங்கள் செய்யப் போவதில்லை. ஆனால் சரித்திரப் புத்தகங்களில் உங்களது பெயர் இடம் பெறுமாறு செய்வதனால் என்ன பயன் ?

நீங்கள் பிற்காலத்தில் நினைக்கப்பட வேண்டும் என்று எண்ணுவதை விட்டுவிட்டு இப்பொழுது வாழ்ங்கள். நீங்கள் மரணமடைந்து விடுவீர்கள்.

[லட்சக்கணக்கான மக்கள் பூமியில் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள், அவர்களுடைய பெயர்கள் கூட நமக்குத் தெரியாது. இந்த எளிய உண்மையை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் - நீங்கள் இங்கு சிறிது காலமே இருக்கப்போகிறீர்கள், அதன் பிறகு நீங்கள் மறைந்து விடுவீர்கள். இந்தச் சில நாட்கள் பயத்திலும், வெளிவேடமிடுவதிலும் வீணடிக்கப்படக்கூடாது.] Box matter இந்த நாட்கள் கொண்டாடப்பட வேண்டும்.

எதிர்காலத்தைப் பற்றி யாருக்கும் எதுவும் தெரியாது. உங்களுடைய சுவர்க்கம், உங்களுடைய நரகம், உங்களுடைய கடவுள் எல்லாம் நிரூபிக்கப்படாதவை, அவை அனேகமாக அனுமானங்களாக இருக்கக்கூடும். உங்களுடைய கையில் இருக்கிற ஒரே விஷயம் உங்களுடைய வாழ்வுதான் - அதை முடிந்த அளவிற்கு வளமாக்குங்கள்.

அந்நியோன்யத்தின் மூலம், நேசத்தின் மூலம், பலரிடம் நீங்கள் வெளிப்படையாக இருப்பதன் மூலம், நீங்கள் மேலும் வளமிக்கவராக மாறுகிறீர்கள். உங்களால் நிறையப்பேருடன் ஆழ்ந்த நேசத்துடன், ஆழ்ந்த நட்புடன், ஆழமான அந்நியோன்யத்துடன் வாழ முடிந்தால், நீங்கள் சரியாக வாழ்ந்திருக்கிறீர்கள். அப்பொழுது நீங்கள் அந்தக் கலையைக் கற்றுக்கொண்டு விட்டீர்கள், அதன் பின்னர் நீங்கள் எங்கு இருக்க நேரிட்டாலும், அங்கும் நீங்கள் மகிழ்ச்சியாகத்தான் வாழ்வீர்கள்.

நீங்கள் எளிமையாக, வெளிப்படையாக, நேசத்துடன், அந்நியோன்யத்துடன் இருந்தால், நீங்கள் உங்களைச் சுற்றி ஒரு சுவர்க்கத்தை உருவாக்குகிறீர்கள். நீங்கள் மூடப்பட்டவராக, எப்பொழுதும் தற்காப்பு உணர்வுடன், யாராவது உங்களுடைய எண்ணங்களை, கனவுகளை, உங்களுடைய தவறான நெறிப்பிறழ்வுகளை அறிந்து கொள்வார்களோ என்கின்ற கவலையுடனேயே நீங்கள் எப்பொழுதும் இருந்தால், நீங்கள் நரகத்தில் வாழ்கிறீர்கள். நரகம் உங்களுக்குள்ளே இருக்கிறது - சுவர்க்கமும் அங்குதான் உள்ளது. அவை பூகோளத்தில் உள்ள இடங்கள் அல்ல, அவை உங்களுடைய ஆன்மீக வெளிகள்.

உங்களைத் தூய்மைப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். தியானம் என்பது உங்களுடைய மனதில் சேர்ந்துள்ள குப்பைகளை எல்லாம் சுத்தப்படுத்துவது அன்றி வேறெதுவும் இல்லை. மனம் அமைதியாகவும், இதயம் இசைத்துக்கொண்டும் இருக்கும் பொழுது, எந்தவிதமான பயமும் இன்றி பேராணந்தத்துடன் - அந்நியோன்யமாக இருப்பதற்கு - நீங்கள் தயாராக இருப்பீர்கள். அந்நியோன்யம் இல்லையென்றால் நீங்கள் இங்கு அறிமுகமற்றவர்களுக்கிடையே தன்னந்தனியாக இருக்கின்றீர்கள். அந்நியோன்யத்துடன் இருக்கும்பொழுது நீங்கள் நண்பர்களால், உங்களை நேசிப்பவர்களால் சூழப்பட்டு இருக்கிறீர்கள். அந்நியோன்யம் என்பது மிக உன்னதமான ஒரு அனுபவம். அதை ஒருவர் தவறவிடக்கூடாது.

“முதன்மையான விஷயங்கள் முதலில்”

“அந்நியோன்யத்தின் அடிப்படைகள்”

மக்கள் தியானம், வழிபாடு மற்றும் புதிய வாழ்க்கை முறைகளைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் ஆழமான தேடலும், மிக அடிப்படையான தேடலும் என்னவென்றால் எவ்வாறு மீண்டும் இயற்கையில் வேருன்றியவர்களாக இருப்பது என்பதுவே. அதை தியானம் என்று அழையுங்கள், வழிபாடு என்று அழையுங்கள், அல்லது உங்களது விருப்பப்படி எப்படி வேண்டுமென்றாலும் அழையுங்கள், ஆனால், எவ்வாறு மீண்டும் இயற்கையில் வேருன்றியவர்களாக மாறுவது என்பதுதான் அடிப்படையான விஷயம். இயற்கையை வெல்லவேண்டும் என்கின்ற நம்முடைய முட்டாள்தனமான எண்ணத்தினால் நாம் வேரோடு பிடுங்கப்பட்ட மரங்களாக மாறிவிட்டோம் - நம்மைத் தவிர வேறு யாரும் அதற்கு பொறுப்பில்லை.

நாம் இயற்கையின் ஓர் அங்கம் - ஒரு அங்கம் எவ்வாறு முழுமையை வெல்ல முடியும்? அதனுடன் நட்பை வளர்த்துக் கொள்ளுங்கள், அதனை நேசியுங்கள், அதனிடம் முழு நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளுங்கள், மெல்ல மெல்ல அந்த நட்பில், அந்த நேசத்தில், அந்த முழுமையான நம்பிக்கையுணர்வில் அந்நியோன்யம் ஏற்படுகிறது; நீங்கள் நெருங்கி வருகிறீர்கள். இயற்கை உங்களிடம் நெருங்கி வருகிறது, இயற்கை தன்னுடைய இரகசியங்களை வெளிப்படுத்த ஆரம்பிக்கின்றது. அதனுடைய உச்சமான இரகசியம் இறைநிலை ஆகும். உண்மையிலேயே இயற்கையின் நண்பர்களாக இருப்பவர்களுக்கு மட்டுமே அது வெளிப்படுத்தப்படுகிறது.

நீங்கள் இருக்கின்ற இடத்திலிருந்து ஆரம்பியுங்கள்

வாழ்க்கை என்பது ஒரு தேடல் - ஒரு முடிவில்லாத தேடல், ஒரு தீவிரமான தேடல், ஒரு நம்பிக்கையற்ற தேடல், நாம் என்னவென்று அறிந்திராத ஒரு விஷயத்திற்கான தேடல். தேடுதலுக்கான ஒரு ஆழமான உந்துதல் இருக்கிறது, ஆனால் தான் எதைத் தேடுகிறோம் என்பது ஒருவருக்குத் தெரிவதில்லை. உங்களுக்கு எது கிடைத்தாலும், அது எந்தத் திருப்தியையும் அளிக்காத ஒரு மனநிலை இருக்கின்றது. ஏமாற்றமே மனித இனத்தின் விதி போலத் தோன்றுகிறது, ஏனென்றால், எந்தப் பொருளுமே, அதை நீங்கள் அடைந்த கணமே அர்த்தமற்றதாக மாறிவிடுகிறது. நீங்கள் மீண்டும் தேட ஆரம்பிக்கிறீர்கள்.

உங்களுக்கு ஏதாவது ஒன்று கிடைத்தாலும், கிடைக்காவிடினும், அந்தத் தேடல் தொடர்கிறது. உங்களிடம் என்ன இருக்கிறது, உங்களிடம் என்ன இல்லை என்பதெல்லாம் தொடர்பு அற்றது – தேடல் எப்படியும் தொடர்கிறது. ஏழைகள் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், பணக்காரர்கள் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், நோயுற்றவர்கள் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், நலமாக இருப்பவர்கள் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், அதிகாரத்தில் இருப்பவர்கள், அதிகாரமற்றவர்கள், மடையர்கள், விவேகமுள்ளவர்கள் - அனைவரும் தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள், எதைத் தேடுகிறோம் என்பது யாருக்கும் துல்லியமாகத் தெரிவதில்லை.

இந்தத் தேடல் - இது என்ன, இது எதற்காக இருக்கிறது - என்பது புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். மனிதனுக்குள், மனித மனதினுள் ஒரு வெற்றிடம் இருப்பது போல் தோன்றுகிறது. மனித சிந்தையின் கட்டமைப்பிலேயே ஒரு குழி இருப்பது போலத் தோன்றுகிறது, ஒரு கறுப்புக் குழி. அதனுள்ளே பொருட்களை வீசிக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள், அவை மறைந்து கொண்டே இருக்கின்றன. எதுவுமே அதை நிரப்புவதுபோல் தோன்றவில்லை, எதுவுமே நிறைவுபெற உதவுவது போலத் தோன்றவில்லை. அது ஒரு அமைதியற்ற தேடல். அதனை நீங்கள் இம்மையில் தேடுகிறீர்கள். அதனை நீங்கள் மறுமையில் தேடுகிறீர்கள். சில சமயங்களில் அதை நீங்கள் பணத்தில், அதிகாரத்தில், கௌரவத்தில் தேடுகிறீர்கள், வேறு சில சமயங்களில் அதைக் கடவுளிடம், அன்பில், தியானத்தில், ஆனந்தத்தில், பிரார்த்தனையில் தேடுகிறீர்கள் - ஆனால் அந்தத் தேடல் தொடர்கிறது. மனிதன் தேடல் என்னும் நோயுற்று இருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது.

அந்தத் தேடல் உங்களை இங்கே இப்பொழுது இருப்பதற்கு அனுமதிப்பதில்லை, ஏனென்றால் அந்தத் தேடல் எப்பொழுதுமே உங்களை வேறு எங்கோ வழி நடத்திச் செல்கிறது. அந்தத் தேடல் ஒரு கற்பனை, அந்தத் தேடல் ஒரு ஆசை, அந்தத் தேடல் தேவையான ஒன்று வேறு எங்கோ இருக்கிறது என்கின்ற ஒரு கருத்து – அது இருக்கிறது, ஆனால் அது வேறு எங்கோ இருக்கிறது, இங்கு நீங்கள் இருக்கின்ற இடத்தில் இல்லை. அது உறுதியாக இருக்கிறது, ஆனால் காலத்தின் இந்த கணத்தில் இல்லை - இப்பொழுது இல்லை, ஆனால் வேறு எங்கோ இருக்கிறது. அது **அங்கே, அப்பொழுது** இருக்கின்றது, எப்பொழுதுமே, **இங்கே இப்பொழுது** இருப்பதில்லை. அது உங்களை விடாமல் நச்சரித்துக் கொண்டே இருக்கின்றது, அது உங்களை இழுத்துக் கொண்டே இருக்கின்றது, உங்களைத் தள்ளிக்கொண்டே இருக்கின்றது. அது உங்களை மேலும் மேலும் பைத்தியக்காரத்தனத்திற்குள் தள்ளுகிறது; அது உங்களைக் பித்துப்பிடித்தவராக்குகிறது. ஆனால் அது எப்பொழுதும் நிறைவேற்றப்படுவதில்லை.

நான் ஒரு மிகப்பெரிய சு.:பி N ஞானியைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், ரபியா அல் -அதாவியா என்கின்ற பெண்மணி:

ஒரு மாலை நேரம், கதிரவன் மறைந்து கொண்டிருக்கையில், சாலையில் சிறிதளவு வெளிச்சம் மீதம் இருக்கையில், மக்கள் அந்தப் பெண் சாலையில் அமாந்து கொண்டு எதையோ தேடிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டார்கள். அவர் ஒரு வயதான பெண்மணி, அவருடைய பார்வை பலவீனமாக இருந்தது, அவருக்குப் பார்ப்பது கடினமாக இருந்தது. அதனால், அருகில் வசித்தவர்கள் அவருக்கு உதவ வந்தார்கள். அவர்கள் கேட்டார்கள். “நீங்கள் எதைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்?”

ரபியா கூறினார், “இந்தக் கேள்வி தொடர்பற்றது. நான் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன் – உங்களால் எனக்கு உதவ முடிந்தால், உதவுங்கள்.”

அவர்கள் சிரித்துவிட்டுக் கூறினார்கள், “ரபியா, உங்களுக்கு பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா? எங்கள் கேள்வி தொடர்பற்றது என்கிறீர்கள், ஆனால் நீங்கள் எதைத் தேடுகிறீர்கள் என்பது எங்களுக்குத் தெரியவில்லையென்றால் நாங்கள் எவ்வாறு உதவ முடியும்?”

ரபியா கூறினார், “சரி – உங்களைத் திருப்திபடுத்துவதற்காக மட்டும் சொல்கிறேன் - நான் என்னுடைய ஊசியைத் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறேன். நான் என்னுடைய ஊசியைத் தொலைத்துவிட்டேன்.” அவர்கள் அவருக்கு உதவ ஆரம்பித்தார்கள், ஆனால், உடனே, சாலை மிகவும் பெரியது, ஒரு ஊசி மிகவும் சிறிய ஒரு பொருள் என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்கள்.

அதனால் அவர்கள் ரபியாவைக் கேட்டார்கள், “தயவு செய்து நீங்கள் அதை எங்கு தொலைத்தீர்கள் என்று சொல்லுங்கள் - எந்தக் குறிப்பிட்ட, சரியான இடத்தில் என்று - இல்லாவிடில் இது கடினமானது. சாலை மிகப்பெரியது, நாம் காலத்திற்கும் தேடிக்கொண்டேயிருக்கலாம். அதனை எங்கு தொலைத்தீர்கள்?”

ரபியா கூறினார், “மறுபடியும் நீங்கள் ஒரு தொடர்பற்ற கேள்வியைக் கேட்கிறீர்கள். அது எவ்வாறு என் தேடலுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்கிறது?”

அவர்கள் தேடுவதை நிறுத்திவிட்டுக் கூறினார்கள், “நிச்சயமாக உங்களுக்குப் பைத்தியம்தான் பிடித்துவிட்டது!”

ரபியா கூறினார், “சரி – உங்களைச் சமாதானப்படுத்துவதற்காக மட்டும் சொல்கிறேன் - அதை நான் என்னுடைய வீட்டினுள் தொலைத்துவிட்டேன்.”

அவர்கள் கேட்டார்கள், “பிறகு ஏன் நீங்கள் இங்கு தேடிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்?” அதற்கு ரபியா இவ்வாறு கூறியதாகக் கேள்வி, “ஏனென்றால் இங்கே வெளிச்சமாக இருக்கிறது, ஆனால், உள்ளே ஒளி இல்லை.”

இந்த உருவகக்கதை மிகவும் கருத்தாழமிக்கது. [நீங்கள் எதைத் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள் என்று உங்களையே எப்பொழுதாவது கேட்டிருக்கிறீர்களா? நீங்கள் எதைத்

தேடுகிறீர்கள் என்பதனை அறிவதை எப்பொழுதாவது ஆழ்ந்த தியானத்திற்குரிய விஷயமாக கொண்டிருக்கிறீர்களா?] box matter இல்லை. சில தெளிவில்லாத கணங்களில், கனவு போன்ற கணங்களில், நீங்கள் எதைத் தேடுகிறீர்கள் என்பது பற்றி ஒரு சிறு அறிகுறி தென்பட்டாலும், அது எப்பொழுதுமே தெளிவாக இருப்பதில்லை, அது எப்பொழுதுமே துல்லியமாக இருப்பதில்லை. நீங்கள் இன்னமும் அதைத் தெளிவாக வரையறுக்கவில்லை.

நீங்கள் அதை தெளிவாக வரையறுக்க முயன்றால், அது அதிகம் வரையறுக்கப்பட்டதாக மாறுகின்ற அளவு, அதனைத் தேட வேண்டியதில்லை என்று நீங்கள் அதிகம் உணர்வீர்கள். ஒரு தெளிவற்ற நிலையில், கனவு போன்ற ஒரு நிலையில்தான் அந்தத் தேடல் தொடர முடியும்; விஷயங்கள் தெளிவாக இல்லாத பொழுது, ஏதோ ஒரு உள்ளார்ந்த உள்ளக் கிளர்ச்சியால் இழுக்கப்பட்டு, ஏதோ ஒரு உள்ளார்ந்த அவசரத்தால் தள்ளப்பட்டு, நீங்கள் தேடிக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள். ஒரு விஷயம் உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது: நீங்கள் தேட வேண்டும். இது ஒரு உள்ளார்ந்த தேவை. ஆனால் நீங்கள் எதை நாடுகிறீர்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது. நீங்கள் எதை நாடுகிறீர்கள் என்பதை நீங்கள் அறிந்தாலன்றி, உங்களால் எவ்வாறு அதை கண்டுபிடிக்க முடியும்?

அது தெளிவில்லாமல் இருக்கிறது - பணம், அதிகாரம், கௌரவம், மரியாதைக்குரியவராக இருத்தல் போன்றவற்றில் தீர்வு இருப்பதாக நீங்கள் எண்ணுகிறீர்கள். ஆனால், பின்னர், நீங்கள் செல்வாக்குள்ள மனிதர்களைப் பார்க்கிறீர்கள், மரியாதை பெற்ற மனிதர்களைப் பார்க்கிறீர்கள், அவர்களும் நாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். பின்னர், மிகப்பெரிய செல்வந்தர்களாக இருப்பவர்களைப் பார்க்கிறீர்கள், அவர்களும் நாடிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்; தம்முடைய வாழ்வின் இறுதிவரை அவர்கள் நாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகையால் செல்வச் செழிப்பு உதவப் போவதில்லை, அதிகாரம் உதவப்போவதில்லை. உங்களிடம் என்ன இருப்பினும் அந்தத் தேடல் தொடர்கிறது.

அந்தத் தேடல் வேறு எதற்காகவோ இருக்க வேண்டும். இந்தப் பெயர்கள், இந்த அடையாளங்கள் - பணம், அதிகாரம், செல்வாக்கு, புகழ் - இவையெல்லாம் உங்கள் மனதைத் திருப்திபடுத்துவதற்காக மட்டுமே. எதையோ தேடிக்கொண்டிருக்கிறோம் என்கின்ற உணர்வை உங்களுக்குக் அளிக்க மட்டுமே அவை உதவும். அந்த ஏதோ ஒன்று இன்னமும் வரையறுக்கப்படாததாக, மிகவும் தெளிவில்லாத ஒரு உணர்வாகவே இருக்கிறது.

ஒரு உண்மையான ஆன்ம சாதகனுக்குரிய முதல் விஷயம் - சிறிது விழிப்புணர்வும் கவனமும் பெற்றவனாக மாறி இருக்கின்ற ஆன்ம சாதகனுக்கு - அந்தத் தேடுதல் என்னவென்பதை வரையறுப்பதுதான், அது என்ன என்பதற்குரிய ஒரு தெள்ளத் தெளிவான கருத்தை வடிவமைப்பதுதான், கனவு போன்ற உணர்வுநிலையிலிருந்து அதனை வெளிக்கொணருவதுதான், அதனை மிகுந்த விழிப்புணர்வோடு எதிர்கொள்வதுதான், அதனை நேருக்கு நேர் சந்திப்பதுதான்; அதனை எதிர்நோக்குவதுதான். உடனடியாக ஒரு

முழுமையான நிலைமாற்றம் ஏற்பட ஆரம்பிக்கிறது. உங்களுடைய தேடலை நீங்கள் தெளிவாக வரையறுக்க ஆரம்பித்தால், தேடுதலில் உங்களுக்குள்ள ஆர்வத்தை இழக்க ஆரம்பிப்பீர்கள். அந்தத் தேடல் அதிக தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டதாக மாறுகின்ற அளவு, அது குறைவாக இருக்கிறது. அது என்னவென்பது தெளிவாகத் தெரிந்துவிட்டால், திடீரென்று அது மறைந்து விடுகிறது. நீங்கள் கவனமின்றி இருக்கும்பொழுது மட்டுமே அது இருக்கிறது.

இதை மறுபடியும் கூற அனுமதியுங்கள்: நீங்கள் உறக்கமுள்ள நிலையில் இருக்கும்பொழுது மட்டுமே அந்தத் தேடல் இருக்கிறது. நீங்கள் விழிப்புணர்வின்றி இருக்கும்பொழுது மட்டுமே அந்தத் தேடல் இருக்கிறது; உங்களுடைய விழிப்புணர்வற்ற நிலையில் மட்டுமே அந்தத் தேடல் இருக்கிறது. விழிப்புணர்வற்ற நிலைதான் அந்தத் தேடலை உருவாக்குகிறது.

ஆம், ரபியா கூறுவது சரிதான். உள்ளே ஒளி இல்லை – உள்ளே ஒளியும் உணர்வும் இல்லாததினால் நீங்கள் வெளியே தேடிக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள், ஏனென்றால், வெளியே அதிகத் தெளிவாக இருப்பதுபோல் தோன்றுகிறது.

நம்முடைய புலன்கள் எல்லாம் வெளிநோக்கியே இருக்கின்றன. கண்கள் வெளியே திறக்கின்றன, கைகள் வெளியே நகர்கின்றன, விரிகின்றன, கால்கள் வெளிப்புறமாக நகர்கின்றன, காதுகள் வெளிச்சத்தங்களை, ஓசைகளைக் கேட்கின்றன. உங்களுக்கு எவையெல்லாம் எளிதாகக் கிடைக்கின்றனவோ அவை எல்லாம் வெளி நோக்கியே திறக்கின்றன; ஐம்புலன்களும் வெளிநோக்கியே நகர்கின்றன. நீங்கள் அங்கு தேட ஆரம்பிக்கிறீர்கள் - நீங்கள் காண்கின்ற இடத்தில், உணர்கின்ற, தொடுகின்ற இடத்தில். நம் புலன்களின் ஒளி வெளியே விழுகிறது, ஆனால் தேடுபவர் உள்ளே இருக்கிறார்.

இந்த இரண்டு பிரிவுகள் புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும். தேடுபவர் உள்ளே இருக்கிறார் - ஆனால் வெளியே ஒளி இருப்பதனால், தேடுபவர் வெளியே தமக்கு நிறைவு தரக்கூடிய ஏதோ ஒன்றைக் கண்டுபிடிக்கும் முயற்சியில், ஒரு குறிக்கோளை அடையும் நோக்குடன் செயல்பட ஆரம்பிக்கிறார். அது எப்பொழுதும் நிகழப்போவதில்லை. அது எப்பொழுதும் நிகழ்ந்ததில்லை. விஷயங்களின் இயல்பிலேயே அவ்வாறு நிகழ முடியாது, ஏனென்றால் தேடுபவரை நீங்கள் கண்டுபிடித்தால் அன்றி, உங்கள் தேடல்கள் எல்லாமே அர்த்தமற்றவை. நீங்கள் யார் என்பதை நீங்கள் தெரிந்து கொண்டால் அன்றி, நீங்கள் தேடுபவை யாவுமே பயனற்றவை, ஏனென்றால் உங்களுக்குத் தேடுபவரைத் தெரியாது. தேடுபவர் யாரென்று தெரியாமல் நீங்கள் எவ்வாறு சரியான திசையில், சரியான பரிமாணத்தில் செல்ல முடியும்? அது இயலாதது. அடிப்படை விஷயங்கள் முதலில் கவனிக்கப்பட வேண்டும்.

அதனால் இந்த இரண்டு விஷயங்கள் மிகவும் முக்கியமானவை. முதலில், உங்களுடைய குறிக்கோள் என்னவென்பதை உங்களுக்கு முற்றிலும் தெளிவாக்குங்கள்.

வெறுமனே இருட்டுக்குள்ளே தட்டுத் தடுமாறிக் கொண்டே இருக்காதீர்கள். குறிக்கோளின் மீது உங்களுடைய கவனத்தை செலுத்துங்கள்: நீங்கள் உண்மையில் எதைத் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள்? ஏனென்றால் சில சமயங்களில் நீங்கள் ஒன்றை விரும்புகிறீர்கள், ஆனால் மற்றொன்றைத் தேடிக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள், அதனால் நீங்கள் வெற்றிபெற்றால் கூட நீங்கள் நிறைவடைய மாட்டீர்கள். வெற்றி பெற்ற மனிதர்களை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அதைவிட பெரிய தோல்விகளை வேறு எங்காவது உங்களால் காண முடியுமா? வெற்றியைப் போன்று வெற்றி பெறுவது எதுவுமில்லை என்ற பழமொழியை நீங்கள் கேட்டிருக்கிறீர்கள். அது முற்றிலும் தவறானது. நான் உங்களிடம் கூற விரும்புகிறேன், வெற்றியைப் போல் தோல்வியுறுவது எதுவுமில்லை. அந்தப் பழமொழி முட்டாள்களால் உருவாக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். நான் மறுபடியும் கூறுகிறேன்: வெற்றியைப் போல் தோல்வியுறுவது எதுவுமில்லை.

மாமன்னர் அலெக்ஸாண்டர் உலகை வெற்றி கொண்டவராக மாறிய அந்த தினம், தன்னுடைய அறையின் கதவுகளை அடைத்துவிட்டு அழத்துவங்கினார் என்று கூறப்படுகிறது. அது உண்மையாக நிகழ்ந்ததா இல்லையா என்பது எனக்குத் தெரியாது, ஆனால் அவர் சிறிதளவேனும் அறிவுத்திறன் உடையவராக இருந்திருப்பாராயின், அது நிகழ்ந்திருக்க வேண்டும். அவருடைய தளபதிகள் மிகவும் குழம்பிப் போயினர்:

என்ன நேர்ந்தது? அலெக்ஸாண்டர் அழுது அவர்கள் பார்த்ததேயில்லை. அவர் அந்த மாதிரியான மனிதர் அல்ல; அவர் மாபெரும் போர் வீரர். அவரை அவர்கள் மிகவும் நெருக்கடியான நிலைகளில், வாழ்வு மிகவும் அபாயகரமானதாக இருந்த, மரணம் மிகவும் அண்மையில் இருந்த சூழ்நிலைகளில் பார்த்திருக்கிறார்கள், அப்பொழுது ஒரு துளி கண்ணீர்கூட அவர் கண்களில் இருந்து வெளிவருவதை அவர்கள் கண்டதில்லை. அவர் துணிவிழந்து, நம்பிக்கை இழந்து இருந்த ஒரு கணத்தை அவர்கள் பார்த்ததேயில்லை. இப்பொழுது அவருக்கு என்ன ஆயிற்று..... அவர் வெற்றிபெற்றிருக்கும் பொழுது, அவர் உலகின் மாமன்னராகி இருக்கின்ற பொழுது?

அவர்கள் கதவைத் தட்டிவிட்டு உள்ளே சென்று கேட்டார்கள், “என்ன ஆயிற்று உங்களுக்கு? ஏன் ஒரு குழந்தையைப் போல் அழுகிறீர்கள்?”

அவர் கூறினார், “இப்பொழுது நான் வெற்றி அடைந்துவிட்டதால், இது ஒரு தோல்வி என்பதை அறிகிறேன். உலகை வெல்ல வேண்டும் என்கின்ற இந்த மடத்தனத்தை நான் ஆரம்பித்தபொழுது எந்த இடத்தில் நான் இருந்தேனோ, அதே இடத்தில்தான் நான் இப்பொழுதும் இருக்கிறேன். இந்த விஷயம் எனக்கு இப்பொழுது தெளிவாகிவிட்டது, ஏனென்றால், வெல்வதற்கு இனி வேறு எந்த உலகமுமில்லை; இல்லையெனில், நான் அந்தப் பயணத்திலேயே இருந்திருக்க முடியும். நான் மற்றொரு உலகை வெல்ல ஆரம்பித்திருக்க முடியும். இப்பொழுது வெல்வதற்கு

வேறு எந்த உலகமுமில்லை, இப்பொழுது செய்வதற்கு வேறு எதுவும் இல்லை – திடீரென்று நான் என்னிடமே திரும்பி வந்து சேர்ந்துள்ளேன்.”

வெற்றி பெற்ற ஒரு மனிதர் எப்பொழுதுமே இறுதியில் தன்னிடமே திரும்பி வந்து சேர்கிறார், அதன் பிறகு அவர் நரகத்தின் வேதனைகளை அனுபவிக்கிறார், ஏனென்றால், அவர் தம் வாழ்நாள் முழுவதையுமே வீணடித்துவிட்டார். அவர் நீண்ட காலமாக தேடிக்கொண்டேயிருந்தார், தன்னிடம் இருந்த அனைத்தையும் பணையம் வைத்திருந்தார். இப்பொழுது வெற்றியாளராக இருக்கிறார், ஆனால் அவருடைய இதயம் காலியாக இருக்கின்றது, அவருடைய ஆன்மா அர்த்தமற்றதாக இருக்கின்றது, அங்கு எந்த நறுமணமும் இல்லை, எந்த ஆனந்தமுமில்லை.

ஆகையால் நீங்கள் எதைத் தேடுகிறீர்கள் என்பதைத் துல்லியமாகத் தெரிந்து கொள்வதுதான் முதல் படியாகும். நான் அதனை வலியுறுத்துகிறேன் - ஏனென்றால் நீங்கள் தேடும் பொருளின் மீது உங்களுடைய பார்வை நிலைபெறப்பெற, அந்தப் பொருள் மறைய ஆரம்பிக்கிறது. உங்களுடைய பார்வை முழுவதும் நிலைபெற்று இருக்கும்பொழுது, திடீரென்று தேடுவதற்கு எதுவுமேயில்லை; உடனே உங்களுடைய கண்கள் உங்களை நோக்கித் திரும்ப ஆரம்பிக்கின்றன. தேடுவதற்கு எந்தப் பொருளும் இல்லாதபொழுது, எல்லாப் பொருள்களுமே மறைந்துவிட்ட பொழுது, அங்கு வெறுமை இருக்கிறது. அந்த வெறுமையில் தான் நிலைமாற்றம் இருக்கின்றது, உள்நோக்கித் திரும்புதல் இருக்கின்றது. திடீரென்று நீங்கள் உங்களைப் பார்க்க ஆரம்பிக்கிறீர்கள். இப்பொழுது தேடுவதற்கு எதுவுமில்லை, ஆனால் தேடுபவரை அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற ஒரு புதிய ஆசை எழுகிறது.

தேடுவதற்கு ஏதேனும் ஒன்று இருந்தால், நீங்கள் உலகப்பற்றுள்ள மனிதர். தேடுவதற்கு எதுவுமே இல்லையெனில், “யார் இந்தத் தேடுபவர்?” என்கின்ற கேள்வி உங்களுக்கு முக்கியமானதாக மாறிவிட்டதெனில், அப்பொழுது நீங்கள் ஆன்மீகத்தன்மையுடையவர். நான் உலகப்பற்றுள்ளவர்களையும் ஆன்மீகத்தன்மை உடையவர்களையும் இவ்வாறுதான் வரையறுக்கிறேன். நீங்கள் இன்னமும் ஏதேனும் ஒன்றைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்றால் - அது மறுமையிலோ, மறு கரையிலோ, சுவர்க்கத்திலோ என்றாலும் அது எந்த வித்தியாசத்தையும் ஏற்படுத்துவதில்லை – நீங்கள் இன்னமும் உலகப்பற்று உடையவர்தான். [எல்லாத் தேடுதலும் நின்றுவிட்டதெனில், இனி தெரிந்து கொள்வதற்கு ஒரே ஒரு விஷயம்தான் இருக்கிறது என்று திடீரென்று நீங்கள் உணர்ந்து கொண்டீர்கள் என்றால் - “என்னுள்ளே இருக்கின்ற இந்தத் தேடுபவன் யார்? தேடலை விரும்புகின்ற இந்த சக்தி எது? நான் யார்?”- அப்பொழுது ஒரு முழுமையான நிலைமாற்றம் ஏற்படுகிறது.]
எல்லா மதிப்பீடுகளுமே திடீரென்று மாறிவிடுகின்றன. நீங்கள் உள்நோக்கி நகர ஆரம்பிக்கிறீர்கள். பிறகு தன்னுள்ளே தன்னுடைய ஆன்மாவின்

இருளில் எங்கோ தொலைத்துவிட்ட ஊசியை இனி ரபியா சாலையில் அமர்ந்து தேடிக்கொண்டு இருப்பது இல்லை.

நீங்கள் உள்நோக்கி நகர ஆரம்பித்துவிட்டால் . . . ஆரம்பத்தில் அங்கு மிகவும் இருட்டாக இருக்கின்றது - ரபியா கூறுவது சரிதான், அது மிக மிக இருட்டாக இருக்கின்றது. ஏனென்றால் பல ஜென்மங்களாக நீங்கள் உள்ளே சென்றதேயில்லை, உங்களுடைய கண்கள் வெளியுலகின் மீதே பார்வையை செலுத்தியிருக்கின்றன. நீங்கள் இதை கவனித்திருக்கிறீர்களா? இதை உணர்ந்திருக்கிறீர்களா? சில சமயங்களில் நீங்கள் சாலையில் இருந்து உள்ளே நுழையும் பொழுது, சூரியனின் ஒளி மிகுந்து இருக்கிற, சூரியன் வெப்பத்துடன், பளீரென்ற ஒளியுடன் இருக்கின்ற இடத்திலிருந்து திடீரென்று நீங்கள் அறையினுள்ளே அல்லது வீட்டினுள்ளே நுழையும் பொழுது அங்கு மிகவும் இருட்டாக இருக்கின்றது - ஏனெனில் விழிகள் அதிகமான வெளிப்புற ஒளிக்கு தகுந்த நிலையில் இருக்கின்றன. ஒளி அதிகமாக இருக்கும் பொழுது, கருவிழியில் உள்ள துவாரங்கள் சுருங்கி விடுகின்றன. இருளில் அந்தத் துவாரங்கள் விரிவடைய வேண்டும்; இருளில் சற்று பெரிய துவாரம் தேவைப்படுகிறது. வெளிச்சத்தில், சிறிய துவாரம் போதுமானது. அவ்வாறுதான் கேமரா செயல்படுகிறது, அவ்வாறுதான் உங்களுடைய கண்களும் செயல்படுகின்றன; மனிதனுடைய கண்களின் அமைப்பைச் சார்ந்தே கேமரா உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது.

ஆகையால் திடீரென்று நீங்கள் வெளியிலிருந்து உள்ளே வரும் பொழுது, உங்களுடைய சொந்த வீடே இருட்டாகத் தெரிகிறது. ஆனால், நீங்கள் சிறிது நேரம் அமர்ந்திருந்தால், மெல்ல மெல்ல அந்த இருள் மறைகிறது. அங்கு அதிக வெளிச்சமாக இருக்கிறது; உங்களுடைய கண்கள் உள்ளே இருக்கும் ஒளிக்குத் தகுந்தவாறு பொருந்துகின்றன. தொடர்ந்து பல ஜென்மங்களாக, நீங்கள் வெளியே, வெப்பமான சூரிய ஒளியில் இருந்திருக்கிறீர்கள், இந்த உலகத்தில் இருந்திருக்கிறீர்கள், ஆகையால், நீங்கள் உள்ளே செல்லும் பொழுது, எவ்வாறு உள்ளே நுழைவது, உங்களுடைய பார்வையை எவ்வாறு மாற்றியமைப்பது என்பதை நீங்கள் முற்றிலும் மறந்துவிட்டீர்கள். தியானம் என்பது உங்களுடைய பார்வையை மாற்றியமைப்பது, உங்களுடைய பார்க்கும் கருவியை, உங்களுடைய கண்களை, ஒளிக்குத் தகுந்தவாறு மாற்றி அமைத்து பொருந்துமாறு செய்வதன்றி வேறெதுவுமில்லை.

இதைத்தான் இந்தியாவில் உங்களுடைய மூன்றாவது கண் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். அது எங்கோ இருக்கின்ற உண்மையான கண் அல்ல, அது ஒரு பொருந்துமாறு மாற்றப்பட்ட அமைப்பு, உங்கள் நோக்கின் முற்றிலும் மாறுபட்ட அமைப்பாகும். கூடிய விரைவில் அந்த இருள் இனி இருட்டாக இல்லை. ஒரு மெல்லிய, இருளை மறைக்கும் ஒளியை உணர ஆரம்பிக்கிறீர்கள். நீங்கள் தொடர்ந்து உள்ளேயே பார்த்துக் கொண்டிருந்தால் - இதற்குச் சிறிது காலம் ஆகும் - மெல்ல மெல்ல, படிப்படியாக, உள்ளே ஒரு அழகான ஒளியை உணர

ஆரம்பிக்கிறீர்கள். அது சூரியனைப் போன்று தாக்கும் ஒளியல்ல; அது நிலாவினைப் போன்றது. அது கூசச் செய்வதில்லை, பளீரென்று மிகப் பிரகாசமாக மின்னுவதில்லை, அது மிகவும் குளுமையாக இருக்கின்றது. அது வெப்பத்துடன் இல்லை, அது கருணையுடன், ஆறுதலளிப்பதாய் இருக்கிறது, அது ஒரு நோய் தீர்க்கும் மருந்து.

கூடிய விரைவில், நீங்கள் உள் ஒளிக்கு பழகிவிட்ட பொழுது, நீங்களே தான் பிறப்பிடம் என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள். தேடுபவர் தான் தேடப்பட்ட பொருள் ஆவார். அப்பொழுது பொக்கிஷம் உங்களுக்குள்ளேயே இருக்கிறது என்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள், மேலும், பிரச்சனை முழுவதுமே அதை நீங்கள் வெளியில் தேடிக்கொண்டு இருந்தது தான். நீங்கள் அதனை வெளியில் எங்கோ தேடிக்கொண்டிருந்தீர்கள், ஆனால் அது எப்பொழுதுமே உங்களுக்குள்ளேயே இருந்திருக்கிறது. அது எப்பொழுதுமே இங்கு உங்களுக்குள்ளேயே இருந்திருக்கிறது. நீங்கள் தவறான திசையில் தேடிக்கொண்டு இருந்திருக்கிறீர்கள், அவ்வளவுதான்!

அனைத்தும், வேறு ஒருவருக்கு எந்த அளவு எளிதாக கிடைக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கின்றனவோ, அதே அளவு உங்களுக்கும் எளிதாக கிடைக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கின்றன, ஒரு புத்தர், ஒரு பால்-ஷேம், ஒரு மோஸஸ், ஒரு முகமதுவிற்குக் எந்த அளவிற்கு அனைத்தும் எளிதாக கிடைக்கக்கூடியதாக இருந்ததுவோ அதே அளவு. அனைத்துமே உங்களுக்கு எளிதாக கிடைக்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கின்றன, ஆனால் நீங்கள்தான் தவறான திசையில் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள். அந்தப் பொக்கிஷத்தைப் பொறுத்தவரையில், நீங்கள் புத்தரைவிட, முகமதுவைவிட ஏழ்மையானவர் அல்ல - இல்லை, கடவுள் ஒரு ஏழை மனிதனைப் படைத்ததேயில்லை. அது நடப்பதில்லை - அது நடக்கவும் இயலாது, ஏனென்றால் கடவுள் தன்னுடைய வளத்தைக் கொண்டு உங்களைப் படைக்கிறார். கடவுள் எவ்வாறு ஒரு ஏழை மனிதனைப் படைக்க முடியும்? நீங்கள் அவருடைய நிறைந்து வழிந்தோடுதல்; நீங்கள் இயற்கையின் ஓர் அங்கம். நீங்கள் எவ்வாறு ஏழையாக இருக்க முடியும்? நீங்கள் வளமிக்கவர், அளவிட முடியாத வளமுடையவர் - இயற்கையின் அளவிற்கே வளமானவர்.

ஆனால் நீங்கள் தவறான திசையில் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள். அந்த திசை தவறானது. அதனால் தான் நீங்கள் தவறவிட்டுக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள். இவ்வாறு இருப்பதனால் நீங்கள் வாழ்வில் வெற்றிபெற மாட்டீர்கள் என்று அர்த்தமில்லை - நீங்கள் வெற்றி பெறமுடியும். இருப்பினும் நீங்கள் தோல்வியுற்றவராகவே இருப்பீர்கள். உங்களுக்கு எதுவும் நிறைவு அளிக்கப் போவதில்லை. ஏனென்றால், உள்ளே இருக்கும் அந்தப் பொக்கிஷத்துடன், அந்த உள் ஒளியுடன், உள்ளே இருக்கும் அந்தப் பேரானந்தத்துடன் ஒப்பிடக்கூடிய எதையும் வெளி உலகில் அடைய முடியாது.

தன்னை அறிந்து கொள்ளுதல் ஆழ்ந்த ஒருமையில் மட்டுமே சாத்தியமாகும். சாதாரணமாக நம்மைப் பற்றி நாம் அறிந்திருப்பது எல்லாம், நம்மைப் பற்றிய பிறருடைய அபிப்பிராயங்கள். அவர்கள் கூறுகிறார்கள், “நீங்கள் நல்லவர்”, அப்பொழுது, நாம் நல்லவர் என்று நாம் எண்ணுகிறோம். அவர்கள் கூறுகிறார்கள், “நீங்கள் அழகாக இருக்கிறீர்கள்”, அப்பொழுது, நாம் அழகாக இருப்பதாக எண்ணுகிறோம். அவர்கள் கூறுகிறார்கள், “நீங்கள் கெட்டவர்” அல்லது “நீங்கள் அழகற்றவர்”. . . பிறர் நம்மைப் பற்றி என்ன கூறினாலும், நாம் அதை சேகரித்துக் கொண்டே இருக்கிறோம். அதுவே நம்முடைய சுய-அடையாளமாக மாறுகின்றது. அது முற்றிலும் பொய்யானது. ஏனெனில், வேறு யாரும் உங்களை அறிந்து கொள்ள முடியாது – நீங்கள், உங்களைத் தவிர, வேறு யாரும், நீங்கள் யார் என்பதை அறிந்து கொள்ள முடியாது. அவர்கள் சில கோணங்களை மட்டும் அறிவார்கள், அந்த கோணங்கள் மிகவும் மேலோட்டமானவை. அவர்கள் கண நேரமே நிலைத்திருக்கக்கூடிய மன நிலைகளை மட்டுமே அறிவார்கள்; அவர்களால் உங்களுடைய மையத்திற்குள் ஊடுறுவ முடியாது. உங்களுடைய நேசத்திற்குரியவரால்கூட உங்களுடைய மையத்திற்குள் ஊடுறுவ முடியாது. அங்கு நீங்கள் முற்றிலும் ஒருமையில் இருக்கிறீர்கள், அங்கு மட்டுமே நீங்கள் யார் என்பது உங்களுக்குத் தெரிய வரும்.

[மக்கள் தங்களுடைய வாழ்க்கை முழுவதையும் அடுத்தவர்கள் கூறுவதை நம்பியே, அடுத்தவர்களைச் சார்ந்தே வாழ்கிறார்கள். அதனால்தான் பிறருடைய அபிப்பிராயங்கள் குறித்து மக்கள் மிகவும் பயப்படுகிறார்கள். அவர்கள் நீங்கள் கெட்டவர் என்று எண்ணினால், நீங்கள் கெட்டவராக மாறுகிறீர்கள். அவர்கள் உங்களை கண்டனம் செய்தால், உங்களையே நீங்கள் கண்டனம் செய்ய ஆரம்பிக்கிறீர்கள்.]Box அவர்கள் உங்களைப் பாவி என்று கூறினால், நீங்கள் குற்ற உணர்வு கொள்ள ஆரம்பிக்கிறீர்கள். அவர்களுடைய அபிப்பிராயங்களைச் சார்ந்து நீங்கள் இருக்க வேண்டி இருப்பதால், எப்பொழுதும் அவர்களுடைய கருத்துக்களுக்கு ஏற்றவாறே நீங்கள் செயல்பட வேண்டும்; இல்லையெனில் அவர்கள் தங்களுடைய அபிப்பிராயங்களை மாற்றிக் கொள்வார்கள். இது ஒரு அடிமைத்தனத்தை, ஒரு மிக நுட்பமான அடிமைத்தனத்தை ஏற்படுத்துகிறது. நீங்கள் நல்லவர், போற்றத் தக்கவர், அழகானவர், அறிவுத்திறன் உடையவர் என்று அறியப்பட வேண்டுமென்றால், நீங்கள் எப்பொழுதுமே நீங்கள் சார்ந்திருக்கும் மக்களுடன் ஒத்துப் போக வேண்டும், அவர்களுக்கு விட்டுக் கொடுக்க வேண்டும்.

அப்பொழுது மற்றும் ஒரு பிரச்சனை எழுகிறது. மக்கள் நிறையப் பேர் இருப்பதனால், அவர்கள் பல்வேறு விதமான அபிப்பிராயங்களை உங்கள் மனதிற்குள் புகுத்துகிறார்கள் - முரண்பட்ட அபிப்பிராயங்களையும் கூட. ஒரு அபிப்பிராயம் மற்றொன்றிலிருந்து முரண்படுகிறது; ஆகையால் உங்களுக்குள்ளே ஒரு பெருங்குழப்பம் இருக்கிறது. ஒருவர் நீங்கள் மிகுந்த அறிவுத்திறன் உடையவர் என்கிறார், மற்றொருவர் நீங்கள் மடையர் என்கிறார். எவ்வாறு

முடிவெடுப்பது? அதனால் நீங்கள் பிளவுபட்டு இருக்கிறீர்கள். உங்களைப் பற்றியே நீங்கள் சந்தேகம் கொள்கிறீர்கள், நீங்கள் யார் என்பது குறித்து . . . ஒரு தடுமாற்றம். இந்தச் சிக்கல் மிகப் பெரியது ஏனென்றால் உங்களைச் சுற்றி ஆயிரக்கணக்கான மக்கள் இருக்கின்றார்கள்.

நீங்கள் நிறையப் பேருடன் தொடர்பு கொள்கிறீர்கள், அவர்கள் அனைவரும் உங்கள் மனதிற்குள் தங்களது கருத்துக்களைப் புகுத்துகிறார்கள். ஆனால் யாருக்கும் உங்களைத் தெரியாது – உங்களுக்கே கூட உங்களைத் தெரியாது -- அதனால் இந்தக் கருத்துச் சேகரிப்புக்கள் எல்லாம் உங்களுக்குள்ளே தாறுமாறாகக் குழம்பிய நிலையில் இருக்கின்றன. இது ஒரு பைத்தியமாக்கும் சூழ்நிலையாகும். உங்களுக்குள்ளே நிறைய குரல்கள் இருக்கின்றன. நீங்கள் யாரென்பதை நீங்கள் கேட்கும் பொழுதெல்லாம், பல பதில்கள் வரும். சில பதில்கள் உங்களின் தாயாருடையதாக இருக்கும், சில பதில்கள் உங்களின் தந்தையுடையதாக இருக்கும், சில பதில்கள் உங்களின் ஆசிரியருடையதாக இருக்கும், இது போன்று பல பதில்கள். எது சரியான பதில் என்பதைத் தீர்மானிப்பது இயலாதது. எவ்வாறு தீர்மானிப்பது? அதற்கு உதவும் நெறிமுறைகள் என்ன? இங்கு தான் மனிதன் விடை தெரியாமல் தவிக்கிறான். இது தன்னை-அறியாமை.

ஆனால் நீங்கள் பிறரைச் சார்ந்து இருப்பதனால், நீங்கள் ஒருமையினுள் செல்ல பயப்படுகிறீர்கள் - ஏனென்றால் நீங்கள் ஒருமையினுள் செல்லத் துவங்கிய அந்தக் கணமே உங்களையே நீங்கள் இழந்து விடுவீர்களோ என்று மிகவும் பயப்பட ஆரம்பிக்கிறீர்கள். முதலில் எண்ணிப்பார்க்குமிடத்து, உங்களுக்கே நீங்கள் யார் என்பது தெரியவில்லை, ஆனால் பிறருடைய அபிப்பிராயங்களைக் கொண்டு “நான்” என்று எதை நீங்கள் உருவாக்கி இருக்கிறீர்களோ, அதனையும் விட்டுவிட வேண்டியிருக்கும். ஆகையால், உள்ளே செல்வது மிகவும் பயமுறுத்துவதாக இருக்கின்றது. நீங்கள் எவ்வளவு ஆழமாகச் செல்கிறீர்களோ, அந்த அளவிற்கு நீங்கள் யாரென்பது உங்களுக்கு குறைவாகத்தான் தெரிகிறது. உண்மையில் தன்னை-அறிதலை நோக்கி நீங்கள் செல்லும் பொழுது, அது நிகழ்வதற்கு முன்னர், ‘நான்’ என்பது பற்றிய உங்களுடைய எல்லாக் கருத்துக்களையுமே நீங்கள் விட்டுவிட வேண்டும். அங்கு ஒரு வெற்றிடம் இருக்கும்; ஒரு விதமான வெறுமை இருக்கும். நீங்கள் அடையாளமற்றவராக மாறுவீர்கள். தான் யாரென்பது முற்றிலும் புரியாத நிலையில் நீங்கள் இருப்பீர்கள், ஏனென்றால் உங்களுக்கு தெரிந்த எதுவுமே இப்பொழுது பொருத்தமானதாக இல்லை, பொருத்தமானது எதுவோ அதை இன்னமும் நீங்கள் அறிந்து கொள்ளவில்லை.

கிறிஸ்தவ மெய்யுணர்வாளர்கள் இதனை “ஆன்மாவின் இருண்ட இரவு” என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். இது கடக்கப்பட வேண்டும். இதனை நீங்கள் கடந்துவிட்டீர்கள் என்றால், அங்கு விடியல் இருக்கின்றது. சூரியன் எழுகிறது, ஒருவர் முதன்முதலாக தான் யார் என்பதை

அறிகிறார். சூரியனின் முதல் கதிரிலேயே அனைத்தும் நிறைவு பெற்றுவிடுகிறது. அதிகாலையில் பறவைகளின் முதல் பாடல்களில் அனைத்தும் அடையப்படுகிறது.

பாசாங்கு அற்றவராக இருங்கள்

உண்மை நிலை என்பது பாசாங்கற்ற நிலை – உண்மையாக இருத்தல், போலியாக இல்லாமல் இருத்தல், முகத்திரைகளைப் பயன்படுத்தாமல் இருத்தல். உங்களுடைய உண்மையான முகம் எதுவாயினும், அதைக் காண்பியுங்கள், அதற்கு என்ன விலை கொடுக்க நேரிடினும்.

நினைவில் வையுங்கள், அதற்கு நீங்கள் மற்றவர்களுடைய முகத்திரைகளை அகற்ற வேண்டும் என்று அர்த்தம் இல்லை; அவர்கள் தங்களுடைய பொய்களில் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்தால், அது அவர்கள் தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டிய விஷயம். நீங்கள் சென்று யாருடைய முகத்திரையையும் அகற்றாதீர்கள், ஏனென்றால், மக்கள் இவ்வாறுதான் சிந்திக்கிறார்கள் -- அவர்கள், தாங்கள் உண்மையானவராக, பாசாங்கற்றவராக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள்; ஆனால், தாங்கள் சென்று அனைவரையும் முற்றிலும் வெளிப்படையாக இருக்க வைக்க வேண்டும் என்ற அர்த்தத்தில் அவர்கள் இவ்வாறு சொல்கிறார்கள் - “நீங்கள் ஏன் உங்களுடைய உடலை மறைக்கிறீர்கள்? இந்த ஆடைகள் தேவையில்லை”. அவ்வாறு இல்லை. தயவு செய்து நினைவில் வையுங்கள். உங்களுக்கு உண்மையாக இருங்கள். உலகில் வேறு யாரையும் சீர்திருத்துவதற்கு நீங்கள் தேவையில்லை. உங்களை நீங்கள் வளர்த்துக்கொள்ள முடிந்தால், அதுவே போதுமானது. [நீங்கள் சீர்திருத்தவாதியாக இருக்காதீர்கள், நீங்கள் பிறருக்குக் கற்றுத்தர முயற்சிக்காதீர்கள், பிறரை மாற்றவும் முயற்சிக்காதீர்கள். **நீங்கள்** மாறினால், அதுவே போதுமான செய்தியாகும்.]

பாசாங்கற்றவராக இருத்தல் என்பதற்கு எப்பொழுதும் உங்களுடைய இயற்கையான தன்மைக்கு நீங்கள் உண்மையாக இருத்தல் என்று பொருள். எவ்வாறு தொடர்ந்து உண்மையாக இருப்பது? மூன்று விஷயங்களை நினைவில் கொள்ள வேண்டும். ஒன்று, எப்பொழுதும், யாருக்கும், உங்களை யார் எவ்வாறு இருக்கச் சொல்கிறார்கள் என்பதற்கு செவி சாய்க்காதீர்கள். எப்பொழுதும் உங்களுடைய உள்ளார்ந்த குரலுக்கு, நீங்கள் என்னவாக இருக்க விரும்புகிறீர்கள் என்பதற்கு செவி சாயுங்கள்; இல்லையெனில் உங்களுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் வீணடிக்கப்படும். உங்களுடைய தாய் நீங்கள் பொறியியல் வல்லுனர் ஆக வேண்டுமென்று விரும்புகிறார், உங்களுடைய தந்தை நீங்கள் மருத்துவர் ஆக வேண்டுமென்று விரும்புகிறார். உங்களுக்கோ கவிஞர் ஆவதற்கு விருப்பம்.

என்ன செய்வது? ஆமாம், தாய் எண்ணுவது சரிதான். ஏனென்றால் பொறியியல் வல்லுனராக இருப்பது பொருளாதாரம் மிக்கது, அதிக வருமானத்திற்கு உதவுவது. தந்தை கூறுவதும் சரிதான்; மருத்துவராக இருப்பது என்பது சந்தையில் ஒரு நல்ல வாணிகப்பொருளாக இருப்பதாகும், அதற்குச் சந்தையில் நல்ல மதிப்பு உள்ளது. ஒரு கவிஞர்? உங்களுக்குப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதா? நீங்கள் பித்துப் பிடித்தவரா? கவிஞர்கள் சபிக்கப்பட்டவர்கள் ஆவர். யாரும் அவர்களை விரும்புவதில்லை. அவர்களுக்கு எந்தத் தேவையுமில்லை; இந்த உலகம் கவிதைகள் இன்றி இருக்க முடியும் - கவிதைகள் இல்லையென்பதால் மட்டுமே எந்தப் பிரச்சினையும் வந்துவிடாது. பொறியியல் வல்லுநர்கள் இன்றி இந்த உலகம் இருக்க முடியாது; உலகிற்குப் பொறியாளர்கள் தேவை. நீங்கள் தேவைப்படுபவராக இருந்தால், நீங்கள் மதிப்பு மிக்கவர் ஆக இருக்கின்றீர்கள். நீங்கள் தேவையற்றவராக இருந்தால், உங்களுக்கு எந்த மதிப்பும் இல்லை.

ஆனால் உங்களுக்கு கவிஞராக இருப்பதற்கு விருப்பமென்றால், ஒரு கவிஞராக இருங்கள். நீங்கள் கடும் வறுமையில் இருக்கலாம் - நல்லது. நீங்கள் கவிஞராக இருப்பதன் மூலம் பெரிய செல்வந்தராக மாறாமல் இருக்கலாம். ஆனால் அதைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாதீர்கள். ஏனென்றால், அதற்கு மாறாக நீங்கள் பெரிய பொறியியல் வல்லுனராக மாறலாம், நிறையப் பணம் சம்பாதிக்கலாம், ஆனால் உங்களுக்கு எப்பொழுதுமே எந்த நிறைவும் இருக்காது. நீங்கள் எப்பொழுதுமே ஏங்கிக் கொண்டு இருப்பீர்கள். உங்களுடைய உள்ளார்ந்த இயற்கை ஒரு கவிஞராக இருப்பதற்கு ஏங்கிக் கொண்டே இருக்கும்.

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், ஒரு மிகப்பெரிய விஞ்ஞானி, நோபல் பரிசு பெற்ற ஒரு அறுவை சிகிச்சை நிபுணர், அவரிடம் கேட்கப்பட்டது, “உங்களுக்கு நோபல் பரிசு வழங்கப்பட்ட பொழுது நீங்கள் மிகுந்த மகிழ்ச்சியுடன் இருந்ததாகத் தோன்றவில்லை. என்ன காரணம்?” அவர் கூறினார், “நான் ஒரு நடனக் கலைஞராக வேண்டுமென்றுதான் எப்பொழுதுமே விருப்பப்பட்டேன். முதலில், அறுவை சிகிச்சை நிபுணராக வேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படவேயில்லை, இப்பொழுது நிபுணரானது மட்டுமின்றி, மிக வெற்றிகரமான நிபுணரும் ஆகிவிட்டேன், ஆனால் இது ஒரு சமையாக இருக்கின்றது. நான் நடனக்கலைஞராக மட்டுமே இருக்க விரும்பினேன், ஆனால் நான் இப்பொழுது ஒரு மோசமான நடனக் கலைஞராக இருக்கிறேன் - அதுதான் என்னுடைய வலி, என்னுடைய மனவேதனை. வேறு யாரேனும் நடனமாடுவதைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் நான் மிகவும் துயரமடைகிறேன், அவ்வளவு நரக வேதனையில் இருக்கிறேன். இந்த நோபல் பரிசை வைத்துக் கொண்டு நான் என்ன செய்ய முடியும்? எனக்கு அது ஒரு நடனமாக மாற இயலாது; அதனால் எனக்கு ஒரு நடனத்தை அளிக்க முடியாது.”

நினைவில் வைப்புகள், உங்களது உள்ளார்ந்த குரலுக்கு உண்மையாக இருங்கள். அது உங்களை அபாயத்தினுள் அழைத்துச் செல்லலாம்; அப்பொழுது அபாயத்தினுள்

செல்லுங்கள், ஆனால் உங்களின் உள்ளேயிருந்து வரும் குரலுக்கு உண்மையாக இருங்கள். அப்பொழுது, உங்களுக்குள்ளே நிறைவடைந்த மகிழ்ச்சியில் நீங்கள் நடனமாடக்கூடிய ஒரு நாள் வருவதற்கான சாத்தியம் இருக்கிறது.

எப்பொழுதும் கவனமாக இருங்கள்: உங்களுடைய இயற்கையான தன்மை தான் முதன்மையான விஷயம். அடுத்தவர்கள் உங்களைக் கட்டுப்படுத்தவும், உங்களைக் கையாளவும் அனுமதிக்காதீர்கள் - மேலும் அவர்கள் பலர்; அனைவரும் உங்களை கட்டுப்படுத்துவதற்கு தயாராக இருக்கிறார்கள். அனைவரும் உங்களை மாற்றுவதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள், அனைவரும், நீங்கள் கேட்காத ஒரு வழிநடத்தலை உங்களுக்கு அளிப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள். ஒவ்வொருவரும் உங்களுடைய வாழ்க்கைக்கு ஒரு வழிகாட்டியை உங்களிடம் அளிக்கிறார்கள். ஆனால் வழிநடத்துபவர் உங்களுக்குள்ளே இருக்கின்றார், உங்களிடம்தான் உங்களுடைய வாழ்வின் விரிவான திட்டம் உள்ளது.

[பாசாங்கற்றவராக இருத்தல் என்பதற்கு, தன்னுடைய இயற்கையான தன்மைக்கு ஒருவர் எப்பொழுதும் உண்மையாக இருத்தல் என்று பொருள். அது மிக, மிக அபாயகரமான, குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நிகழ்வு; அரிதான மனிதர்களால் மட்டுமே அதைச் செய்ய முடியும். ஆனால் எப்பொழுதெல்லாம் மக்கள் அவ்வாறு இருக்கின்றார்களோ, அப்பொழுது அவர்கள் அடைகின்றார்கள். நீங்கள் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாத அளவு அப்படியொரு அழகை, அப்படியொரு நிறைவை, அப்படியொரு கம்பீரத்தை அடைகின்றார்கள்.] box matter

அனைவரும் அவ்வளவு ஏமாற்றத்துடன் காணப்படுவதற்குக் காரணம், யாருமே தம்முடைய சொந்தக்குரலுக்கு செவி சாய்த்ததில்லை என்பதுதான். நீங்கள் ஒரு பெண்ணைத் திருமணம் செய்துகொள்ள விரும்பினீர்கள், ஆனால் அந்தப் பெண் ஒரு முகமதியர், நீங்கள் ஒரு ஹிந்து பிராமணர், உங்களுடைய பெற்றோர் அதற்கு அனுமதியளிக்க மாட்டார்கள். சமுதாயம் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாது, அது அபாயகரமானதாக இருந்தது. அந்தப் பெண் ஏழையாக இருந்தார், நீங்கள் பணக்காரர். அதனால், நீங்கள் அனைவராலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட, ஆனால், உங்களுடைய இதயத்தினால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாத, ஜாதியில் ஹிந்து பிராமணரான ஒரு பணக்காரப் பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டீர்கள். ஆனால், இப்பொழுது நீங்கள் ஒரு அசிங்கமான வாழ்க்கை வாழ்கிறீர்கள். இப்பொழுது நீங்கள் விலைமாதுக்களிடம் செல்கிறீர்கள் - ஆனால் விலைமாதுக்கள் கூட உங்களுடைய துன்பத்தைக் குறைப்பதற்கு உதவமாட்டார்கள்; உங்கள் வாழ்வு முழுவதையும் நீங்கள் விபச்சாரமாக்கி விட்டீர்கள். உங்கள் வாழ்க்கை முழுவதையும் நீங்கள் வீணாக்கி விட்டீர்கள்.

எப்பொழுதும் உள்ளார்ந்த குரலுக்குச் செவிசாயுங்கள், மேலும் வேறு எதற்கும் செவிசாய்க்காதீர்கள். உங்களைச் சுற்றி ஆயிரத்து ஒரு ஆசை ஏற்படுத்தும், கவர்ந்திழுக்கும் பொருட்கள் இருக்கின்றன, ஏனென்றால், நிறையப் பேர் தங்களுடைய பொருட்களை சுற்றித்

திரிந்து விற்பனை செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்த உலகம் ஒரு அங்காடி, இங்குள்ள அனைவரும் தங்களுடைய பொருட்களை உங்களுக்கு விற்பனை செய்வதில் ஆர்வமாக இருக்கிறார்கள். [ஒவ்வொருவரும் ஒரு விற்பனையாளர்தான். நீங்கள் பல விற்பனையாளர்களின் குரல்களுக்குச் செவிசாய்த்தீர்கள் என்றால் நீங்கள் பைத்தியமாகி விடுவீர்கள். யாருக்கும் செவிசாய்க்காதீர்கள். வெறுமனே உங்களுடைய கண்களை மூடிக்கொண்டு உள்ளிருந்து வரும் குரலை கவனமாகக் கேளுங்கள்] Box தியானம் என்பது முழுவதும் இது பற்றியதுதான், நம்முடைய உள்ளார்ந்த குரலைக் கேட்பது, கவனிப்பதுதான். இது தான் முதல் விஷயம்.

பிறகு இரண்டாவது விஷயம் - நீங்கள் முதல் விஷயத்தைச் செய்திருந்தால் மட்டுமே இரண்டாவது சாத்தியமாகும் - எப்பொழுதும் ஒரு முகமுடியை அணியாதீர்கள். உங்களுக்கு கோபமாக இருந்தால், கோபமாக இருங்கள். அது அபாயகரமானது, ஆனால் அதற்காகச் சிரிக்காதீர்கள், ஏனென்றால் அது உண்மைக்குப் புறம்பாக இருத்தல் ஆகும். கோபம் வரும்பொழுது புன்னகையுங்கள் என்று உங்களுக்குக் கற்றுத்தரப்பட்டிருக்கிறது, ஆனால் அப்பொழுது உங்களுடைய சிரிப்பு பொய்யானதாகிறது, ஒரு முகத்திரையாகிறது - அது உங்களது உதடுகளுக்கு ஒரு பயிற்சியாக மட்டுமேயன்றி வேறெதுவாகவும் இருப்பதில்லை. இதயம் முழுவதும் கோபத்துடன், விஷத்துடன், ஆனால் உதடுகள் புன்னகையுடன்; நீங்கள் ஒரு பொய்யான நிகழ்வாகின்றீர்கள்.

பிறகு மற்றொரு விஷயமும் நடக்கிறது; நீங்கள் புன்னகைக்க விரும்பும் பொழுது உங்களால் புன்னகைக்க முடியாது. Box [உங்களது இயக்கம் முழுவதும் தலைகீழாக இருக்கின்றது, ஏனென்றால், நீங்கள் கோபப்பட விரும்பிய பொழுது நீங்கள் கோபமாக இருக்கவில்லை; நீங்கள் வெறுக்க விரும்பிய பொழுது வெறுக்கவில்லை. இப்பொழுது நேசிக்க விரும்புகிறீர்கள்; திடீரென்று அந்த அமைப்பு இயங்கவில்லை என்பதை நீங்கள் உணர்கிறீர்கள்.] இப்பொழுது நீங்கள் புன்னகைக்க விரும்புகிறீர்கள்; ஆனால் நீங்கள் அதனை பலவந்தப்படுத்த வேண்டியிருக்கிறது. உண்மையாகவே உங்களுடைய இதயம் புன்னகையால் நிறைந்து இருக்கின்றது, நீங்கள் வாய்விட்டு பலமாகச் சிரிக்க விரும்புகிறீர்கள், ஆனால் உங்களால் சிரிக்க முடியவில்லை. ஏதோ ஒன்று இதயத்தில் அடைக்கிறது. ஏதோ ஒன்று தொண்டையில் அடைக்கிறது. அந்தப் புன்னகை வருவதில்லை, அப்படியே வந்தாலும்கூட, அது மிகவும் மங்கிய, உயிரற்ற ஒரு புன்னகையாக இருக்கின்றது. அது உங்களை சந்தோஷப்படுத்துவதில்லை, உங்களுக்குள் இருந்து அந்த சிரிப்பு கொப்பளிப்பதில்லை. உங்களைச் சுற்றி ஒரு ஒளியாக அது பிரகாசமாக ஒளிர்வதில்லை.

நீங்கள் கோபப்பட விரும்பும்பொழுது, கோபமாக இருங்கள். கோபமாக இருப்பதில் எந்தத் தவறுமில்லை. நீங்கள் சிரிக்க விரும்பப்பட்டால், சிரியுங்கள். பலமாகச் சிரிப்பதில் எந்தத் தவறுமில்லை. கூடிய விரைவில் உங்களது அமைப்பு முழுவதும் இயங்குவதைக்

காண்பீர்கள். அது இயங்கும் பொழுது, உண்மையில், அதனைச் சுற்றி ஒரு மெல்லிய ரீங்காரம் இருக்கின்றது. எல்லாம் நன்றாக இருக்கும் பொழுது வாகனம் ஒரு மெல்லிய ஒலி எழுப்புவது போல் - அந்த வாகனத்தை நேசிக்கும் ஓட்டுநருக்கு அப்பொழுது எல்லாம் நன்றாக செயல்படுகின்றது என்பது தெரியும். அங்கு ஒரு இசைவுடன் ஒருங்கிணைந்த அமைப்பு இருக்கின்றது; அந்த இயந்திர அமைப்பு நன்றாகச் செயல்படுகிறது.

நீங்கள் இதைக் காண முடியும் - ஒருவருடைய இயக்கம் நன்றாகச் செயல்படும் பொழுதெல்லாம் அவரைச் சுற்றி அந்த மெல்லிய ஒலியை நீங்கள் உணரலாம். அவர் நடக்கிறார், ஆனால் அவர் எடுத்து வைக்கும் அடியில் ஒரு துள்ளல் இருக்கின்றது. அவர் பேசுகிறார், ஆனால் அவருடைய சொற்களில் ஒரு நுண்ணிய கவிநயம் இருக்கின்றது. அவர் உங்களைப் பார்க்கிறார், அப்பொழுது அவர் உண்மையிலேயே பார்க்கிறார்; அது அக்கறை அற்ற பார்வை அல்ல, அது உண்மையான ஆர்வத்துடன் இருக்கிறது; அவர் உங்களைத் தொடும்பொழுது உண்மையிலேயே அவர் உங்களைத் தொடுகிறார்; அவருடைய சக்தி உங்கள் உடலுக்குள் வருவதை, ஒரு உயிரின் ஓட்டம் பரிமாற்றம் செய்யப்படுவதை நீங்கள் உணர முடியும் ... ஏனென்றால் அவருடைய அமைப்பு நன்றாகச் செயல்படுகிறது.

முகமுகளை அணியாதீர்கள்; இல்லையெனில் நீங்கள் உங்களது இயற்கைக்கு மாறுபட்ட இயக்கத்தை உருவாக்குவீர்கள், நீங்கள் உங்களுடைய அமைப்பில் தடைகளை ஏற்படுத்துவீர்கள். உங்களுடைய உடலில் பல தடைகள் உள்ளன. தன்னுடைய கோபத்தை அடக்கி வைத்துக் கொண்டிருக்கின்ற ஒரு மனிதருக்கு அவருடைய தாடைகளில் தடை ஏற்படுகிறது. எல்லாக் கோபமும் தாடை வரை வருகிறது, பிறகு அங்கு நின்று விடுகிறது. அவருடைய கைகள் அழகற்றவையாகி விடுகின்றன; ஒரு நடனக்கலைஞருடைய நேர்த்தியான அசைவுகள் அவற்றில் இல்லை, ஏனென்றால் அந்த கோபம் விரல்கள் வரை வருகின்றது, பிறகு தடுக்கப்பட்டு விடுகின்றது. நினைவில் கொள்ளுங்கள், கோபம் வெளியேற இரண்டு வழிகள் உள்ளன; ஒன்று பற்கள், மற்றொன்று விரல்கள். எல்லா மிருகங்களுமே, கோபத்துடன் இருக்கும் பொழுது, பற்களால் உங்களைக் கடிக்கும் அல்லது கைகளால் உங்களைக் கிழிக்க ஆரம்பிக்கும். அதனால் நகங்களும் பற்களும் கோபம் வெளியேறும் இரண்டு இடங்களாகும்.

கோபம் மிகவும் அதிகமாக அடக்கி வைக்கப்படுகின்ற இடத்தில் எல்லாம், அங்கு மனிதர்களுக்கு பற்களில் கோளாறு ஏற்படுகிறது என்று எனக்கு ஒரு ஐயப்பாடு உள்ளது. அவர்களுடைய பற்கள் சரியில்லாமல் போகின்றன. ஏனென்றால் அங்கு அதிகமான சக்தி இருக்கின்றது, ஆனால் அது வெளியேற்றப்படுவதே இல்லை. கோபத்தை அடக்கி வைக்கின்ற யாருமே அதிகமாகச் சாப்பிடுவர் - கோபக்காரர்கள் எப்பொழுதுமே அதிகமாகச் சாப்பிடுவார்கள், ஏனென்றால், அவர்களுடைய பற்களுக்கு சிறிது பயிற்சி தேவைப்படுகிறது. கோபமாக இருப்பவர்கள் அதிகமாகப் புகை பிடிப்பார்கள். கோபமாக இருப்பவர்கள்

அதிகமாகப் பேசுவார்கள் - அவர்கள் இடைவிடாது பேசுவர்களாக மாறிவிடக்கூடும், ஏனென்றால், அந்த சக்தி சிறிதளவேனும் வெளியேற்றப்படுவதற்காக ஏதோ ஒரு வகையில் அந்தத் தாடைக்குப் பயிற்சி தேவைப்படுகிறது. கோபமான மனிதர்களுடைய கைகள் அழகற்றவையாக மாறிவிடும். அந்த சக்தி வெளியேற்றப்பட்டிருந்தால், அவை அழகான கரங்களாக மாறியிருக்கக்கூடும்.

நீங்கள் எதையேனும் அடக்கி வைத்தால், அந்த உணர்வுக்கு தொடர்புடைய ஏதோ ஒரு உறுப்பு உடலில் இருக்கின்றது. நீங்கள் அழ விரும்பவில்லை என்றால், உங்களுடைய கண்கள் தங்களின் பளபளப்பை இழந்துவிடும், ஏனென்றால் கண்ணீர் தேவைப்படுகிறது; அவை மிகவும் உயிரோட்டமுள்ள ஒரு நிகழ்வு. எப்பொழுதாவது ஒரு முறை நீங்கள் கண்ணீர் விட்டு கதறி அழும்பொழுது - நீங்கள் உண்மையிலேயே அதற்குள்ளே சென்றால், நீங்கள் அழுகையாகவே மாறிவிட்டால், அப்பொழுது உங்களுடைய கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வழிந்தோட ஆரம்பித்தால் - உங்களுடைய கண்கள் தூய்மைப்படுத்தப்படுகின்றன, உங்களுடைய கண்கள் மீண்டும் இளமையானவையாக, புத்தம்புதியவையாக, புத்துணர்வு பெற்றவையாக மாறுகின்றன.

அதனால்தான் பெண்களுக்கு அதிக அழகுடைய கண்கள் இருக்கின்றன - ஏனென்றால் அவர்களால் இன்னமும் அழமுடிகிறது. ஆண்கள் தங்களுடைய கண்களின் அழகை இழந்து விட்டார்கள், ஏனென்றால் ஆண்கள் அழக்கூடாது என்கின்ற தவறான கருத்து அவர்களிடம் இருக்கின்றது. ஒரு இளம் சிறுவன் அழுதால், பெற்றோர்கள் கூடச் சொல்கிறார்கள், “நீ என்ன செய்கிறாய்? பெண்பிள்ளை போல நடந்து கொள்கிறாயா?” என்ன முட்டாள்தனம்! ஏனென்றால் கடவுள் ஆண், பெண் - உங்கள் இருவருக்கும் - அதே கண்ணீர் சுரப்பிகளைக் கொடுத்திருக்கிறார். ஆண்கள் அழக்கூடாது என்பதாக இருந்திருந்தால், அவர்களுக்கு கண்ணீர் சுரப்பிகளே இருந்திருக்காது. ஒரு எளிய கணக்கு. பெண்களுக்கு இருக்கும் அதே விகிதத்தில் ஆண்களுக்கும் ஏன் கண்ணீர் சுரப்பிகள் இருக்கின்றன? கண்களுக்குக் கண்ணீர் விடுதலும், அழுகையும் தேவைப்படுகிறது, உங்களால் முழுமனதுடன் கண்ணீர் விட்டு அழ முடியும் என்றால் அது உண்மையிலேயே அழகானது.

நினைவில் வையுங்கள், முழு மனதுடன் கண்ணீர் விட்டு உங்களால் அழ முடியாதென்றால், உங்களால் சிரிக்கவும் முடியாது, ஏனென்றால் அதுதான் மறு துருவம். அழ முடிகின்றவர்களால் சிரிக்கவும் முடியும்; அழ முடியாத மனிதர்களால் சிரிக்கவும் முடியாது. சில சமயங்களில் நீங்கள் குழந்தைகளிடம் இதை கவனித்திருக்கலாம்: அவர்கள் பலமாக அதிகநேரம் சிரித்துக் கொண்டே இருந்தால், அழ ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள் - ஏனென்றால், அவ்விரண்டு விஷயங்களும் இணைந்தவை. கிராமங்களில், தாய்மார்கள் தங்கள் குழந்தைகளிடம் சொல்வதை நான் கேட்டிருக்கிறேன், “அதிகமாக சிரிக்காதே; இல்லையென்றால் அழ ஆரம்பித்து விடுவாய்.” வாஸ்தவமான உண்மை. ஏனென்றால் அந்த

நிகழ்வுகள் இரண்டும் வேறுபட்டவை அல்ல, ஒரே சக்திதான் இரு துருவங்களுக்கும் செல்கின்றது. அதனால், இது இரண்டாவது விஷயம்: முகமுடிகளைப் பயன்படுத்தாதீர்கள் - என்ன விலை கொடுக்க நேரிடினும் உண்மையாகவே இருங்கள்.

பாசாங்கற்றவராக இருப்பது பற்றிய மூன்றாவது விஷயம்: எப்பொழுதும் நிகழ்காலத்தில் இருங்கள், ஏனென்றால் எல்லாப் பொய்மையுமே கடந்த காலத்தில் அல்லது எதிர்காலத்தில் இருந்துதான் நுழைகின்றன. [எது கடந்துவிட்டதோ அது கடந்து விட்டது. அதைப் பற்றிக் கவலை கொள்ளாதீர்கள், அதை ஒரு பாரமாக சுமந்து கொண்டிருக்காதீர்கள்; இல்லையெனில், அது உங்களை நிகழ்காலத்திற்கு உண்மையாக இருப்பதற்கு அனுமதிக்காது.] இதுவரை வராதவை யாவும் இன்னமும் வரவில்லை. எதிர்காலத்தைப் பற்றித் தேவையில்லாமல் கவலை கொள்ளாதீர்கள், இல்லையெனில், அது நிகழ்காலத்திற்குள் நுழைந்து அதனை அழித்துவிடும். நிகழ்காலத்திற்கு உண்மையாக இருங்கள், அப்பொழுது நீங்கள் பாசாங்கற்றவராக இருப்பீர்கள். **இங்கு, இப்பொழுது** இருப்பது என்பதுதான் பாசாங்கற்ற நிலையில் இருப்பது ஆகும். கடந்த காலம் இல்லை, எதிர்காலம் இல்லை - இந்தக் கணம்தான் எல்லாம். இந்தக் கணம்தான் என்றும் நிலைத்திருக்கின்ற முதலும் முடிவும் அற்ற காலமாகும்.

இந்த மூன்று விஷயங்கள் இருப்பின் நீங்கள் பாசாங்கற்ற நிலையை அடைகிறீர்கள். அப்பொழுது, நீங்கள் என்ன கூறினாலும் அது உண்மையாக இருக்கும். சாதாரணமாக, உண்மை பேசுவதற்கு கவனமாக இருக்க வேண்டுமென்று நீங்கள் எண்ணுவீர்கள்; நான் அவ்வாறு கூறவில்லை. பாசாங்கற்ற நிலையை உருவாக்குங்கள், அப்பொழுது நீங்கள் கூறுவது எதுவாயினும் அது உண்மையாக இருக்குமென்று நான் சொல்கிறேன்.

உண்மையென்பது அறிவுப்பூர்வமாக தீர்மானிக்கப்படக்கூடிய ஒன்றல்ல. உண்மை எனும்பொழுது ஆராய்ந்து, விவேகமாக சிந்தித்து பெறப்பட்ட ஒரு முடிவை நான் குறிப்பிடுவது இல்லை. உண்மை எனும் பொழுது நான் இயற்கையான தன்மையின் பாசாங்கற்ற நிலையை, உங்களுடைய இயல்பில்லாத எதையும் திணிக்காமல், என்ன இடர் நேரிடும் என்றாலும் நீங்கள் நீங்களாகவே இருப்பதை, எப்பொழுதும் வெளிவேடம் போடுபவராக மாறாமல் இருப்பதைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன். உங்களுக்கு வருத்தமாக இருந்தால், நீங்கள் வருத்தத்துடன் இருக்கிறீர்கள். அந்தக் கணத்தில் அதுதான் உண்மைநிலை; அதை மறைக்காதீர்கள். ஒரு பொய்யான புன்னகையை உங்கள் முகத்தில் கொண்டுவராதீர்கள், ஏனென்றால் அந்தப் பொய்யான புன்னகை உங்களுக்குள்ளே ஒரு பிளவை ஏற்படுத்தும். நீங்கள் இரண்டாகிவிடுவீர்கள் - உங்களுடைய ஒரு பகுதி புன்னகைத்துக் கொண்டிருக்கும், அது வாஸ்தவமாக ஒரு சிறிய பாகமாக மட்டுமே இருக்க முடியும், மற்றொரு பெரிய பாகம் சோகமாகவே இருக்கும். இப்பொழுது ஒரு பிரிவினை தோன்றிவிட்டது, மேலும், இதனை நீங்கள் மீண்டும், மீண்டும் செய்து கொண்டே இருந்தால் . . .

நீங்கள் கோபமாக இருக்கும் பொழுது, உங்களுடைய கோபத்தை நீங்கள் காட்டுவதில்லை - உங்களைப்பற்றிய கருத்து அழிந்துவிடும் என்று பயப்படுகிறீர்கள், ஏனென்றால் மக்கள் உங்களை இரக்கமுள்ளவர் என்று எண்ணுகிறார்கள், நீங்கள் எப்பொழுதுமே கோபமாக இருப்பதில்லை என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். அவர்கள் அதைப் பாராட்டுகிறார்கள், அது உங்களுடைய அகம்பாவத்திற்கு மிகவும் நிறைவளிப்பதாக இருக்கின்றது. இப்பொழுது, கோபமாக இருப்பது உங்களைப்பற்றிய அழகான கருத்தை அழித்துவிடும், அதனால் அந்தக் கருத்தை அழிப்பதைக் காட்டிலும், அந்தக் கோபத்தை நீங்கள் அடக்குகிறீர்கள். அது உங்களுக்குள்ளே கொதித்துக் கொண்டிருக்கிறது, ஆனால் நீங்கள் வெளித்தோற்றத்திற்கு அன்பானவராக, பரிவுள்ளவராக, இனியவராக, பண்பாளராக இருக்கின்றீர்கள். இப்பொழுது அந்தப் பிளவுபட்டு இருக்கும் நிலை பயிற்சி செய்யப்படுகிறது. மக்கள் அதைத் தங்கள் வாழ்நாள் முழுதும் பயிற்சி செய்து கொண்டே இருக்கின்றார்கள்; பிறகு அந்தப் இரண்டாகப் பிளவுப்பட்ட நிலை முற்றிலும் நிலைபெற்றுவிடுகிறது. [நீங்கள் தனியாக அமர்ந்திருக்கும் பொழுதுகூட, அங்கு யாருமே இல்லை, பாசாங்கு செய்ய எந்தத் தேவையும் இல்லை என்னும்பொழுது கூட, நீங்கள் பாசாங்கு செய்து கொண்டே இருக்கிறீர்கள்; அது உங்களுடைய சபாவமாகவே மாறிவிட்டது. மக்கள் தங்களுடைய குளியலறைகளில் கூட உண்மையாக இருப்பதில்லை; அவர்கள் முற்றிலும் ஒருமையில் இருக்கும்பொழுது கூட அவர்கள் பொய்யாகவே இருக்கின்றார்கள்.] box இப்பொழுது உண்மையாக இருக்கிறோமா அல்லது பொய்யாக இருக்கிறோமா என்பதே கேள்வி இல்லை; அது அவர்களுடைய பழக்கமாக மாறிவிட்டது. தங்களுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் அவர்கள் பயிற்சி செய்து கொண்டிருந்தார்கள், அதை நீங்கள் மேலும் மேலும் பயிற்சி செய்கையில், உங்களுடைய இரு பாகங்களுக்கு இடையேயான இடைவெளி பெரிதாகிக் கொண்டே போகின்றது.

அது இணைக்க முடியாததாக மாறும்பொழுது, அதை ஸ்கீசோ. பரீனியா(முரண்பாட்டு மனநோய்) - என்று நாம் அழைக்கின்றோம். உங்களுக்கே சொந்தமான இன்னொரு பாகத்துடன் உங்களால் தொடர்பு கொள்ள முடியாத பொழுது, நீங்கள் ஒருவராக இருப்பதற்கு பதிலாக கிட்டத்தட்ட இரண்டு மனிதர்கள் ஆகிவிடுகிறீர்கள்; அப்பொழுது அது கடுமையான மனநோய் ஆகின்றது. ஆனால் அனைவரும் பிளவுபட்டவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள், அதனால் மன நோயாளிகளுக்கும் சாதாரணமானவர்களுக்கும் இடையே உள்ள வித்தியாசம் சிறிய அளவிலேயே உள்ளது. வித்தியாசம் அடிப்படையான விஷயங்களில் இல்லை, வித்தியாசம் தரத்தில் இல்லை, அளவில் மட்டுமே உள்ளது.

உண்மை என்னும்பொழுது நான் பாசாங்கு செய்யாமல் இருப்பதைக் குறிப்பிடுகிறேன். நீங்கள் என்னவாக இருக்கின்றீர்களோ, அவ்வாறே இருங்கள் - ஒரு கணம் உங்களுக்கு சோகமாக இருக்கின்றது, அதனால் அந்தக் கணத்தில் நீங்கள் சோகமாக இருக்கிறீர்கள்.

அடுத்த கணம் நீங்கள் சந்தோஷமாக மாறினால், இப்பொழுது நீங்கள் தொடர்ந்து வருத்தத்துடனேயே இருக்க வேண்டுமென்று அவசியமில்லை - ஏனென்றால், அதுவும் கற்றுத்தரப்பட்டு இருக்கிறது: எப்பொழுதும் ஒரே மாதிரி இருப்பதற்கு, தொடர்ந்து ஒரே மாதிரி இருப்பதற்கு. இது நிகழ்கின்றது, இதை நீங்கள் உணர முடியும் - நீங்கள் வருத்தத்துடன் இருந்தீர்கள், அதன் பின்னர் திடீரென்று அந்த வருத்தம் மறைந்து விடுகிறது, ஆனால் உங்களால் உடனடியாக சிரிக்க முடியாது - ஏனென்றால் பிறர் என்ன நினைப்பார்கள்? உங்களுக்கென்ன பைத்தியமா? சற்றுமுன்புதான் நீங்கள் வருத்தத்துடன் இருந்தீர்கள்; இப்பொழுது உடனடியாக நீங்கள் சிரிக்க ஆரம்பிக்கிறீர்கள்? பைத்தியக்காரர்கள் அல்லது சிறு குழந்தைகள் மட்டுமே இவ்வாறு செய்கின்றார்கள்; உங்களிடமிருந்து இது எதிர்பார்க்கப்படுவதில்லை. மெல்ல மெல்ல இயல்பு நிலைக்குத் திரும்பி, பிறகு புன்னகைத்து, பிறகு மீண்டும் சிரிக்க ஆரம்பிக்கக்கூடிய ஒரு குறிப்பிட்ட சூழ்நிலைக்காக நீங்கள் காத்திருக்க வேண்டும்.

அதனால் நீங்கள் வருத்தமாக இருக்கும்பொழுது மட்டுமே நீங்கள் புன்னகைகளைப் பாசாங்கு செய்கிறீர்கள் என்பதில்லை; நீங்கள் சிரிக்க விரும்பும் பொழுது, அப்பொழுதும் கூட, தொடர்ந்து ஒரே மாதிரி இருக்க வேண்டும் என்கின்ற முழுவதும் முட்டாள்தனமான கருத்தினால் நீங்கள் வருத்தத்தைப் பாசாங்கு செய்கிறீர்கள். ஒவ்வொரு கணமும் தனக்கென்று ஒரு தனி செயல்முறையைக் கொண்டிருக்கின்றது, எந்தக் கணமும் வேறு எந்த கணத்துடனும் ஒத்துப்போக வேண்டிய தேவையில்லை. வாழ்க்கை ஒரு ஓட்டம்; அது ஒரு நதி: அது தன்னுடைய மனநிலைகளை மாற்றிக் கொண்டே இருக்கின்றது. ஆகையால் ஒரே மாதிரி இருப்பது பற்றி ஒருவர் கவலை கொள்ளத் தேவையில்லை. ஒரே மாதிரியாக இருப்பது பற்றி கவலைப்படுகின்ற யாரும் பொய்யானவராக மாறிவிடுவார். ஏனென்றால் பொய்கள் மட்டுமே நிலையாக இருக்க முடியும். உண்மை எப்பொழுதுமே மாறிக்கொண்டே இருக்கின்றது. உண்மை, தன்னுள்ளே, தனக்குச் சொந்தமான முரண்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கிறது - அதுதான் உண்மையின் வளமை, அதுதான் அதனுடைய பரந்து விரிந்த தன்மை, அதுதான் அதனுடைய அழகு.

அதனால், உங்களுக்கு வருத்தமாக இருந்தால், அப்பொழுது வருத்தத்துடன் இருங்கள் - கண்டனம் எதுவுமின்றி, அது நல்லதா அல்லது கெட்டதா என்கின்ற மதிப்பிடுதல் இன்றி. அது நல்லதா அல்லது கெட்டதா என்கின்ற கேள்வியே இல்லை, அது வெறுமனே அவ்வாறு இருக்கின்றது. பின்னர் அது செல்லும் பொழுது, அதைச் செல்வதற்கு அனுமதியுங்கள். மறுபடியும் நீங்கள் புன்னகைக்க ஆரம்பிக்கும் பொழுது, சற்று முன்னர் தான் வருத்தமாக இருந்தீர்கள், பின்பு எவ்வாறு நீங்கள் புன்னகைக்க முடியும்? என்று குற்ற உணர்வு கொள்ளாதீர்கள். முதலில் யாரேனும் ஒருவர் ஒரு நகைச்சுவைத் துணுக்கு சொல்லட்டும், யாரேனும் ஒருவர் முதலில் சூழ்நிலையை மாற்றட்டும், பிறகு நீங்கள் புன்னகைக்கலாம்.

சரியான தருணத்திற்காக காத்திருக்கலாம். இது மறுபடியும் பாசாங்கு ஆகும். நீங்கள் சந்தோஷமாக இருக்கும் பொழுது, சந்தோஷமாக இருங்கள்; வேறு எதையும் பாசாங்கு செய்ய வேண்டிய அவசியமில்லை.

மேலும் நினைவில் கொள்ளுங்கள்: ஒவ்வொரு கணமும், தன்னில் நிறைவு பெற்ற ஒரு அணு அளவு உண்மையைக் கொண்டதாக இருக்கின்றது. அது கடந்த கணத்தினின்று தொடர்ந்து வருவது அன்று, மேலும் அடுத்து வரும் கணத்துடன் தொடர்புடையதும் அன்று. ஒவ்வொரு கணமும் தனித்து இருக்கின்ற, தன்னிலேயே நிறைவுபெற்ற ஒரு அணு ஆகும். அவை ஒன்றை ஒன்று வரிசையாக தொடர்ந்து வருவதில்லை, அவை கோடுகள் போல இருப்பதில்லை. ஒவ்வொரு கணமும் தனக்கென்று ஒரு தனி இயல்பை கொண்டு இருக்கின்றது. அந்தக் கணத்தில் நீங்கள் அதுவாக இருக்க வேண்டும், வேறு எதுவாகவும் அல்ல. உண்மை என்று குறிப்பிடப்படுவதின் சரியான அர்த்தம் இது தான்.

உண்மை என்பது பாசாங்கற்ற நிலை, உண்மை என்பது நேர்மையாக இருத்தல். உண்மை என்பது அறிவுப்பூர்வமாக தீர்மானிக்கப்படக்கூடிய ஒரு விஷயமன்று. அது நமக்கு நாமே உண்மையாக இருக்கும் ஒரு நிலையாகும் - ஒரு உதாரணத்தைப் பின்பற்றி உண்மையாக இருப்பது அன்று, ஏனென்றால் ஏதாவது ஒரு முன் உதாரணம் இருந்தால் நீங்கள் உண்மையற்றவராக மாறிவிடுவீர்கள். ஒரு புத்தரைப் போல இருப்பது உண்மையாக இருப்பதாகும் என்று நீங்கள் எண்ணினீர்கள் என்றால், பிறகு எப்பொழுதுமே நீங்கள் உண்மையாக இருக்க மாட்டீர்கள், ஏனென்றால் நீங்கள் ஒரு புத்தர் அல்ல, நீங்கள் புத்தரை உங்கள் மீது திண்பீர்கள். நீங்கள் அந்த புத்தரைப் போல் அமரலாம், நீங்கள் கிட்டத்தட்ட ஒரு பளிங்கு சிலை போல மாறலாம், ஆனால் உள்ளே ஆழத்தில் நீங்கள் நீங்களாகவேதான் இருப்பீர்கள். அந்த புத்தர் வெறும் தோற்றமாக மட்டுமே இருப்பார். மேலும் [உங்களிடம் ஒரு சிறந்த முன் உதாரணம் இருந்தது என்றால், உங்களால் இந்த கணத்திற்கு உண்மையாக இருக்க முடியாது, ஏனென்றால் அந்த முன் உதாரணம் எப்பொழுதும் இருக்கிறது, அந்த முன் உதாரணத்தை நீங்கள் பின்பற்ற வேண்டும்.

ஒரு உண்மையான மனிதரிடம் எந்த முன் உதாரணமும் இல்லை.] box அவர் கணத்திற்கு கணம் வாழ்கிறார்; எப்பொழுதுமே அந்தக் கணத்தில் அவர் எவ்வாறு உணர்கின்றாரோ, அவ்வாறே வாழ்கிறார். அவர் தன்னுடைய உணர்வுகளின், உள்ளக்கிளர்ச்சிகளின், மனநிலைகளின் பால் முற்றிலும் மரியாதையுடன் இருக்கிறார். இவ்வாறுதான் மக்கள் இருக்க வேண்டுமென்று நான் விரும்புகின்றேன்: பாசாங்கற்றவர்களாக, உண்மையானவர்களாக, நேர்மையானவர்களாக, தங்களுடைய ஆன்மாவின் பால் மரியாதை உடையவர்களாக.

உங்களுக்குச் செவிசாயுங்கள்

எப்பொழுதும் உங்களுடைய உணர்வுகளுக்குச் செவிசாயுங்கள், நீங்கள் உங்களைச் சுற்றியும் பார்க்க வேண்டியதில்லை. மேலும் மற்றவர்களைப் பார்ப்பதனால், உண்மையில் அவர்களுக்கு என்ன நேர்கிறது என்பதை நீங்கள் காண முடியாது, ஏனென்றால் அவர்களுடைய முகம் அவர்களுடைய உண்மையான நிலையன்று, உங்களுடைய முகம் உங்களுடைய உண்மையான நிலையாக இல்லாதது போலவே. அவர்களுடைய வெளித்தோற்றம் அவர்களுடைய உட்புறமன்று, உங்களுடைய வெளித்தோற்றம் உங்களுடைய உட்புறமாக இல்லாதது போலவே.

அதுதான் சமுதாயத்தினுடைய வெளிவேடம் முழுவதும் ஆகும் - உங்களுடைய உட்புறத்தை, உங்களுடைய மையத்தை, உங்களுடைய உண்மையான முகத்தைக் காண்பிக்காமல் இருப்பதுதான். அதை மறைத்து வையுங்கள். மிகவும் அந்நியோன்யமாக இருப்பவரும், புரிந்து கொள்ளக் கூடியவரும் ஆன ஒருவரிடமும் மட்டுமே அதைக் காண்பியுங்கள். ஆனால் யார் அந்நியோன்யமாக இருக்கிறார்கள்? காதலர்கள் கூட தங்களுடைய முகத்தை ஒருவருக்கொருவர் காண்பிப்பதில்லை. ஏனெனில் யாருக்கும் தெரியாது; இந்த நிமிடம் ஒருவர் காதலராக இருக்கிறார், அடுத்த நிமிடம் அவ்வாறு இல்லாமல் போகலாம். அதனால் ஒவ்வொருவரும் xLவர்களாக, ஒரு தீவைப் போன்று மாறிவிடுகிறார்கள்.

[மற்றவர்களைப் பார்க்காதீர்கள், உங்களைப் பாருங்கள். உங்களுக்குள் இருப்பது எதுவோ, அது வெளியே வருவதற்கு அனுமதியுங்கள், அதில் என்ன ஆபத்து இருப்பினும். உணர்வுகளை அடக்கி வைப்பதை விட பெரிய ஆபத்து எதுவும் இல்லை.] நீங்கள் உணர்வுகளை அடக்கி வைத்தால், உங்களுக்கு வாழ்க்கையில் ஒரு உற்சாகமே இல்லாமல் போய்விடும், ஒரு ஆர்வமே இல்லாமல் போய்விடும். உணர்வுகளை அடக்கி வைத்துக் கொண்டே இருந்தீர்கள் என்றால் வாழ்க்கை முழுவதையும் இழந்து விடுவீர்கள். அது நச்சுத்தன்மை உடையது; அது உங்களுடைய உணர்வுநிலையை அழித்துவிடுகிறது.

உள்ளத்திற்குச் செவிசாயுங்கள், அங்கு இருப்பது எதுவாயினும், அதை வெளிக்கொணருங்கள். விரைவில், அதை வெளிக்கொணருவதில் நீங்கள் தேர்ந்தவராகி விடுவீர்கள், உடன் அதை மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிப்பீர்கள். [எவ்வாறு உண்மையாக இருப்பது என்பதை நீங்கள் உணர்ந்து கொண்டிடீர்கள் என்றால், பிறகு நீங்கள் எப்பொழுதுமே பொய்யாக இருப்பதற்குச் சம்மதிக்க மாட்டீர்கள், ஏனென்றால் அது அவ்வளவு அழகானது.

நாம் பொய்யாக இருப்பதற்குத் தீர்மானித்துக் கொண்டே இருக்கிறோம், ஏனென்றால், உண்மையானதை நாம் சுவைத்துப் பார்த்ததேயில்லை.] குழந்தைப் பருவத்தின் ஆரம்பத்தில் இருந்தே உண்மையான உணர்வுகள் அடக்கி வைக்கப்பட்டன. உண்மையான உணர்வு எது என்பதை ஒரு குழந்தை உணர்ந்து கொள்ளும் முன்னரே, அதை அடக்கி வைக்க அவனுக்குக் கற்றுத்தரப்பட்டிருக்கிறது. தன்னுணர்வு அற்ற வழிகளில், இயந்திரத்தனமான வழிகளில், தான் என்ன செய்கிறோம் என்பதை அறியாமலே அவன் உணர்வுகளை அடக்கி வைத்துக் கொண்டே இருக்கிறான்.

உங்களுக்கு உண்மையாக இருங்கள் - அதைத் தவிர வேறு எந்தப் பொறுப்பும் இல்லை. ஒருவர் தன்னுடைய உணர்வுநிலைக்கு பொறுப்புடையவராக இருக்க வேண்டும். உங்களுடைய உணர்வுநிலைக்கு நீங்கள் பதில் சொல்லக் கடமைப்பட்டவர்கள், மேலும் கடவுள் நீங்கள் ஏன் வேறு ஒருவராக இருக்கவில்லை என்று கேட்கப்போவதில்லை.

ஹசித் ஞானி ஜோசியா இறக்கும் தருவாயில் இருந்த பொழுது, நீங்கள் ஏன் இறைவனிடம் பிரார்த்தனை செய்யவில்லை என்றும், மோஸஸ் உங்களுக்கு சாட்சியாக இருப்பார் என்பதில் உறுதியாக இருக்கிறீர்களா என்றும் யாரோ ஒருவர் அவரிடம் கேட்டதாக ஒரு கதை இருக்கிறது. அதற்கு அவர், “நான் உங்களிடம் ஒன்றைக் கூற அனுமதியுங்கள். நான் ஏன் ஒரு மோஸஸாக இல்லை என்று கடவுள் என்னைக் கேட்கப்போவதில்லை. நான் ஏன் ஒரு ஜோசியாவாக இல்லை என்று தான் அவர் என்னிடம் கேட்பார்”, என்று பதில் அளித்தாராம்.

இதுதான் பிரச்சனை முழுவதுமே, ஒருவர் தானாக இருப்பது எவ்வாறு என்பதுதான். இதற்கு உங்களால் விடை காண முடிந்தால், பின்னர் மற்ற எந்தப் பிரச்சனையும் பிரச்சனை அளிக்காததாக மாறிவிடும். பிறகு வாழ்க்கை என்பது வாழப்பட வேண்டிய ஒரு அழகான புதிராக இருக்கும் - தீர்வு காணப்பட வேண்டிய ஒரு பிரச்சனையாக அல்ல, வாழப்படவேண்டியதாக, மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிக்க வேண்டியதாக மட்டுமே இருக்கும்.

உங்களிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளுங்கள்

முதலில் உங்களிடம் நீங்கள் நம்பிக்கையுணர்வு கொண்டால் மட்டுமே நம்பிக்கையுணர்வு சாத்தியமாகும். மிகவும் அடிப்படையான விஷயம் உங்களுக்குள்ளே முதலில் நிகழ வேண்டும். உங்களிடம் நீங்கள் நம்பிக்கையுணர்வு கொண்டிருந்தால், நீங்கள் என்னிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ள முடியும், நீங்கள் மற்றவர்களிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ள முடியும், நீங்கள் பிரபஞ்சத்திடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ள முடியும். ஆனால் உங்களிடம்

நீங்கள் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளவில்லை என்றால், பிறகு வேறு எந்த நம்பிக்கையுணர்வும் எப்பொழுதும் சாத்தியம் ஆகாது.

ஆனால் சமுதாயம் நம்பிக்கையுணர்வினை வேரிலேயே அழிக்கிறது. அது உங்களிடம் நீங்கள் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்வதற்கு அனுமதிப்பதில்லை. அது மற்ற எல்லா வகையான நம்பிக்கையுணர்வுகளையும் கற்றுத் தருகிறது – பெற்றோரிடம் நம்பிக்கையுணர்வு, ஆலயங்களிடம் நம்பிக்கையுணர்வு, அரசாங்கத்திடம் நம்பிக்கையுணர்வு, கடவுளிடம் நம்பிக்கையுணர்வு - இப்படி எண்ணிலடங்காமல் - ஆனால் அடிப்படையான நம்பிக்கையுணர்வு முற்றிலும் அழிக்கப்படுகிறது. அதன் பின்னர் மற்ற எல்லா நம்பிக்கையுணர்வுகளும் போலியானவையே, அவை போலியானவையாகத்தான் இருக்க முடியும். அதன் பின்னர் மற்ற எல்லா நம்பிக்கையுணர்வுகளும் வெறும் செயற்கை மலர்களே. உண்மையான மலர்கள் வளர உங்களிடம் உண்மையான வேர்கள் இல்லை.

சமுதாயம் இதை வேண்டுமென்றே, திட்டமிட்டே செய்கிறது, ஏனென்றால் தன்னிடம் முழுமையான நம்பிக்கையுணர்வு கொண்ட ஒரு மனிதன் சமுதாயத்திற்கு ஆபத்தானவன் - அடிமைத்தனத்தை சார்ந்து இருக்கின்ற, அடிமைத்தனத்தில் பெரிய முதலீடு செய்திருக்கின்ற ஒரு சமுதாயத்திற்கு அவன் ஆபத்தானவன். தன்னிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொண்ட ஒரு மனிதன் ஒரு சுதந்திரமான மனிதன். நீங்கள் அவனைப்பற்றி அனுமானங்கள் செய்யமுடியாது. அவன் தனக்குச் சொந்தமான ஒரு பாதையில் செல்வான். சுதந்திரம் அவனுடைய வாழ்வாக இருக்கும். அவன் உணர்வு கொள்ளும்பொழுதும், நேசிக்கும்பொழுதும் நம்பிக்கையுணர்வுடன் இருப்பான், அப்பொழுது அவனுடைய நம்பிக்கையுணர்வில் மிகப்பெரிய தீவிரமும் உண்மையும் இருக்கும். அப்பொழுது அவனுடைய நம்பிக்கையுணர்வு உயிரோட்டத்துடனும், பாசாங்கு அற்றதாகவும் இருக்கும். அப்பொழுது அவன் தன்னுடைய நம்பிக்கையுணர்விற்காக எல்லாவற்றையும் பணயம் வைப்பதற்கு தயாராக இருப்பான் - ஆனால் அதை அவன் உணரும்பொழுது மட்டுமே, அது உண்மையாக இருக்கும்பொழுது மட்டுமே, அது அவனுடைய உள்ளத்தில் கிளர்ச்சியை ஏற்படுத்தும் பொழுது மட்டுமே, அது அவனுடைய அறிவுத்திறனையும் நேசத்தையும் தூண்டும் பொழுது மட்டுமே. இல்லையெனில் இல்லை. எந்தவிதமான நம்பிக்கையினுள்ளும் அவனை நீங்கள் கட்டாயப்படுத்த முடியாது.

இந்தச் சமுதாயம் நம்பிக்கைகளைச் சார்ந்து இருக்கிறது. சமுதாயத்தினுடைய அமைப்பு முழுவதும் சுய-வசியத்தில் ஆழ்த்திக் கொள்வதில் இருக்கிறது. அதனுடைய அமைப்பு முழுவதும் ரோபோக்களையும் இயந்திரங்களையும் உருவாக்குவதை ஆதாரமாகக் கொண்டிருக்கிறது, மனிதர்களை அல்ல. பிறரைச் சார்ந்திருக்கும் மனிதர்கள் சமுதாயத்திற்கு தேவை - தொடர்ந்து தங்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துபவர்கள் தேவை எனும் அளவு, தங்களுடைய கொடுங்கோலர்களை, தங்களுடைய அடால்.ப ஹிட்லர்களை, தங்களுக்குச் சொந்தமான முசோலினிகளை, தங்களுடைய ஜோசப் ஸ்டாலின்களை மற்றும் மா-சேதுங் குகளை தாங்களே தேடி நாடும் அளவிற்கு பிறரைச் சார்ந்திருக்கும் மனிதர்கள். [இந்த

பூமியை, இந்த அழகிய பூமியை நாம் மிகப்பெரிய சிறைச்சாலையாக மாற்றி விட்டோம். ஒரு சில அதிகார வெறி கொண்ட மனிதர்கள் மனித சமுதாயம் முழுவதையும் ஒரு மந்தையாக மாற்றிவிட்டார்கள். எல்லாவிதமான முட்டாள்தனங்களையும் பொறுத்துக் கொண்டால் மட்டுமே மனிதன் வாழ்வதற்கு அனுமதிக்கப்படுகிறான்.] box

இப்பொழுது, ஒரு குழந்தையிடம் கடவுள் மீது நம்பிக்கை கொள்ளச் சொல்வது முட்டாள்தனம், சுத்த மடத்தனம் - கடவுள் இல்லை என்பதனால் அல்ல, ஆனால், அந்த குழந்தை இன்னமும் அந்த தாகத்தை, அந்த ஆசையை, அந்த ஏக்கத்தை உணரவில்லை என்பதனால். அவன் இன்னமும் உண்மையைத் தேடி, வாழ்வின் இறுதியான உண்மையைத் தேடிச் செல்வதற்குத் தயாராக இல்லை. பிரபஞ்ச இருப்பின் உண்மை நிலை பற்றிய விவரத்தை அறிய முற்படும் அளவு அவன் இன்னமும் முதிர்ச்சி அடையவில்லை. அந்தக் காதல் நிகழ்வு என்றாவது ஒரு நாள் ஏற்பட்டாக வேண்டும், ஆனால் அவன் மீது எந்த நம்பிக்கையும் திணிக்கப்படாமல் இருந்தால் மட்டுமே அது நிகழ முடியும். ஆராய்ந்து அறிவதற்கான தாகம் எழும் முன்னரே அவன் மாற்றப்பட்டு விட்டால், பிறகு அவன் தன் வாழ்க்கை முழுவதையும் ஒரு போலித்தனமான வழியில் வாழ்வான்; அவன் ஒரு பொய்யான வழியில் வாழ்வான்.

ஆம், அவன் கடவுளைப் பற்றிப் பேசுவான், ஏனென்றால் அவனுக்குக் கடவுள் இருக்கிறார் என்று சொல்லித்தரப்பட்டுள்ளது. அவனுக்கு அதிகாரப்பூர்வமாக சொல்லித்தரப்பட்டுள்ளது, அதுவும் அவனுடைய குழந்தைப் பருவத்தின் பொழுது மிகுந்த செல்வாக்குடையவர்களாக இருந்தவர்களால் - அவனுடைய பெற்றோர்களால், அவனுடைய மத குருக்களால், அவனுடைய ஆசிரியர்களால் சொல்லித்தரப்பட்டுள்ளது. அவனுக்கு மற்றவர்களால் சொல்லித்தரப்பட்டது, மேலும் அவன் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது; ஏனெனில் அது அவனுடைய வாழ்விற்குரிய கேள்வியாக இருந்தது. அவனால் அவனுடைய பெற்றோரை மறுத்துப் பேச முடியவில்லை, ஏனென்றால், அவர்கள் இன்றி அவனால் வாழவே முடியாது. இல்லை என்று சொல்வது மிகவும் ஆபத்தானதாக இருந்தது; அவன் ஆம் என்று கூற வேண்டியிருந்தது. ஆனால் அவனுடைய ஆமோதிப்பு உண்மையானதாக இருக்க முடியாது.

அது எவ்வாறு உண்மையாக இருக்க முடியும்? அவன் வாழ்வதற்குரிய ஒரு தந்திரமாகத்தான் ஆம் என்று சொல்கிறான். நீங்கள் அவனை ஒரு ஆன்மீகவாதியாக மாற்றவில்லை, நீங்கள் அவனை ஒரு ராஜதந்திரியாக மாற்றியிருக்கிறீர்கள், நீங்கள் ஒரு அரசியல்வாதியை உருவாக்கியிருக்கிறீர்கள். பாசாங்கற்ற ஒரு மனிதனாக அவன் வளரக்கூடிய சாத்தியத்தை நீங்கள் அழித்து விட்டீர்கள். அவனுக்கு நீங்கள் நஞ்சூட்டி விட்டீர்கள். அவனுடைய அறிவுத்திறனின் சாத்தியக்கூற்றையே நீங்கள் அழித்து விட்டீர்கள், ஏனென்றால் அறிந்து கொள்ள வேண்டும் என்கின்ற ஏக்கம் எழும்பொழுதுதான்

அறிவுத்திறனும் தோன்றும். இப்பொழுது அந்த ஏக்கம் எப்பொழுதுமே எழாது, ஏனென்றால், அந்தக் கேள்வி அவனுடைய ஆன்மாவை ஆட்கொள்ளும் முன்பே, அதற்கான விடை ஏற்கனவே அளிக்கப்பட்டு விட்டது. அவனுக்கு பசி ஏற்படும் முன்னரே, உணவு அவனுக்குள் திணிக்கப்பட்டு விட்டது; இப்பொழுது, பசியில்லாத நிலையில், இந்தத் திணிக்கப்பட்ட உணவு ஜீரணிக்கப்பட முடியாது; அதை ஜீரணிப்பதற்கு பசி இல்லை. அதனால் தான் மக்கள் குழாய்களைப் போல வாழ்கிறார்கள், ஜீரணமாகாத உணவு போல் வாழ்க்கை அவர்களின் வழியாக கடந்து செல்கிறது.

[குழந்தைகளிடம் அவர்களுக்குச் சொந்தமான அறிவுத்திறன் ஏற்படுவதற்குத் தடையாக இருக்கக்கூடிய எதையும் சொல்லாமல் இருப்பதற்கு, அவர்களை கிறிஸ்தவர்களாக, ஹிந்துக்களாக, முகமதியர்களாக மாற்றாமல் இருப்பதற்கு ஒருவர் மிகவும் பொறுமையுடன், மிகவும் விழிப்புணர்வுடன், மிகவும் கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும்.] ஒருவருக்கு எல்லையற்ற பொறுமை தேவை. ஒரு நாள் அந்த அற்புதம் நிகழ்கிறது, அப்பொழுது அந்தக் குழந்தை தானாக விசாரிக்க ஆரம்பிக்கிறான். அப்பொழுது கூட, தயாராக வைத்திருக்கின்ற பதில்களை அவனுக்கு அளிக்காதீர்கள். உடனடி பதில்கள் யாருக்கும் உதவுவது இல்லை; உடனடி பதில்கள் அறிவுக்கூர்மையற்றவை, முட்டாள்தனமானவை. அவன் அதிக அறிவுத்திறன் உடையவனாக மாறுவதற்கு உதவுங்கள். அவனுக்கு பதில்களை அளிப்பதைக் காட்டிலும், அவனுடைய அறிவுத்திறன் மேலும் கூர்மையாகுமாறும், அவனை மேலும் ஆழமான கேள்விகளைக் கேட்க வைக்கக்கூடியதும் ஆன சூழ்நிலைகளையும் சவால்களையும் அவனுக்கு அளியுங்கள் - அந்தக் கேள்வி அவனுடைய மையம் வரை துளைத்துச் செல்லுமாறு, அந்தக் கேள்வி அவனுக்கு வாழ்வா சாவா என்கின்ற கேள்வியாக மாறும்படி செய்யுங்கள்.

ஆனால் அது அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. பெற்றோர்கள் மிகவும் பயப்படுகிறார்கள், சமுதாயம் மிகவும் பயப்படுகிறது. குழந்தைகளைச் சுதந்திரமாக இருப்பதற்கு அனுமதித்தால் - யாருக்குத் தெரியும்? பெற்றோர்கள் சார்ந்திருக்கும் மத அமைப்பிற்குள் அவர்கள் வராமலேயே போகலாம், அவர்கள் எப்பொழுதுமே ஆலயத்திற்குச் செல்லாமலே இருந்துவிடக் கூடும் -- கத்தோலிக்க ஆலயத்திற்குள், பிராஸ்டெஸ்டன்ட் ஆலயத்திற்குள், இதற்குள் அல்லது அதற்குள். அவர்கள் தாங்களாகவே அறிவுத்திறனுடையவர்களாக ஆகும் பொழுது என்ன நடக்கப் போகிறது என்பது யாருக்குத் தெரியும்? அவர்கள் உங்களுடைய கட்டுப்பாட்டிற்குள் இருக்க மாட்டார்கள். அதனால் இந்தச் சமுதாயம் அனைவரையும் கட்டுப்படுத்த, அனைவரின் ஆன்மாவையும் உடைமையாக்கிக் கொள்ள, மேலும் மேலும் ஆழமான அரசியல் தந்திரத்திற்குள் செல்கிறது.

அதனால்தான் அவர்கள் செய்ய வேண்டிய முதல் காரியம் நம்பிக்கையுணர்வை முற்றிலும் அழிப்பது ஆகும் -- ஒரு குழந்தைக்குத் தன்னிடம் உள்ள நம்பிக்கையுணர்வை, ஒரு

குழந்தை தன்னிடம் கொண்டுள்ள தன்னம்பிக்கையுணர்வை. அவர்கள் அவனை நிலைகுலைந்தவனாக, பயந்தவனாக மாற்ற வேண்டும். அவன் பயந்து நடுங்கிக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, அவன் கட்டுப்படுத்தக் கூடியவனாக இருப்பான். அவன் தன்னம்பிக்கை உடையவனாக இருந்தால், அவன் கட்டுப்படுத்த முடியாதவனாக இருப்பான். அவன் தன்னம்பிக்கை உடையவனாக இருந்தால், அவன் தன்னுடைய உரிமையை நிலைநிறுத்திக் கொள்வான், அவன் தன்னுடைய போக்கில் செயல்பட முயற்சிப்பான். வேறு ஒருவருடைய வழியில் செயல்பட அவன் எப்பொழுதும் விரும்ப மாட்டான். அவன் தன்னுடைய வழியிலேயே செல்வான், வேறு யாரோ ஆசைப்பட்ட ஏதோ ஒரு விஷயத்தை அவன் நிறைவேற்ற மாட்டான். வேறு ஒருவரைப் பின்பற்றுபவனாக அவன் எப்பொழுதும் இருக்க மாட்டான், உற்சாகமற்றவனாகவும், உயிர்த்துடிப்பற்றவனாகவும் அவன் எப்பொழுதும் இருக்க மாட்டான். யாரும் அவனைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத அளவிற்கு அவன் எப்பொழுதும் மிகவும் சுறுசுறுப்புடனும் உயிர்த்துடிப்புடனும் இருப்பான்.

அவனுடைய நம்பிக்கையுணர்வினை அழியுங்கள், அப்பொழுது, நீங்கள் அவனை வீரியமிழக்கச் செய்து விட்டீர்கள். அவனுடைய சக்தியை நீங்கள் எடுத்துவிட்டீர்கள்; இனி அவன் எப்பொழுதுமே சக்தியற்றவனாக, தன்மீது ஆதிக்கம் செலுத்த, தன்னை வழிநடத்த, தனக்குக் கட்டளையிட வேறு ஒருவர் எப்பொழுதும் தேவை என்னும் நிலையில் இருப்பான். இப்பொழுது அவன் ஒரு நல்ல போர் வீரனாக, ஒரு நல்ல குடிமகனாக, தேசப்பற்று மிக்க ஒருவனாக, ஒரு நல்ல கிறிஸ்துவனாக, ஒரு நல்ல முகமதியனாக, ஒரு நல்ல ஹிந்துவாக இருப்பான்.

ஆம், அவன் இவை எல்லாமுமாக இருப்பான். ஆனால் அவன் ஒரு உண்மையான தனிமனிதனாக இருக்க மாட்டான். அவனிடம் வேர்கள் எதுவும் இருக்காது, அவன் தன் வாழ்நாள் முழுவதும் வேர்விடாதவனாகவே இருப்பான். அவன் வேர்கள் இன்றி வாழ்வான் - வேர்களின்றி வாழ்வதென்பது துயரத்தில் வாழ்வது ஆகும், நரகத்தில் வாழ்வது ஆகும். மரங்களுக்கு எப்படி பூமியில் வேர்கள் தேவையோ, மனிதனும் ஒரு மரம்தான், அவனுக்கும் இந்தப் பிரபஞ்சத்தில் வேர்கள் தேவை, இல்லையெனில் அவன் ஒரு மிகவும் மந்தமான வாழ்க்கை வாழ்வான்.

சில நாட்களுக்கு முன்பு நான் ஒரு கதை படித்துக்கொண்டிருந்தேன்:

மூன்று அறுவை சிகிச்சை நிபுணர்கள், பழைய நண்பர்கள், ஒரு விடுமுறையின் பொழுது சந்தித்துக் கொண்டார்கள். கடற்கரையில், சூரியனின் கீழ் அமர்ந்து கொண்டு, அவர்கள் தற்பெருமை பேச ஆரம்பித்தார்கள். முதலாமவர் கூறினார், “நான் போரில் இரண்டு கால்களையும் இழந்த ஒரு மனிதரை சந்தித்தேன். நான் அவருக்கு செயற்கைக் கால்களைப் பொருத்தினேன், அது ஒரு குறிப்பிடத்தக்க விஷயமாகிவிட்டது. இப்பொழுது அவர் உலகின் மிகச்சிறந்த ஓட்டப்பந்தய வீரர்களுள்

ஒருவராக மாறிவிட்டார்! வருகின்ற ஒலிம்பிக் பந்தயத்தில் அவர் வெற்றி பெறுவதற்கான சாத்தியங்கள் அனைத்தும் உள்ளன.”

அடுத்தவர் கூறினார், “இது ஒன்றுமேயில்லை. நான் முப்பதுமாடிக் கட்டிடம் ஒன்றில் இருந்து கீழே விழுந்துவிட்ட ஒரு பெண்மணியைச் சந்தித்தேன். அவருடைய முகம் முற்றிலும் நசிங்கிவிட்டது. நான் ஒரு வெற்றிகரமான முக சீரமைப்பு அறுவை சிகிச்சை செய்தேன். சில நாட்களுக்கு முன்புதான் நான் செய்தித்தாள்களின் மூலம் அவர் உலக அழகியாகி விட்டார் என்பதை அறிந்து கொண்டேன்.”

மூன்றாமவர் தன்னடக்கமுள்ள மனிதர். மற்ற இருவரும் அவரைப்பார்த்து கேட்டார்கள், “ நீங்கள் சமீபத்தில் என்ன செய்திருக்கிறீர்கள்? புதிய விஷயம் என்ன?”

அவர் கூறினார், “பெரிதாக ஒன்றுமில்லை – மேலும், அதைப்பற்றி எதுவும் கூற எனக்கு அனுமதியில்லை.”

அவருடன் இருந்தவர்களுக்கு ஆர்வம் அதிகமாகிவிட்டது. அவர்கள் கூறினார்கள், “ஆனால் நாங்கள் நண்பர்கள், எங்களால் உங்களுடைய இரகசியத்தைப் பாதுகாக்க முடியும். நீங்கள் கவலை கொள்ள வேண்டியதில்லை; அது வெளியே வராது.”

அதனால் அவர் கூறினார், “நீங்கள் அவ்வாறு கூறினால், நீங்கள் உத்திரவாதம் அளித்தால் சரிதான்: ஒரு மனிதர் என்னிடம் அழைத்து வரப்பட்டார், அவர் ஒரு வாகன விபத்தில் தன்னுடைய தலையை இழந்துவிட்டார். எனக்கு என்ன செய்வதென்றே புரியவில்லை. நான் என்ன செய்வதென்று யோசிப்பதற்காக தோட்டத்திற்குள் விரைந்தேன், திடீரென்று அங்கு ஒரு முட்டைகோஸ் தென்பட்டது. வேறு எதுவும் கிடைக்காததால், நான் அவர் தலை இருந்த இடத்தில் அந்த முட்டைகோலைப் பொருத்தினேன். பிறகு என்ன நடந்தது என்று உங்களுக்கு தெரியுமா? அந்த மனிதர் அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக மாறிவிட்டார்.”

நீங்கள் அந்தக் குழந்தையை நிலைகுலையச் செய்துவிடலாம்; இருந்தாலும், அவன் அமெரிக்க ஜனாதிபதியாக மாறலாம். அறிவுத்திறனற்றவர்கள் வெற்றி பெற்றவர்களாக மாறுவது இயற்கையிலேயே சாத்தியம் இல்லை என்பதல்ல. உண்மையில், அறிவுத்திறனுடன் வெற்றி பெறுவதுதான் அதைவிடக் கடினமானது, ஏனென்றால் அறிவுத்திறனுடையவன் புதியவற்றைக் கண்டு பிடிப்பவனாக இருப்பான். அவன் எப்பொழுதுமே தன்னுடைய காலத்தைக் கடந்து முன்னால் சென்று விட்டவனாக இருக்கிறான்; அவனைப் புரிந்து கொள்வதற்கு காலம் பிடிக்கும்.

[அறிவுத்திறனற்ற ஒருவர் எளிதில் புரிந்துகொள்ளப்படுகிறார். அவர் சமுதாய ஒழுங்கமைப்பிற்குள் பொருந்துகிறார்; சமுதாயத்திடம் அவரை மதிப்பிடுவதற்கு அளவுகளும் நெறிமுறைகளும் உள்ளன. ஆனால் ஒரு மேதையை மதிப்பிடுவதற்கு சமுதாயத்திற்குப் பல வருடங்கள் ஆகின்றது.]

நான் அறிவுத்திறனற்ற ஒருவர் வெற்றிபெற்றவராக மாற முடியாது, புகழ் பெற்றவராக மாற முடியாது என்று கூறவில்லை – ஆனால், அவர் எப்பொழுதும் போலியானவராகவே இருப்பார் என்று கூறுகிறேன். அதுதான் துயரம்: நீங்கள் புகழ் பெற்றவராக மாறலாம், ஆனால் நீங்கள் போலியானவராக இருந்தால், நீங்கள் துயரத்தில் வாழ்கிறீர்கள். வாழ்க்கை உங்கள் மீது என்ன வரங்களைப் பொழிகிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது – அதை நீங்கள் எப்பொழுதுமே அறிந்து கொள்ள மாட்டீர்கள். உங்களிடம் அதைத் தெரிந்து கொள்ளப் போதிய அறிவுத்திறன் இல்லை. நீங்கள் எப்பொழுதுமே இயற்கையின் அழகைக் காணமாட்டீர்கள், ஏனென்றால் அதை அறிந்து கொள்வதற்குத் தேவையான நுண்ணறிவு உங்களிடம் இல்லை. உங்களைச் சூழ்ந்துள்ள, ஒவ்வொரு நாளும் லட்சக்கணக்கான வழிகளில் உங்களுடைய பாதையைக் கடந்து செல்கின்ற கலப்பில்லாத அற்புதத்தை நீங்கள் எப்பொழுதுமே காண மாட்டீர்கள். அதை நீங்கள் எப்பொழுதுமே காண மாட்டீர்கள், ஏனென்றால், அதைக் காண்பதற்கு, புரிந்து கொள்ளக்கூடிய, உணர்ந்து கொள்ளக்கூடிய, உணர்வுநிலையாக இருப்பதற்கு உரிய மிகப்பெரிய ஆற்றல் வேண்டும்.

இந்த சமுதாயம் அதிகாரத்தை மையமாகக் கொண்ட ஒரு சமுதாயம். இந்த சமுதாயம் இன்னமும் முற்றிலும் பழமையானதாக, முற்றிலும் நாகரீகமற்றதாக இருக்கிறது. ஒரு சிலர் - அரசியல்வாதிகள், மத குருக்கள், உரிமை கொண்டாடுபவர்கள் - லட்சக்கணக்கானவர்கள் மீது ஆதிக்கம் செலுத்துகிறார்கள். எந்தக் குழந்தையும் அறிவுத் திறனுடன் இருப்பதற்கு அனுமதிக்கப்படாத வகையில் இந்தச் சமுதாயம் நடத்தப்படுகிறது. [எப்பொழுதாவது ஒரு முறை ஒரு புத்தர் இந்த பூமியில் தோன்றுவது முற்றிலும் ஒரு விபத்தே ஆகும். எப்படியோ, எப்பொழுதாவது ஒரு முறை, ஒருவர் இந்த சமுதாயத்தினுடைய பிடியிலிருந்து தப்புகிறார்.] எப்பொழுதாவது ஒரு முறை, ஒருவர் சமுதாயத்தினால் நஞ்சூட்டப்படாதவராக இருக்கிறார். அது சமுதாயத்தினுடைய ஏதோ ஒரு தவறாக, ஒரு பிழையாகத்தான் இருக்க வேண்டும். இல்லையெனில், உங்களுடைய வேர்களை அழிப்பதில், உங்களிடம் உங்களுக்குள்ள நம்பிக்கையுணர்வை அழிப்பதில் சமுதாயம் முழுவெற்றி பெறுகிறது. மேலும் அது நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டால், உங்களால் யாரிடமும் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ள முடியாது. [நீங்கள் உங்களை நேசிக்க இயலாதவராகி விட்டீர்கள் என்றால், உங்களால் எப்பொழுதுமே யாரையும் நேசிக்க முடியாது. அது ஒரு முழுமையான உண்மை, அதற்கு விதிவிலக்குகளே கிடையாது.] உங்களை நீங்கள் நேசிக்க முடிந்தால் மட்டுமே மற்றவர்களை உங்களால்

நேசிக்க முடியும். ஆனால் சமுதாயம் சுய-நேசத்தை கண்டிக்கிறது. சமுதாயம் அதைச் சுயநலம் என்கிறது, சமுதாயம் அதை ஒருவர் தன் மீதே கொண்டுள்ள காதல் என்கிறது.

ஆம், சுய-நேசம் ஒருவர் தன் மீதே கொண்ட காதலாக, சுய-காதலாக மாறிவிட முடியும். ஆனால் அது அப்படித்தான் இருக்க வேண்டும் என்கின்ற அவசியம் இல்லை. அது எப்பொழுதுமே ஒருவர்தன்னைக் கடந்து செல்லாவிட்டால், அது சுய-காதலாக மாறிவிட முடியும். அது தன்னிடமே முடிந்துவிட்டால், அது ஒருவிதமான சுயநலமாக மாறிவிட முடியும். இல்லையெனில், சுய-நேசம்தான் மற்ற எல்லா விதமான நேசங்களின் ஆரம்பம் ஆகும்.

தன்னை நேசிக்கும் ஒருவர், கூடிய விரைவில் அன்பினால் நிரம்பி வழிய ஆரம்பிக்கிறார். தன் மீது நம்பிக்கையுணர்வு கொண்டுள்ள ஒருவரால் வேறு யார் மீதும் அவநம்பிக்கை கொள்ள முடியாது, தன்னை ஏமாற்றப் போகிறவர்களிடம் கூட, ஏற்கனவே தன்னை ஏமாற்றியவர்களிடம் கூட. ஆம், அவரால் அவர்களிடம் கூட அவநம்பிக்கை கொள்ள முடியாது, ஏனென்றால் மற்ற எதைக்காட்டிலும் நம்பிக்கையுணர்வு மிகவும் மதிப்பு மிக்கது என்பதை இப்பொழுது அவர் அறிவார்.

நீங்கள் ஒருவரை ஏமாற்றலாம் - ஆனால் அவரிடமிருந்து உங்களால் எதை ஏமாற்ற முடியும்? நீங்கள் கொஞ்சம் பணத்தையோ அல்லது வேறு ஏதாவது ஒன்றையோ அவரிடமிருந்து எடுத்துக் கொள்ள முடியும். ஆனால் நம்பிக்கையுணர்வின் அழகைத் தெரிந்து கொண்ட ஒரு மனிதர் இந்த சிறு விஷயங்களினால் தடுமாற்றமடைய மாட்டார். அதன் பிறகும் அவர் உங்களை நேசிப்பார், அதன் பிறகும் அவர் உங்களிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்வார். அப்பொழுது ஒரு அற்புதம் நிகழ்கிறது: [ஒருவர் உண்மையிலேயே உங்களிடம் நம்பிக்கையுணர்வுடன் இருந்தால், அவரை ஏமாற்றுவது முடியாத காரியம், கிட்டத்தட்ட இயலாத காரியமாக இருக்கும்.]

உங்களுடைய வாழ்வில் கூட இது ஒவ்வொரு நாளும் நிகழ்கிறது. எப்பொழுதெல்லாம் நீங்கள் ஒருவரிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்கிறீர்களோ, அப்பொழுது, உங்களை ஏமாற்றுவது, மோசடி செய்வது அவருக்கு இயலாத காரியமாகி விடுகிறது. ஒரு ரயில் நிலைய மேடையின் மீது அமர்ந்துகொண்டு, உங்களுக்கு அருகில் அமர்ந்திருப்பவரை உங்களுக்குத் தெரியாது - அவர் ஒரு அறிமுகமில்லாத மனிதர், முற்றிலும் அறிமுகமற்றவர் - அவரிடம் நீங்கள் சொல்கிறீர்கள், “தயவுசெய்து என்னுடைய உடைமைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். நான் சென்று பயணச்சீட்டு வாங்கி வர வேண்டும்.” இவ்வாறு கூறிவிட்டு நீங்கள் செல்கிறீர்கள். முற்றிலும் அறிமுகமற்ற ஒருவரிடம் நீங்கள் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்கிறீர்கள். ஆனால் அந்த அறிமுகமில்லாத நபர் உங்களை ஏமாற்றுவது என்பது கிட்டத்தட்ட எப்பொழுதுமே நிகழ்வதில்லை. அவர் மீது நீங்கள் நம்பிக்கையுணர்வு கொண்டிருக்கவில்லை எனில் அவரால் உங்களை ஏமாற்றியிருக்க முடியும்.

நம்பிக்கையுணர்வு தன்னிடம் ஒரு மந்திர சக்தியைக் கொண்டுள்ளது. நீங்கள் அவரிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொண்டுவிட்ட பின்னர் அவரால் எப்படி உங்களை ஏமாற்ற முடியும்? அவரால் எப்படி அவ்வளவு கீழ்த்தரமாக நடந்துகொள்ள முடியும்? உங்களை ஏமாற்றினால் அவரால் தன்னை எப்பொழுதும் மன்னிக்க முடியாது.

மனித மனத்தினுள் பிறர் மீது நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளவும், தானும் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளத்தக்கவராய் இருப்பதுமான உள்ளார்ந்த இயல்பு இருக்கின்றது. நம்பிக்கையுணர்விற்கு உரியவராய் இருப்பதில் அனைவரும் மகிழ்ச்சி அடைகிறார்கள். அது மற்றவரிடமிருந்து நமக்கு வரும் மரியாதை - அதுவும், அறிமுகமில்லாத ஒருவர் மீது நீங்கள் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளும் பொழுது அது மிகுந்த மதிப்பிற்குரியதாகிறது. நீங்கள் அந்த மனிதரிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்வதற்கு எந்த காரணமும் இல்லை, இருப்பினும் நீங்கள் அவரிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்கிறீர்கள். நீங்கள் அந்த மனிதரை அவ்வளவு உயர்ந்த பீடத்திற்கு உயர்த்தி இருக்கிறீர்கள், நீங்கள் அந்த மனிதரை அவ்வளவு மதிக்கிறீர்கள், அந்த உயரத்தில் இருந்து கீழே இறங்குவது அவருக்கு கிட்டத்தட்ட இயலாததாகி விடுகிறது. அப்படி அவர் விழுந்துவிட்டால், அவரால் எப்பொழுதுமே தன்னை மன்னிக்க முடியாது, தன் வாழ்நாள் முழுவதும் அவர் அந்த குற்ற உணர்வை சுமக்க வேண்டியிருக்கும்.

தன்னிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொண்டுள்ள ஒருவர் அதனுடைய அழகை உணர்ந்து கொள்ள ஆரம்பிக்கிறார் - தன்மீது அதிகமாக நம்பிக்கையுணர்வு கொள்கின்ற அளவு, தான் அதிகமாக செழித்து வளர்கிறோம் என்பதை உணர்கிறார்; தான் இசைவானதும் இறுக்கமற்றதுமான நிலையில் அதிகமாக இருக்கின்ற அளவு, தான் மேலும் சாந்தமாகவும், அமைதியாகவும் இருக்கிறோம், தான் மேலும் நிதானமாகவும், சலனமில்லாமலும், பரபரப்பில்லாமலும் இருக்கிறோம் என்பதை ஒருவர் உணர்ந்து கொள்கிறார். அது அவ்வளவு அழகாக இருப்பதனால் நீங்கள் மேலும் பலரிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ள ஆரம்பிக்கிறீர்கள், ஏனென்றால், நீங்கள் அதிகமாக நம்பிக்கையுணர்வு கொள்கின்ற அளவு, உங்களுடைய சலனமற்றநிலை மேலும் ஆழமாகின்றது; உங்களுடைய அமைதி மேலும் மேலும் ஆழமாக உங்களுடைய உயிரின் மையம் வரை செல்கிறது. நீங்கள் அதிகமாக நம்பிக்கையுணர்வு கொள்கின்ற அளவு, நீங்கள் அதிக உயரமாகப் பறக்கிறீர்கள். நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ள முடிந்த ஒரு மனிதர் கூடிய விரைவில் நம்பிக்கையுணர்வின் விளைவுகளை உணர்ந்துகொள்வார். அதன் பிறகு, ஒரு நாள் நிச்சயமாக அவர் தமக்கு முற்றிலும் அறிமுகமற்ற ஒன்றிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ள முயல்வார்.

உங்களிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ள ஆரம்பியுங்கள் - அதுதான் அடிப்படையான பாடம், முதல் பாடம். உங்களை நேசிக்க ஆரம்பியுங்கள். நீங்கள் உங்களை நேசிக்கவில்லை என்றால் வேறு யார் உங்களை நேசிக்கப் போகிறார்கள்? ஆனால் நினைவில் வையுங்கள், உங்களை மட்டுமே நீங்கள் நேசித்தால், உங்களுடைய நேசம் மிகவும் வறியதாக இருக்கும்.

ஒரு மிகப்பெரிய யூத ஞானி, ஹில்லெல், கூறியிருக்கிறார், “நீங்கள் உங்களுக்காக இல்லையெனில், வேறு யார் உங்களுக்காக இருப்பார்? அத்துடன், “நீங்கள் உங்களுக்காக மட்டுமே இருந்தால், பிறகு என்றுமே உங்களுடைய வாழ்க்கைக்கு என்ன அர்த்தம் இருக்க முடியும்?” - ஒரு மிகப்பெரிய கருத்தாழமிக்க கூற்று. இதை நினைவில் கொள்ளுங்கள்: உங்களை நீங்கள் நேசியுங்கள், ஏனென்றால், உங்களை நீங்கள் நேசிக்காவிட்டால், வேறு யாராலும் உங்களை எப்பொழுதும் நேசிக்க முடியாது.

தன்னையே வெறுக்கும் ஒருவனை உங்களால் நேசிக்க முடியாது. இந்த அதிர்ஷ்டமில்லாத பூமியில், கிட்டத்தட்ட அனைவரும் தம்மை வெறுக்கிறார்கள், அனைவரும் தம்மையே கண்டனம் செய்கிறார்கள். [தன்னிடமே கண்டன உணர்வு கொண்டவராக இருக்கும் ஒருவரை நீங்கள் எவ்வாறு நேசிக்க முடியும்? அவர் உங்களை நம்ப மாட்டார். அவராலேயே தன்னை நேசிக்க முடியவில்லை - நீங்கள் எப்படி அதற்குத் துணியலாம்?] அவராலேயே தன்னை நேசிக்க முடியவில்லை - உங்களால் எப்படி அவரை நேசிக்க முடியும்? அவர் இதில் ஏதோ திட்டம், ஏதோ சூழ்ச்சி, ஏதோ குறிக்கோள் இருக்குமென்று சந்தேகப்படுவார். நேசத்தின் பெயரால் நீங்கள் அவரை ஏமாற்ற முயற்சிக்கிறீர்கள் என்று சந்தேகப்படுவார். அவர் மிகுந்த எச்சரிக்கையுடனும் கவனத்துடனும் இருப்பார், அவருடைய சந்தேகம் உங்களுடைய மகிழ்ச்சியை அழித்துவிடும். தன்னை வெறுக்கும் ஒருவரை நீங்கள் நேசித்தால், தன்னைப்பற்றிய அவருடைய கருத்தை நீங்கள் அழிக்க முயற்சிக்கிறீர்கள். தன்னைப் பற்றிய தனது கருத்தை யாரும் எளிதாக விடுவதில்லை; அது தான் அவருடைய அடையாளம். அவர் உங்களுடன் போரிடுவார், அவர் தன்னுடைய கருத்து சரியானது, உங்களுடைய கருத்து தவறானது என்று உங்களுக்கு நிரூபிப்பார்.

அதுதான் ஒவ்வொரு காதல் உறவிலும் நடக்கிறது - நான் இதைக் ‘காதல் உறவு’ என்று அழைக்கப்படுகின்ற உறவுகளில் என்று குறிப்பிட அனுதியுங்கள். இது ஒவ்வொரு கணவன் மனைவி இடையேயும், ஒவ்வொரு காதலன் காதலி இடையேயும், ஒவ்வொரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இடையேயும் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. தன்னைப் பற்றி அவர்கள் கொண்டுள்ள கருத்தை நீங்கள் எப்படி அழிக்க முடியும். அதுதான் அவருடைய அடையாளம், அதுதான் அவருடைய அகம்பாவம், அவ்வாறுதான் அவர் தன்னை அறிந்துள்ளார். நீங்கள் அதை அகற்றிவிட்டால், அவருக்குத் தான் யார் என்பது தெரியாது. அது மிகவும் அபாயகரமானது, தன்னுடைய கருத்தை அவர் அவ்வளவு எளிதாக விட்டுவிட முடியாது. தான் நேசிக்கத் தகுந்தவர் அல்ல; தான் வெறுக்கத் தக்கவர் மட்டுமே என்று அவர் உங்களுக்கு நிரூபிப்பார். உங்களுடைய நிலையும் இதுவாகத்தான் இருக்கிறது. நீங்களும் உங்களை வெறுக்கிறீர்கள்; உங்களால் வேறு யாரையும் உங்களை நேசிப்பதற்கு அனுமதிக்க முடியாது. யாரேனும் அன்பான உணர்வுடன் உங்களுக்கருகில் வருகின்றபொழுதெல்லாம், நீங்கள் சுருங்கி விடுகிறீர்கள், நீங்கள் தப்பித்துக்கொள்ள விரும்புகிறீர்கள், நீங்கள்

பயப்படுகிறீர்கள். நீங்கள் அன்பைப் பெறத் தகுதியற்றவர் என்று உங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும், வெளித் தோற்றத்தில் மட்டுமே நீங்கள் மிக நல்லவராக, மிக அழகானவராகத் தெரிகிறீர்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியும்; உள்ளே ஆழத்தில் நீங்கள் அழகற்றவர். நீங்கள் இந்த மனிதரை உங்களை நேசிக்க அனுமதித்தால், எப்பொழுதாவது கட்டாயமாக - என்றாவது ஒரு நாள் என்பதைவிட வெகு விரைவிலேயே, உண்மையில் நீங்கள் யார் என்பதை அவர் அறிந்து கொள்வார்.

நீங்கள் நேசமுடன் வாழ வேண்டிய ஒருவரிடம் எத்துனை நாள் உங்களால் பாசாங்கு செய்ய முடியும்? நீங்கள் பொது இடங்களில் பாசாங்கு செய்ய முடியும், லயன்ஸ் கிளப், ரோட்டரி கிளப் போன்ற இடங்களில் பாசாங்கு செய்ய முடியும் - புன்னகையுடன், தொடர்ந்து புன்னகையுடனேயே. நீங்கள் ஒரு பாத்திரம் ஏற்று, அழகாக நடிக்க முடியும். ஆனால் ஒரு ஆணுடனோ, ஒரு பெண்ணுடனோ, நீங்கள் ஒரு நாளில் இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் வாழ்ந்தால், தொடர்ந்து புன்னகைத்துக் கொண்டே இருப்பது சோர்வுற வைப்பதாக இருக்கும். அப்பொழுது அந்தப் புன்னகை உங்களைச் சோர்வுறச் செய்யும், ஏனென்றால், அது போலியானது. அது உதடுகளுக்கு ஒரு பயிற்சி மட்டுமே, விரைவில் உதடுகள் களைப்புற்றுப் போகும். நீங்கள் எப்படி தொடர்ந்து இனிமையாகவே இருந்து கொண்டிருக்க முடியும்? உங்களுடைய கசப்புணர்வு மேலே வரும். அதனால், தேன் நிலவு முடிவுறுவதற்குள் எல்லாமே முடிந்துவிடுகிறது. இருவருக்கும் மற்றவருடைய உண்மை நிலை தெரிந்துவிட்டது, இருவருக்கும் மற்றவருடைய போலித்தனம் தெரிந்துவிட்டது, இருவருக்கும் மற்றவருடைய பொய்மை தெரிந்துவிட்டது.

அந்நியோன்யமாக இருப்பதற்கு ஒருவர் அச்சப்படுகிறார். அந்நியோன்யமாக இருத்தல் என்பதற்கு நீங்கள் ஏற்றிருக்கும் பாத்திரத்தை விட்டுவிட வேண்டும் என்று பொருள். மேலும் நீங்கள் யாரென்பதை நீங்கள் அறிவீர்கள்: பயனற்றவர், வெறும் குப்பை; அதுதான் ஆரம்பத்திலிருந்து உங்களுக்குச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. உங்களுடைய பெற்றோர்கள், உங்களுடைய ஆசிரியர்கள், உங்களுடைய அரசியல்வாதிகள், உங்களுடைய மதகுருக்கள் - அனைவரும் உங்களிடம் நீங்கள் குப்பை, பயனற்றவர் என்றுதான் சொல்லிக் கொண்டு இருந்திருக்கிறார்கள். யாரும் உங்களை எப்பொழுதும் ஏற்றுக் கொண்டதில்லை. நீங்கள் நேசிக்கப்படுகிறீர்கள், நீங்கள் மதிக்கப்படுகிறீர்கள், நீங்கள் தேவைப்படுகிறீர்கள் என்கின்ற உணர்வை யாரும் உங்களுக்கு அளித்ததில்லை - இந்தப் பிரபஞ்சம் உங்களுடைய இழப்பை உணரும், நீங்கள் இல்லாவிட்டால் இந்தப் பிரபஞ்சம் இதே போன்று இருக்காது, நீங்கள் இல்லாவிட்டால் அங்கு ஒரு வெற்றிடம் இருக்கும். [நீங்கள் இல்லாவிட்டால் இந்தப் பிரபஞ்சம் கொஞ்சம் கவிதையை, கொஞ்சம் அழகை இழந்துவிடும்: ஒரு பாடலின் இழப்பு உணரப்படும், ஒரு இசைக் குறியீட்டின் இழப்பு உணரப்படும், அங்கு ஒரு வெற்றிடம் இருக்கும் - யாரும் இதை உங்களுக்குச் சொன்னதில்லை.]

இங்கு என்னுடைய வேலை அதுதான்: உங்களுக்குள் உருவாக்கப்பட்டிருக்கும் உங்கள் மீதான அவநம்பிக்கையை அழிப்பதுதான், உங்கள் மீது சுமத்தப்பட்டிருக்கும் எல்லா குற்றச்சாட்டுக்களையும் அழிப்பதுதான், அதை உங்களிடமிருந்து அகற்றிவிட்டு, இந்தப் பிரபஞ்சத்தினால் நீங்கள் நேசிக்கப்படுகிறீர்கள், மதிக்கப்படுகிறீர்கள் என்கின்ற உணர்வை உங்களுக்கு அளிப்பதுதான். உங்களை நேசித்ததனால்தான் கடவுள் உங்களைப் படைத்திருக்கிறார். உங்களை உருவாக்க வேண்டும் என்கின்ற ஆசையை அடக்க முடியாத அளவிற்கு அவர் உங்களை அவ்வளவு நேசித்தார்.

ஒரு ஓவியர் ஓவியம் தீட்டுகிற பொழுது, அதை நேசிக்கிற காரணத்தினால் அவர் வரைகிறார். வின்சென்ட் வேன் கா தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் தொடர்ந்து சூரியனை வரைந்து கொண்டே இருந்தார், அவர் சூரியனை அவ்வளவு நேசித்தார். உண்மையில், சூரியன்தான் அவரைப் பைத்தியமாக்கியது. ஒரு வருடம் தொடர்ந்து சுட்டெரிக்கும் சூரியனின் கீழ் நின்று வரைந்து கொண்டே இருந்தார். அவருடைய வாழ்க்கை முழுவதும் சூரியனைச் சுற்றியே நகர்ந்தது. அவர் மனநிறைவு பெற்ற அந்த நாளில், தான் எப்பொழுதுமே வரைய விரும்பிய ஓவியத்தை அவர் வரைந்தவிட்ட பொழுது - இந்த ஓவியத்தை வரைவதற்காக அவர் வேறு பல ஓவியங்களை வரைந்து இருந்தார் - ஆனால், அவைகளில் எல்லாம் அவர் மனநிறைவு பெறவில்லை - அவர் மனநிறைவு பெற்ற அந்த நாளில், “ஆம், இதுதான் நான் வரைய விரும்பிய ஓவியம்,” என்று அவர் கூற முடிந்த நாளில், அவர் தற்கொலை செய்து கொண்டார், ஏனென்றால், “என் வேலை முடிந்துவிட்டது. நான் எதற்காக வந்தேனோ, அந்தக் காரியத்தை முடித்துவிட்டேன். என்னுடைய குறிக்கோள் நிறைவேறிவிட்டது, இனி வாழ்வதில் எந்த அர்த்தமுமில்லை,” என்று அவர் கூறினார்.

அவருடைய வாழ்க்கை முழுவதும் ஒரு குறிப்பிட்ட ஓவியத்திற்கு அர்ப்பணம்? அவர் சூரியனை அளவு கடந்து நேசித்திருக்க வேண்டும். அவருடைய கண்களை, அவருடைய பார்வையை அது அழிக்கும் அளவு, அது அவரை பைத்தியமாக்கும் அளவு, அவ்வளவு நேரம் அவர் சூரியனைப் பார்த்துக் கொண்டேயிருந்தார்.

ஒரு கவிஞர் ஒரு பாடலை இயற்றுகிறபொழுது, அவர் அதை நேசிக்கிற காரணத்தினால் இயற்றுகிறார். இறைவன் உங்களை வரைந்திருக்கிறார், உங்களைப் பாடி இருக்கிறார், உங்களை நடனமாக ஆடி இருக்கிறார். இறைவன் உங்களை நேசிக்கிறார்! **இறைவன்** என்கின்ற சொல்லில் நீங்கள் எந்த அர்த்தத்தையும் காணவில்லை என்றால், கவலை கொள்ள வேண்டாம். அதைப் பிரபஞ்சம் என்று அழையுங்கள், அதை முழுமை என்று அழையுங்கள். பிரபஞ்சம் உங்களை நேசிக்கிறது, இல்லையெனில் நீங்கள் இங்கு இருக்க மாட்டீர்கள்.

உங்களுடைய இயற்கையானதன்மையினுள் இயல்பாக இருங்கள், முழுமையால் நீங்கள் அன்புடன் பாதுகாக்கப்படுகிறீர்கள். அதனால்தான் முழுமை உங்களுக்குள்

தொடர்ந்து சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது, உங்களுக்குள் துடித்துக் கொண்டு இருக்கிறது. முழுமை உங்களிடம் வைத்துள்ள இந்த மிகப் பெரிய மரியாதையை, நேசத்தை, நம்பிக்கையுணர்வை நீங்கள் உணர ஆரம்பித்துவிட்டால், நீங்கள் உங்களுக்குள் வேர்விட ஆரம்பிப்பீர்கள். உங்கள் மீது நீங்கள் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்வீர்கள். அப்பொழுதுதான் தான் உங்களால் என்னிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ள முடியும், அப்பொழுதுதான் உங்களால் உங்களுடைய நண்பர்களிடம், உங்களுடைய குழந்தைகளிடம், உங்களுடைய கணவரிடம், உங்களுடைய மனைவியிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ள முடியும். அப்பொழுதுதான் நீங்கள் மரங்களிடம், மிருகங்களிடம், நட்சத்திரங்களிடம், நிலாவிடம் முழுமையாக நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளமுடியும். அப்பொழுது ஒருவர் நம்பிக்கையுணர்வாகவே வாழ்கிறார். அதனிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளாதல், இதனிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளாதல் என்கின்ற கேள்வியாக இப்பொழுது அது இல்லை; ஒருவர் பாகுபாடின்றி அனைத்திலும் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்கிறார். நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளாதல் என்பது உண்மையில் ஆன்மீக உணர்வுடன் இருப்பது ஆகும்.

சந்நியாஸ் என்பது முழுவதும் இது பற்றியதுதான். சமுதாயம் செய்திருக்கின்ற அனைத்தையும் நீக்குவதுதான் **சந்நியாஸ்**. மதகுருக்கள் எனக்கு எதிராக இருப்பது, அரசியல்வாதிகள் எனக்கு எதிராக இருப்பது, பெற்றோர்கள் எனக்கு எதிராக இருப்பது, சமுதாய அமைப்பு முழுவதும் எனக்கு எதிராக இருப்பது வெறும் விபத்தல்ல; இது விபத்து அல்ல. இதில் உள்ள முற்றிலும் தெளிவான காரணத்தை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவர்கள் செய்ததை எல்லாம் நான் தலைகீழாக மாற்ற முயற்சிக்கிறேன். இந்த அடிமைச் சமுதாயத்தின் அமைப்பு முழுவதையும் நான் நாசம் செய்கிறேன்.

புரட்சியாளர்களை உருவாக்குவதே என்னுடைய முயற்சி, புரட்சியாளர் ஆவதின் ஆரம்பம் தன்னிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளாதல் ஆகும். உங்களிடம் நீங்கள் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்வதற்கு நான் உதவ முடிந்தால், நான் உங்களுக்கு உதவி செய்துவிட்டேன். வேறு எதுவும் தேவையில்லை; மற்றவை யாவும் தாமாகவே இசைவுடன் பின்தொடரும்.

“மற்றவர்களுடன் அந்நியோன்யமாக இருத்தல்”

“அடுத்த நடவடிக்கைகள்”

இரண்டு காதலர்கள் ஒருவருக்கொருவர் உண்மையிலேயே வெளிப்படையாக இருக்கின்ற பொழுது, ஒருவருக்கொருவர் பயம் இன்றியும், ஒருவரிடமிருந்து மற்றவர் எதையும் மறைக்காமலும் இருக்கின்ற பொழுது, அது அந்நியோன்யம் ஆகும். அடுத்தவர் காயப்பட்டு விடுவார் அல்லது அவமதிப்பு கொள்வார் என்கின்ற எந்த பயமும் இன்றி ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் அவர்களால் கூற முடிந்தால். . . காதலர் அவமதிப்பாகக் கொள்வார் என்று காதலிப்பவர் எண்ணுகிறார் என்றால், அப்பொழுது அந்த அந்நியோன்யம் இன்னும் போதுமான அளவு ஆழத்துடன் இல்லை. அப்பொழுது அது எதனால் வேண்டுமானாலும் உடைக்கப்படக்கூடிய ஒரு விதமான ஏற்பாடு. ஆனால், இரண்டு காதலர்கள், மறைப்பதற்கு எதுவும் இல்லை, எல்லாவற்றையும் சொல்ல முடியும் என்று உணர ஆரம்பிக்கும்பொழுது, நீங்கள் ஒன்றைச் சொல்லாவிட்டால் கூட மற்றவர் அதை உணர்ந்து கொள்ளுவார் என்னும் அளவிற்கு நம்பிக்கையுணர்வு அவ்வளவு ஆழமான நிலைக்கு வந்துவிட்டபொழுது, அப்பொழுது அவர்கள் இருவரும் ஒருவராக மாற ஆரம்பிக்கின்றார்கள்.

வெளிப்படையாக இருங்கள்

வாழ்க்கை ஒரு புனிதப் பயணம், நேசம் முயற்சித்து அடையப்படாத வரையில், அது எங்கும் சென்று அடையாமல், தொடர்ந்து ஒரு புனிதப் பயணமாகவே இருக்கின்றது. அது வட்டத்திலேயே சுற்றிக் கொண்டிருக்கிறது, “நான் அடைந்து விட்டேன். நான் எதற்காக வந்தேனோ அதுவாக நான் ஆகிவிட்டேன். இந்த விதை பூக்களால் நிறைவு பெற்றுவிட்டது,” என்று ஒருவர் சொல்லக்கூடிய நிறைவடைந்துவிட்ட ஒரு தருணம் வருவதேயில்லை. நேசம்தான் இலக்கு, வாழ்க்கை தான் பயணம். இலக்கு இல்லாத ஒரு பயணம் நிச்சயம் தாறுமாறாகத்தான், பைத்தியக்காரத்தனமாகத்தான் இருக்கப் போகிறது; அதற்கு எந்த திசையும் இருக்காது. ஒரு நாள் நீங்கள் வடக்கே செல்கிறீர்கள், மற்றொரு நாள் நீங்கள் தெற்கே செல்கிறீர்கள்; அது தற்செயலாக நடந்ததாகவே இருக்கும், எது வேண்டுமானாலும் உங்களை எங்கு வேண்டுமானாலும் அழைத்துச் செல்லலாம். இலக்கு தெளிவாக இல்லாத வரையில் நீங்கள் ஆற்றில் மிதக்கும் மரத்துண்டு போலவே இருப்பீர்கள். இலக்கு தொலை தூரத்தில் இருக்கும் ஒரு நட்சத்திரமாக இருக்கலாம் - அது எந்த வித்தியாசத்தையும் ஏற்படுத்துவதில்லை - ஆனால் அது தெளிவாக இருக்க வேண்டும். அது தொலைவாக இருந்தால் பரவாயில்லை, ஆனால் அது அவசியம் இருக்க வேண்டும்.

உங்களுடைய பார்வை அதில் பதிந்து இருக்க முடியும்; அப்பொழுது அந்த பத்தாயிரம் மைல் தொலைவுள்ள பயணம் ஒரு நீண்ட பயணம் அல்ல. நீங்கள் சரியான திசையில் சென்று கொண்டு இருந்தால், பிறகு மிகவும் நீண்ட பயணம் கூட ஒரு பெரிய பிரச்சனை இல்லை.

ஆனால் நீங்கள் தவறான திசையில் பயணித்துக்கொண்டு இருந்தால், அல்லது எந்தத் திசையிலுமே பயணிக்காமல் இருந்தால், அல்லது ஒரே நேரத்தில் எல்லாத் திசைகளிலும் பயணித்துக் கொண்டிருந்தீர்கள் என்றால், அப்பொழுது வாழ்க்கை நொருங்கி விழ ஆரம்பிக்கின்றது. மனநோய் என்பது அதுதான் - சக்தி இழந்து போதல், எங்கு செல்வது என்பது தெரியாமல், என்ன செய்வது என்பது தெரியாமல் இருத்தல், என்னவாக இருப்பது என்பது புரியாமல் இருத்தல். எங்கு செல்வது என்பது தெரியாமல் இருத்தல், வாழ்க்கை என்பது எதற்காக என்பது புரியாமல் இருத்தல், உள்ளே ஒரு வெற்றிடத்தை, ஒரு காயத்தை, ஒரு இருண்ட குழியை ஏற்படுத்துகின்றது, மேலும், அதிலிருந்து ஒரு இடைவிடாத பயம் எழும். அதனால்தான் மக்கள் ஒரு நடுக்கத்துடனேயே வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் அதை மறைக்கலாம், அவர்கள் அதை பூசி மெழுகலாம், அவர்கள் அதை யாருக்கும் காண்பிக்காமல் இருக்கலாம், ஆனால் அவர்கள் பயத்துடனேயே வாழ்கிறார்கள். அதனால்தான் மக்கள் வேறு ஒருவருடன் அந்நியோன்யமாக இருப்பதற்கு அவ்வளவு பயப்படுகிறார்கள். அடுத்தவரை மிகவும் நெருக்கமான ஒரு அந்நியோன்யத்துடன் இருப்பதற்கு அனுமதித்தால், உங்களுக்குள் இருக்கும் அந்த இருண்ட குழியை அவர் காணக்கூடும்.

இன்டிமசி என்ற ஆங்கிலச்சொல், **இன்டிமம்** என்கின்ற லத்தீன் மொழி மூலச் சொல்லில் இருந்து வருகிறது, அதற்கு உங்களுடைய உள்பகுதி, உங்களுடைய மிகவும் உள்ளார்ந்த மையம் என்று பொருள். அங்கு உங்களிடம் ஏதாவது ஒன்று இருந்தால் அன்றி, நீங்கள் யாருடனும் அந்நியோன்யமாக இருக்க முடியாது. உங்களால் நெருக்கத்தை, அந்நியோன்யத்தை அனுமதிக்க முடியாது, ஏனென்றால் அவர்கள் அந்தக் குழியை, அந்தப் புண்ணை, அதிலிருந்து சீழ் மெதுவாக வெளியே கசிவதைப் பார்த்துவிடுவார்கள். நீங்கள் யார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது என்பதை, நீங்கள் ஒரு பைத்தியக்காரர் என்பதை, நீங்கள் எங்கே சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது என்பதை அவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள். உங்களுக்குச் சொந்தமான பாடலைக்கூட நீங்கள் கேட்டதில்லை என்பதை, உங்களுடைய வாழ்க்கை இசைவுடன் ஒருங்கிணைந்த ஒரு அமைப்பாக இல்லாமல் ஒரு பெருங்குழப்பமாக இருக்கின்றது என்பதைப் புரிந்து கொள்வார்கள். அதனால்தான் அந்நியோன்யம் குறித்து பயம்.

காதலர்கள்கூட அரிதாகவே அந்நியோன்யமானவர்களாக மாறுகிறார்கள். உடல் ரீதியாக ஒருவருடன் உறவாக இருப்பது மட்டுமே அந்நியோன்யம் அல்ல - பால் உறுப்புகளில் உணரப்படும் உச்சகட்ட இன்பத்தை மட்டுமே உடையதல்ல அந்நியோன்யம், அது அதனுடைய புற எல்லை மாத்திரமே ஆகும். அந்நியோன்யம் பாலுணர்வுடன் இணைந்தும் இருக்கலாம், அது இல்லாமலும் இருக்கலாம். [அந்நியோன்யம் என்பது முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு பரிமாணம். அது அடுத்தவரை உங்களுக்குள்ளே வர அனுமதிப்பது, உங்களை நீங்கள் காண்பது போலக் காண அனுமதிப்பது - உங்களை உங்களுக்குள்ளிருந்து காண அடுத்தவரை அனுமதிப்பது, வேறு ஒருவரை உங்களுடைய உணர்வு நிலையின் மிகவும்

ஆழமான அந்த மையத்திற்குள் வரவேற்பது ஆகும்.] box matter இந்த நவீன உலகத்தில் அந்நியோன்யம் மறைந்து கொண்டிருக்கிறது. காதலர்கள் கூட அந்நியோன்யமாக இருப்பதில்லை. இப்பொழுது நட்பு என்பது வெறும் வார்த்தை தான்; அது மறைந்துவிட்டது. காரணம்? காரணம் என்னவென்றால் பகிர்ந்துகொள்வதற்கு எதுவும் இல்லை. தனக்குள்ளே இருக்கும் ஏழ்மையை வெளிப்படுத்துவதற்கு யார் விரும்புகிறார்கள்? ஒருவர் பாசாங்கு செய்யவே விரும்புகிறார், “நான் செழிப்பானவன், நான் அடைந்துவிட்டேன், நான் என்ன செய்கிறேன் என்பது எனக்குத் தெரியும், நான் எங்கு சென்று கொண்டிருக்கிறேன் என்பது எனக்குத் தெரியும்.”

வெளிப்படையாக இருப்பதற்கு, தனக்குள் இருக்கும் குழப்பநிலையைக் காண்பித்து பாதுகாப்பின்றி இருப்பதற்கு ஒருவர் தயாராகவும், போதுமான தைரியத்துடனும் இல்லை. அடுத்தவர் அதை தன்னுடைய சுயநலத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக் கூடும்; அந்த பயம் இருக்கின்றது. நீங்கள் பெருங்குழப்பமாக இருப்பது கண்டு அடுத்தவர் மிகவும் ஆதிக்கம் செலுத்துபராக மாறலாம். உங்களுக்கு ஒரு தலைவன் தேவை என்பது கண்டு, உங்களுக்கு நீங்கள் தலைவனாக இல்லாதது கண்டு, அடுத்தவர் தலைவனாக மாறிவிடக்கூடும். ஆகையால் அனைவரும் தங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள முயற்சிக்கின்றனர், வேறு யாரும் தங்களுக்குள்ளே இருக்கும் இயலாமையைத் தெரிந்து கொள்ளாமல் இருப்பதற்காக; இல்லையென்றால் அவர்கள் மற்றவர்களால் அவர்களின் சுயநலத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படக்கூடும். இந்த உலகம் மிகுந்த சுயநலத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுதலைக் கொண்டுள்ளது.

நேசம்தான் குறிக்கோள். குறிக்கோள் தெளிவாகிவிட்டது என்றால், நீங்கள் ஒரு உள்ளார்ந்த செழிப்பினை வளர்க்க ஆரம்பிக்கிறீர்கள். அந்த காயம் மறைந்து, ஒரு தாமரையாக மாறுகிறது; அந்த காயம் தாமரையாக உருமாற்றம் அடைகிறது. அதுதான் நேசத்தின் அற்புதம், நேசத்தின் மாயவித்தை ஆகும். நேசம்தான் உலகிலே இருக்கின்ற மிகப்பெரிய இரசவாத சக்தியாகும். அதை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பதை அறிந்து கொண்டவர்கள் கடவுள் என்னும் மிகவும் உயர்ந்த சிகரத்தை அடைய முடியும். அதை எவ்வாறு பயன்படுத்துவது என்பதை அறியாதவர்கள் பிரபஞ்சத்தின் இருண்ட மறைவிடங்களில் ஊர்ந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள்; அவர்கள், சூரியனால் ஒளியூட்டப்பட்ட வாழ்வின் மலைமுகடுகளுக்கு வருவதேயில்லை.

அந்தரங்கத்தின் அவசியம்

ஒருவருக்கு இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு, வெளிப்புறம் மற்றும் உட்புறம். வெளிப்புறம் பகிரங்கமாக இருக்கலாம், ஆனால் உட்புறம் அவ்வாறு இருக்க முடியாது. உட்புறத்தை நீங்கள் பகிரங்கமாக்கினால், உங்களுடைய ஆன்மாவை நீங்கள் இழந்து விடுவீர்கள், உங்களுடைய உண்மையான முகத்தை நீங்கள் இழந்து விடுவீர்கள். அதன் பின்னர், உங்களுக்குள்ளே ஒரு இயற்கையான தன்மை இல்லாதது போல் நீங்கள் வாழ்வீர்கள். வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியற்றதாக, பயனற்றதாக மாறிவிடும். பொதுவாழ்க்கை வாழ்பவர்களுக்கு இது நேரிடுகின்றது - அரசியல்வாதிகள், திரைப்பட நடிகர்கள். அவர்கள் பகிரங்கமானவர்களாக மாறிவிடுகிறார்கள், அவர்கள் தங்களுடைய இயற்கையான தன்மையை முழுவதும் இழந்து விடுகிறார்கள்; பொதுமக்கள் அவர்களைப் பற்றி சொல்வதைத் தவிர தாங்கள் யார் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியாது. அவர்கள் பிறருடைய கருத்துக்களைச் சார்ந்து இருக்கின்றார்கள்; அவர்களிடம் தங்களுடைய இயற்கையான தன்மை பற்றிய உணர்வு இல்லை.

மிகவும் புகழ் பெற்ற நடிகைகளுள் ஒருவரான மர்லின் மன்றோ, தற்கொலை செய்து கொண்டார். மனநோய் ஆய்வாளர்கள் சோகமாக அதன் காரணத்தை ஆழ்ந்து யோசித்துக் கொண்டு இருந்திருக்கிறார்கள். இதுவரை வாழ்ந்த பெண்களிலேயே மிகவும் அழகான ஒருவராக, மிகவும் வெற்றி பெற்ற ஒருவராக அவர் இருந்தார். அமெரிக்க ஜனாதிபதி ஜான் எஃப். கென்னடி கூட அவரிடம் காதல் கொண்டிருந்தார், இலட்சக்கணக்கான மக்கள் அவரை நேசித்தார்கள். இதற்கு மேலும் வேறு எதை ஒருவர் பெற்றுவிட முடியும் என்பதை உங்களால் நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாது. அவர் அனைத்தையும் பெற்றிருந்தார்.

ஆனால் அவர் பகிரங்கமானவராக இருந்தார், அது அவருக்குத் தெரிந்திருந்தது. அவர் தன்னுடைய காதல் அறையில் கூட, ஜனாதிபதி கென்னடி அங்கு இருக்கின்ற பொழுது, மன்றோ அவரை, “மிஸ்டர் ப்ரெஸிடென்ட்” என்றே அழைத்தார் - ஒரு ஆணுடன் அல்ல, ஒரு கழகத்துடன் அவர் காதல் செய்வது போல்.

மன்றோ எல்லோரும் அறிந்த ஒரு பொருளாக இருந்தார். காலம் செல்லச் செல்ல தனக்கென்று தனிப்பட்ட எதுவும் இல்லை என்பதை அவர் உணர்ந்து கொண்டார். ஒரு முறை, அவர் ஒரு நிர்வாண ஆண்டுக் குறிப்பேட்டிற்கு தன்னைப் புகைப்படங்கள் எடுக்க அனுமதித்திருந்தார். அவரிடம் யாரோ ஒருவர் “படம் எடுக்கப்பட்டபொழுது நீங்கள் ஏதாவது போட்டிருந்தீர்களா?” என்று கேட்டார்.

அவர் பதிலுறுத்தார், “ஆம், நான் ஒன்றைப் போட்டிருந்தேன் - ரேடியோவை.”

ஆடையின்றி, நிர்வாணமாக, தனக்கென்று ஒரு அந்தரங்கம் இன்றி. [அவர் அந்தரங்கமாக செய்யக்கூடிய ஒரே விஷயமாக தற்கொலையாக இருந்ததனால்தான் அவர் தற்கொலை செய்து கொண்டார் என்பது என்னுடைய உணர்வு. அனைத்தும் பகிரங்கமானதாக இருந்தது; அவர் தானாக, ஒருமையில், முற்றிலும் இரகசியமாகவும், அந்தரங்கமாகவும் செய்யக்கூடிய ஒரே விஷயமாக அது மட்டுமே இருந்தது.] box பொதுவாழ்வில் இருப்பவர்களுக்கு தற்கொலையின்பால் எப்பொழுதுமே ஒரு ஈர்ப்பு இருக்கும், ஏனென்றால் தற்கொலையின் மூலம் மட்டுமே அவர்கள் தாங்கள் யார் என்பது பற்றிய கண நேரக் கண்ணோட்டமாவது பெறமுடியும்.

அழகாக இருக்கும் அனைத்துமே உள்ளார்ந்ததாகத்தான் இருக்கின்றது, உள்ளார்ந்தது என்பதற்கு அந்தரங்கமானது என்று பொருள். காதல் செய்கின்ற பொழுது பெண்களைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அவர்கள் எப்பொழுதுமே கண்களை மூடிக் கொள்கின்றார்கள். அவர்களுக்கு ஏதோ ஒன்று தெரிந்திருக்கிறது. ஒரு ஆண் திறந்த கண்களுடன் காதல் செய்கிறார்; அவர் ஒரு பார்வையாளராகவே இருக்கிறார். அவர் அந்த செயலில் முழுவதும் இல்லை; அவர் அதில் முழுமையாக இல்லை. அவர் பார்வையாளராக இருப்பதிலேயே மகிழ்ச்சி அடைபவராக, வேறு யாரோ காதல் செய்வதுபோலவும், அந்தக் காதல் காட்சி தொலைக்காட்சியிலோ அல்லது திரைப்படத்திலோ வருவது போலவும் இவர் பார்க்கின்றார். ஆனால், ஒரு பெண்ணிற்கு இதைத் தவிர்க்கத் தெரியும், ஏனென்றால் அவள் ஆணைவிட தன் உள்ளார்ந்த நிலையுடன் நுண்மையான இசைவுடன் இருக்கிறாள். அவள் எப்பொழுதுமே தன்னுடைய கண்களை மூடிக்கொள்கிறாள். அப்பொழுது காதல் முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு தன்மையுடன் இருக்கின்றது.

ஒன்று செய்யுங்கள்: இரவில் குளியல்தொட்டியில் தண்ணீரை திறந்துவிட்டு, பின்னர் விளக்கை எரியவும் அணையவும் செய்யுங்கள். இருள் இருக்கும்பொழுது தண்ணீர் விழுவதை நீங்கள் அதிகத் தெளிவாகக் கேட்பீர்கள், அந்த ஒலி துல்லியமாக இருக்கும். விளக்கு எரிகின்ற பொழுது, அந்த ஒலி அவ்வளவு துல்லியமாக இருக்காது. இருளில் என்ன நிகழ்கிறது? இருளில், உங்களால் பார்க்க முடியாததினால், மற்றவை எல்லாம் மறைந்துவிடுகின்றன. நீங்களும் அந்த ஒலியும் மட்டுமே இருக்கின்றீர்கள். அதனால்தான் நல்ல உணவகங்களில் எல்லாம் பிரகாசமான ஒளி தவிர்க்கப்படுகிறது. அவை மெழுகுவர்த்தியால் ஒளியூட்டப்பட்டவையாக இருக்கின்றன. ஒரு உணவகம் மெழுகுவர்த்தியால் ஒளியூட்டப்பட்டிருக்கும் பொழுதெல்லாம், சுவை ஆழமாக இருக்கும் - நீங்கள் நன்றாகச் சாப்பிடுகிறீர்கள், உடன் ஆழமாகச் சுவைக்கிறீர்கள். நறுமணம் உங்களைச் சூழ்கின்றது. மிகவும் பிரகாசமான ஒளி இருந்தால், அப்பொழுது அங்கு சுவை இருப்பதில்லை. கண்கள் எல்லாவற்றையும் பகிரங்கமாக்கி விடுகின்றன.

இயற்கைத்தத்துவ இயல் என்கின்ற தன்னுடைய புத்தகத்தின் முதல் வாக்கியத்திலேயே, அரிஸ்டாட்டில், பார்வைதான் மனிதனின் புலன்களிலேயே மிகவும் உயர்ந்தது என்கின்றார். அப்படி இல்லை – உண்மையில், பார்வை மிகவும் ஆதிக்கம் செலுத்துவதாக மாறிவிட்டது. அது ஒருவரை முழுவதும் தன்னுடைய பிரத்யேக உரிமையாக்கிக்கொண்டு, மற்ற புலன்கள் அனைத்தையும் அழித்துவிட்டது. அரிஸ்டாட்டிலுடைய குரு, பிளேட்டோ, புலன்களில் ஒரு படிநிலை அமைப்பு உள்ளது - அதில் பார்வை மேல்படியிலும், தொடுதல் உணர்வு கீழ்ப் படியிலும் இருக்கின்றது என்று கூறுகிறார். அவருடைய கருத்து முற்றிலும் தவறானது. அங்கு படிநிலைகளே இல்லை. எல்லாப் புலன்களும் சமநிலையில்தான் உள்ளன, அங்கு எந்த படிநிலைகளும் இருக்கக்கூடாது.

ஆனால் நீங்கள் கண்களின் மூலமாக வாழ்கிறீர்கள்: [உங்களுடைய வாழ்வின் எண்பது சதவிகிதம் கண்களைச் சார்ந்ததாக இருக்கின்றது. இது இவ்வாறு இருக்கக் கூடாது; ஒரு சமநிலை மீண்டும் நிலைநிறுத்தப்பட வேண்டும். நீங்கள் தொடவும் செய்ய வேண்டும், ஏனென்றால் கண்களால் அளிக்க முடியாத ஏதோ ஒன்று தொடுதலில் இருக்கின்றது.]
ஆனால் முயற்சித்துப் பாருங்கள், நீங்கள் காதலிக்கும் ஆணையோ அல்லது பெண்ணையோ பிரகாசமான ஒளியில் தொட முயற்சித்துப் பாருங்கள், அதன் பின்னர் இருளில் தொடுங்கள். இருளில் உடல் தன்னை வெளிப்படுத்துகிறது; பிரகாசமான ஒளியில் அது மறைந்து கொள்கிறது.

ரெனாயருடைய பெண்களின் உடல் ஓவியங்களைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? அவை தங்களுக்குள் அற்புதமான ஏதோ ஒன்றைக் கொண்டிருக்கின்றன. எத்துணையோ ஓவியர்கள் பெண்ணுடலை வரைந்து இருக்கிறார்கள், ஆனால் ரெனாயருடையவை உடன் ஒப்பிடக்கூடிய அளவு எதுவும் இல்லை. அவற்றுக்கு இடையே உள்ள வேறுபாடு என்ன? மற்ற ஓவியர்கள் அனைவரும் பெண்ணுடல் பார்வைக்குத் தெரிவது போன்று வரைந்துள்ளார்கள். ரெனாயர், கைகளால் தொடும் பொழுது அது எவ்வாறு உணரப்படுகிறதோ, அவ்வாறு வரைந்திருக்கிறார், அதனால் அந்த ஓவியங்களில் ஒரு அன்பு, ஒரு நெருக்கம், ஒரு உயிரோட்டம் இருக்கின்றது.

நீங்கள் தொடும்பொழுது, மிகவும் அருகாமையில் ஏதோ ஒன்று நிகழ்கிறது. நீங்கள் பார்க்கும் பொழுது அது மிகவும் தொலைவில் உள்ளது. வெளிப்படையான நிலையில், பொது இடத்தில் வெளியிடப்பட முடியாத ஏதோ ஒன்று இருளில், இரகசியமான நிலையில், அந்தரங்கமான நிலையில் வெளிப்படுகின்றது. பிறர் பார்த்துக்கொண்டும் கவனித்துக் கொண்டும் இருக்கிறார்கள்; அப்பொழுது உங்களுக்குள் ஆழமாக இருக்கும் ஏதோ ஒன்று சுருங்கி விடுகின்றது, அதனால் மலர முடியாது. அது விதைகளைக் திறந்த வெளியில், கீழே, எல்லோர் பார்வையிலும் படும்படியாக போட்டது போன்றதாகும். அவை என்றுமே துளிர்க்காது.

அவை பூமியின் கருவறையினுள் மிக ஆழமாக விதைக்கப்பட வேண்டும், அடர்ந்த இருளில் யாரும் அவைகளைப் பார்க்க முடியாத இடத்தில். அங்கு, அவை துளிர்க்க ஆரம்பிக்கின்றன, அப்பொழுது ஒரு மிகப்பெரிய மரம் பிறக்கிறது.

box[விதைகளுக்கு எப்படி பூமியில் இருட்டும் அந்தரங்கமும் தேவைப்படுகிறதோ, அது போல், ஆழமாகவும் அந்நியோன்யமாகவும் இருக்கின்ற எல்லா உறவுகளும் உள்ளார்ந்ததாகவே இருக்கின்றன. அவற்றிற்கு அந்தரங்கம் தேவை, அவற்றிற்கு இருவர் மட்டுமே இருக்கின்ற ஒரு இடம் தேவை.] அப்பொழுது அந்த இருவரும் கூட மறைந்து, ஒருவராக மட்டுமே இருக்கின்ற ஒரு கணம் வருகிறது.

மிகவும் ஆழமான இசைவுடன் இருக்கும் இரு காதலர்கள் கரைந்து விடுகிறார்கள். ஒருவராகவே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஒருவராகவே சுவாசிக்கிறார்கள், ஒருவராகவே இருக்கிறார்கள்; ஒரு ஒற்றுமை நிலவுகிறது. பார்வையாளர்கள் இருந்தார்கள் என்றால் இது சாத்தியமாகாது. பிறர் கவனித்துக் கொண்டிருந்தால் அவர்களால் சுதந்திரமாக இருக்க முடியாது. மற்றவர்களுடைய பார்வையே ஒரு தடையாக மாறிவிடும். ஆகையால், அழகாக இருக்கின்ற அனைத்தும், ஆழமாக இருக்கின்ற அனைத்தும், இருளிலேயே நிகழ்கின்றன.

மனித உறவுகளில், அந்தரங்கம் தேவைப்படுகிறது. இரகசியம், தான் இருப்பதற்குரிய காரணத்தைத் தன்னிடத்தே கொண்டுள்ளது. இதை நினைவில் வைப்புகள், எப்பொழுதுமே நினைவில் வைப்புகள், நீங்கள் முற்றிலும் பகிரங்கமானவராகி விட்டீர்கள் என்றால், நீங்கள் மிகவும் முட்டாள்தனமாக நடந்து கொள்வீர்கள். அது ஒருவர் தன்னுடைய சட்டைப்பையை வெளிப்புறமாகத் திருப்பி வைத்திருப்பது போல இருக்கும். அதுதான் உங்களுடைய வடிவமைப்பாக இருக்கும், வெளிப்புறமாக திரும்பி இருக்கின்ற சட்டைப் பையைப் போன்று. வெளிப்புறமாக இருப்பதில் எந்தத் தவறும் இல்லை, ஆனால் நினைவில் வைப்புகள், அது வாழ்வின் ஒரு பகுதி மட்டுமே. அதுவே முழுவதுமாக மாறிவிடக்கூடாது.

காலத்திற்கும் இருளிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருங்கள் என்று நான் கூறவில்லை. ஒளி தனக்குரிய அழகையும், தனக்குரிய காரணத்தையும் கொண்டிருக்கிறது. ஒரு விதை தொடர்ந்து காலமெல்லாம் இருளிலேயே இருந்து கொண்டிருந்தால், காலையில் சூரியனை வரவேற்க அது என்றுமே மேலே வரவில்லை என்றால், அது இறந்து போனதாக இருக்கும். அது துளிர்ப்பதற்காக, சக்தியைத் திரட்டுவதற்காக, உயிரோட்டத்துடன் இருப்பதற்காக, மீண்டும் பிறப்பதற்காக, இருளினுள் செல்ல வேண்டும்; பின்னர் அது வெளியில் வந்து உலகையும், ஒளியையும், புயலையும், மழையையும் எதிர் கொள்ள வேண்டும். அது வெளி உலகின் சவாலை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஆனால் உள்ளே ஆழமாக வேருன்றி இருந்தால் மட்டுமே உங்களால் அந்த சவாலை ஏற்றுக் கொள்ள முடியும்.

வெளியுலகிலிருந்து தப்பித்துக் கொள்பவர்களாக மாறுங்கள் என்று நான் கூறவில்லை. உங்களுடைய கண்களை மூடிக் கொண்டு உள்ளே சென்று விட்டு,

எப்பொழுதுமே வெளியே வரவே வேண்டாம் என்று நான் கூறவில்லை. நான் உள்ளே செல்லுங்கள் என்று மட்டும் கூறுகிறேன், அதன் மூலம் நீங்கள் சக்தியுடன், அன்புடன், கருணையுடன் வெளியே வர முடியும் என்பதற்காக. வெளியே வரும்பொழுது நீங்கள் பிச்சை எடுப்பவராக இல்லாமல் ஒரு அரசராக இருப்பதற்காக உள்ளே செல்லுங்கள். நீங்கள் வெளியே வரும்பொழுது உங்களிடம் பகிர்ந்து கொள்ள ஏதேனும் இருக்கும் என்பதற்காக உள்ளே செல்லுங்கள் - மலர்கள், இலைகள். உங்களுடைய வெளிவருதல் வளத்துடன் இருப்பதற்காக, வறுமையின்றி இருப்பதற்காக உள்ளே செல்லுங்கள். மேலும், நீங்கள் சக்தியற்று இருப்பதாக உணரும்பொழுதெல்லாம், சக்தியின் பிறப்பிடம் உள்ளே இருக்கின்றது என்பதை எப்பொழுதுமே நினைவில் வையுங்கள். உங்களுடைய கண்களை மூடிக்கொண்டு உள்ளே செல்லுங்கள்.

வெளி உறவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுங்கள், உடன் உள்ளார்ந்த உறவுகளையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். நடைமுறையில் வெளி உறவுகள் நிச்சயமாக இருக்கும் - நீங்கள் உலகில் வாழ்கிறீர்கள், தொழில் ரீதியான உறவுகள் இருக்கும் - ஆனால் அவை மட்டுமே எல்லாமாக இருந்துவிடக்கூடாது. அவைகளுக்கு அவைகளுடைய பங்கு இருக்கிறது, ஆனால் உங்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமானது என்று சொல்லக்கூடிய, முற்றிலும் இரகசியமான, அந்தரங்கமான ஏதாவது ஒன்று இருக்க வேண்டும்.

அதுதான் மர்லின் மன்றோவிடம் இல்லாமல் இருந்தது. அவர் பகிரங்கமாகிவிட்ட பெண்ணாக இருந்தார். வெற்றியாளர், எனினும் முற்றிலும் தோல்வியுற்றவர். வெற்றியின், புகழின் உச்சத்தில் இருக்கையில் அவர் தற்கொலை செய்து கொண்டார். அவர் ஏன் தற்கொலை செய்து கொண்டார் என்பது புரியாத புதிராகவே இருந்துவிட்டது. வாழ்வதற்கான அனைத்தையும் அவர் பெற்றிருந்தார்; அவரைவிட அதிகமான புகழை, அதிகமான வெற்றியை, அதிகமாக மக்களைத் தன் பக்கம் ஈர்க்கும் சக்தியை, அதிகமான அழகை, அதிகமான ஆரோக்கியத்தை பெற்றிருந்தவரை உங்களால் கற்பனை செய்தும் பார்க்க முடியாது. எல்லாமே இருந்தது, எதையும் இதற்குமேல் செம்மைப்படுத்த முடியாது, இருப்பினும் ஏதோ ஒன்று குறைபாடாக இருந்தது. உட்புறம், உள்ளுக்குள்ளே காலியாக இருந்தது. அப்படி இருக்கின்ற பொழுது, தற்கொலைதான் ஒரே வழி.

மர்லின் மன்றோவைப் போல் தற்கொலை செய்து கொள்வதற்கு உங்களுக்குப் போதுமான தைரியம் இல்லாமல் இருக்கலாம். நீங்கள் மிகவும் கோழையாக இருந்து, மிகவும் மெதுவாகத் தற்கொலை செய்துகொள்ளலாம் - அதைச் செய்து முடிக்க உங்களுக்கு எழுபது ஆண்டுகள் ஆகலாம் - இருப்பினும் அது தற்கொலையாகத்தான் இருக்கும். வெளியில் உள்ள எதையுமே சார்ந்திராத ஏதோ ஒன்றை நீங்கள் உங்களுக்கு உள்ளே பெற்றிருக்கவில்லையெனில், உங்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமான ஒன்று - ஒரு உலகம், உங்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமான ஒரு இடம், அதைத் தவிர மற்ற எதுவும் இருப்பதை மறந்து

நீங்கள் கண்களை மூடிக் கொண்டு வாழக்கூடிய ஒரு இடம் இல்லையென்றால் - நீங்கள் தற்கொலை செய்து கொள்வீர்கள்.

வாழ்க்கை அந்த உள்ளார்ந்த பிறப்பிடத்தில் இருந்து தோன்றி வெளியே வானத்தில் விரிகிறது. அங்கு ஒரு சமநிலை இருக்க வேண்டும் - நான் எப்பொழுதுமே சமநிலையின் பக்கம் இருக்கிறேன். ஆகையால், [உங்களுடைய வாழ்க்கை ஒரு திறந்த புத்தகமாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் சொல்ல மாட்டேன், அப்படி இல்லை. ஒரு சில அத்தியாயங்கள் திறந்த நிலையில் இருக்கட்டும், நல்லது. வேறு சில அத்தியாயங்கள் முற்றிலும் மூடப்பட்டவையாக, முழுமையான புதிராக இருக்கட்டும்.] திறந்த புத்தகமாக மட்டுமே நீங்கள் இருந்தால், நீங்கள் ஒரு விலைமாதுவாக இருப்பீர்கள், நீங்கள் பொது இடத்தில் ஆடையின்றி நின்று கொண்டிருப்பீர்கள், வானொலியை மட்டும் போட்டுக் கொண்டு. இல்லை, அது சரி ஆகாது.

உங்களுடைய புத்தகம் முழுவதும் திறந்த நிலையில் இருந்தால், நீங்கள் இரவே இல்லாமல் பகலாக மட்டுமே, குளிர் காலமே இல்லாமல் கோடை காலமாக மட்டுமே இருப்பீர்கள். நீங்கள் எங்கு ஓய்வு எடுப்பீர்கள், நீங்கள் எங்கு உங்களை மையப்படுத்திக் கொள்வீர்கள், நீங்கள் எங்கு அடைக்கலம் புகுவீர்கள்? உலக விஷயங்களிலிருந்து ஓய்வு தேவை எனும்பொழுது நீங்கள் எங்கு செல்வீர்கள்? நீங்கள் பிரார்த்தனை செய்யவும், தியானம் செய்யவும் எங்கு செல்வீர்கள்? இல்லை, பாதி, பாதி என்பது மிகச் சரியான விகிதம். உங்களுடைய புத்தகத்தின் ஒரு பாதி திறந்திருக்கட்டும் - எல்லோருக்கும் தெரியும்படி, எல்லோருக்கும் எளிதாகக் கிடைக்கும்படி - உங்களுடைய புத்தகத்தின் மறு பாதி மிகவும் இரகசியமானதாக, அரிய விருந்தினர்கள் மட்டுமே அங்கு அனுமதிக்கப்படுவார்கள் என்பதாக இருக்கட்டும்.

அரிதாக மட்டுமே யாராவது ஒருவர் உங்களுடைய ஆலயத்தினுள்ளே இருப்பதற்கு அனுமதிக்கப்படுகிறார். அது அவ்வாறுதான் இருக்க வேண்டும். கூட்டம் உள்ளே வந்து கொண்டும், வெளியே சென்றுகொண்டும் இருந்தால், அப்பொழுது அந்த ஆலயம் ஒரு ஆலயமாக இருக்காது. அது ஒரு விமான நிலையத்தின் ஓய்வு அறையாக இருக்கலாம், ஆனால் அது ஒரு ஆலயமாக இருக்க முடியாது. அரிதாக மட்டுமே, மிகவும் அரிதாகவே, நீங்கள் யாராவது ஒருவரை உங்களுக்குள்ளே நுழைய அனுமதிக்கிறீர்கள். அதுதான் நேசம் என்பதாகும்.

நாம் எப்பொழுதுமே பிறருடனேயே வாழ்ந்து வந்திருக்கிறோம். தாயினுடைய கருவறையை விட்டு ஒரு குழந்தை வெளியேறிய கணத்தில் இருந்து - அவன் ஒருமையில் இருப்பதே இல்லை - அவன் தாயுடன், குடும்பத்துடன், நண்பர்களுடன், மற்றவர்களுடன் இருக்கிறான். அறிமுகமானவர்களின், நண்பர்களின், உறவினர்களின் வட்டம் பெரிதாகிக் கொண்டே போகிறது, அவனைச் சுற்றி ஒரு கூட்டம் சேர்கிறது. அதைத்தான் நாம் வாழ்க்கை

என்கிறோம். உங்கள் வாழ்வில் அறிமுகமானவர்கள் அதிகமாக இருக்கின்ற அளவு, வளமான வாழ்வைப் பெற்றிருப்பதாக நீங்கள் அதிகமாக நினைக்கிறீர்கள்.

நீங்கள் உள்நோக்கி நகரும் பொழுது, அந்த முகங்களெல்லாம் மறைந்துவிடுகின்றன, அந்த கூட்டமெல்லாம் கலைகின்றது. நீங்கள் எல்லோரிடமிருந்தும் விடைபெறவேண்டும்: உங்களுக்கு மிகவும் நெருங்கிய நண்பரிடமிருந்தும், உங்களுடைய காதலரிடமிருந்தும் கூட நீங்கள் விடைபெற வேண்டும். உங்கள் காதலர் கூட உங்களுடன் இருக்க முடியாத ஒரு கணம் வருகிறது. அந்த கணத்தில்தான் தாயின் கருவறையில் இருந்ததைப் போன்ற ஒரு வெளியினுள் நீங்கள் திரும்பவும் நுழைகிறீர்கள். ஆனால், தாயின் கருவறையில் இருந்த பொழுது உங்களுக்கு கூட்டத்துடன் அறிமுகமில்லை, அதனால் நீங்கள் ஒருமையில் இருப்பதாக உணரவில்லை. குழந்தை தாயின் கருவறையில் முற்றிலும் சந்தோஷமாக இருந்தது, ஏனென்றால், அங்கு எந்த ஒப்புமையும் இல்லை, எல்லாமே ஆனந்தமாக இருந்தது. அவன் அடுத்தவரையே அறிந்திராததனால், அவன் ஒருமையில் இருப்பதாகவோ, தனிமையில் இருப்பதாகவோ உணர முடியவில்லை – அவனுக்கு அப்படியொரு விஷயம் இருப்பதே தெரியவில்லை. அவனுக்குத் தெரிந்த ஒரே உண்மை நிலை அதுதான்.

ஆனால் இப்பொழுது நீங்கள் கூட்டத்தினை, உறவுகளை, உறவுகளில் உள்ள சந்தோஷங்களையும் துக்கங்களையும் அறிந்திருக்கிறீர்கள், மேலும் அவை இரண்டுமே இருக்கின்றன. மீண்டும் உள்நோக்கி நகர்கையில், இந்த உலகம் மறைய ஆரம்பிக்கிறது, ஒரு எதிரொலியைப் போல மாறுகிறது, விரைவில் அந்த எதிரொலியும் மறைந்து ஒருவர் முற்றிலும் தொலைந்துவிட்டதாக உணர்கிறார். ஆனால் இது அவ்வாறு புரிந்துகொள்ளப்படுவது மட்டுமே. உங்களால் இன்னும் கொஞ்சம் உள்ளே செல்ல முடிந்தால், திடீரென்று நீங்கள் உங்களைக் காண்பீர்கள் - முதன் முறையாக நீங்கள் உங்களைக் காண்பீர்கள். அப்பொழுது நீங்கள் ஆச்சரியம் அடைவீர்கள்: கூட்டத்தில் நீங்கள் காணாமல் போய் இருந்தீர்கள்; இப்பொழுது நீங்கள் காணாமல் போனவராக இல்லை. உறவுகள் என்னும் அடர்ந்த கானகத்தினுள் நீங்கள் தொலைந்து போய் இருந்தீர்கள், இப்பொழுது நீங்கள் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டீர்கள். அதன் பின்னர் நீங்கள் மீண்டும் உலகத்திற்குள் வரலாம், ஆனால் நீங்கள் முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு மனிதராக இருப்பீர்கள்.

நீங்கள் உறவு கொள்வீர்கள், ஆனால் சார்ந்து இருக்க மாட்டீர்கள். நீங்கள் நேசிப்பீர்கள், ஆனால் உங்களுடைய நேசம் ஒரு தேவையாக இருக்காது. நீங்கள் நேசிப்பீர்கள், ஆனால் நீங்கள் உடைமையாக்கிக் கொள்ள மாட்டீர்கள்; நீங்கள் நேசிப்பீர்கள், ஆனால் நீங்கள் பொறாமையுடன் இருக்க மாட்டீர்கள். நேசம் பொறாமையற்றதாக, உடைமையாக்கிக் கொள்ளும் ஆசையற்றதாக இருக்கும்பொழுது அது தெய்வீகத் தன்மையுடன் இருக்கின்றது. நீங்கள் மற்றவர்களுடன் இருப்பீர்கள். உண்மையில்,

அப்பொழுதுதான் உங்களால் மற்றவர்களுடன் இருக்க முடியும், ஏனென்றால் இப்பொழுதுதான் நீங்கள் **இருக்கிறீர்கள்**; இப்பொழுது நீங்கள் மற்றவர்களுடன் இருக்க முடியும். முன்பு நீங்களே இல்லாமல் இருந்தீர்கள், அதனால் மற்றவர்களுடன் இருக்கிறோம் என்கின்ற கருத்து முழுவதும் வெறும் கற்பனையாக, ஒரு வகையான கனவாக இருந்தது.

நீங்கள் **இருந்தால்** அன்றி, உங்களால் எவ்வாறு உறவுகொள்ள முடியும்? நீங்கள் **இருந்தால்** அன்றி, உங்களால் எவ்வாறு அடுத்தவருடன் இருக்க முடியும்? அது நாம் உருவாக்குகின்ற கற்பனை மட்டுமே; அது தவறான நம்பிக்கையால் ஏமாறுவதாகும்.

[நீங்கள் மையத்தில் நிலைபெற்று இருக்காதவரையில், நீங்கள் யார் என்பது உங்களுக்குத் தெரியாதவரையில், உங்களால் உண்மையில் உறவாட முடியாது. தான் யார் என்பது தெரியாத நிலையில் தொடரும் உறவுகள் வெறும் கற்பனையே.] உங்களுடன் உறவாடுவதாக மற்றவர் எண்ணுகிறார், அவருடன் உறவாடுவதாக நீங்கள் எண்ணுகிறீர்கள்; உங்களுக்கும் உங்களைத் தெரியாது, அவருக்கும் தன்னைத் தெரியாது. அப்பொழுது யார் யாருடன் தொடர்பு கொள்கிறார்கள்? அங்கு யாருமே இல்லை! இரண்டு நிழல்கள் மட்டுமே ஒரு விளையாட்டு விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்றன. இருவருமே நிழல்களாக இருப்பதனால், அந்த உறவில் எந்தப் பொருளும் இல்லை. அதைத்தான் நான் தொடர்ந்து கவனித்து வருகிறேன்: மக்கள் உறவு கொள்கிறார்கள், ஆனால் அதில் எந்தப் பொருளும் இல்லை. அவர்கள் உறவு கொள்கிறார்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் உறவு கொள்ளவில்லை என்றால் தனிமையில் தள்ளப்படுவோம், என்ன செய்வதென்று புரியாமல் இருப்போம் என்று பயப்படுகிறார்கள், அதனால் அவர்கள் விரைவில் மீண்டும் உறவு கொள்ள ஆரம்பிக்கிறார்கள். உறவே இல்லாமல் இருப்பதைவிட ஏதோ ஒரு வகையான உறவு பரவாயில்லை; அது பகைமையாக இருந்தால்கூட பரவாயில்லை; தான் செயல்பட்டுக் கொண்டு இருக்கிறோம் என்றாவது ஒருவர் உணர்கிறார். நீங்கள் நேசம் என்று அழைப்பது ஒரு வகையான பகைமையன்றி வேறு எதுவும் இல்லை, சண்டையிட, போராட, ஓயாமல் குறைகூற, ஆதிக்கம் செலுத்த ஒரு பண்பட்ட வழி, ஒருவரை ஒருவர் சித்ரவதை செய்து கொள்ள ஒரு நாகரீகமான வழி.

அதனால் நீங்கள் இந்த வெளியினுள்ளே செல்ல வேண்டும். தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு அதனுள்ளே செல்லுங்கள். அது மிகவும் சோகமானதாக, மிகவும் தனிமையில் இருப்பதாக உணர்ந்தாலும்கூட, கவலை கொள்வதற்கு எதுவுமில்லை; நாம் இந்த விலையைக் கொடுத்தாக வேண்டும். உங்களுடைய பிறப்பிடத்தை நீங்கள் அடைந்துவிட்டீர்கள் என்றால், நிலைமை முழுவதும் மாறிவிடும், நீங்கள் தனித்தன்மை உடைய ஒருவராக அதிலிருந்து வெளியே வருவீர்கள். ஒரு சாதாரண மனிதரையும் தனித்தன்மை வாய்ந்த ஒரு மனிதரையும் நான் இவ்வாறுதான் வித்தியாசப்படுத்துகிறேன்: மனிதன் என்பது ஒரு பொய்யான தோற்றம், தனித்தன்மை உடைய மனிதன் என்பது ஒரு

உண்மை நிலை. மனிதர்கள், அவர்களின் சமுதாயத் தோற்றங்கள், இவையெல்லாம் முகமூடிகள், நிழல்கள்; ஒருவருடைய தனித்தன்மை என்பது திடமானது, அது உண்மை நிலை. தனித்தன்மை உடைய மனிதர்கள் மட்டுமே உறவு கொள்ள முடியும், நேசிக்க முடியும் -- மற்றவர்கள் வெறும் பொழுதுபோக்கு விளையாட்டுக்கள் மட்டுமே விளையாட முடியும்.

உறவாடுதல், உறவு முறை கொள்ளுதல் அன்று

நேசம் என்பது நீங்கள் ஆனந்தமாக இருக்கின்ற, உங்களுக்குள்ளே ஒரு மகிழ்ச்சியான துள்ளலுடன் இருக்கின்ற உங்களுடைய ஒரு உணர்வு நிலையாகும். ஏதோ ஒன்று உங்களுடைய மையத்திலிருந்து அதிர்வாக வெளிப்பட, சுடர்விட ஆரம்பிக்கின்றது. ஏதோ ஒன்று உங்களைச் சுற்றித் துடிக்க ஆரம்பிக்கின்றது. அது மற்றவர்களைச் சென்று அடைய ஆரம்பிக்கின்றது: அது பெண்களை அடையலாம், அது ஆண்களை அடையலாம், அது பாறைகளையும், மரங்களையும், நட்சத்திரங்களையும் அடையலாம்.

நான் நேசத்தைப் பற்றி பேசுகின்றபொழுது, நான் இந்த நேசத்தைப் பற்றியே பேசுகிறேன்: ஒரு உறவு முறையாக இல்லாமல், உங்களுடைய ஒரு உணர்வு நிலையாக இருக்கின்ற நேசத்தைப் பற்றியே பேசுகிறேன். எப்பொழுதும் நினைவில் வையுங்கள், **நேசம், அன்பு** என்கின்ற சொற்களை நான் உபயோகப்படுத்தும் பொழுதெல்லாம், நான் அதை உங்களுடைய ஒரு உணர்வு நிலையாகவே குறிப்பிடுகிறேன், ஒரு உறவு முறையாக அல்ல. உறவு முறை என்பது அதனுடைய ஒரு மிகச் சிறிய பகுதி மட்டுமே. ஆனால் நேசம் பற்றிய உங்களுடைய எண்ணம் அடிப்படையில் உறவு முறையைப் பற்றியதாகவே இருக்கின்றது, அதுதான் எல்லாம் என்பது போல்.

[உங்களால் ஒருமையில் இருக்க முடியாத காரணத்தினால்தான், உங்களால் இன்னும் தியானிக்க இயலாத காரணத்தினால்தான் உறவுமுறைகள் தேவைப்படுகின்றன. ஆகையால், உங்களால் உண்மையாக நேசிக்க முடிவதற்கு முன்பு தியானம் இன்றியமையாதது.] ஒருவரால் ஒருமையில், முற்றிலும் ஒருமையில், இருப்பினும் மிகுந்த பேரானந்தத்துடன் இருக்க இயல வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உங்களால் நேசிக்க முடியும். அப்பொழுது, உங்களது நேசம் ஒரு தேவையாக, இன்றியமையாத ஒரு விஷயமாக இருப்பதில்லை, மாறாக ஒரு பகிர்ந்து கொள்ளலாக இருக்கின்றது. தான் நேசிப்பவர்களைச் சார்ந்து இருப்பவராக நீங்கள் இருக்க மாட்டீர்கள். நீங்கள் பகிர்ந்து கொள்வீர்கள் - பகிர்ந்து கொள்ளுதல் அழகானது.

ஆனால் சாதாரணமாக உலகில் நடப்பது என்னவென்றால்: உங்களிடம் நேசம் இல்லை; நீங்கள் நேசிப்பதாக எண்ணும் மனிதரிடத்தில் அவருடைய உணர்வு நிலையிலும்

நேசம் இல்லை, ஆனால் இருவரும் ஒருவரிடமிருந்து மற்றவர் நேசத்தைக் கேட்கிறீர்கள். இரு பிச்சைக்காரர்கள் ஒருவரிடம் மற்றவர் பிச்சை கேட்கிறார்கள்! ஆகையால், இந்த சண்டை, இந்த கருத்து வேறுபாடு, இந்த இடைவிடாத சச்சரவு காதலர்களுக்கிடையே – மிகவும் அற்பமான, முக்கியமில்லாத, முட்டாள்தனமான விஷயங்களுக்காக! - ஆனால் அவர்கள் தொடர்ந்து சச்சரவு செய்து கொண்டே இருக்கின்றார்கள்.

அடிப்படையான சச்சரவு என்னவென்றால் கணவன் தான் உரிமையுடன் பெறுவதற்கு உரியது தனக்கு கிடைக்கவில்லை என்று எண்ணுகிறான்; மனைவியும் தான் உரிமையுடன் பெறுவதற்கு உரியது தனக்கு கிடைக்கவில்லை என்று எண்ணுகிறாள். மனைவி தான் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டதாக நினைக்கிறாள், கணவனும் தான் ஏமாற்றப்பட்டு விட்டதாக நினைக்கிறான். நேசம் எங்கே இருக்கிறது? யாரும் கொடுப்பது பற்றி அக்கறை கொள்வதில்லை, எல்லோரும் பெற்றுக்கொள்ளவே விரும்புகிறார்கள். ஆனால், எல்லோரும் பெறுவதிலேயே குறியாக இருக்கும் பொழுது, ஒருவருக்கும் அது கிடைப்பதில்லை, எல்லோரும் வெறுமையாக, இறுக்கத்துடன், செய்வதறியாது இருப்பதாக உணர்கிறார்கள்.

அடிப்படை அஸ்திவாரம் இங்கு இல்லை, நீங்கள் அஸ்திவாரம் இன்றி கோவில் கட்ட ஆரம்பித்துவிட்டீர்கள். அது எந்தக் கணம் வேண்டுமானாலும் நொறுங்கி விழுந்துவிடப் போகின்றது. உங்களுடைய காதல் எத்துனை முறை நொறுங்கி விழுந்திருக்கிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும், இருப்பினும், நீங்கள் அதே விஷயத்தைத் திரும்பத் திரும்பச் செய்து கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

நீங்கள் அந்த அளவிற்கு விழிப்புணர்வற்ற நிலையில் வாழ்கிறீர்கள்! உங்களுடைய வாழ்க்கையையும், மற்றவர்களுடைய வாழ்க்கையையும் நீங்கள் என்ன செய்திருக்கிறீர்கள் என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்வதில்லை. நீங்கள் இயந்திரத்தனமாக, ரோபோவைப் போல், இதைத்தான் முன்பு செய்திருக்கிறோம் என்பது நன்கு தெரிந்து இருந்தும், திரும்பத் திரும்ப பழைய மாதிரியே செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அதனுடைய விளைவு எப்பொழுதும் என்னவாக இருந்திருக்கிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியும், அது திரும்பவும் அதே மாதிரி நிகழப் போகிறது என்ற எச்சரிக்கை உங்களுக்குள்ளே ஆழத்தில் இருக்கிறது— ஏனென்றால், இப்பொழுதும் எந்த வித்தியாசமும் இல்லை. நீங்கள் அதே முடிவிற்கு, அதே அழிவிற்குத் தயாராகிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

காதலின் தோல்வியில் இருந்து நீங்கள் ஏதாவது கற்றுக்கொள்ள முடியும் என்றால், அது அதிக விழிப்புணர்வுடையவர்களாக, அதிகம் தியானிப்பவர்களாக மாறுவதுதான். தியானம் எனும்பொழுது, நான் ஒருவர் ஒருமையிலேயே ஆனந்தமாக இருக்க முடிகின்ற திறனைக் குறிப்பிடுகிறேன். மிக அரிதானவர்கள்தான் காரணம் எதுவும் இன்றி பேரானந்தத்துடன் இருக்கக்கூடிய திறனுடன் இருக்கிறார்கள் – வெறுமனே அமர்ந்து கொண்டு, அமைதியுடனும் பேரானந்தத்துடனும்! மற்றவர்கள் அவர்களைப் பைத்தியம் என்று

எண்ணுவார்கள், ஏனென்றால், சந்தோஷம் என்பது வேறு ஒருவரிடம் இருந்து வரவேண்டும் என்கிற கருத்து இருக்கின்றது. நீங்கள் ஒரு அழகான பெண்ணை சந்திக்கிறீர்கள், நீங்கள் சந்தோஷமாக இருக்கிறீர்கள், அல்லது, நீங்கள் ஒரு அழகான ஆணை சந்திக்கிறீர்கள், நீங்கள் சந்தோஷமாக இருக்கிறீர்கள். ஆனால் [வெறுமனே உங்களுடைய அறையில் அமைதியாக அமர்ந்து கொண்டு எப்படி அவ்வளவு பேரானந்தத்துடன் இருப்பது, அவ்வளவு பேரானந்தமாக இருப்பது? உங்களுக்கு கிறுக்குப் பிடித்திருக்க வேண்டும்! மக்கள் நீங்கள் ஏதாவது போதை பொருள் எடுத்துக் கொள்கிறீர்கள், அல்லது ஏதோ ஒரு மயக்கத்தில் இருக்கிறீர்கள் என்று சந்தேகப்படுவார்கள்.]box matter

ஆம், தியானம்தான் இறுதியான போதைப் பொருள்! அது சிறைப்பட்டுக்கிடந்த உங்களுக்கே சொந்தமான அற்புதத்தை விடுவித்தல் ஆகும். எந்த உறவுமுறையும் நீங்கள் வைத்துக்கொள்ளத் தேவையில்லை எனும் அளவிற்கு நீங்கள் அவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கிறீர்கள், உங்களுடைய உணர்வு நிலையில் அப்படியொரு கொண்டாட்டம் ஏற்படுகிறது. இருப்பினும் உங்களால் மற்றவர்களுடன் உறவாட முடியும் அதுதான் உறவுடன் இருப்பதற்கும், உறவு முறையுடன் இருப்பதற்கும் உள்ள வேறுபாடு ஆகும்.

[உறவுமுறை என்பது ஒரு பொருள்; நீங்கள் அதைப் பற்றிக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். உறவாடுதல் என்பது ஒரு எளிதான ஓட்டம், ஒரு செயல்பாடு, ஒரு செயல்முறை ஆகும். நீங்கள் ஒருவரை சந்திக்கிறீர்கள், நீங்கள் நேசத்துடன் இருக்கிறீர்கள், ஏனென்றால் உங்களிடம் கொடுப்பதற்கு அவ்வளவு நேசம் இருக்கின்றது - நீங்கள் அதிகமாகக் கொடுக்கக் கொடுக்க உங்களிடம் அதிகமாக இருக்கிறது.]box matter அன்பின், நேசத்தின் இந்த விநோதமான கணக்கை நீங்கள் புரிந்து கொண்டு விட்டீர்கள் என்றால் - நீங்கள் அதிகமாக கொடுக்க கொடுக்க, உங்களிடம் அதிகமாக இருக்கிறது என்பதை இது வெளிஉலகில் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பொருளாதார விதிகளுக்கு நேர் எதிரானது. அதை நீங்கள் தெரிந்து கொண்டுவிட்டீர்கள் என்றால், உங்களுக்கு அதிகமான நேசம் மற்றும் அதிகமான ஆனந்தம் வேண்டுமென்றால், நீங்கள் கொடுப்பீர்கள், நீங்கள் பகிர்ந்து கொள்வீர்கள், அப்பொழுது நீங்கள் வெறுமனே பகிர்ந்து கொள்வீர்கள். உங்களுடைய ஆனந்தத்தை தன்னுடன் பகிர்ந்து கொள்ள யார் அனுமதித்தாலும், அவனிடம் அல்லது அவளிடம் நீங்கள் நன்றியுணர்வு கொள்கிறீர்கள். ஆனால் அது ஒரு உறவு முறை அன்று! அது நதி போன்ற ஒரு எளிதான ஓட்டம்.

நதி ஒரு மரத்திற்கு அருகில் கடந்து செல்கிறது, முகமன் கூறிக்கொண்டு, அந்த மரத்திற்கு வளம் அளித்துக் கொண்டு, அந்த மரத்திற்கு தண்ணீர் கொடுத்துக் கொண்டு . . . அது முன்னே செல்கிறது, துள்ளிக்கொண்டு முன்னே செல்கிறது. அது அந்த மரத்தைப் பற்றிக் கொண்டு இருப்பதில்லை. அந்த மரமும், “எங்கே செல்கிறாய்? நமக்குத் திருமணமாகிவிட்டது! நீ என்னை விட்டுச் செல்லும் முன்னர் உனக்கு விவாகரத்து

தேவைப்படும் - பிரிவதற்கான அனுமதியாவது வேண்டும்! நீ எங்கே செல்கிறாய்? என்னை விட்டு நீ சென்றுவிடுவதாக இருந்தால், நீ என்னைச் சுற்றி ஏன் அவ்வளவு அழகாக துள்ளிக் கொண்டிருந்தாய்? முதலில் நீ எதற்காக எனக்கு வளம் அளித்தாய்?” என்று கேட்பதில்லை. இல்லை, அந்த மரம் ஆழ்ந்த நன்றியுணர்வுடன் அந்த நதியின் மீது தன்னுடைய மலர்களைத் தூவுகிறது, நதியும் கடந்து முன்னால் செல்கிறது. காற்று வருகிறது, அந்த மரத்தைச் சுற்றி நடனமாடுகிறது, பிறகு கடந்து செல்கிறது. மரமும் தன்னுடைய நறுமணத்தை காற்றுக்கு அளிக்கின்றது.

இதுதான் உறவாடுதல். எப்பொழுதாவது மனித சமுதாயம் வளர்ச்சி பெற்றதாக, முதிர்ச்சி அடைந்ததாக மாறிடும் என்றால், இது தான் நேசிக்கும் முறையாக இருக்கும்: மக்கள் சந்தித்துக் கொள்ளுதல், பகிர்ந்து கொள்ளுதல், கடந்து போதல், உடைமையாக்கிக் கொள்ளாத ஒரு இயல்பு, ஆதிக்கம் செலுத்தாத ஒரு இயல்பு. இல்லையென்றால், நேசம் சுயநலத்திற்கு பயன்படுத்தப்படும் ஒரு பொருளாக மாறிவிடுகிறது.

உண்மையாக இருப்பதற்காக அபாயத்தை எதிர்கொள்ளுங்கள்

நீங்கள் எதையாவது மறைத்து வைத்துக் கொண்டே இருந்தீர்கள் என்றால் எந்த உறவும் உண்மையில் வளர முடியாது. [நீங்கள் கெட்டிக்காரர்களாகவே இருந்து கொண்டு உங்களைப் பாதுகாத்துக் கொண்டே, உங்களை தற்காத்துக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள் என்றால், சமூகமுகங்கள் மட்டுமே சந்திக்கின்றன, முக்கியமான மையங்கள் தனித்தே இருக்கின்றன. அப்பொழுது உங்களுடைய முகமுடிதான் உறவுடன் இருக்கிறது, நீங்கள் அல்ல.] box எப்பொழுது அப்படி ஒரு விஷயம் நடந்தாலும், அந்த உறவில் நான்கு பேர் இருக்கிறார்கள், இருவர் அல்ல. இரு பொய்யான மனிதர்கள் சந்தித்துக் கொண்டே இருக்கிறார்கள், அந்த உண்மையான இரு மனிதர்கள் இரு வேறு உலகங்களில் இருப்பது போலப் பிரிந்து இருக்கிறார்கள்.

அபாயம் இருக்கின்றது - நீங்கள் உண்மையாக இருந்தால், இந்த உறவு உண்மையை, பாசாங்கற்ற நிலையைப் புரிந்து கொள்ளும் திறனுடன் இருக்குமா, இந்த உறவு புயலைத் தாங்கி நிற்கும் அளவு உறுதியானதாக இருக்குமா என்பது யாருக்கும் தெரியாது. அதில் இந்த அபாயம் இருக்கிறது, அதனால் மனிதர்கள் மிக, மிக தற்காப்புணர்வுடன் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பேச வேண்டியவற்றைப் பேசுகிறார்கள், செய்ய வேண்டிய விஷயங்களைச் செய்கிறார்கள்; நேசம் கிட்டத்தட்ட ஒரு கடமை போன்று மாறிவிடுகிறது. ஆனால், அப்பொழுது உண்மைநிலை பசியுடனேயே இருக்கிறது, அவர்களின் அகத்திற்கு உணவளிக்கப்படவில்லை. அதனால் அந்த அகம் மேலும் மேலும் சோகமடைகின்றது.

[சமூகமுகத்தின் பொய்கள் அகத்தின் மீது, ஆன்மாவின் மீது ஒரு மிகப் பெரிய பாரமாக இருக்கின்றது. அந்த அபாயம் உண்மையானது, அது குறித்து எந்தவிதமான உத்திரவாதமும் இல்லை, ஆனால் அந்த அபாயம் எதிர்கொள்ளத் தகுந்தது என்று நான் உங்களுக்குச் சொல்வேன்.]box matter

அதிக பட்சமாக, அந்த உறவு முறியலாம் - அதிக பட்சமாக. ஆனால் பொய்யாகவும் இணைந்தும் இருப்பதைக் காட்டிலும் உண்மையாகவும் பிரிந்தும் இருப்பதே சிறந்தது, ஏனென்றால், அப்படி இருப்பது எப்பொழுதுமே திருப்தி அளிப்பதாக இருக்கப் போவதில்லை. அதன் மூலம் எப்பொழுதும் இன்பம் ஏற்படப்போவது இல்லை. நீங்கள் தொடர்ந்து பசியுடனும், தாகத்துடனும் இருப்பீர்கள், உடன் சிரமப்பட்டு காலத்தைக் கடத்திக்கொண்டே இருப்பீர்கள், ஏதாவது ஒரு அற்புதம் நடக்கும் என்று காத்துக்கொண்டு மட்டுமே இருப்பீர்கள் .

அந்த அற்புதம் நிகழ்வதற்கு நீங்கள் ஏதாவது செய்தாக வேண்டும், அது இதுதான்: உண்மையாக இருக்க ஆரம்பியுங்கள். அந்த உறவு போதுமான உறுதியற்றதாக இருக்கக்கூடும், உண்மையைத் தாங்க முடியாததாக இருக்கக்கூடும் என்ற அபாயத்தை எதிர்கொண்டு - உண்மை மிக அதிகமானதாக, தாங்க முடியாததாக இருக்கக்கூடும் - ஆனால் அப்பொழுது அந்த உறவு தகுதியுடையது அல்ல. ஆகையால் அந்த சோதனையில் தேர்வுபெற வேண்டும்.

உண்மைக்காக எல்லாவற்றையும் பணயம் வையுங்கள்; இல்லையெனில் நீங்கள் தொடர்ந்து அதிருப்தியுடனேயே இருப்பீர்கள். நீங்கள் பல விஷயங்களைச் செய்வீர்கள், ஆனால் உங்களுக்கு உண்மையில் எதுவும் நிகழாது. நீங்கள் அதிகமாக பயணிப்பீர்கள், ஆனால் எங்குமே சென்று அடைய மாட்டீர்கள். அந்த விளைவு முழுவதும் கிட்டத்தட்ட முட்டாள்தனமாக இருக்கும். இது எப்படி இருக்கிறதென்றால், நீங்கள் பசியுடன் இருந்து கொண்டு உணவைப் பற்றி, அருமையான, சுவை மிகுந்த உணவைப் பற்றி - கற்பனை மட்டுமே செய்வது போன்றது. ஆனால் கற்பனை கற்பனைதான்; அது உண்மையானது அல்ல. உங்களால் கற்பனையான உணவை உண்ண முடியாது. சில கணங்கள் உங்களை நீங்கள் ஏமாற்றிக் கொள்ளலாம், கனவு போன்ற ஒரு உலகில் நீங்கள் வாழலாம், ஆனால் ஒரு கனவு உங்களுக்கு எதையும் அளிக்கப்போவதில்லை. அது உங்களிடமிருந்து பலவற்றை எடுத்துக் கொள்ளும், ஆனால் அதற்கு பதிலாக வேறு எதையும் உங்களுக்கு அளிக்காது.

உங்களுடைய பொய்யான சமூகமுகத்தைக் கொண்டு நீங்கள் செலவிடும் நேரம் முற்றிலும் வீணாக்கப்படுகிறது; அது என்றுமே உங்களிடம் திரும்பி வராது. அதே கணங்கள் உண்மையானவையாக, பாசாங்வுற்றவையாக இருந்திருக்க முடியும். பாசாங்கற்ற நிலையின் ஒரே ஒரு கணம் கூட பொய்யாக வாழப்பட்ட முழு வாழ்க்கையைக் காட்டிலும் சிறந்தது. அதனால் பயம் கொள்ளாதீர்கள். உங்களையும் அடுத்தவரையும் பாதுகாத்துக் கொண்டே

இருக்குமாறு, பத்திரமாக இருக்குமாறு மனம் உங்களிடம் சொல்லிக்கொண்டே இருக்கும். அவ்வாறுதான் இலட்சக்கணக்கான மக்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்.

.பிராய்ட் தன்னுடைய கடைசி நாட்களில் ஒரு நண்பருக்கு எழுதிய கடிதத்தில் குறிப்பிடுகிறார் - தன்னுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் கவனித்துப் பார்த்த வரையில் – அதிலும் அவர் உண்மையிலேயே ஆழமாக கவனித்தார்; அவ்வளவு ஆழமாக, அவ்வளவு துளைக்கக்கூடியதாக, அவ்வளவு விடா முயற்சியுடன், அவ்வளவு விஞ்ஞானப் பூர்வமாக யாரும் கவனித்ததில்லை – ஒரு முடிவு சந்தேகம் இன்றி உறுதியாகிறது: அது மக்கள் பொய்களின்றி வாழ முடியாது என்பதாகும். உண்மை ஆபத்தானது. [பொய்கள் மிகவும் இனிமையானவை, ஆனால் போலியானவை. மனமகிழ்ச்சி தருபவை! நீங்கள் பொருளற்ற இனிய விஷயங்களை உங்கள் காதலரிடம் கூறிக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள், அவரும் உங்களுடைய காதிற்குள் இனிய ஆனால் பொருளற்ற வார்த்தைகளை மெல்லிய குரலில் பேசிக்கொண்டே இருக்கிறார்.]box matter இதற்கிடையில் வாழ்க்கை உங்களுடைய கரங்களை விட்டு நழுவிப் போய் கொண்டே இருக்கின்றது, எல்லோரும் மரணத்திற்கு அருகில் நெருங்கி வந்து கொண்டே இருக்கிறார்கள்.

மரணம் வருவதற்கு முன்னர், ஒன்றை நினைவில் வைப்புகள்: மரணம் நிகழும் முன்னர் நேசம் அனுபவிக்கப்பட வேண்டும். இல்லையெனில் நீங்கள் பயனற்ற வாழ்வு வாழ்கிறீர்கள், உங்களுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் பயனற்றதாக, ஒரு பாலைவனமாக இருக்கும். மரணம் வருவதற்கு முன்னர் நேசம் நிகழ்ந்துவிட்டது என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். ஆனால் உண்மையோடு மட்டுமே அது சாத்தியமாகும். அதனால் உண்மையாக இருங்கள். உண்மைக்காக எல்லாவற்றையும் பணயம் வைப்புகள், ஆனால் உண்மையை வேறு எதற்காகவும் பணயம் வைக்காதீர்கள். இது அடிப்படையான விதியாக இருக்கட்டும்: நான் என்னையே, எனதுடைய வாழ்வையே தியாகம் செய்ய வேண்டி இருந்தாலும் கூட, நான் அதை உண்மைக்காக தியாகம் செய்யப் போகிறேன், ஆனால் உண்மையை எதற்காகவும் எப்பொழுதும் தியாகம் செய்யமாட்டேன். அப்பொழுது, அளவிட முடியாத ஆனந்தம் உங்களுடையதாக இருக்கும், கனவிலும் நினைத்துப் பார்த்திராத வரங்கள் உங்கள் மீது பொழியும்.

நீங்கள் உண்மையாக இருக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், மற்றவை எல்லாம் சாத்தியமானவையாக மாறுகின்றன. நீங்கள் பொய்யானவராக இருந்தால் – ஒரு பொய்யான தோற்றமாக, சாயம் பூசப்பட்ட ஒரு பொருளாக, ஒரு முகமாக, ஒரு முகமுடியாக மட்டுமே இருந்தால் - எதுவுமே சாத்தியமில்லை. ஏனென்றால் பொய்யையுடன் இருக்கையில், பொய்யானவை மட்டுமே நிகழ்கின்றன, உண்மையுடன் இருக்கையில் உண்மையானவை நிகழ்கின்றன.

எனக்கு இந்தப் பிரச்சனை, காதலர்கள் அனைவருடைய பிரச்சனை, அவர்களுக்குள்ளே ஆழத்தில் அவர்கள் பயப்படுகிறார்கள் என்பது புரிகிறது. [இந்த உறவு உண்மையைத் தாங்கிக் கொள்ளும் அளவு உறுதியானதாக இருக்குமா என்று அவர்கள் சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஆனால் நீங்கள் எவ்வாறு முன்னரே அறிந்து கொள்ள முடியும்?] box matter அதற்கு எந்த முன் அனுபவ அறிவும் இல்லை. அதை அறிந்து கொள்வதற்கு ஒருவர் அதனுள்ளே செல்ல வேண்டும். வீட்டுள்ளே அமர்ந்து கொண்டு, வெளியில் உள்ள புயலையும் காற்றையும் உங்களால் தாங்கிக் கொள்ள இயலுமா என்பதை உங்களால் எவ்வாறு அறிந்து கொள்ள முடியும்? நீங்கள் புயலில் இருந்ததே இல்லை. சென்று பாருங்கள்! வெற்றி பெறும் வரையில் மறுபடி மறுபடி பல வகையிலும் முயற்சி செய்து பார்ப்பதுதான் ஒரே வழி. சென்று பாருங்கள் - ஒரு வேளை நீங்கள் தோற்கடிக்கப்படலாம். ஆனால் அந்தத் தோல்வியிலும்கூட நீங்கள் தற்பொழுது இருப்பதைக் காட்டிலும் பலம் மிக்கவர்களாக மாறி இருப்பீர்கள்.

ஒரு அனுபவம் உங்களைத் தோல்வியுற் செய்தால், பிறகு மற்றொன்று, மற்றும் ஒன்று என்று, காலப் போக்கில் புயலுடனான அனுபவமே உங்களை மேலும் மேலும் வலிமை மிக்கவர்களாக மாற்றும். அப்பொழுது ஒருவர் புயலை முழுவதும் மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிக்கும், முழுவதும் ஆனந்தத்துடன் புயலில் நடனமாட ஆரம்பிக்கும் ஒரு நாள் வருகிறது. அப்பொழுது அந்தப் புயல், எதிரியாக இல்லை - அதுவும் கூட, உணர்வு நிலையாக இருப்பதற்கான ஒரு வாய்ப்பு, கட்டுக்கடங்காத ஒரு வாய்ப்பு.

நினைவில் வையுங்கள், உணர்வு நிலையாக இருத்தல் எப்பொழுதுமே எளிதாக நிகழ்வதில்லை, இல்லையெனில் அது எல்லோருக்கும் நிகழ்ந்திருக்கும். நினைவில் வையுங்கள், உணர்வு நிலையாக இருத்தல் சௌகர்யமாக நிகழ முடியாது, இல்லையென்றால், அனைவரும் எந்தப் பிரச்சனையும் இன்றி உணர்வு நிலையாக இருத்தலைப் பெற்றிருப்பார்கள். உணர்வு நிலையாக இருத்தல் என்பது நீங்கள் அபாயத்தை எதிர்கொள்ளும் பொழுது மட்டுமே, ஆபத்தில் வாழும்பொழுது மட்டுமே நிகழ்கின்றது. உள்ளதிலேயே மிகப்பெரிய ஆபத்து நேசம் தான். அது உங்களை முழுமையாகக் கோருகின்றது.

அதனால் பயம் கொள்ளாதீர்கள், அதனுள்ளே செல்லுங்கள். [அந்த உறவு உண்மையைத் தாங்கித் தொடர்ந்து இருந்தால் அது அழகானதாக இருக்கும். அது முறிந்து விட்டால், அப்பொழுதும் கூட, அது நல்லது தான், ஏனென்றால் ஒரு பொய்யான உறவு முடிந்து விட்டது.] box matter இப்பொழுது நீங்கள், அதிக உண்மையான, அதிக திடமான, அதிகமாக அகம் சார்ந்த, மற்றொரு உறவினுள் செல்ல அதிகத் தகுதியுடையவராக இருப்பீர்கள்.

ஆனால் எப்பொழுதும் நினைவில் வையுங்கள், பொய்மை எப்பொழுதுமே பலனளிக்காது; அது பலனளிப்பது போல் தோற்றமளிக்கும், ஆனால் அது எப்பொழுதுமே

பலனளிக்காது. உண்மை மட்டுமே பலனளிக்கும் - ஆனால், எப்பொழுதுமே ஆரம்பத்தில் உண்மை பலனளிப்பது போலத் தோற்றம் அளிக்காது. அது அனைத்தையும் அழித்துவிடுவது போலத் தோன்றும். நீங்கள் அதை வெளியில் இருந்து பார்த்தால், உண்மை மிக மிக ஆபத்தானதாக, பயங்கரமானதாகத் தோன்றும். ஆனால் இது ஒரு வெளித்தோற்றம். நீங்கள் உள்ளே சென்றால், உண்மை மட்டுமே ஒரே அழகான விஷயமாக இருக்கும். நீங்கள் அதைப் போற்ற, சுவைக்க ஆரம்பித்துவிட்டீர்கள் என்றால், நீங்கள் அதை மேலும் மேலும் கோருவீர்கள், ஏனென்றால் அது நிறைவைக் கொண்டு வரும்.

நீங்கள் இதை கவனித்திருக்கின்றீர்களா? அறிமுகமில்லாதவர்களிடம் உண்மையாக இருப்பது அதிக எளிதானது. இரயிலில் பயணம் செய்து கொண்டிருப்பவர்கள் அறிமுகம் இல்லாதவர்களுடன் பேச ஆரம்பிக்கிறார்கள். அப்பொழுது, அவர்கள் தங்கள் நண்பர்களிடம் எப்பொழுதுமே வலியுறுத்திக் கூறாத விஷயங்களைக் கூட வலியுறுத்திக் கூறுகிறார்கள், ஏனென்றால் அறிமுகமற்றவருடன் முக்கியமான எதுவும் சம்பந்தப்பட்டிருக்கவில்லை. அரைமணி நேரத்திற்கு பிறகு உங்களுடைய நிலையம் வந்துவிடும், நீங்கள் இறங்கிச் சென்று விடுவீர்கள்; நீங்கள் என்ன கூறியிருந்தீர்கள் என்பதை நீங்கள் மறந்து விடுவீர்கள், அவரும் மறந்துவிடுவார். அதனால் நீங்கள் கூறிய எதுவும் எந்த பாதிப்பையும் ஏற்படுத்துவதில்லை. அறிமுகமற்ற ஒருவரிடம் எதுவும் பணயம் வைக்கப்படுவதில்லை.

அறிமுகமற்றவர்களிடம் பேசிக் கொண்டிருப்பவர்கள் அதிக உண்மையுடன் இருக்கிறார்கள், அவர்கள் தங்களுடைய இதயத்தை வெளிப்படுத்துகிறார்கள். ஆனால் நண்பர்களுடன், உறவினர்களுடன் - தாய், தந்தை, மனைவி, கணவன், தங்கை, தம்பி - இவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது - அங்கே ஆழமான தன்னுணர்வுற்ற ஒரு கட்டுப்பாடு இருக்கிறது. “இதைக் கூற வேண்டாம், அவன் உணர்வு புண்படக்கூடும். அதைச் செய்ய வேண்டாம், அவளுக்கு அது பிடிக்காது. இந்த முறையில் நடந்து கொள்ள வேண்டாம், அப்பா வயதானவர், அவர் அதிர்ச்சி அடையலாம்.” அதனால் ஒருவர் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டே இருக்கிறார். காலப்போக்கில், உண்மை உங்களுடைய அகத்தின் அடித்தளத்தினுள்ளே போடப்படுகிறது, அத்துடன் நீங்கள் பொய்மையானவற்றில் மிகவும் தோர்ந்தவராகவும், தந்திரசாலியாகவும் மாறிவிடுகிறீர்கள். உங்களுடைய உதடுகளின் மீது மட்டுமே வரையப்பட்டிருக்கும் பொய்யான புன்னகைகளை நீங்கள் புன்னகைத்துக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் உண்மையில் பொருள் தராத நல்ல விஷயங்களை கூறிக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய ஆண் நண்பருடன் அல்லது உங்களுடைய தந்தையுடன் நீங்கள் சலிப்புற்று இருக்கிறீர்கள், ஆனால் “உங்களைப் பார்ப்பதில் மிக்க மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்!” என்று நீங்கள் கூறிக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள். ஆனால் உங்களுடைய உணர்வு நிலை முழுவதும், “என்னைச் சற்று தனியாக விடுங்கள்!” என்று கூறுகிறது. ஆனால் வார்த்தைகளால் நீங்கள் பாசாங்கு செய்து கொண்டே இருக்கிறீர்கள். அவர்களும் அதையே

தான் செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள்; யாரும் இது குறித்து விழிப்புணர்வு கொள்வதில்லை ஏனென்றால் நாம் அனைவரும் ஒரே படகில் தான் பயணித்துக் கொண்டு இருக்கிறோம்.

ஆன்மீகவாதி என்பவர் இந்தப் படகைவிட்டு வெளியே வந்து, தன்னுடைய வாழ்வைப் பணயம் வைக்கும் ஒருவர் ஆவார். அவர் கூறுகிறார், “ஒன்று நான் உண்மையாக இருக்க வேண்டும், அல்லது நான் இருக்கவே வேண்டாம். ஆனால் நான் பொய்யாக இருக்கப்போவதில்லை.”

எதைப் பணயம் வைக்க வேண்டியிருந்தாலும், வையுங்கள், ஆனால் பொய்யான வழியிலேயே வாழ்ந்து கொண்டிருக்காதீர்கள். அந்த உறவு உறுதியானதாக இருக்கக்கூடும். அது உண்மையைத் தாங்கிக் கொள்ளக்கூடும். அப்பொழுது, அது மிக, மிக அழகானது. நீங்கள் நேசிக்கும் ஒருவரிடம் உங்களால் உண்மையாக இருக்க முடியவில்லை என்றால், பிறகு வேறு எங்கு நீங்கள் உண்மையாக இருப்பீர்கள்? எங்கு? உங்களை நேசிப்பவர் என்று நீங்கள் எண்ணும் ஒருவரிடம் நீங்கள் உண்மையாக இருக்க முடியவில்லை என்றால் - அவர்களிடம் கூட உண்மையை வெளிப்படுத்த, ஆன்மீதியாக முற்றிலும் நிர்வாணமான நிலையில் இருப்பதற்கு பயப்படலர்கள் என்றால், அங்கும்கூட நீங்கள் ஒளிந்து கொண்டிருந்தீர்கள் என்றால் - பிறகு, நீங்கள் முற்றிலும் சுதந்திரமாக இருக்கக்கூடிய ஒரு இடத்தை, ஒரு வெளியை நீங்கள் எங்கு கண்டு பிடிப்பீர்கள்?

நேசத்தினுடைய அர்த்தம் இதுதான்: ஒரு மனிதருடைய முன்னிலையிலேனும் நம்மால் முற்றிலும் நிர்வாணமான நிலையில் இருக்க முடியும். அவர் நேசிக்கிறார் என்பது நமக்குத் தெரியும், அதனால் அவர் தவறாகப் புரிந்து கொள்ள மாட்டார். அவர் நேசிக்கிறார் என்பது நமக்குத் தெரியும், அதனால் அந்த பயம் மறைந்து விடுகிறது. ஒருவர் அனைத்தையும் வெளிப்படுத்த முடியும். ஒருவர் எல்லா கதவுகளையும் திறந்து வைக்க முடியும், ஒருவர் அந்த நபரை உள்ளே வருமாறு வரவேற்க முடியும். ஒருவர் மற்றொருவருடைய உணர்வு நிலையில் பங்கேற்க ஆரம்பிக்கலாம்.

நேசம் என்பது பங்கு கொள்ளுதல், அதனால் நேசிப்பவருடனாவது பொய்யாக இருக்காதீர்கள். நான் உங்களைப் பொது இடங்களுக்குச் சென்று உண்மையாக இருங்கள் என்று கூறவில்லை, ஏனென்றால், அது தற்சமயம் தேவையற்ற பிரச்சனைகளை உருவாக்கும். ஆனால், நேசிப்பவரிடம் இருந்து ஆரம்பியுங்கள், பிறகு குடும்பத்தினரிடம், பிறகு தூரமாக இருப்பவர்களிடம் உண்மையாக இருங்கள். காலப்போக்கில் உண்மையாக இருத்தல் அவ்வளவு அழகானது என்பதை நீங்கள் உணர்ந்து கொள்வீர்கள், அதற்காக எல்லாவற்றையும் இழப்பதற்கு நீங்கள் தயாராக இருப்பீர்கள். பிறகு பொது இடங்களிலும் - அப்பொழுது உண்மையே உங்களுடைய வாழ்க்கை முறையாக ஆகிவிடுகிறது. நமக்கு மிக நெருக்கமானவர்களிடம் நேசத்தின் உண்மையின் அடிப்படைகளைப் பயின்று கற்றுக்கொள்ள வேண்டும், ஏனென்றால் அவர்கள் புரிந்து கொள்வார்கள்.

மௌனத்தின் மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்

நீங்கள் எப்பொழுதுமே மேலோட்டமான உறவுகளே கொண்டு இருந்திருக்கிறீர்கள், மேலும் நீங்கள் ஒருவருடன் சம்பிரதாயமான உறவுடன் இருக்கும் பொழுது, நீங்கள் ஆயிரத்து ஒரு அர்த்தமற்ற விஷயங்களைப் பற்றி அரட்டை அடித்துக் கொண்டே இருக்கலாம், ஏனென்றால் எதுவும் முக்கியமில்லை – அது வெறும் பொழுதுபோக்கு மட்டுமே.

ஆனால் [யாராவது ஒருவருடன் நீங்கள் நெருக்கமாக உணர ஆரம்பித்ததுவிட்டால், அங்கு ஒரு அந்நியோன்யம் தோன்றினால், அப்பொழுது நீங்கள் பேசுகின்ற ஒற்றை வார்த்தை கூட முக்கியத்துவம் உடையது.] அப்பொழுது நீங்கள் அவ்வளவு எளிதாக வார்த்தைகளுடன் விளையாட முடியாது, ஏனென்றால், இப்பொழுது ஒவ்வொன்றும் அர்த்தமுடையது. அதனால் மௌனமான இருக்கின்ற இடைவெளிகள் இருக்கும். ஆரம்பத்தில் ஒருவர் சங்கடமாக உணர்கிறார், ஏனென்றால் அவர் மௌனத்திற்கு பழக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. ஏதாவது ஒன்று சொல்லப்பட வேண்டும், இல்லையெனில் எதிரே இருப்பவர் என்ன எண்ணுவார்? என்று ஒருவர் கருதுகிறார்.

உங்களுக்கிடையே நெருக்கம் ஏற்படும் பொழுதெல்லாம், ஏதோ ஒரு வகையான நேசம் அங்கு இருக்கும் பொழுதெல்லாம், மௌனம் வருகிறது, அங்கு சொல்வதற்கு எதுவுமில்லை. உண்மையில், சொல்வதற்கு **எதுவும்** இல்லை – எதுவுமே இல்லை. அறிமுகமற்றவரிடம் சொல்வதற்கு நிறைய விஷயங்கள் இருக்கின்றன; நண்பர்களிடம், சொல்வதற்கு ஒன்றுமில்லை. அந்த மௌனம் கனமானதாக ஆகின்றது, ஏனென்றால் நீங்கள் அதற்குப் பழக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

மௌனத்தின் இசை என்னவென்பதை நீங்கள் அறிந்ததில்லை. உங்களுக்குத் தொடர்பு கொள்ள ஒரே ஒரு முறை தான் தெரியும், அது வாய்மொழியால் ஆனது, அது மனதின் மூலம் ஏற்படுவது. உங்களுக்கு இதயத்தின் மூலம், இதயத்திற்கு இதயம், மௌனமாகத் தொடர்பு கொள்வது எவ்வாறு என்பது தெரியாது. உங்களுக்கு அங்கு இருப்பதன் மூலம் மட்டுமே, உங்கள் முன்னிலையின் மூலம் மட்டுமே எவ்வாறு தொடர்பு கொள்வதென்பது தெரியாது. நீங்கள் வளர்ந்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள், பழைய தொடர்பு முறைகள் போதுமானதாக இல்லை. நீங்கள் புதிய, மொழி சார்ந்திராத தொடர்பு முறைகளை வளர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். ஒருவர் அதிக முதிர்ச்சி பெற்றவராக ஆகின்ற அளவு, அதிகமாக மொழி சாராத தொடர்பு முறை தேவைப்படுகிறது.

[எவ்வாறு தொடர்பு கொள்வது என்பது நமக்கு தெரியாததனால்தான் மொழி தேவைப்படுகிறது. எவ்வாறு தொடர்பு கொள்வது என்பதை நாம் அறிந்து கொள்ளும் பொழுது, காலப் போக்கில், மொழி தேவைப்படுவதில்லை.] மொழி வெறும் ஆரம்பப்ள்ளி நிலையே. உண்மையான வழி மெளனத்தினால் ஆனது. அதனால் தவறான மனப்பான்மை கொள்ளாதீர்கள், இல்லையெனில் நீங்கள் வளர்ச்சியடைவது நின்றுவிடும். மொழி மறைய ஆரம்பிக்கும் பொழுது எதுவும் குறைவது இல்லை; இது ஒரு தவறான கருத்து. புதிதாக ஒன்று உருவாகியுள்ளது, அதை உள்ளடக்கிக் கொள்வதற்கு பழைய முறை போதவில்லை. நீங்கள் வளர்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள், உங்கள் ஆடைகள் சிறியவையாகிக் கொண்டு இருக்கின்றன. ஏதோ ஒன்று குறைகின்றது என்பது அல்ல அது; ஒவ்வொரு தினமும் உங்களிடம் ஏதோ ஒன்று சேர்ந்து கொண்டேயிருக்கிறது.

நீங்கள் அதிகமாக தியானிக்கின்ற அளவு, நீங்கள் அதிகம் நேசிப்பீர்கள், நீங்கள் அதிகமாகத் தொடர்பு கொள்வீர்கள். இறுதியில், மெளனம் மட்டுமே பயன்படக்கூடிய ஒரு கணத்திற்குள் ஒருவர் வருகிறார். அதனால், அடுத்த முறை நீங்கள் யாரோ ஒருவருடன் இருக்கிறீர்கள், ஆனால் நீங்கள் வார்த்தைகளால் தொடர்பு கொள்ளாமல் இருக்கிறீர்கள், அதனால் நீங்கள் மிகவும் சங்கடமாக உணர்கிறீர்கள் என்றால், மகிழ்ச்சி கொள்ளுங்கள். மெளனமாக இருந்து, அந்த மெளனத்தை தொடர்பு கொள்வதற்கு அனுமதியுங்கள்.

நீங்கள் நேசமான உறவு கொண்டிராதவர்களுடன் தொடர்பு கொள்ள மொழி தேவைப்படுகிறது. நீங்கள் நேசமான உறவு கொண்டிருப்பவர்களிடம் மொழி இல்லாத நிலை தேவைப்படுகிறது. ஒருவர் மீண்டும் மெளனமாகவும், ஒரு குழந்தையைப் போல் கள்ளம் கபடமற்றவராகவும் ஆக வேண்டும். உங்களுடைய உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தும் உடல் அசைவுகள் இருக்கும் - சில சமயம் நீங்கள் புன்னகையுடன் கைகளை கோர்த்துக் கொள்வீர்கள், அல்லது சில சமயங்களில் நீங்கள் வெறுமனே அமைதியாக இருப்பீர்கள், ஒருவருடைய கண்களை மற்றவர் பார்த்துக் கொண்டு, எதுவும் செய்யாமல், வெறுமனே ஒன்றாக இருப்பீர்கள். இரு உயிர்கள் சந்தித்துக் கலக்கின்றன, அப்பொழுது நீங்கள் மட்டுமே உணர்ந்து கொள்ளக் கூடிய ஏதோ ஒன்று நிகழ்கிறது. உங்களுக்கு நிகழ்ந்ததை நீங்கள் மட்டுமே உணர்ந்து கொள்வீர்கள் - வேறு யாரும் அதை உணர்ந்து கொள்ள மாட்டார்கள், அது அவ்வளவு ஆழத்தில் நிகழ்கிறது.

மெளனத்தை மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவியுங்கள்; அதை உணர்ந்து, சுவைத்து, இரசியுங்கள். விரைவில், அது தனக்கு உரிய ஒரு தொடர்புமுறையை கொண்டிருப்பதைக் காண்பீர்கள்; அந்த முறை மிகச் சிறப்பானதும், மிக உயர்ந்ததும், அதிக ஆழமானதும், அதிக அர்த்தமுள்ளதும் ஆகும் என்பதை உணர்ந்து கொள்வீர்கள். அந்தத் தொடர்பு முறை புனிதமானது; அது தன்னிடம் ஒரு தூய்மையைக் கொண்டுள்ளது.

நான்கு படுகுழிகள்

மக்கள் சிறந்த இசை குறித்து பயப்படுகிறார்கள், மக்கள் சிறந்த கவிதை குறித்து பயப்படுகிறார்கள், மக்கள் ஆழமான அந்நியோன்யம் குறித்து பயப்படுகிறார்கள். மனிதர்களுடைய காதல் உறவுகள் தோன்றிய வேகத்திலே மறைந்துவிடும் உறவுகளாகவே இருக்கின்றன. அவர்கள் இருவரும் ஒருவருடைய உணர்வு நிலையினுள் மற்றவர் ஆழமாகச் செல்வதில்லை, ஏனென்றால் ஒருவருடைய உணர்வு நிலையினுள் மற்றவர் ஆழமாகச் செல்கையில் – அடுத்தவருடைய உணர்வு நிலை என்னும் குளம் உங்களைப் பிரதிபலிக்கும் என்கின்ற பயம் இருக்கிறது. அந்தக் குளத்தில், மற்றவருடைய உணர்வு நிலையாகிய அந்தக் கண்ணாடியில், நீங்கள் காணப்படாவிடில் - அந்தக் கண்ணாடி வெறுமையாக இருந்தால், அது எதையுமே பிரதிபலிக்காவிட்டால் - அப்பொழுது என்ன செய்வது?

எதிர்ச்செயல் புரியும் பழக்கம்

எதிர்ச்செயல் என்பது கடந்தகாலத்தில் இருந்து வருவது; மனப்பான்மைகள் அற்ற பதில்செயல் என்பது நிகழ்காலத்தில் இருந்து வருவது. கடந்து விட்ட, பழைய, மாதிரி அமைப்புகளைக் கொண்டு நீங்கள் எதிர்ச்செயல் புரிகிறீர்கள். யாரோ ஒருவர் உங்களை அவமரியாதை செய்கிறார், உடனே அந்தப் பழைய அணுகுமுறை செயல்பட ஆரம்பிக்கிறது. கடந்த காலத்தில் பிறர் உங்களை அவமதித்திருக்கிறார்கள், அப்பொழுது நீங்கள் ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் செயல்பட்டிருக்கிறீர்கள்; அதே முறையில் நீங்கள் மறுபடியும் செயல்படுகிறீர்கள். நீங்கள் இந்த மனிதருக்கு, இந்த அவமதிப்பான செயலுக்கு மனப்பான்மைகள் அற்ற பதில்செயல் புரியவில்லை, நீங்கள் அப்படியே ஒரு பழைய பழக்கத்தை திரும்பவும் செயல்படுத்துகிறீர்கள் - அவ்வளவுதான். நீங்கள் இந்த மனிதரையும், இந்தப் புதிய அவமதிப்பையும் பார்க்கவில்லை – இது ஒரு மாறுபட்ட தன்மையுடன் இருக்கின்றது - நீங்கள் ஒரு இயந்திரமனிதனைப் போன்றே செயல்படுகிறீர்கள். உங்களுக்குள் ஒரு விதமான இயந்திர அமைப்பு இருக்கிறது, நீங்கள் ஒரு பொத்தானை அழுத்துகிறீர்கள், “இந்த மனிதன் என்னை அவமதித்து விட்டான்,” என்று கூறிவிட்டு நீங்கள்

எதிர்ச்செயல் புரிகிறீர்கள். எதிர்ச்செயல் உண்மையான சூழ்நிலைக்கு உரியது அல்ல, அது சித்தரிக்கப்பட்ட ஒன்று. நீங்கள் கடந்த காலத்தை இந்த மனிதரிடம் பார்த்திருக்கிறீர்கள்.

இது நிகழ்ந்தது:

புத்தர் ஒரு மரத்தின் கீழே அமர்ந்து தன்னுடைய சீடர்களுடன் பேசிக் கொண்டு இருந்தார். ஒருவர் அங்கு வந்து, அவருடைய முகத்தில் உமிழ்ந்தார். புத்தர் அதைத் துடைத்துவிட்டு, அந்த மனிதரிடம், “அடுத்தது என்ன? அடுத்ததாக நீங்கள் என்ன கூற விரும்புகிறீர்கள்?” என்று கேட்டார். அந்த மனிதருக்கு சற்றுப் புதிராகி விட்டது, ஏனென்றால், ஒருவருடைய முகத்தில் தான் உமிழ்ந்தால், அவர் “அடுத்தது என்ன?” என்று கேட்பார் என்று அவர் எதிர்பார்க்கவேயில்லை. இதைப் போன்ற ஒரு அனுபவத்தை அவர் கடந்த காலத்தில் பெற்றதே இல்லை. அவர் பிறரை அவமதித்து இருக்கிறார், அவர்கள் கோபம் கொண்டு எதிர்ச்செயல் புரிந்திருக்கிறார்கள். அல்லது அவர்கள் கோழைகளாகவும் பலவீனமானவர்களாகவும் இருந்தால், அவர்கள் புன்னகை புரிந்து, அவருக்கு லஞ்சம் கொடுக்க முயன்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் புத்தர் அந்த இரு மாதிரியும் இல்லை; அவர் கோபப்படவில்லை, எந்த விதத்திலும் அவமதிப்பாகக் கொள்ளவும் இல்லை, அதே சமயத்தில் எந்தவிதத்திலும் கோழையாகவும் இல்லை. மாறாக அவர் உணர்ச்சிவசப்படாமல் சாதாரணமாக “அடுத்தது என்ன?” என்று கேட்டார். அவர் பக்கமிருந்து எந்த எதிர்ச்செயலும் இல்லை.

புத்தரின் சீடர்கள் கோபம் கொண்டார்கள், அவர்கள் எதிர்ச்செயல் புரிந்தார்கள். அவருக்கு மிகவும் நெருங்கிய சீடரான ஆனந்தா கூறினார், “இது மிகவும் அதிகம், எங்களால் இதைப் பொறுத்துக் கொள்ள முடியாது. உங்களுடைய போதனைகளை நீங்களே வைத்துக்கொள்ளுங்கள், நாங்கள் இந்த மனிதருக்கு அவர் இவ்வாறு நடந்து கொள்ள முடியாது என்பதைத் தெளிவாகக் காண்பிக்கிறோம். அவர் இதற்காக தண்டிக்கப்பட வேண்டும். இல்லையென்றால் எல்லோரும் இது போன்ற செயல்களைச் செய்ய ஆரம்பித்து விடுவார்கள்.”

புத்தர் கூறினார், “நீங்கள் அமைதியாக இருங்கள். அவர் என்னை அவமதிக்கவில்லை, ஆனால் நீங்கள் என்னை அவமதிக்கிறீர்கள். அவர் புதியவர், அறிமுகமற்ற ஒருவர். அவர் பிறரிடம் இருந்து என்னைப் பற்றி இது போன்று எதையாவது கேள்விப்பட்டிருக்க வேண்டும், “இந்த மனிதர் ஒரு நாத்திகவாதி, மக்களை அவர்களுடைய பாதையிலிருந்து திசை திருப்புவர், ஒரு புரட்சியாளர், அவர்களின் குணத்தைக் கெடுக்கும் ஒரு ஆபத்தான மனிதர்.” அவர் என்னைப்பற்றி

ஒரு கருத்தை, ஒரு அபிப்பிராயத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கக்கூடும். அவர் என் மீது உமிழவில்லை, அவர் தன்னுடைய அபிப்பிராயத்தின் மீது உமிழ்ந்திருக்கிறார், என்னைப் பற்றிய தன்னுடைய கருத்தின் மீது உமிழ்ந்திருக்கிறார் - ஏனென்றால், என்னை அவருக்குத் தெரியவே தெரியாது, ஆகையால், அவரால் எவ்வாறு என் மீது உமிழ முடியும்?”

புத்தர் கூறினார், “இது குறித்து நீங்கள் ஆழ்ந்து சிந்தித்தால், அவர் தன்னுடைய மனதின் மீதே உமிழ்ந்திருக்கிறார். நான் அதனுடைய அங்கம் இல்லை, மேலும் இந்தப் பரிதாபமான மனிதரிடம் சொல்வதற்கு வேறு ஏதோ ஒன்று இருக்க வேண்டும் என்பதை என்னால் காண முடிகிறது, ஏனென்றால் ஒரு விஷயத்தைச் கூறுவதற்கு இது ஒரு வழி- ஏதோ ஒரு விஷயத்தைக் கூறுவதற்கு உமிழ்வது ஒரு வழியாகும். மொழி பயன்றது என்று நீங்கள் உணர்கிற தருணங்கள் இருக்கின்றன – ஆழ்ந்த நேசத்தில், ஆழமான கோபத்தில், வெறுப்பில், பிரார்த்தனையில். மொழி பயன்றதாக இருக்கும் தீவிரமான தருணங்கள் இருக்கின்றன. அப்பொழுது நீங்கள் ஏதோ ஒன்றைச் செய்தாக வேண்டும். நீங்கள் ஆழ்ந்த நேசத்துடன் இருக்கும்பொழுது, நீங்கள் ஒருவரை முத்தமிட்டால், அல்லது ஆரத் தழுவினால், நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? நீங்கள் ஏதோ ஒரு விஷயத்தைச் சொல்கிறீர்கள். நீங்கள் கோபத்துடன் இருக்கும்பொழுது, தீவிரமான கோபத்துடன், நீங்கள் ஒருவரை அடிக்கிறீர்கள், நீங்கள் ஒருவர் மீது உமிழ்கிறீர்கள், அப்பொழுது நீங்கள் ஏதோ ஒரு விஷயத்தைச் சொல்கிறீர்கள். என்னால் அவரைப் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவரிடம் கூறுவதற்கு இன்னும் ஏதாவது இருக்க வேண்டும், அதனால் தான் நான் கேட்கிறேன், “அடுத்தது என்ன?”

அந்த மனிதருக்கு மேலும் புதிராக இருந்தது! புத்தர் தம் சீடர்களிடம் கூறினார், “நான் உங்களால் அதிகம் உணர்வு புண்பட்டு இருக்கிறேன், ஏனென்றால், உங்களுக்கு என்னைத் தெரியும், என்னுடன் பல ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கிறீர்கள், இருப்பினும் நீங்கள் எதிர்ச்செயல் புரிகிறீர்கள்.”

புதிராகி, குழம்பிப்போய், அந்த மனிதர் வீடு திரும்பினார். அவரால் அன்று இரவு தூங்க முடியவில்லை. நீங்கள் ஒரு புத்தரை சந்தித்த பிறகு, நீங்கள் மீண்டும் முன்பு உறங்கியது போலவே உறங்குவது கடினமானது, இயலாதது. மீண்டும் மீண்டும் அந்த நிகழ்ச்சி அவருக்குள்ளே தோன்றியது. என்ன நேர்ந்தது என்பதை அவரால் தனக்குத் தெளிவாக விளக்க முடியவில்லை. அவர் உடல் முழுவதும் நடுங்கி வோத்துக் கொட்டியது. அவர் அப்படியொரு மனிதரை இதற்கு முன்பு சந்தித்ததே இல்லை; அவனுடைய மனம் முழுவதையும், அவருடைய செயல்பாட்டு முறை

முழுவதையும், அவருடைய கடந்த காலம் முழுவதையும் புத்தர் தூள்தூளாக சிதறடித்துவிட்டார்.

அடுத்த நாள் காலையில் அவர் திரும்பவும் அங்கு இருந்தார். அவர் புத்தரின் பாதங்களில் வீழ்ந்தார். புத்தர் மீண்டும் அவரிடம் கேட்டார், “அடுத்தது என்ன?” இதுவும் கூட, மொழியினால் சொல்ல முடியாத ஒன்றைக் கூறுவதற்கான ஒரு வழியாகும். நீங்கள் வந்து என் பாதத்தைத் தொடும் பொழுது, சாதாரணமாகச் சொல்ல முடியாத ஏதோ ஒன்றை, எல்லா வார்த்தைகளுமே சற்று குறுகியவையாகிப் போய்விட்ட ஒரு விஷயத்தை, வார்த்தைகளுக்குள் அடக்கிவிட முடியாத ஏதோ ஒரு விஷயத்தை சொல்கிறீர்கள்.” புத்தர் கூறினார். “பார், ஆனந்தா, இந்த மனிதர் மீண்டும் இங்கே வந்திருக்கிறார், அவர் ஏதோ சொல்கிறார். இந்த மனிதர் ஆழமான உணர்வுகளை உடைய ஒரு மனிதர்.”

அந்த மனிதர் புத்தரைப் பார்த்துக் கூறினார், “நான் நேற்று செய்த செயலுக்காக என்னை மன்னியுங்கள்.”

புத்தர் கூறினார், “மன்னிப்பதா? ஆனால் நீங்கள் அதை யாரிடம் செய்தீர்களோ, அதே மனிதர் அல்ல நான். கங்கை ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறது; அது எப்பொழுதுமே மீண்டும் அதே கங்கையாக இருப்பதில்லை. ஒவ்வொரு மனிதரும் ஒரு நதிதான். நீங்கள் உமிழ்ந்த மனிதர் இப்பொழுது இங்கு இல்லை - நான் அவரைப் போன்று மட்டுமே இருக்கிறேன், ஆனால் நான் அதே மனிதர் அல்ல, இந்த இருபத்து நான்கு மணி நேரங்களில் எத்தனையோ விஷயங்கள் நடந்து விட்டன! அந்த நதி மிகுந்த அளவு ஓடிவிட்டது. ஆகையால், என்னால் உங்களை மன்னிக்க முடியாது, ஏனென்றால், எனக்கு உங்களிடம் எந்த வெறுப்பும் இல்லை.

மேலும் நீங்களும் புதியவராக இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் நேற்று வந்த அதே மனிதர் அல்ல என்பதை என்னால் காண முடிகிறது, ஏனென்றால், அந்த மனிதர் கோபத்துடன் இருந்தார் - அவர் கோபமாகவே இருந்தார்! அவர் உமிழ்ந்தார், ஆனால் நீங்களோ என் பாதத்தில் பணிகிறீர்கள், பாதத்தைத் தொடுகிறீர்கள் - நீங்கள் எப்படி அதே மனிதராக இருக்க முடியும்? நீங்கள் அதே மனிதர் அல்ல, அதனால் நாம் அதைப் பற்றி மறந்துவிடலாம். அவர்கள் இருவரும் - உமிழ்ந்த மனிதரும், யார் மீது உமிழ்ந்தாரோ அந்த மனிதரும் - இருவருமே இப்பொழுது இல்லை. அருகில் வாருங்கள். நாம் வேறு ஏதாவது ஒரு விஷயம் பற்றிப் பேசலாம்.

இது மனப்பான்மைகள் அற்ற பதில்செயல் ஆகும்.

எதிர்ச்செயல் கடந்த காலத்தில் இருந்து வருவது. [பழைய பழக்கங்களைக் கொண்டு, மனதைக் கொண்டு, நீங்கள் எதிர்ச்செயல் புரிந்தால், அப்பொழுது நீங்கள் மனப்பான்மைகள்

அற்ற பதில்செயல் புரிவதில்லை. மனப்பான்மைகள் அற்ற பதில்செயல் புரிபவராக இருப்பது என்பது இந்த கணத்தில், இங்கு, இப்பொழுது முழுவதும் விழிப்புடன் இருத்தல்.]box matter மனப்பான்மைகள் அற்ற பதில்செயல் ஒரு அழகிய நிகழ்வு, அது உயிர்த்துடிப்புடையது. எதிர்ச்செயல் உயிரற்றது, அழகற்றது, அழகிப் போனது; அது ஒரு சடலம். தொண்ணூற்று ஒன்பது சதவிகித காலம் நீங்கள் எதிர்ச்செயல் புரிந்துவிட்டு அதை மனப்பான்மைகள் அற்ற பதில்செயல் என்று குறிப்பிடுகிறீர்கள். நீங்கள் மனப்பான்மைகள் அற்ற பதில்செயல் புரிதல் என்பது உங்களுடைய வாழ்வில் அரிதாகவே நடக்கிறது; ஆனால் அது எப்பொழுது நிகழ்ந்தாலும், உங்களுக்கு ஒரு கண நேரக் காட்சி கிடைக்கிறது. அது எப்பொழுது நிகழ்ந்தாலும், அறிமுகமில்லாத ஒரு வெளியினுள் செல்வதற்கான கதவு திறக்கிறது.

உங்கள் வீட்டிற்குத் திரும்பிச் சென்று உங்களுடைய மனைவியை மனப்பான்மைகள் அற்று-இன்றி பாருங்கள், மனப்பான்மைகள் உடன் பார்க்காமல். நான் நிறையப் பேரைப் பார்க்கிறேன், அவர்கள் ஒரு பெண்ணுடன் முப்பது வருடங்கள், நாற்பது வருடங்கள் வாழ்ந்திருக்கலாம், அதனால் அவர்கள் அவரைப் பார்ப்பதை நிறுத்திவிட்டார்கள்! இவர்தான் அந்தப் “பழைய பெண்மணி” என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும், தங்களுக்குத் தெரிந்தவர் என்று அவர்கள் எண்ணுகின்ற அந்தப் பழைய பெண்மணி. ஆனால், அந்த நதி இத்துணை காலமும் ஓடிக்கொண்டே இருந்திருக்கிறது. அவர்கள் திருமணம் செய்து கொண்ட அதே பெண் இவர் இல்லை. அது ஒரு கடந்த கால நிகழ்வு, அந்தப் பெண் இப்பொழுது எங்கும் இல்லை; இவர் ஒரு முற்றிலும் புதிய பெண்.

ஒவ்வொரு கணமும் நீங்கள் புதிதாகப் பிறக்கிறீர்கள். ஒவ்வொரு கணமும் நீங்கள் மரணமடைகிறீர்கள், ஒவ்வொரு கணமும் நீங்கள் பிறக்கிறீர்கள். ஆனால் [நீங்கள் சமீபத்தில் உங்களுடைய மனைவியை, உங்களுடைய தாயை, உங்களுடைய தந்தையை, உங்களுடைய நண்பரைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? நீங்கள் பார்ப்பதை நிறுத்திவிட்டீர்கள், ஏனென்றால், நீங்கள் அவர்கள் எல்லாம் பழையவர்கள், அதனால் அவர்களைப் பார்ப்பதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது என்று எண்ணுகிறீர்கள். திரும்பிச் சென்று புதிய பார்வையுடன், அறிமுகமில்லாத ஒருவரைப் பார்ப்பதுபோல மறுபடியும் பாருங்கள், அப்பொழுது இந்தப் பழைய பெண்மணி எவ்வளவு மாறிவிட்டார் என்பது கண்டு ஆச்சரியப்படுவீர்கள்.]box

மிகப் பெரிய மாற்றங்கள் ஒவ்வொரு நாளும் நிகழ்கின்றன. அது ஒரு விரைவான ஓட்டம். எல்லாமே தொடர்ந்து ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது, எதுவுமே உறைந்துபோய் இருப்பதில்லை. ஆனால் மனம் ஒரு உயிரற்ற பொருள், அது உறைந்து போய் இருக்கிற ஒரு விஷயம். நீங்கள் உறைந்து போய் இருக்கிற மனதைக் கொண்டு செயல்பட்டால், நீங்கள் ஒரு உயிரற்ற வாழ்வு வாழ்கிறீர்கள். நீங்கள் உண்மையில் வாழ்வதில்லை - நீங்கள் ஏற்கனவே கல்லறையில் இருக்கிறீர்கள்.

எதிர்ச்செயல்களை விட்டுவிடுங்கள். மேலும் மேலும் அதிக மனப்பான்மைகள் அற்ற பதில்செயல்களை அனுமதியுங்கள். மனப்பான்மைகள் அற்ற பதில்செயல் புரிபவராக இருப்பது என்பது மனப்பான்மைகள் அற்ற பதில்செயல் புரியும் திறனுடன் இருத்தல் (response ability - responsibility)ஆகும். மனப்பான்மைகள் அற்ற பதில்செயல் புரிபவராக இருத்தல், மனப்பான்மைகள் அற்ற பதில்செயல் புரிதல் என்பது நுட்பமான உணர்தலுடன் இருத்தல் ஆகும். ஆனால் இங்கு, இப்பொழுது நிகழ்காலத்திற்கு நுட்பமான உணர்தலுடன் இருத்தல் ஆகும்.

உத்திரவாதத்தில் சிக்கிக் கொள்ளாதல்

எந்த உறவுமே உத்திரவாதமுடையதாக இருக்க முடியாது. உத்திரவாதமுடையவையாக இருப்பது உறவுகளின் இயல்பிலேயே இல்லை, மேலும் எந்த உறவேனும் உத்திரவாதத்துடன் இருந்தால், அது தன்னுடைய ஈர்க்கும் சக்தியை முழுவதையும் இழந்துவிடும். ஆகையால், மனதிற்கு இது ஒரு பிரச்சனை ஆகும். நீங்கள் ஒரு உறவை மகிழ்வுடன் அனுபவிக்க விரும்பினால், அது உத்திரவாதமற்றதாக இருக்க வேண்டும். அதனை நீங்கள் முழுவதும் உத்திரவாதமுடையதாக, முற்றிலும் உத்திரவாதமுடையதாக அமைத்தால், பிறகு அதை உங்களால் மகிழ்வுடன் அனுபவிக்க முடியாது – அது ஈர்க்கும் சக்தி முழுவதையும், கவர்ச்சி முழுவதையும் இழந்துவிடுகிறது. மனதினால் இதிலும் திருப்தி அடைய முடியாது, அதிலும் திருப்தி அடைய முடியாது, அதனால் அது எப்பொழுதும் முரண்பாடுகளுடனும் பெருங்குழப்பத்துடனும் இருக்கிறது. அது உயிர்த்துடிப்புடன், கூடவே உத்திரவாதத்துடன் இருக்கின்ற ஒரு உறவை விரும்புகிறது, ஆனால் அது இயலாதது, ஏனென்றால் [ஒரு உயிர்த்துடிப்புள்ள மனிதர், அல்லது ஒரு உயிர்த்துடிப்புள்ள உறவு, அல்லது உயிர்த்துடிப்புடன் இருக்கும் எதுவுமே, கணிக்க முடியாததாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அடுத்த கணம் என்ன நிகழப் போகிறது என்பதை முன்னரே அறிந்து கொள்ள முடியாது.]box matter மேலும் அது கணிக்க முடியாததாக இருக்கின்ற காரணத்தினால், இந்தக் கணம் தீவிரமுடையதாக இருக்கின்றது.

நீங்கள் இந்தக் கணத்தை எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு முழுமையாக வாழ வேண்டும், ஏனென்றால் அடுத்த கணம் எப்பொழுதும் வராமலேயே போகலாம். நீங்கள் அங்கு இல்லாமல் போகலாம்; மற்றவர் அங்கு இல்லாமல் போகலாம். அல்லது நீங்கள் இருவருமே அங்கு இருக்கலாம், ஆனால் இந்த உறவு இல்லாமல் போகலாம். எல்லா சாத்தியக் கூறுகளுமே நிகழக்கூடியவையாகவே இருக்கின்றன. எதிர்காலம் எப்பொழுதும்

தீர்மானிக்கப்படாததாகவே இருக்கிறது, கடந்த காலம் எப்பொழுதும் முடிவுற்றதாகவே இருக்கிறது. இவ்விரண்டிற்கும் இடையில் நிகழ்காலம் இருக்கிறது, நிகழ்காலத்தின் ஒரு ஒற்றை கணம், எப்பொழுதுமே நடுங்கிக் கொண்டு, நிலையற்றதாக. ஆனால் வாழ்க்கை இவ்வாறுதான் இருக்கிறது. இந்த நிலையற்றதாக இருத்தல், இந்த நடுங்குதல், இவை உயிருடன் இருப்பதின் ஒரு அங்கம் - இந்தத் தயக்கம், இந்த மேக மூட்டமான நிலை, இந்தத் தெளிவற்ற நிலை.

கடந்த காலம் முடிவுற்றுவிட்டது. எல்லாமே நடந்து முடிந்துவிட்டது, இப்பொழுது எதையும் மாற்ற முடியாது, ஆகையால் அனைத்தும் முற்றிலும் முடிவுற்றதாக இருக்கிறது. எதிர்காலம் முற்றிலும் தீர்மானிக்கப்படாததாக இருக்கிறது, எதையுமே கணிக்க முடியாது. இவ்விரண்டிற்கும் இடையே நிகழ்காலம் இருக்கிறது, கடந்த காலத்தில் ஒரு காலையும், எதிர்காலத்தில் ஒரு காலையும் வைத்துக் கொண்டு. அதனால் மனம் எப்பொழுதுமே இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்ட நிலையில், பகுதிகளாக பிரிக்கப்பட்ட நிலையில் இருக்கிறது. அது எப்பொழுதுமே பிளவுபட்டு இருக்கிறது, அது எப்பொழுதுமே முரண்பாட்டு மனநோயுடன் (schizophrenic) இருக்கிறது.

விஷயங்கள் இவ்வாறுதான் இருக்கின்றன என்பதையும், அதைப் பற்றி எதுவும் செய்ய முடியாது என்பதையும் நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டியது அவசியம். உங்களுக்கு ஒரு மிகவும் உத்திரவாதமுடைய உறவு வேண்டும் என்றால், அப்பொழுது நீங்கள் ஒரு உயிரற்ற மனிதரைத்தான் காதலிக்க வேண்டும்; ஆனால் அப்பொழுது நீங்கள் அதை மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிக்க மாட்டீர்கள். ஒரு கணவராக மாறுகிறபொழுது ஒரு காதலருக்கு அது தான் நேரிடுகிறது - கணவர் என்பவர் ஒரு உயிரற்ற காதலர், மனைவி என்பவர் ஒரு உயிரற்ற காதலி ஆவார். கடந்த காலம் எல்லாமாக ஆகிவிட்டது, மேலும் இப்பொழுது கடந்த காலமே எதிர்காலத்தைத் தீர்மானிக்கிறது. உண்மையில், நீங்கள் ஒரு மனைவியாக இருந்தால், அப்பொழுது உங்களுக்கு எதிர்காலமே இல்லை - கடந்த காலம் தன்னை மீண்டும் மீண்டும் அரங்கேற்றிக்கொண்டே இருக்கும், எல்லாக் கதவுகளும் மூடப்பட்டு இருக்கின்றன. நீங்கள் ஒரு கணவனாக இருந்தீர்கள் என்றால், அப்பொழுது உங்களுக்கு ஒரு எதிர்காலமே இல்லை; அப்பொழுது நீங்கள் அடைக்கப்பட்டு இருக்கிறீர்கள், சிறைபட்டு இருக்கிறீர்கள்.

ஆகையால் உத்திரவாதம் இடைவிடாது தேடப்படுகிறது, ஆனால் அது உங்களுக்குக் கிடைக்கும் பொழுது நீங்கள் அதில் சலிப்புற்று விடுகிறீர்கள். [கணவன்களுடைய, மற்றும் மனைவிகளுடைய முகங்களைப் பாருங்கள். அவர்கள் உத்திரவாதத்தைப் பெற்றுவிட்டார்கள் - மிகவும் விரும்பி நாடப்படுகின்ற உத்திரவாதத்தை - மேலும் இப்பொழுது அனைத்தும் அவர்களுடைய வங்கிக் கணக்கில் இருக்கிறது, சட்டங்கள், நீதிமன்றங்கள், காவல் நிலையங்கள் எல்லாம் அனைத்தையும் உத்திரவாதம் உடையவையாக மாற்றுவதற்காக

இருக்கின்றன. ஆனால் இப்பொழுது அந்தக் கவர்ச்சி முழுவதும், அந்தக் கவிதை முழுவதும் தொலைந்து விட்டது; காதல் இனி அங்கு இல்லை.]box matter இப்பொழுது அவர்கள் உயிரற்றவர்கள் - அவர்கள் கடந்து போனதையே மீண்டும் மீண்டும் எண்ணிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள், அவர்கள் நினைவுகளில் வாழ்கிறார்கள்.

கணவன் மனைவிகள் பேசுவதை கவனித்துப் பாருங்கள். மனைவி, கணவன் தன்னை முன்பு போல நேசிப்பதில்லை என்று ஓயாமல் கூறிக் கொண்டு இருக்கிறார், அவர்கள் கடந்த காலத்தைப் பற்றி, தங்களுடைய தேனிலவு மற்றும் வேறு விஷயங்களைப் பற்றி பேசிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். என்ன மடத்தனம் இது! நீங்கள் இன்னமும் உயிருடன்தான் இருக்கிறீர்கள். இந்த கணம் ஒரு தேனிலவாக இருக்க முடியும். இந்த கணம் வாழப்பட முடியும், ஆனால் நீங்கள் கடந்த காலத்தைப் பற்றிப் பேசிக்கொண்டு, அதை மீண்டும் நிகழ்த்த முயற்சித்துக் கொண்டு இருக்கிறீர்கள்.

உத்திரவாதம் எப்பொழுதுமே திருப்தி அளிப்பதில்லை – ஆனால், உத்திரவாதம் அற்ற நிலையில் பயம் இருக்கிறது, இந்த உறவை இழந்துவிடக்கூடும் என்கின்ற பயம். ஆனால் அது உயிருடன் இருப்பதின் ஒரு அங்கம். அனைத்தும் இழக்கப்படலாம், எதுவும் உறுதியானதாக இல்லை, ஆனால், அதனால் தான் எல்லாம் இவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றது. அதனால் தான் நீங்கள் ஒரு கணம் கூட காலம் தாழ்த்த வேண்டியதில்லை – [நீங்கள் ஒருவரை நேசிக்க விரும்பினால், அவரை இங்கு, இப்பொழுது நேசியுங்கள். அவரை நேசியுங்கள். ஏனென்றால் அடுத்த கணம் என்ன நிகழப் போகிறது என்பது யாருக்கும் தெரியாது.]box matter அடுத்த கணத்தில் நேசத்திற்கான சாத்தியம் இல்லாமல் போகலாம், பிறகு உங்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் அதற்காக நீங்கள் மனம் வருந்துவீர்கள். நீங்கள் நேசித்திருக்கலாம், நீங்கள் வாழ்ந்திருக்கலாம். அப்பொழுது கழிவிரக்கம் ஒருவரைச் சூழ்கிறது, ஏதோ நீங்கள் தற்கொலை செய்துகொண்டு விட்டதைப் போல் ஆழ்ந்த வருத்தமும், ஒரு ஆழமான குற்ற உணர்வும் உணரப்படுகிறது.

வாழ்க்கை நிச்சயமற்றது. யாரும் அதை நிச்சயமாக மாற்ற முடியாது. அதை உத்திரவாதமுடையதாக மாற்ற ஒரு வழியும் இல்லை. யாரும் அதை உத்திரவாதமுடையதாக மாற்ற முடியாது என்பதும் நல்லது தான்; இல்லையெனில், அது உயிரற்றதாக இருக்கும். வாழ்க்கை மிகவும் மென்மையானது, எளிதில் உடையக் கூடியது, எப்பொழுதும் அறிமுகமற்ற ஒரு வெளியினுள் சென்றுகொண்டிருப்பது; அதுதான் அதனுடைய அழகு. ஒருவர் தைரியமாகவும், துணிச்சலுடனும் இருக்க வேண்டும். வாழ்க்கையுடன் செல்வதற்கு ஒருவர் பணயம் வைப்பவராக இருக்க வேண்டும். அதனால் பணயம் வைப்பவராக இருங்கள். இந்த கணத்தை வாழுங்கள், இதை முழுமையாக வாழுங்கள். அடுத்த கணம் வரும்பொழுது அதைப் பார்த்துக் கொள்ளலாம். அதை சமாளிப்பதற்கு நீங்கள் அங்கு இருப்பீர்கள் - எப்படி கடந்த காலத்தை உங்களால் சமாளிக்க முடிந்ததோ, அதே போல் உங்களால்

எதிர்காலத்தையும் சமாளிக்க முடியும் - மேலும் நீங்கள் அதிக திறமையுடையவராக இருப்பீர்கள், ஏனென்றால் நீங்கள் அதிக அனுபவம் பெற்றவராக இருப்பீர்கள்.

அதனால், அடுத்த கணம் மற்றவர் இருக்கப்போகிறாரா இல்லையா என்பது கேள்வி அல்ல. இந்தக் கணம் அவர் உங்களுடன் இருந்தால் அவரை நேசிக்கிறீர்களா என்பது தான் கேள்வி. எதிர்காலத்தைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்வதிலும், கவலைப் படுவதிலும் இந்த கணத்தை வீணாக்காதீர்கள், ஏனென்றால் அது தற்கொலைக்கு ஒப்பானது. எதிர்காலத்தைப் பற்றி ஒரு கணம் கூட சிந்திக்காதீர்கள். ஏனென்றால் அது குறித்து எதுவும் செய்ய முடியாது, ஆகையால், அது வெறுமனே சக்தியை வீணடிப்பது ஆகும். இந்த மனிதரை நேசியுங்கள், அவரால் நேசிக்கப்படுங்கள்.

நான் புரிந்து கொண்டது இதுதான்: [இந்தக் கணத்தை நீங்கள் முழுமையாக வாழ்ந்தால், அடுத்த கணம் அவர் உங்களுடன் இருக்கக்கூடும் என்பது எல்லா விதத்திலும் சாத்தியம். நான் **இருக்கக்கூடும்** என்றுதான் சொல்கிறேன் - என்னால் உங்களுக்கு உறுதியளிக்க முடியாது. ஆனால் அந்த சாத்தியக்கூறு அதிகமாக இருக்கின்றது, ஏனென்றால், அடுத்த கணம் இந்த கணத்தில் இருந்துதான் வரப்போகிறது.] நீங்கள் அந்த மனிதரை நேசித்திருந்தால், அப்பொழுது அவர் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவராக உணர்ந்திருந்தால், அந்த உறவு ஒரு அழகான அனுபவமாக இருந்திருந்தால், பரவசமானதாக இருந்திருந்தால், பிறகு அவர் ஏன் உங்களை விட்டு விலகிச் செல்ல வேண்டும்?

உண்மையில், நீங்கள் கவலைப்பட்டுக் கொண்டே இருந்தால், நீங்கள் அவர் உங்களை விட்டு விலகிச் செல்லுமாறு செய்கிறீர்கள், அவரைக் கட்டாயப்படுத்துகிறீர்கள். மேலும் நீங்கள் இந்த கணத்தை வீணாக்கியிருந்தால், அடுத்த கணம் இந்த வீண் செய்தலில் இருந்துதான் வரும்; அதுவும் உபயோகமற்றதாகத்தான் இருக்கப் போகின்றது. இப்படித்தான் ஒருவர் தன்னை கணிக்கக்கூடியவராக மாறுகிறார். [நீங்கள் உங்களுடைய சொந்த கணிப்புக்களை நிறைவேற்றிக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள். அடுத்த கணம் நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். “ஆம், நான் ஆரம்பத்தில் இருந்தே இந்த உறவு நீடிக்கப்போவதில்லை என்று சொல்லிக் கொண்டு தான் இருந்தேன். இப்பொழுது அது நிரூபணமாகிவிட்டது.” அப்பொழுது ஒரு விதத்தில் நீங்கள் சந்தோஷப்படுகிறீர்கள்; நீங்கள் மிகவும் புத்திசாலியாகவும், விவேகத்துடனும் இருந்ததாக எண்ணுகிறீர்கள்.] உண்மையில் நீங்கள் முட்டாளாக இருந்திருக்கிறீர்கள், ஏனென்றால் நீங்கள் எதையும் கணித்தீர்கள் என்பது அல்ல அது. இந்த நிகழ்ச்சி நடப்பதற்கு நீங்கள் காரணமாக இருந்திருக்கிறீர்கள், ஏனென்றால் நீங்கள் உங்களுக்கு அளிக்கப்பட்ட அந்த காலத்தையும் அந்த வாய்ப்பையும் வீணாக்கிவிட்டீர்கள். அதனால் எதிர்காலத்தைப் பற்றி மறந்துவிட்டு அந்த மனிதரை நேசியுங்கள். எதிர்காலத்தைப்பற்றி யோசித்துக் கொண்டிருக்கின்ற முட்டாள்தனம் முழுவதையும் விட்டுவிடுங்கள். உங்களால் நேசிக்க முடிந்தால், நேசியுங்கள். உங்களால் நேசிக்க

முடியவில்லை என்றால், இவரை மறந்துவிடுங்கள், வேறு ஒருவரைத் தேடிக் கண்டுபிடியுங்கள். ஆனால் காலத்தை வீணாக்காதீர்கள்.

இந்தக் காதலரா அல்லது அந்தக் காதலரா என்பதல்ல கேள்வி, இந்தக் கேள்வி நேசம் பற்றியது. நேசம் நிறைவடையச் செய்கின்றது, மனிதர்கள் அதற்கான வாய்ப்பை அளிப்பவர்கள் மட்டுமே. ஆனால் இந்த விஷயம் முழுவதும் உங்களைச் சார்ந்துதான் இருக்கின்றது, ஏனென்றால் ஒருவரிடம் நீங்கள் என்ன செய்து கொண்டிருந்தாலும், அதையேதான் தொடர்ந்து அடுத்தவரிடமும் செய்து கொண்டிருப்பீர்கள்.

[நீங்கள் ஒருவரை மகிழ்வுறச் செய்தால், அவர் ஏன் உங்களை விட்டு விலக வேண்டும்? ஆனால் அவரை நீங்கள் மகிழ்ச்சி இழக்கச் செய்தால், அவர் ஏன் உங்களை விட்டு விலகக் கூடாது?] நீங்கள் அவரைச் மகிழ்ச்சி இழக்கச் செய்தீர்கள் என்றால், அவர் உங்களைவிட்டு விலகுவதற்கு நான் உதவுவேன்! ஆனால் நீங்கள் அவரை மகிழ்வடையச் செய்தால், யாருமே அவர் உங்களை விட்டு விலகுவதற்கு உதவ முடியாது; அப்பொழுது அதில் ஒரு அர்த்தமும் இல்லை; உங்களுக்காக அவர் இந்த உலகம் முழுவதையும் எதிர்த்து நிற்பார்.

அதனால் அதிக மகிழ்ச்சியுடையவராக மாறுங்கள். உங்களிடம் இருக்கிற காலத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுங்கள் - எதிர்காலத்தைப் பற்றி யோசிக்கத் தேவையில்லை; நிகழ்காலமே போதுமானது. இந்தக் கணத்தில் இருந்து, இந்த கணத்தை வாழ முயற்சி செய்யுங்கள். இந்தக் கணத்தை கவலைப்படுவதற்கு அல்ல, வாழ்வதற்குப் பயன்படுத்துங்கள். சிறு விஷயங்கள் கூட அவ்வளவு அழகானவையாக மாறலாம். ஒரு சிறு அன்பான கவனிப்பு, ஒரு சிறு பகிர்த்து கொள்ளல், அது தான் வாழ்க்கையே.

ஒவ்வொரு மனிதனும் ஒரு விதமான மனரீதியான உத்திரவாதத்தை உருவாக்கிக் கொள்கின்றான், தன்னுடைய உத்திரவாதமுடைய நிலைதான் தன்னுடைய சிறை என்கிற உண்மையை அறியாமல். மக்கள் பல விதமான உத்திரவாதமற்ற விஷயங்களால் சூழப்பட்டு இருக்கிறார்கள்; ஆகையால் ஒரு உத்திரவாதத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்வதற்கு இயற்கையான விருப்பம் இருக்கின்றது. நீங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆபத்துக்களைப் பற்றிய உணர்வு அதிகமாகும் பொழுது இந்தப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடு விரிவடைந்துகொண்டே செல்கிறது. உங்களுடைய சிறையின் அறை மேலும் சிறியதாகிறது; வாழ்வே இயலாததாகிவிடும் அளவிற்கு நீங்கள் முழுவதும் பாதுகாப்புடன் வாழ ஆரம்பிக்கிறீர்கள்.

உத்திரவாதமற்ற நிலையில் மட்டுமே வாழ்வு சாத்தியமாகும்; இது புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டிய மிகவும் அடிப்படையான ஒரு விஷயம்: வாழ்க்கை அதனுடைய

உண்மையான தன்மையில் உத்திரவாதமற்றது ஆகும். நீங்கள் உங்களைப் பாதுகாத்துக் கொள்கையில் உங்களுடைய வாழ்க்கையையே நீங்கள் அழித்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். பாதுகாப்பு என்பது மரணம் ஆகும், ஏனென்றால், [மரணம் அடைந்து தங்களுடைய கல்லறையில் இருப்பவர்கள் மட்டுமே முற்றிலும் பாதுகாப்புடையவர்களாக இருக்கிறார்கள். யாரும் அவர்களுக்குத் தீங்கு விளைவிக்க முடியாது, அவர்களுக்கு எதுவுமே தவறாகப் போய்விட முடியாது.]box அவர்களுக்கு இனி எந்த மரணமும் இல்லை, அது எல்லாம் நடந்து முடிந்துவிட்டது. இதற்குமேல் எதுவும் நடக்கப் போவது இல்லை.

உங்களுக்கு மயானத்தின் உத்திரவாதமுடைய நிலை வேண்டுமா? தங்களை அறியாமல் அனைவரும் அதைத்தான் செய்ய முயன்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய பாதைகள் மாறுபட்டவை, ஆனால் குறிக்கோள் ஒன்று தான். செல்வத்தின் மூலம், அதிகாரத்தின் மூலம், செல்வாக்கின் மூலம், சமுதாய நெறிகளுக்கு உட்பட்டு நடப்பதன் மூலம், ஒரு ஆன்மீக அல்லது அரசியல் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவராக இருப்பதன் மூலம், ஒரு குடும்பத்தின், ஒரு தேசத்தின் அங்கமாக இருப்பதன் மூலம், நீங்கள் எதை நாடுகிறீர்கள்? ஒரு இனம் புரியாத பயம் உங்களைச் சூழ்ந்திருக்கிறது, உங்களுக்கும் அந்த பயத்திற்கும் இடையே எவ்வளவு தடைகளை ஏற்படுத்த முடியுமோ, அவ்வளவு தடைகளை நீங்கள் ஏற்படுத்த ஆரம்பிக்கிறீர்கள். ஆனால் அதே தடைகள் உங்களை வாழ விடாமல் தடுக்கப் போகின்றன. இது புரிந்துகொள்ளப்பட்டு விட்டால், நீங்கள் சந்நியாஸின் அர்த்தத்தைப் புரிந்து கொள்வீர்கள். அது வாழ்க்கையை உத்திரவாதமற்ற நிலையாக ஏற்றுக்கொண்டு, தற்காப்பு அரண்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டு, வாழ்வு உங்களை உடைமையாக்கிக் கொள்ள அனுமதிப்பது ஆகும். இது ஒரு ஆபத்தான நடவடிக்கை ஆகும், ஆனால் இதை எடுக்க முடிந்தவர்கள் மிகப்பெரிய வெகுமதி பெறுகிறார்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் மட்டுமே வாழ்கிறார்கள். மற்றவர்கள் உயிர் பிழைத்து மட்டுமே இருக்கிறார்கள்.

உயிருடன் இருப்பதற்கும் வாழ்வதற்கும் இடையே ஒரு வித்தியாசம் இருக்கிறது. உயிரோடு இருத்தல் என்பது காலத்தைக் கடத்துதல் மட்டுமே – எப்பொழுது மரணம் வரப் போகிறதோ என்று எண்ணி பயந்து கொண்டு, பிறப்பில் இருந்து மரணம் வரை காலத்தைக் கடத்துதல் ஆகும். பிறப்பிற்கும் இறப்பிற்கும் இடையில் உள்ள காலத்தில், ஏன் பயத்துடன் இருக்க வேண்டும்? மரணம் என்பது நிச்சயமானது . . . உங்களிடம் இழப்பதற்கு எதுவும் இல்லை. நீங்கள் எதுவும் இல்லாமல்தான் வருகிறீர்கள். உங்களுடைய பயங்களெல்லாம் வெறும் கற்பனைகளே. உங்களிடம் இழப்பதற்கு எதுவும் இல்லை, மேலும் உங்களிடம் இருப்பதுவும் ஒரு நாள் நிச்சயமாக மறையப் போகிறது. மரணம் நிச்சயமற்றதாக இருந்திருந்தால், உத்திரவாதத்தை ஏற்படுத்தும் எண்ணத்தில் ஏதோ ஒரு பொருள் இருந்திருக்கும். நீங்கள் மரணத்தைத் தவிர்க்க முடியும் என்றால், அப்பொழுது இயற்கையாகவே உங்களுக்கும் மரணத்திற்கும் இடையே தடைகளை ஏற்படுத்துவது மிகச்

சரியானதாக இருக்கும். ஆனால் உங்களால் அதைத் தவிர்க்க முடியாது. மரணம் என்பது இருக்கின்றது, அதை மாற்ற எதுவும் செய்ய முடியாது - இது ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு விட்டால் அது தன் சக்தி முழுவதையும் இழந்து விடுகிறது. அதைப் பற்றி எதுவும் செய்ய முடியாத பொழுது, அதற்காக ஏன் கவலைப்பட வேண்டும் ?

போருக்குச் செல்கிற வீரர்கள் நடுங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். மாலையில் அவர்கள் அனைவரும் திரும்பி வர மாட்டார்கள் என்பது அவர்களுக்கு ஆழத்தில் தெரியும். யார் திரும்புவார்கள், யார் திரும்பி வர மாட்டார்கள் என்பது தெரியாது, ஆனால் தாங்களே கூட வீடு திரும்பாமல் இருக்கக்கூடிய சாத்தியம் இருக்கிறது. ஆனால் மனோதத்துவ நிபுணர்கள் ஒரு விநோதமான நிகழ்வை கவனித்துக் கொண்டு இருந்திருக்கிறார்கள்: வீரர்கள் போர்முனையை நெருங்குகையில் அவர்களுடைய பயங்கள் எல்லாம் மறைந்துவிடுகின்றன. அவர்கள் மிகவும் விளையாட்டாகப் போரிட ஆரம்பிக்கிறார்கள். மரணம் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு விட்டால், பிறகு அதனுடைய வலி எங்கே? மரணம் எந்தக் கணத்திலும் சாத்தியம் என்பதை அவர்கள் உணர்ந்து கொண்டு விட்டால், பிறகு அவர்களால் அதைப்பற்றி முழுவதும் மறந்துவிட முடியும். நான் இராணுவத்தினர் பலருடன் இருந்திருக்கிறேன், எனக்கு இராணுவத்தில் நண்பர்கள் பலர் இருந்தார்கள், அவர்கள் மிகவும் மகிழ்ச்சியானவர்களாக, மிகவும் கவலையற்றவர்களாக இருப்பது காண்பதற்கு விநோதமாக இருந்தது. 'படையில் சேருங்கள்' என்ற அழைப்பு எந்த நாளும் வரலாம் - ஆனால் அவர்கள் சீட்டு விளையாடுகிறார்கள், கால்:ப விளையாடுகிறார்கள், மது அருந்துகிறார்கள், நடனமாடுகிறார்கள். அவர்கள் வாழ்க்கையை அதிகபட்ச மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிக்கிறார்கள்.

தளபதிகளுள் ஒருவர் வழக்கமாக என்னைக் காண வருவார். நான் அவரிடம் கேட்டேன், "கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு நாளும் நீங்கள் மரணத்திற்குத் தயாராக இருக்கிறீர்கள் - இருப்பினும் உங்களால் எவ்வாறு சந்தோஷமாக இருக்க முடிகிறது?"

அவர் கூறினார், "செய்வதற்கு வேறு என்ன இருக்கிறது? மரணம் நிச்சயம் என்று ஆகிவிட்டது."

அந்த நிச்சயத்தன்மை, தவிர்க்க முடியாத நிலை, தப்பித்துக் கொள்ள இயலாத நிலை ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு விட்டால், [கண்ணீர்விட்டு, அழுது புலம்பி மரணத்தை நோக்கி உங்களை நீங்களே இழுத்துக் கொண்டு செல்வதைக் காட்டிலும், நடனமாடினால் என்ன? பிறப்பிற்கும் இறப்பிற்கும் இடையே உள்ள காலத்தை முடிந்தவரை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டால் என்ன? அடுத்த கணம் வராமலே போனால் கூட எந்த வருத்தமும் ஏற்படாத அளவு ஒவ்வொரு கணத்தையும் அவ்வளவு முழுமையாக வாழ்ந்தால் என்ன?] நீங்கள் ஆனந்தமாக மரணமடையலாம், ஏனென்றால் நீங்கள் ஆனந்தமாக வாழ்ந்திருக்கிறீர்கள்.

ஆனால் வெகு சிலர்தான் தங்களுடைய மனதின் உள்செயல்பாட்டைப் புரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் வாழ்வதை விட்டுவிட்டு, பாதுகாக்க ஆரம்பிக்கிறார்கள். ஒரு பாடலாகவும், நடனமாகவும் இருந்து இருக்கக்கூடிய அதே சக்தி, அதிக பணம், அதிக செல்வாக்கு, பெரிய இலட்சியங்கள், அதிக உத்திரவாதம் போன்றவற்றை உருவாக்கப் பயன்படுத்தப்படுகிறது. நேசமென்னும் ஒரு மிகுந்த அழகுடைய மலராக இருந்திருக்கக்கூடிய அதே சக்தி திருமணத்தில் வெறும் சிறைபட்ட நிலையாக மாறிவிடுகிறது.

திருமணம் உத்திரவாதமுடையது – சட்டத்தின் மூலம், சமுதாய நெறிமுறைகளின் மூலம், அது மரியாதைக்குரியது என்கிற உங்களுடைய கருத்தின் மூலம், மற்றவர்கள் என்ன சொல்லக்கூடும் என்கிற எண்ணத்தின் மூலம் உத்திரவாதமுடையது. எல்லோருக்கும் மற்ற எல்லோரிடமும் பயம், அதனால் மக்கள் பாசாங்கு செய்து கொண்டே இருக்கிறார்கள். நேசம் மறைந்துவிடுகிறது – அது உங்களுடைய கைகளில் இல்லை. அது தென்றல் வருவது போலவே வருகிறது, தென்றல் சென்று விடுவதைப் போலவே சென்றும் விடுகிறது. கவனத்துடனும், விழிப்புணர்வுடனும் இருப்பவர்கள் தென்றலுடன் சேர்ந்து நடனமாடுகிறார்கள், அதை முடிந்தவரையில் ஆழமாக அனுபவிக்கிறார்கள், அதனுடைய குளிர்ந்த தன்மையையும் நறுமணத்தையும் மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிக்கிறார்கள். அது சென்றுவிட்ட பின்னர், அவர்கள் வருத்தத்துடனும் கவலையுடனும் இருப்பதில்லை. அது அறிமுகமில்லாத ஒரு இடத்திலிருந்து வந்த அன்பளிப்பு. அது மீண்டும் வரக்கூடும். அவர்கள் காத்திருக்கிறார்கள் - அப்பொழுது அது மீண்டும் மீண்டும் வருகிறது. ஒரு ஆழ்ந்த பொறுமையையும் காத்திருத்தலையும் அவர்கள் மெதுவாகக் கற்றுக்கொள்கிறார்கள். ஆனால் பெரும்பாலான மனிதர்கள் பல நூற்றாண்டு காலமாக இதற்கு நேர் எதிர்மறையானதையே செய்திருக்கிறார்கள். தென்றல் தப்பித்துச் சென்றுவிடக்கூடும் என்று பயந்து அவர்கள் எல்லாக் கதவுகளையும், எல்லா ஜன்னல்களையும், அது தப்பித்துச் செல்லக்கூடிய எல்லா விரிசல்களையும் அடைத்து விடுகிறார்கள். இது தான் உத்திரவாதத்திற்கான அவர்களுடைய ஏற்பாடு; இதற்கு திருமணம் என்று பெயர். ஆனால் இப்பொழுது அவர்கள் திகைப்படைகிறார்கள் - எல்லா ஜன்னல்களும் கதவுகளும் அடைக்கப்பட்டு இருக்கும் பொழுது, சிறு ஓட்டைகளைக் கூட அவர்கள் அடைத்துவிட்ட பொழுது, ஒரு அருமையான, குளிர்ந்த, நறுமணமுடைய தென்றலுக்குப் பதிலாக அவர்களிடம் ஒரு தூர்நாற்றமுடைய, உயிரற்ற காற்றுதான் இருக்கிறது! எல்லோரும் இதை உணர்கிறார்கள், ஆனால் தென்றலைக் கைப்பற்றியதன் மூலம் அதனுடைய அழகை அழித்து விட்டோம் என்பதை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு தைரியம் தேவைப்படுகிறது.

[வாழ்க்கையில், எதையுமே கைப்பற்றி சிறைபடுத்த முடியாது. ஒருவர் அணுகுவதற்கு ஏற்ற வகையில் வாழ வேண்டும், எல்லா வகையான அனுபவங்களும் நிகழ அனுமதிப்பவர்களாக, அவை நல்ல நிலையில் நீடித்திருக்கும் வரையில் மிகுந்த நன்றியுணர்வுடையவராக இருக்க வேண்டும்.] box matter நன்றியுணர்வுடன், ஆனால்

நாளையைப் பற்றிய பயம் இன்றி. இன்றைய தினம் ஒரு அழகிய காலைப் பொழுதை, ஒரு அழகிய சூரியோதயத்தை, பறவைகளின் பாடல்களை, அருமையான மலர்களைக் கொண்டு வந்திருக்கிறது என்றால், நாளையைப் பற்றி ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்? ஏனென்றால் நாளை என்பது மற்றொரு இன்றைய தினமாகத்தான் இருக்கும். ஒரு வேளை சூரியோதயம் மாறுபட்ட நிறங்களுடையதாக இருக்கக்கூடும். ஒரு வேளை பறவைகள் தங்களது பாடல்களைச் சற்றே மாற்றி இசைக்கக்கூடும், ஒரு வேளை மழை மேகங்களும் மழையின் நடனமும் இருக்கக்கூடும். ஆனால் அது தனக்கென்று ஒரு அழகை, தனக்கென்று ஒரு வளத்தைக் கொண்டிருக்கிறது.

விஷயங்கள் மாறிக்கொண்டே இருப்பது நல்லதுதான்; ஒவ்வொரு மாலைப் பொழுதும் ஒரே மாதிரி இல்லாதது, ஒவ்வொரு நாளும் இம்மியும் மாறாமல் மீண்டும் மீண்டும் ஒரே மாதிரியான நாளாக இல்லாததும் நல்லதுதான். புதிதாக ஏதாவது ஒன்று – அதிலே தான் வாழ்வின் உற்சாகமும் பரவசமும் இருக்கிறது. இல்லையென்றால் மனிதன் மிகவும் சலிப்புடன் இருப்பான். தங்களுடைய வாழ்க்கையை முழுவதும் உத்திரவாதமுடையதாக அமைத்துக் கொண்டவர்கள் சலிப்புற்று இருக்கிறார்கள். அவர்கள் மனைவியிடம் சலிப்புற்றவர்களாக, குழந்தைகளிடம் சலிப்புற்றவர்களாக, நண்பர்களிடம் சலிப்புற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள். அதை மறைப்பதற்காக அவர்கள் புன்னகை புரிந்தாலும் கூட, சலிப்புற்ற நிலைதான் இலட்சக்கணக்கான மக்களின் அனுபவமாக இருக்கிறது.

.பிரெடரிக் நீட்ஸே கூறுகிறார், “நான் ஒரு சந்தோஷமான மனிதன் என்று எண்ணாதீர்கள், என்னுடைய கண்ணீரைத் தடுப்பதற்காக மட்டுமே நான் புன்னகைக்கிறேன். என்னுடைய கண்ணீரை அதன் மூலம் தடுக்க முடியும் என்பதால் நான் புன்னகைப்பதில் எப்பொழுதும் ஈடுபட்டிருப்பவனாக இருக்கிறேன். நான் புன்னகைக்காவிடில், கண்ணீர் நிச்சயம் வந்துவிடும்.” முற்றிலும் தவறான மனப்போக்குகள் மக்களுக்குக் கற்றுத்தரப் பட்டிருக்கின்றன: உங்களுடைய கண்ணீரை மறைத்து வையுங்கள், எப்பொழுதும் ஒரு இடைவெளி விட்டே இருங்கள், அடுத்தவர்களை கையளவு தூரத்திலாவது வையுங்கள். மற்றவர்களை மிகவும் அருகில் நெருங்குவதற்கு அனுமதிக்காதீர்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் உங்களுக்குள் இருக்கும் துயரத்தை, உங்களின் சலிப்புற்ற நிலையை, உங்களின் மன வேதனையை அறிந்து கொள்ளக்கூடும். அவர்கள் உங்களுடைய ஆரோக்கியமற்ற நிலையை அறிந்து கொள்ளக்கூடும்.

வாழ்வின் உத்திரவாதமற்ற நிலையை நம்முடைய உண்மையான சமய நெறியாக இருப்பதற்கு அனுமதிக்காத காரணத்தினால்தான் மனித இனம் முழுவதும் துன்பம் நிறைந்ததாக இருக்கிறது. நம்முடைய கடவுள்கள் நமக்கு உத்திரவாதம் அளிப்பவர்கள், நம்முடைய நற்குணங்கள் நமக்கு உத்திரவாதம் அளிக்கும், நம்முடைய அறிவு நமக்கு உத்திரவாதம் அளிக்கும், நம்முடைய உறவுகள் நமக்கு உத்திரவாதம் அளிக்கும் என்று நாம்

நம்புகிறோம். உறுதிமொழிப் பத்திரங்களைச் சேகரிப்பதிலேயே நம்முடைய வாழ்க்கை முழுவதையும் வீணாக்குகிறோம். நம்முடைய நற்குணங்கள், கடுமையான நெறிமுறைகள், ஆகியவை மரணத்திற்குப் பின்பும் உத்திரவாதத்தன் இருப்பதற்கு நாம் எடுக்கும் முயற்சியின்றி வேறு எதுவும் இல்லை. அது மறு உலகிலும் நமக்கு ஒரு வங்கிக் கணக்கை ஏற்படுத்திக் கொள்வதாகும்.

ஆனால் இதற்கிடையில் ஒரு மிகவும் அழகான வாழ்க்கை உங்களுடைய கைகளில் இருந்து நடுவிச் சென்று கொண்டு இருக்கிறது. மரங்கள் எல்லாம் அவ்வளவு அழகாக இருக்கின்றன, ஏனென்றால் உத்திரவாதமின்மை பற்றிய பயம் அவைகளுக்குத் தெரியாது. வனவிலங்குகள் அவ்வளவு கம்பீரமான அழகுடன் இருக்கின்றன, ஏனென்றால் மரணம் இருக்கிறது, உத்திரவாதமற்ற நிலை இருக்கிறது என்பது அவைகளுக்குத் தெரியாது. மலர்களால் மழையிலும் வெயிலிலும் நடனமாட முடிகிறது, ஏனென்றால் மாலையில் என்ன நடக்கப்போகிறது என்பதைப் பற்றி அவை கவலைப்படுவதில்லை. அவற்றின் இதழ்கள் உதிர்ந்துவிடும், எவ்வாறு ஒரு அறிந்திராத பிறப்பிடத்தில் இருந்து அவை தோன்றினவோ அதே அறிந்திராத பிறப்பிடத்திற்குள் அவை திரும்பவும் மறைந்துவிடும். ஆனால், இதற்கிடையில், தோன்றுதல், மறைந்துவிடுதல் என்கின்ற இந்த இரு நிகழ்வுகளுக்கிடையில் உங்களுக்கு நடனமாடுவதற்கான அல்லது ஊக்கம் இழந்து இருப்பதற்கான வாய்ப்பு இருக்கிறது.

பாசாங்கு அற்றவனாக இருக்கின்ற ஒரு மனிதன் உத்திரவாதம் பற்றிய எண்ணம் முழுவதையும் விட்டுவிட்டு முற்றிலும் உத்திரவாதமற்ற நிலையில் வாழ ஆரம்பிக்கிறான், ஏனென்றால் அதுதான் வாழ்வின் இயல்பு ஆகும். அதை உங்களால் மாற்ற முடியாது. உங்களால் மாற்ற இயலாததை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் - அதை மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். அநாவசியமாக உங்களுடைய தலையைச் சுவற்றின் மீது மோதிக் கொள்ளாதீர்கள், சாதாரணமாக, எளிதாக, கதவின் வழியே செல்லுங்கள்.

நிழலோடு சண்டையிடுதல்

சுவாங் - சூ விடமிருந்து ஒரு உருவகக் கதை:

தன்னுடைய நிழலின் தோற்றம் கண்டு மிகவும் அமைதி இழந்தும், தன்னுடைய காலடி ஓசையைக் கேட்டு மிகவும் வெறுப்படைந்தும் இருந்த ஒரு மனிதர், அவ்விரண்டிலிருந்தும் முற்றிலும் விடுபடத் தீர்மானித்தார்.

அவருக்குத் தோன்றிய வழி அவற்றிடம் இருந்து தப்பித்து ஓடி விடுவதுதான், அதனால் அவர் எழுந்து ஓடினார், ஆனால் ஒவ்வொரு முறை அவர் தன்னுடைய பாதத்தைக் கீழே வைத்த பொழுதும்,

அங்கு மற்றும் ஒரு ஓசை எழுந்தது, அதே சமயத்தில் அவருடைய நிழலும் சற்றும் சிரமம் இன்றி அவருடனேயே வந்தது.

தான் போதுமான வேகத்தில் ஓடாதுதான் தன்னுடைய தோல்விக்குக் காரணம் என்று அவர் நம்பினார். அதனால் அவர் மேலும் மேலும் வேகமாக ஓடினார், நிற்காமல், இறுதியில் தான் இறந்து கீழே விழும் வரையில்.

தான் நிழலான இடத்திற்குள் அடி எடுத்து வைத்துவிட்டாலே, தன்னுடைய நிழல் மறைந்துவிடும் என்பதையும், தான் கீழே அமர்ந்து, அசைவின்றி இருந்தால், அதன் பின்னர் காலடி ஓசை எதுவும் இருக்காது என்பதையும் அவர் உணரத் தவறிவிட்டார்.

தொடர்ந்து தன்னுடன் இசைவு இன்றியே, தன்னைக் கண்டனம் செய்துகொண்டே, தன்னை ஏற்றுக்கொள்ளாமலே இருப்பதன் காரணமாகவே மனிதன் தன்னுடைய குழப்பத்தைத் தானே உருவாக்கிக் கொள்கிறான். பிறகு, ஒரு குழப்பமான நிலை, உள்ளே ஒரு ஒழுங்கற்ற நிலை(chaos) மற்றும் துயரம் என்கிற ஒரு சங்கிலித் தொடர் உருவாகிறது. நீங்கள் இருக்கிறவாறே உங்களை ஏன் நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை? அதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதும் உங்களை நீங்கள் இருக்கிறவாறே ஏற்றுக்கொள்கிறது, ஆனால் நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்வதில்லை.

உங்களிடம் அடைவதற்கான ஏதோ ஒரு குறிக்கோள் இருக்கிறது. அந்தக் குறிக்கோள் எப்பொழுதுமே எதிர்காலத்தில் அடையக்கூடியதாகவே இருக்கிறது – அது அவ்வாறுதான் இருந்தாக வேண்டும்; எந்த குறிக்கோளும் நிகழ் காலத்தில் இருக்க முடியாது. ஆனால் அந்த எதிர்காலம் எங்கும் இல்லை; அது இன்னமும் பிறக்கவில்லை. ஆனால் அந்த உயரிய குறிக்கோள் இருக்கின்ற காரணத்தினால், நீங்கள் எதிர்காலத்தில் வாழ்கிறீர்கள் - அந்த எதிர்காலம் என்பது கனவன்றி வேறெதுவுமில்லை. அந்தக் குறிக்கோள் இருக்கின்ற காரணத்தினால், உங்களால் இங்கு, இப்பொழுது – நிகழ்காலத்தில் வாழ முடியாது. அந்த குறிக்கோள் இருப்பதனால், உங்களை நீங்கள் கண்டனம் செய்கிறீர்கள்.

[எல்லா கற்பனைக் கொள்கைகளுமே, எல்லா குறிக்கோள்களுமே கண்டனம் செய்யவை தான், ஏனெனில் அவை நம் மனதில் ஒரு சிறந்த உதாரணத்தை ஏற்படுத்துகின்றன. அந்தச் சிறந்த உதாரணத்துடன் உங்களை நீங்கள் ஒப்பிட்டுப் பார்த்துக்கொண்டே இருந்தால், ஏதோ ஒன்று தேவையாக இருப்பதாகவே, ஏதோ ஒன்று குறைபாடாக இருப்பதாகவே நீங்கள் எப்பொழுதும் உணர்வீர்கள்.]
எதுவும் குறைபாடாக இல்லை, எதுவும் தேவையாக இல்லை. குறைகளற்றவராக இருப்பது எந்த அளவு சாத்தியப்படுமோ, அந்த அளவிற்கு நீங்கள் குறைகளற்றவராக இருக்கிறீர்கள்.

இதைப் புரிந்துகொள்ள முயலுங்கள், ஏனென்றால் அப்பொழுதுதான் உங்களால் சுவாங்கு வின் உருவகக் கதையைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். இதுவரை யார் ஒருவராலும் கூறப்பட்டுள்ள உருவகக் கதைகளிலேயே மிகவும் அழகான ஒன்று இது, மேலும் இது மனித

மனத்தின் செயல்பாட்டு அமைப்பிற்குள்ளே மிகவும் ஆழமாகச் செல்கிறது. நீங்கள் ஏன் எப்பொழுதும் மனதில் உயரிய குறிக்கோள்களை வைத்துக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் இருக்கிறவாறே ஏன் போதுமானவராக இல்லை? இப்பொழுது, இந்தக் கணத்தில் நீங்கள் ஏன் கடவுள்களைப் போல இல்லை? யார் இடையூறு செய்கிறார்கள்? யார் உங்களது பாதையைத் தடுக்கிறார்கள்? இந்த இதே கணத்தில் மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவித்துக் கொண்டும் பேராணந்தத்துடனும் ஏன் உங்களால் இருக்க முடியாது? தடை எங்கு இருக்கிறது?

அந்தத் தடை சிறந்த உதாரணத்தில் இருந்து வருகிறது. உங்களால் எவ்வாறு மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிக்க முடியும்? நீங்கள் அவ்வளவு கோபம் நிறைந்தவராக இருக்கிறீர்கள், முதலில் அந்த கோபம் மறைய வேண்டும். உங்களால் எவ்வாறு பேராணந்தத்துடன் இருக்க முடியும்? நீங்கள் அவ்வளவு பாலுணர்வு நிறைந்தவராக இருக்கிறீர்கள், முதலில் அந்தப் பாலுணர்வு மறைய வேண்டும். உங்களால் எப்படி கடவுள்களைப் போல் இந்த இதே கணத்தைக் கொண்டாடுபவராக இருக்க முடியும்? நீங்கள் அவ்வளவு பேராசை, காமம், கோபம் நிறைந்தவராக இருக்கிறீர்கள், முதலில் அவையெல்லாம் விட்டு விலக வேண்டும். அதன் பின்னர் நீங்கள் கடவுளரைப் போல இருப்பீர்கள்.

இவ்வாறுதான் அந்த சிறந்த உதாரணம் உருவாக்கப்படுகிறது, மேலும் அந்த சிறந்த உதாரணம் இருப்பதனால், நீங்கள் கண்டனத்திற்குரியவராக மாறுகிறீர்கள். அந்த சிறந்த உதாரணத்துடன் உங்களை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் நீங்கள் எப்பொழுதுமே குறைகளற்றவராக இருக்கமாட்டீர்கள். அது சாத்தியமே இல்லை. “அவ்வாறு இருந்தால்” என்று நீங்கள் கூறினால், அப்பொழுது பேராணந்தம் சாத்தியமில்லை, ஏனென்றால் அந்த “அவ்வாறு இருந்தால்” என்பதுதான் மிகப்பெரிய தடை ஆகும்.

“இந்த நிபந்தனைகள் எல்லாம் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டால், அப்பொழுது நான் பேராணந்தத்துடன் இருப்பேன்,” என்று நீங்கள் கூறினால், அப்பொழுது இந்த நிபந்தனைகள் எப்பொழுதுமே நிறைவேற்றப்படப் போவதில்லை. மேலும் இரண்டாவதாக, இந்த நிபந்தனைகள் நிறைவேற்றப்பட்டு விட்டாலும்கூட, அதற்குள்ளாக நீங்கள் கொண்டாடுகிற மற்றும் மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிக்கிற ஆற்றலையே இழந்து விட்டிருப்பீர்கள். மேலும், இந்த நிபந்தனைகள் நிறைவேற்றப்பட்டு இருக்கும் பொழுது – அவை எப்பொழுதாவது நிறைவேற்றப்படும் பட்சத்தில், ஏனென்றால் அவற்றை நிறைவேற்ற முடியாது – உங்கள் மனம் மேலும் பல சிறந்த உதாரணங்களை உருவாக்கும்.

இப்படித்தான் நீங்கள் பல ஜென்மங்களாக வாழ்க்கையை தவறவிட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் ஒரு சிறந்த உதாரணத்தை உருவாக்குகிறீர்கள், பிறகு நீங்கள் அந்த உதாரணமாக இருக்க விரும்புகிறீர்கள்; பிறகு நீங்கள் கண்டனத்திற்குரியவராகவும், தாழ்ந்தவராகவும் உணர்கிறீர்கள். கற்பனை செய்கின்ற

உங்களுடைய மனதின் காரணமாக, உங்கள் இயல்புநிலை கண்டனம் செய்யப்படுகிறது; கற்னைகள் உங்களைத் தொந்தரவு செய்துகொண்டு இருந்து இருக்கின்றன.

நான் உங்களிடம் இதற்கு நேர் எதிர்மறையானதைச் சொல்கிறேன். இந்தக் கணத்திலேயே கடவுள்களைப் போல் இருங்கள். கோபம் இருக்கட்டும், காமம் இருக்கட்டும், பேராசை இருக்கட்டும் - நீங்கள் வாழ்க்கையை மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடுங்கள். காலப்போக்கில் நீங்கள் அதிக கொண்டாட்டத்தை, குறைந்த கோபத்தை; அதிக பேராணந்தத்தை, குறைந்த பேராசையை; அதிக இன்பத்தை, குறைந்த காமத்தை உணருவீர்கள். அப்பொழுது நீங்கள் சரியான பாதையைக் கண்டுபிடித்து விட்டீர்கள். இது இவ்வாறன்றி வேறு விதமாக இல்லை. வாழ்க்கையை முழுமையாக ஒருவரால் மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாட முடிகின்ற பொழுது, தவறானவை யாவும் மறைந்து விடுகின்றன. ஆனால், முதலில் தவறானவை மறைவதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய முயற்சித்தீர்கள் என்றால், அவை எப்பொழுதும் மறைவதில்லை.

இது அப்படியே இருளுடன் சண்டையிடுவதைப் போன்றது ஆகும். உங்களுடைய வீடு இருள் நிறைந்ததாக இருக்கிறது, அப்பொழுது நீங்கள் கேட்கிறீர்கள், “நான் எவ்வாறு ஒரு மெழுகுவாத்தியை ஏற்ற முடியும்? நான் ஒரு மெழுகுவாத்தியை ஏற்றுவதற்கு முன்னர் இந்த இருள் அகற்றப்பட வேண்டும்.” இதைத்தான் நீங்கள் செய்து கொண்டு இருந்திருக்கிறீர்கள். முதலில் பேராசை மறைய வேண்டும்; அதன்பிறகு அங்கு பரவசம் இருக்கும் என்று நீங்கள் கூறுகிறீர்கள். நீங்கள் முட்டாள்தனமாக நடந்து கொள்கிறீர்கள்! நீங்கள், முதலில் இருள் மறைய வேண்டும், அதன் பின்னர் நீங்கள் ஒரு மெழுகுவாத்தியை ஏற்ற முடியும் என்கிறீர்கள், ஏதோ இருளினால் உங்களைத் தடுக்க முடியும் என்பது போல். இருள் என்பது இல்லாத ஒன்று. அது இல்லாத நிலை, அதற்கு திடத்தன்மை இல்லை. அது இல்லாத நிலை மட்டுமே, இருக்கின்ற நிலை அன்று. அது ஒளியின் இல்லாத நிலை மட்டுமே -- விளக்கை ஏற்றுங்கள், உடனே இருள் மறைகிறது.

கொண்டாடுங்கள், ஒரு பேராணந்தச் சுடராக மாறுங்கள், அப்பொழுது தவறானவை அனைத்தும் மறைந்து விடுகின்றன. கோபம், பேராசை, காமம் அல்லது நீங்கள் திடமற்றவை எனக் குறிப்பிடும் அனைத்துமே; அவையெல்லாம் பேரின்பமான, பரவசமான வாழ்வின் இல்லாத நிலை மட்டுமே.

உங்களால் மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிக்க முடியாததனால், நீங்கள் கோபமாக இருக்கிறீர்கள். வேறு யாரோ உங்களுடைய கோபத்தை உருவாக்குகிறார் என்பது இல்லை; உங்களால் மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிக்க முடியாததால், நீங்கள் மிகுந்த துயரத்துடன் இருக்கிறீர்கள். அதனால்தான் நீங்கள் கோபத்துடன் இருக்கிறீர்கள். மற்றவர்கள் வெறும் சாக்குப்போக்குகள் மட்டுமே. உங்களால் இனிய உணர்வு கொள்ள முடியாததால், நேசம் உங்களுக்கு நிகழ முடியாது - ஆகையினால் காமம். அது வேறு வழி இன்றி நிழல்களை

ஏற்றுக்கொள்வதாகும். அதன் பிறகு மனம் சொல்கிறது, “முதலில் இவற்றையெல்லாம் அழியுங்கள், அதன் பின்னர் கடவுள் தோன்றுவார்.” இது மனித இனத்திற்கே உரித்தான முட்டாள்தனங்களுள் ஒன்று, மிகவும் பழையதானது, மேலும் அது அனைவரையும் பின்தொடர்கிறது.

இப்பொழுது, இந்தக் கணத்தில் உங்கள் அனைவருக்கும் நீங்கள் கடவுள்கள் என்று எண்ணுவது கடினமானதாக இருக்கிறது, ஆனால் நான் உங்களிடம் கேட்கிறேன், என்ன குறைவாக இருக்கிறது? என்ன தேவையாக இருக்கிறது? நீங்கள் உயிர்த்துடிப்புடன் இருக்கிறீர்கள், சுவாசித்துக் கொண்டு, உணர்வுடன், இதைவிட உங்களுக்கு வேறு என்ன வேண்டும்? இந்தக் கணமே கடவுள்களைப் போல் இருங்கள். அது “கடவுள் போன்று” மட்டும் தானே என்று உங்களுக்குத் தோன்றினால்கூட கவலை கொள்ளாதீர்கள். “நான் கடவுளைப் போன்றவன் என்று நான் நினைத்துத்தானே கொள்கிறேன்” என்று நீங்கள் உணர்ந்தால்கூட அவ்வாறே அனுமானித்துக் கொள்ளுங்கள் -- கவலைகொள்ளாதீர்கள். “கடவுள் போன்று” என்பதில் ஆரம்பியுங்கள், பின்னர் விரைவில் உண்மை நிலை அவ்வாறாக இருக்கும், ஏனென்றால் உண்மை நிலையில் நீங்கள் **கடவுள்களே**. ஒரு கடவுளாக நீங்கள் வாழ ஆரம்பித்துவிட்டால், எல்லாத் துயரங்களும், எல்லாக் குழப்பங்களும், இருள் முழுவதும் மறைந்து விடுகிறது. ஒரு சுடராக மாறுங்கள், மேலும் இந்த மாற்றத்திற்கு நிபந்தனைகள் எதுவும் நிறைவேற்றப்பட வேண்டியதில்லை.

நான் இப்பொழுது இந்த அழகான உருவகக் கதையினுள் செல்கிறேன்:

தன்னுடைய நிழலின் தோற்றம் கண்டு மிகவும் அமைதி இழந்தும், தன்னுடைய காலடி ஓசையைக் கேட்டு மிகவும் வெறுப்படைந்தும் இருந்த ஒரு மனிதர், அவ்விரண்டிலிருந்தும் முற்றிலும் விடுபடத் தீர்மானித்தார்.

நினைவில் வையுங்கள், நீங்கள்தான் இந்த மனிதர் - இந்த மனிதர் எல்லோருக்குள்ளும் இருக்கிறார். இவ்வாறுதான் நீங்கள் நடந்து கொண்டு இருந்து இருக்கிறீர்கள், இது தான் உங்களுடைய தீர்மானமும் கூட: நிழலிடமிருந்து தப்பித்து ஓடிவிடுவது. தன்னுடைய நிழலின் தோற்றம் கண்டு இந்த மனிதர் மிகவும் அமைதி இழந்து இருந்தார். ஏன்? ஒரு நிழல் இருப்பதில் என்ன தவறு இருக்கிறது? நீங்கள் ஏன் ஒரு நிழலினைக் கண்டு அமைதி இழக்க வேண்டும்? ஏனென்றால், கற்பனையாளர்கள் கடவுள்களுக்கு நிழல்களே இல்லை என்று கூறியிருப்பதை நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருக்கக் கூடும். அவர்கள் நடக்கும்பொழுது நிழல் உருவாவதே இல்லை. இந்த மனிதர் அந்தக் கடவுள்களினால் அமைதி இழந்து இருந்தார்.

சுவர்க்கத்தில் சூரியன் எழுகிறது, கடவுள்கள் நடக்கிறார்கள், ஆனால் அவர்களுக்கு நிழல்களே கிடையாது, அவர்கள் ஒளி ஊடுருவக்கூடிய தன்மை உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் நான் உங்களிடம் சொல்கிறேன்: இது வெறும் கற்பனை மட்டுமே. நிழல் இன்றி எங்குமே எதுவும் இருப்பதில்லை, எதுவும் இருக்கவும் முடியாது. ஏதாவது ஒன்று **இருக்கிறது என்றால்**, அப்பொழுது ஒரு நிழல் உருவாகும். அது **இல்லாமல் போனால்**, அப்பொழுது மட்டுமே நிழல் இல்லாமல் போக முடியும்.

இருத்தல் என்பது ஒரு நிழலை உருவாக்குதல் ஆகும். உங்களுடைய கோபம், உங்களுடைய காமம், உங்களுடைய பேராசை - இவையெல்லாம் நிழல்கள்தாம். ஆனால் அவை எல்லாம் நிழல்கள் என்பதை நினைவில் வைப்புகள். ஒரு வகையில் அவை இருக்கின்றன, இருந்தாலும் அவை உண்மையில் இல்லை, அது தான் நிழல் என்பதன் அர்த்தம். அது திடம் அற்றது. நிழல் என்பது ஒரு இல்லாத நிலை மட்டுமே. நீங்கள் நிற்கிறீர்கள், சூரியனின் கதிர்கள் உங்களின் மீது விழுகின்றன, ஆனால் நீங்கள் இருப்பதனால், சில கதிர்களால் ஊடுருவ முடிவதில்லை. அப்பொழுது அந்த உருவம் ஏற்படுகிறது, நிழலின் உருவம். அது ஒரு இல்லாத நிலை மட்டுமே. நீங்கள் சூரியனின் கதிர்களைத் தடுக்கிறீர்கள்; அதனால்தான் நிழல் உருவாகிறது.

நிழல் திடமானது அல்ல, **நீங்கள்** திடமானவர். நீங்கள் திடமானவர்; அதனால் தான் நிழல் உருவாகிறது. நீங்கள் ஆவியைப் போல திடமான உருவமின்றி இருந்திருந்தால், அப்பொழுது நிழல் எதுவும் இருக்காது. சுவர்க்கத்தில் இருக்கும் தேவதைகள் எல்லாம் ஆவிகள் அன்றி வேறு எதுவும் அல்லர், உங்களாலும், குறிக்கோள்களை உருவாக்குகின்ற மனிதர்களான உங்களுடைய கருத்து இயலாலர்களாலும் கற்பனை செய்யப்பட்ட ஆவிகள். நிழல் மறைந்தால் மட்டுமே ஒருவர் கடவுளாக மாற முடியும் என்று கேள்விப்பட்டிருந்ததனால் அந்த மனிதர் அமைதி இழந்து இருந்தார்.

தன்னுடைய நிழலின் தோற்றம் கண்டு மிகவும் அமைதி இழந்தும் தன்னுடைய காலடி ஓசை கேட்டு மிகவும் வெறுப்படைந்தும் இருந்த ஒரு மனிதர், அவ்விரண்டில் இருந்தும் முற்றிலும் விடுபடத் தீர்மானித்தார்.

[உங்களை அமைதி இழக்கச் செய்பவை யாவை? நீங்கள் ஆழமாகச் சென்றால், உங்களுடைய காலடிகளின் ஓசையைத் தவிர வேறு எதையும் கேட்க முடியாது.]box உங்கள் காலடிகளின் ஓசையைக் கேட்டு நீங்கள் மிகவும் அமைதி இழப்பது ஏன்? நீங்கள் திடத்தன்மை உடையவர், அதனால் அவசியம் சிறிது ஓசை இருந்தாக வேண்டும்; ஒருவர் இதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் அந்த மனிதர் கடவுள்களுக்கு நிழல்கள் இல்லை, மற்றும் அவர்கள் நடக்கும்பொழுது காலடி ஓசை எழுவதில்லை என்கிற கதையைக் கேட்டிருக்கிறார். இந்த கடவுள்கள் கற்பனை செய்யப்பட்ட விஷயங்களன்றி வேறு எதுவாகவும் இருக்க

முடியாது; அவர்கள் கற்பனையில் மட்டுமே இருக்கிறார்கள். இந்த சுவர்க்கம் எங்குமே இல்லை! ஏதாவது ஒன்று இருக்கின்ற பொழுதெல்லாம், அதைச் சுற்றிலும் ஓசை ஏற்படுகிறது. விஷயங்கள் இவ்வாறுதான் இருக்கின்றன, அதை மாற்ற உங்களால் எதுவும் செய்ய முடியாது. இயற்கை இவ்வாறு தான் இருக்கிறது. அதை மாற்ற நீங்கள் ஏதேனும் செய்ய முயன்றால், நீங்கள் தவறான பாதையில் செல்வீர்கள். நீங்கள் அதை மாற்ற ஏதேனும் செய்ய முயன்றால், உங்களுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் வீணாகப் போய்விடும், இறுதியில் நீங்கள் எங்கேயுமே சென்று அடையவில்லை என்று உணருவீர்கள். அந்த நிழல் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டு இருக்கிறது, காலடிகள் ஓசை எழுப்புகின்றன, கூடவே மரணம் கதவுகளைத் தட்டிக்கொண்டு இருக்கிறது.

மரணம் கதவுகளைத் தட்டுவதற்கு முன்பு, உங்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள், அதன் பின்னர் ஒரு அற்புதம் நிகழ்கிறது. அந்த அற்புதம் என்னவென்றால் உங்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளும் பொழுது, உங்களிடம் இருந்து நீங்கள் தப்பித்து ஓடுவதில்லை. தற்பொழுது, நீங்கள் ஒவ்வொருவரும் உங்களிடம் இருந்தே தப்பித்து ஓடிக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் என்னிடம் வந்தாலும் கூட, உங்களிடம் இருந்து நீங்கள் தப்பித்துக் கொள்ளும் ஒரு வழியாகத்தான் என்னிடம் வருகிறீர்கள். அதனால்தான் உங்களால் என்னை அடைய முடிவதில்லை; அதுதான் அந்த இடைவெளி. உங்களிடம் இருந்து தப்பித்துக் கொள்ளும் ஒரு வழியாக நீங்கள் என்னிடம் வந்திருந்தால், உங்களால் என்னிடம் வர முடியாது, ஏனென்றால் உங்களிடம் இருந்து நீங்கள் தப்பித்துக் கொள்ளாமல் இருப்பதற்கு உதவுவதுதான் என்னுடைய முயற்சி முழுவதுமே. உங்களிடம் இருந்து நீங்கள் தப்பித்துக்கொள்ள முயற்சி செய்யாதீர்கள்; நீங்கள் வேறு யாராகவும் இருக்க முடியாது. உங்களுக்கென்று ஒரு தெளிவான விதியும், தனித்தன்மையும் இருக்கிறது.

உங்களுடைய பெருவிரல் ஒரு தனித்தன்மை வாய்ந்த, உங்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமான ஒரு அடையாளத்தை ஏற்படுத்துவது போல் – அது போன்ற பெருவிரல் இதற்கு முன்பு எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை, இனி எப்பொழுதும் இருக்கப்போவதில்லை, அது உங்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமானது, இனி எப்பொழுதும் அதைப் போன்று மற்றொன்று இருக்கப்போவதில்லை – உங்களுடைய இயற்கையான தன்மையும் இது போன்றதுதான். [உங்களுக்கு மட்டுமே சொந்தமான, ஒரு தனித்தன்மை வாய்ந்த, ஒப்புமை இல்லாத ஒரு இயற்கையான தன்மை இருக்கிறது; அது இதற்கு முன்பு எப்பொழுதும் இருந்ததில்லை, அது மீண்டும் எப்பொழுதும் இருக்காது, உங்களிடம் மட்டுமே அது இருக்கிறது. அதை மகிழ்ச்சியுடன் கொண்டாடுங்கள்!] box தனித்தன்மை வாய்ந்த ஏதோ ஒன்று ஒவ்வொருவருக்கும் ஏற்பட்டிருக்கிறது, கடவுள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒரு தனித்தன்மை வாய்ந்த அன்பளிப்பை அளித்திருக்கிறார், ஆனால் அதை நீங்கள் கண்டனம் செய்கிறீர்கள். அதைவிடச் சிறப்பான ஒன்று வேண்டும் என்று நீங்கள் விருப்பப்படுகிறீர்கள்! நீங்கள்

பிரபஞ்சத்தைவிட விவேகம் உடையவராக இருக்க விரும்புகிறீர்கள், (Tao)'தாவோ' வைவிட விவேகமுடையவராக இருக்க விரும்புகிறீர்கள், அப்பொழுது நீங்கள் தவறான பாதையில் செல்கிறீர்கள்.

நினைவில் வையுங்கள், ஒரு உறுப்பு எப்பொழுதுமே முழுமையைவிட விவேகமுடையதாக இருக்க முடியாது, மேலும் முழுமை என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறதோ அதுவே இறுதியானது, உங்களால் அதை மாற்ற முடியாது. நீங்கள் அவ்வாறு செய்ய முயற்சித்து உங்களுடைய வாழ்வை வீணடிக்கலாம், ஆனால் அதன் மூலம் எதையும் அடைய முடியாது.

முழுமை பரந்து வரிந்தது; நீங்கள் ஒரு சிறிய உயிரணு மட்டுமே. சமுத்திரம் பரந்து விரிந்தது, நீங்கள் அதில் ஒரு துளி மட்டுமே. சமுத்திரம் முழுவதும் உவர்ப்பாக இருக்கின்றது, ஆனால் நீங்கள் இனிப்பாக இருப்பதற்கு முயற்சிக்கிறீர்கள் - அது இயலாதது. ஆனால், இயலாததை, கடினமானதை, செய்ய முடியாததைச் செய்வதற்கு அகம்பாவம் விருப்பப்படுகிறது. சுவாங்கு கூறுகிறார், "எளிதாக இருப்பது சரியானது ஆகும்." உங்களால் ஏன் எளிமையாகவும், ஏற்றுக்கொள்பவராகவும் இருக்க முடியவில்லை? [நீங்கள் ஏன் நிழலை ஆமோதிக்கக் கூடாது? நீங்கள் ஆமோதித்த அந்தக் கணமே, நீங்கள் அதை மறந்து விடுவீர்கள்; அது மறைந்து விடுகிறது -- உங்களுடைய உடலுடன் அது தொடர்ந்து இருந்தாலும் கூட, உங்களுடைய மனதில் இருந்தாவது அது மறைந்து விடுகிறது.]

ஆனால் பிரச்சினை என்ன? ஒரு நிழல் எவ்வாறு ஒரு பிரச்சினையை உருவாக்குகிறது? அதை ஏன் ஒரு பிரச்சினையாக உருவாக்க வேண்டும்? நீங்கள் தற்பொழுது இருக்கின்ற நிலையில், ஒவ்வொன்றில் இருந்தும் ஒரு பிரச்சினையை உருவாக்குகிறீர்கள். தன்னுடைய நிழலின் தோற்றத்தைக் கண்டு அந்த மனிதர் குழம்பினார், அமைதி இழந்து இருந்தார். அவர் ஒரு கடவுளாக இருப்பதற்கு விரும்பி இருக்கக்கூடும், அவர் நிழலற்றவராக இருப்பதற்கு விரும்பி இருக்கக்கூடும்.

ஆனால் நீங்கள் ஏற்கனவே ஒரு கடவுள் போன்றுதான் இருக்கிறீர்கள், மேலும் நீங்கள் ஏற்கனவே இருப்பதாக இல்லாமல் வேறு எதுவாகவும் உங்களால் இருக்க முடியாது. நீங்கள் எவ்வாறு அப்படி இருக்க முடியும்? நீங்கள் என்னவாக இருக்கிறீர்களோ அதுவாக மட்டுமே உங்களால் இருக்க முடியும் - எல்லா மாற்றங்களும் உங்களுடைய இயற்கையான தன்மையை நோக்கிச் செல்வது மட்டுமே, அது ஏற்கனவே இருக்கின்றது. நீங்கள் அலைந்து திரிந்து, பிறருடைய கதவுகளைத் தட்டலாம், ஆனால் இது உங்களுடையே கண்ணாமூச்சி விளையாடிக் கொள்வது ஆகும். எவ்வளவு காலம் நீங்கள் அடுத்தவர்களுடைய கதவுகளைத் தட்டுகிறீர்கள், எவ்வளவு தூரம் நீங்கள் அங்கும் இங்கும் அலைகிறீர்கள் என்பது உங்களைப் பொறுத்தது. இறுதியில் நீங்கள் உங்களுடைய கதவிற்கே வருவீர்கள், அப்பொழுது உங்களுடைய கதவு எப்பொழுதுமே இருந்து இருக்கிறது என்பதையும் உணருவீர்கள்.

யாராலும் அதை எடுத்துச் செல்ல முடியாது. இயற்கையை, (Tao) 'தாவோ'வை உங்களிடம் இருந்து பிரித்து எடுத்துச் செல்ல முடியாது.

இந்த மனிதர் தன்னுடைய நிழலின் காரணமாக அமைதி இழந்தார். அவருக்குத் தோன்றிய வழி அதனிடம் இருந்து தப்பித்து ஓடிவிடுவதுதான் -- அனைவருக்கும் தோன்றுகிற வழி இதுதான். மனம் ஒரு வட்டத்தினுள் சிக்க வைக்கும் சிந்தனை முறையை கொண்டிருப்பது போல் தோன்றுகிறது. உதாரணத்திற்கு, உங்களுக்கு கோபம் ஏற்பட்டால், நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? “கோபம் கொள்ளாதே, ஒரு உறுதி மொழி எடு”, என்று மனம் சொல்லும். நீங்கள் என்ன செய்வீர்கள்? அதை அடக்கி ஒடுக்குவீர்கள் - நீங்கள் அதை எவ்வளவு அதிகமாக அடக்குகிறீர்களோ, அவ்வளவு ஆழமாக உங்கள் உயிரின் வேர் வரையில் அந்தக் கோபம் சென்று விடும். பிறகு நீங்கள் சில சமயங்களில் கோபத்துடனும், சில சமயங்களில் கோபம் இல்லாமலும் இருக்க மாட்டீர்கள்; நீங்கள் மிகவும் அதிகமாக அடக்கி வைத்திருந்தீர்கள் என்றால், நீங்கள் தொடர்ந்து கோபத்துடனேயே இருப்பீர்கள். அது உங்களுடைய இரத்தமாக மாறிவிடும், அது ஏகத்திற்கும் ஒரு விஷமாக இருக்கும்; அது உங்களுடைய எல்லா உறவுகளுக்கும் பரவி விடும். நீங்கள் யாருடனாவது காதலுடன் இருந்தாலும் கூட, அந்த கோபம் இருக்கும், உடன் அந்தக் காதலும் மூர்க்கத்தனமானதாக மாறிவிடும். நீங்கள் யாருக்காவது உதவ முயன்றால் கூட, அந்த உதவியில் விஷம் இருக்கும், ஏனென்றால் விஷம் உங்களுக்குள் இருக்கிறது. உங்களுடைய எல்லா செயல்களுமே அந்தக் கோபத்தைக் கொண்டதாக இருக்கும், அவை உங்களைப் பிரதிபலிக்கும். இதை நீங்கள் மீண்டும் உணரும்பொழுது, மனம் சொல்லும், “நீங்கள் போதுமான அளவு அடக்கி வைக்கவில்லை, இன்னும் அதிகமாக அடக்குங்கள்.” அடக்கி வைத்திருந்த காரணத்தினால் தான் கோபம் இருக்கிறது, ஆனால் மனம் சொல்கிறது, “அதை மேலும் அடக்குங்கள்!” அப்பொழுது மேலும் அதிகமான கோபம் தான் அங்கு இருக்கும்.

உங்களுடைய மனம் பாலுணர்வுடன் இருப்பது அது அடக்கி வைக்கப்பட்டதால்தான், ஆனால் மனம் “அதை நன்றாக அடக்குங்கள். அதை நன்றாக அடக்கி வைப்பதற்கு புதிய வழிகளையும், முறைகளையும் கண்டுபிடிங்கள், அப்பொழுது தான் பிரம்மச்சர்யம் மலரும்” என்று கூறுகிறது. ஆனால் அது அந்த முறையில் மலர முடியாது. அடக்குமுறைகளினால், பாலுணர்வு உடலிற்குள் மட்டும் செல்வதில்லை, அது மனதிற்குள்ளும் செல்கிறது, அது மூளை சார்ந்ததாக மாறுகிறது. அப்பொழுது ஒரு மனிதர் தொடர்ந்து அதைப் பற்றி மீண்டும், மீண்டும் எண்ணிக் கொண்டே இருக்கிறார். அதனால்தான் உலகில் இவ்வளவு பாலுணர்வு தொடர்பான புத்தகங்கள் இருக்கின்றன.

மக்கள் ஏன் ஆடையற்ற பெண்களின் படங்களைக் காண்பதற்கு விருப்பப்படுகிறார்கள்? உண்மையான பெண்களே போதாதா? அவர்களே போதும், அவர்களே தாராளமாகப் போதும்! அப்படியிருக்கையில் படங்களுக்கு என்ன தேவை? உண்மையான

பெண்ணைக் காட்டிலும் படம் எப்பொழுதுமே அதிக பாலுணர்வு ஏற்படுத்துவதாக இருக்கின்றது. உண்மையான பெண்ணுக்கு ஒரு உடல் மற்றும் ஒரு நிழல் இருக்கும், மேலும் அவளுடைய காலடிகள் இருக்கும், ஓசை உருவாக்கப்படும். ஒரு புகைப்படம் என்பது ஒரு கற்பனை; அது முற்றிலும் மனம், எண்ணம் சம்பந்தப்பட்டது, மேலும் அதற்கு நிழல் இல்லை. ஒரு உண்மையான பெண்ணுக்கு வியாக்கும், உடலினுடைய ஒரு வாசனை இருக்கும்; புகைப்படம் எப்பொழுதுமே வியர்வை சிந்துவதில்லை. ஒரு உண்மையான பெண் கோப்படுவாள்; புகைப்படம் ஒருபொழுதும் கோபம் கொள்வது இல்லை. உண்மையான பெண்ணுக்கு வயது ஆகும், அவள் முதுமை அடைவாள்; ஒரு புகைப்படம் எப்பொழுதுமே இளமையுடனும் புத்துணர்வுடனும் இருக்கும். புகைப்படம் மனம் சம்பந்தப்பட்டது மட்டுமே. பாலுணர்வை உடல் அளவில் அடக்கி வைப்பவர்கள் மனதில் பாலுணர்வுடையவர்களாக மாறுகிறார்கள். பிறகு அவர்களுடைய மனம் தொடர்ந்து பாலுணர்வுடனேயே இருக்கிறது, அப்பொழுது அது ஒரு நோயாகும்.

உங்களுக்குப் பசி ஏற்பட்டால், அது சரிதான்; சாப்பிடுங்கள்; ஆனால் நீங்கள் உணவைப் பற்றி தொடர்ந்து நினைத்துக் கொண்டிருந்தீர்கள் என்றால், அது உங்களுடைய மனதைச் சூழ்ந்து கொள்கிறது, அது ஒரு நோயாகிறது. உங்களுக்குப் பசி ஏற்படும்பொழுது நீங்கள் உணவை உண்டு அந்த விஷயத்தை முடித்துவிட்டீர்கள் என்றால் அது சரிதான். ஆனால் நீங்கள் எதையுமே முடித்துக் கொள்வதில்லை, அதனால் விஷயங்கள் யாவையும் மனதிற்குள் செல்கின்றன.

முல்லா நஸ்ரூதீனுடைய மனைவி நோயுற்று இருந்தார். அவருக்கு அறுவை சிகிச்சை செய்யப்பட்டிருந்தது. சில தினங்களுக்கு முன்புதான் அவர் மருத்துவமனையில் இருந்து வீட்டிற்குத் திரும்பி இருந்தார், அதனால் நான் கேட்டேன், “உங்களுடைய மனைவி எப்படி இருக்கிறார்? அவர் அறுவை சிகிச்சை செய்ததில் நோயில் இருந்து குணமாகி நலமாக இருக்கிறாரா?” அவர் கூறினார், “இல்லை, அவள் இன்னமும் அதைப்பற்றி பேசிக்கொண்டுதான் இருக்கிறாள்.”

நீங்கள் எதைப்பற்றியாவது நினைத்துக் கொண்டிருந்தால், எதைப்பற்றியாவது பேசிக் கொண்டிருந்தால் அது இருந்து கொண்டே இருக்கிறது. மேலும் இப்பொழுது அது அதிக ஆபத்தானது. ஏனென்றால், உடல் குணமாகிவிடும், ஆனால் மனம் அது பற்றித் தொடர்ந்து நினைத்துக் கொண்டே, பேசிக்கொண்டே இருக்கலாம், கால வரையறையின்றி. உடல் குணமாகிவிடும், ஆனால் மனம் எப்பொழுதும் குணமடையாது.

பசியை உடலில் நீங்கள் அடக்கினால், அது மனதிற்குள் செல்கிறது. அந்த பிரச்சினை வெளியேற்றப்படவில்லை, அது உள்ளே தள்ளப்பட்டிருக்கிறது. எதையாவது அடக்கி வைத்தீர்கள் என்றால், அது மிகவும் ஆழமாகச் சென்றுவிடும். அப்பொழுது மனம்,

“நீங்கள் வெற்றி பெறவில்லை என்றால் ஏதோ தவறு நடந்திருக்கிறது, நீங்கள் போதுமான அளவு முயற்சி செய்யவில்லை; இன்னும் அதிகமாக முயற்சியுங்கள்”, என்று சொல்லும்.

அவருக்குத் தோன்றிய வழி அவற்றிடம் இருந்து தப்பித்து ஓடிவிடுவது தான்.

மனதிற்கு இரண்டே வழிகள்தான் இருக்கின்றன, போரிடுதல் அல்லது தப்பித்து ஓடி விடுதல். ஒரு பிரச்சினை இருக்கிற பொழுதுதெல்லாம், ஒன்று அதை எதிர்த்துப் போரிடுங்கள் அல்லது அதிலிருந்து தப்பித்து ஓடிவிடுங்கள் என்று மனம் சொல்கிறது – ஆனால், அவை இரண்டுமே தவறானவை. நீங்கள் போரிட்டால், நீங்கள் தொடர்ந்து பிரச்சினையுடனேயே இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் போராடினால் பிரச்சினை தொடர்ந்து இருந்துகொண்டே இருக்கும். நீங்கள் போராடினால், நீங்கள் பிளவுபட்டவராக இருக்கிறீர்கள், ஏனென்றால் பிரச்சனை வெளியே இல்லை, பிரச்சனை உள்ளே இருக்கிறது.

உதாரணத்திற்கு, கோபம் இருந்தால், அதை எதிர்த்து நீங்கள் போரிட்டால், என்னவாகும்? உங்களின் ஒரு பாதி கோபத்துடன் இருக்கும், மறுபாதி அந்த கோபத்துடன் போராடும் எண்ணத்தில் இருக்கும். இது உங்களின் இரு கரங்களுமே ஒன்றுடன் ஒன்று போரிட்டுக் கொள்வதைப் போன்றது. யார் வெற்றிபெறப் போகிறார்கள்? நீங்கள் வெறுமனே சக்தியை சிதறடித்துக் கொண்டிருப்பீர்கள். யாரும் வெற்றி பெற்றவராக மாறப் போவதில்லை. இப்பொழுது உங்களுடைய கோபத்தை அடக்கி விட்டதாக உங்களை நீங்களே ஏமாற்றிக்கொள்ளலாம், ஆனால், இப்பொழுது நீங்கள் உங்களுடைய கோபத்தின் மீது அமர்ந்து கொண்டு இருக்கிறீர்கள். மேலும் இப்பொழுது அதன் மீது நீங்கள் தொடர்ந்து அமர்ந்து கொண்டே இருக்க வேண்டும் - ஒரு கணநேர விடுமுறைகூட அனுமதிக்கப்படுவதில்லை. ஒரு கணம் அதைப்பற்றி நீங்கள் மறந்துவிட்டால், உங்களுடைய வெற்றி முழுவதையும் இழந்து விடுவீர்கள்.

அதனால் எதையாவது அடக்கி வைத்திருப்பவர்கள் எப்பொழுதும் அந்த அடக்கி வைக்கப்பட்ட விஷயங்களின் மீது அமர்ந்துகொண்டு இருக்கிறார்கள், உடன் அவர்கள் எப்பொழுதும் பயத்துடனேயே இருக்கிறார்கள். அவர்களால் இயல்பாக இருக்க முடியாது. இயல்பாக இருத்தல் ஏன் இவ்வளவு கடினமாகிவிட்டது? உங்களால் ஏன் தூங்க முடியவில்லை? [உங்களால் ஏன் இயல்பாக இருக்க முடியவில்லை? உங்களால் ஏன் சுதந்திரமாக இருக்க முடியவில்லை? ஏனென்றால் நீங்கள் பல விஷயங்களை அடக்கி வைத்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் இயல்பாக இருந்தால், அவை எல்லாம் மேலே வந்துவிடும் என்று நீங்கள் அச்சப்படுகிறீர்கள்.] ஆன்மீகவாதிகள் என்று உங்களால் அழைக்கப்படுபவர்களால் இயல்பாக இருக்க முடியாது; அவர்கள் இறுக்கத்துடன் இருக்கிறார்கள், அந்த இறுக்கம் இருப்பது இதனால் தான். அவர்கள் ஏதோ ஒன்றை அடக்கி வைத்து இருக்கிறார்கள் -

நீங்களோ இயல்பாக இருக்கச் சொல்கிறீர்கள்? தாங்கள் இயல்பாக இருந்தால், எதிரி மேலே வந்து விடுவான் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். மனம் நினைக்கிறது, ஒன்று போராடுங்கள் – அப்படி நீங்கள் போராடினால், அப்பொழுது நீங்கள் அடக்கி வைக்கிறீர்கள் -- இல்லையென்றால் தப்பித்து ஓடி விடுங்கள். ஆனால் நீங்கள் எங்கு தப்பித்துச் செல்வீர்கள்? நீங்கள் இமயமலைக்குச் சென்றாலும்கூட, அந்தக் கோபம் உங்களைப் பின்தொடர்ந்து வரும்; அது உங்களுடைய நிழல். பாலுணர்வு உங்களைப் பின்தொடர்ந்து வரும்; அது உங்களுடைய நிழல். நீங்கள் எங்கு சென்றாலும், உங்களுடைய நிழல் உங்களுடன் தான் இருக்கும்.

அவருக்குத் தோன்றிய வழி அவற்றிடம் இருந்து தப்பித்துச் ஓடிவிடுவதுதான். அதனால் அவர் எழுந்து ஓடினார், ஆனால் ஒவ்வொரு முறை அவர் தன் பாதத்தை கீழே வைத்த போதும் மற்றுமொரு காலடி ஓசை கேட்டது, கூடவே அவருடைய நிழலும் சற்றும்கிரமின்றி அவருடனேயே வந்தது.

அவர் ஆச்சர்யம் அடைந்தார்! அவர் அவ்வளவு வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தார், ஆனால் நிழலுக்கு ஒரு சிரமமும் இல்லை. நிழல் சுலபமாக, வியர்த்துக்கூட போகாமல், மூச்சுத்திணராமல் பின் தொடர்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது. நிழலின் பக்கம் எந்தச் சிரமமும் இல்லை, ஏனென்றால் ஒரு நிழல் திடமானது அல்ல, நிழல் தனிப்பட்ட ஒன்று அல்ல. அந்த மனிதருக்கு வியர்த்துப் போய் இருக்கலாம். அவர் மூச்சுவிட சிரமப்பட்டிருக்கலாம், ஆனால் அந்த நிழல் மட்டும் எப்பொழுதும் அவருடனேயே வந்தது. நிழல் உங்களை விட்டு இந்த முறையில் அகல முடியாது. ஓடுவதும் உதவாது, போரிடுவதும் உதவாது. நீங்கள் எங்கு செல்வீர்கள்? நீங்கள் எங்கு சென்றாலும் உங்களை உங்களுடன்தான் நீங்கள் எடுத்துச் செல்வீர்கள், அங்கும் உங்களுடைய நிழல் இருக்கும்.

தான் போதுமான வேகத்தில் ஓடாதுதான் தன்னுடைய தோல்விக்கு காரணம் என்று அவர் நம்பினார். அதனால் அவர் மேலும் மேலும் வேகமாக ஓடினார், நிற்காமல், இறுதியில் தான் மரணமடைந்து கீழே விழும் வரையில்.

[ஒருவர் மனதின் சிந்தனை முறையைப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் புரிந்து கொள்ளாவிட்டால், நீங்கள் அதனால் ஏமாற்றப்படுவீர்கள்.]box மனம் ஒரு வட்டத்திலேயே சிக்க வைக்கும் சிந்தனை முறையைக் கொண்டது, அது காரணமும் விளைவும் மாறி மாறித் தொடர்ந்து வருகிற ஒரு தடைபடாத தொடர் வட்டம், அது வட்ட வடிவமானது. நீங்கள் மனதிற்குச் செவி சாய்த்தால், பிறகு ஒவ்வொரு அடியும் உங்களை மேலும் மேலும் அந்த வட்டத்திலேயே வழிநடத்திச் செல்லும். இந்த மனிதர் அறிவுப்பூர்வமாக தீர்மானிப்பதில் முழுவதும் தேர்ந்தவராக இருக்கிறார்; நீங்கள் அவருடைய தீர்மானத்தில் எந்தப் பிழையும்,

எந்தக் குறைபாடும் காண முடியாது. அதில் ஒரு சிறு ஓட்டைகூட இல்லை; அவர் அறிவுப்பூர்வமாக தீர்மானிப்பதில் அரிஸ்டாட்டிலுக்கு இணையான சிறப்புடையவராக இருக்கிறார்; நிழல் தன்னைப் பின்தொடர்கிறது என்றால், அது தான் போதுமான வேகத்தில் ஓடவில்லை என்பதைக் காட்டுகிறது என்று அவர் கூறுகிறார். அவர் மேலும் மேலும் வேகமாக ஓட வேண்டும்; அப்பொழுது நிழல் அவரைப் பின்தொடர முடியாத அந்த கணம் வரும். ஆனால் நிழல் உங்களுடையது, அது உங்களைப் பின்தொடரும் வேறு ஒருவர் அல்ல. அப்படி இருந்திருந்தால், அப்பொழுது அந்த தீர்மானம் சரியானதாக இருந்திருக்கும்.

வேறு யாரோ ஒருவர் இந்த மனிதரைப் பின்தொடர்ந்து வந்திருந்தால், அப்பொழுது அவர் செய்தது சரியானதாக, முற்றிலும் சரியானதாக இருந்திருக்கும். அவர் போதுமான வேகத்தில் ஓடவில்லை, அதனால்தான் மற்றவர் பின் தொடர்கிறார். ஆனால் அவரது கருத்து தவறானது, ஏனென்றால் அங்கு வேறு யாரும் இல்லை. மனம் பயனற்றதாக இருந்தது.

மனம் மற்றவர்களுக்கு, தியானம் உங்களுக்கு. மனம் மற்றவர்களுக்கு, மனமற்ற நிலை உங்களுக்கு - சுவாங்கு, ஜென் மதகுருக்கள், சு.பிக்கள், ஹசித்துகள் மற்றும் ஞானம் அடைந்த அனைவரும் வலியுறுத்திக் கூறுவது முழுவதும் இதுதான்; புத்தர், ஏசு, முகமது, மற்றும் ஞானம் அடைந்த அனைவரும். மற்றவர்களிடத்தில் நீங்கள் மனதைப் பயன்படுத்தலாம், உங்களுக்கு மனமற்ற நிலை என்பதுதான் வலியுறுத்தப்படுவது முழுவதுமே.

அந்த மனிதர் மனதைத் தனக்காகப் பயன்படுத்தியதால்தான் துன்பத்திற்கு ஆளானார், மேலும் மனம் தனக்குச் சொந்தமான மாதிரி செயல்பாட்டு அமைப்பைக் கொண்டுள்ளது. மனம் கூறியது, “வேகமாக, வேகமாக! நீங்கள் போதுமான வேகத்தில் ஓடினால், இந்த நிழலினால் உங்களைப் பின்தொடர முடியாது.”

தான் போதுமான வேகத்தில் ஓடாததுதான் தன்னுடைய தோல்விக்குக் காரணம் என்று அவர் நம்பினார்.

தோல்வி முதலில் ஏற்பட்டதே அவர் ஓடிக்கொண்டு இருந்ததனால் தான். ஆனால் மனதினால் அதைச் சொல்ல முடியாது, ஏனென்றால் மனதிற்கு அதற்கான தகவல் அளிக்கப்பட்டிருக்கவில்லை. அது ஒரு கணினி, அதற்கு நீங்கள் ஒரு தகவல் அளிக்க வேண்டும்; அது ஒரு இயந்திர அமைப்பு. மனதினால் புதிதாக எதையும் உங்களுக்கு அளிக்க முடியாது; நீங்கள் அதனுள்ளே அளித்திருக்கும் தகவல் எதுவாயினும், அதை மட்டுமே உங்களுக்கு அதனால் அளிக்க முடியும். மனதினால் உங்களுக்குப் புதிதாக எதையும் அளிக்க முடியாது; அது உங்களுக்கு அளிப்பது எதுவாயினும் அது கடனாகப் பெறப்பட்டதாகும். மனம் சொல்வதைக் கேட்கும் பழக்கத்திற்கு நீங்கள் அடிமையாகியிருந்தால், நீங்கள் உங்களின் பக்கம் திரும்பும்பொழுது எப்பொழுதுமே

துன்பத்திற்கு ஆளாவீர்கள். ஒரு மாற்றம் ஏற்படும்பொழுது, மையத்தின் பக்கமாகத் திரும்புதல் இருக்கும்பொழுது, அப்பொழுது நீங்கள் சிரமப்படுவீர்கள். அப்பொழுது, இந்த மனம் முற்றிலும் பயன்றது – பயன்றது மட்டுமல்ல, அது நிச்சயமாக ஒரு தடை ஆகிறது, அது தீங்கு இழைக்கக்கூடியது. அதனால் அதை விட்டுவிடுங்கள்.

நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன் :

ஒரு நாள் முல்லா நஸ்ருதீனுடைய மகன் தன்னுடைய முன்னேற்றப் பள்ளியிலிருந்து பாலுணர்வு பற்றிய ஒரு புத்தகத்தை வீட்டிற்கு கொண்டு வந்தான். அவனுடைய தாய் மிகவும் அமைதி இழந்துவிட்டார், ஆனால் அவர் முல்லா நஸ்ருதீன் வருவதற்காகக் காத்திருந்தார். ஏதாவது ஒன்று செய்தாக வேண்டும்; இந்த முன்னேற்றப் பள்ளி எல்லை மீறிச் சென்று கொண்டிருக்கின்றது! முல்லா நஸ்ருதீன் வீட்டிற்கு வந்த பொழுது, அவர் மனைவி அவரிடம் அந்தப் புத்தகத்தைக் காண்பித்தார்.

நஸ்ருதீன் தன்னுடைய மகனைக் காண்பதற்காக மேல்தளத்திற்குச் சென்றார். தன்னுடைய அறையில் அவன் வேலைக்காரப் பெண்ணுக்கு முத்தமிட்டுக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டார். ஆகையால் நஸ்ருதீன், “மகனே, உன்னுடைய வீட்டுப் பாடத்தை முடித்து விட்ட பின்னர் கீழே வா,” என்று கூறினார்.

இது அறிவுப் பூர்வமான தீர்மானம்! சிந்தனை முறை தனக்குரிய படிநிலைகளை கொண்டிருக்கிறது, ஒரு நிலையை அடுத்த நிலை தொடர்கிறது, அதற்கு ஒரு முடிவே இல்லை. தன்னுடைய நிழலைக் கண்டு பயந்த மனிதர் மனம் அறிவுறுத்தியபடி செய்தார், அதனால் அவர் நிற்காமல் மேலும் மேலும் வேகமாக ஓடினார். இறுதியில் தான் இறந்து கீழே விழும் வரையில். நிற்காமல் மேலே மேலே வேகமாக . . . அப்பொழுது மரணம் மட்டுமே நிகழ முடியும்.

வாழ்வுஇன்னமும் உங்களுக்கு நிகழவேயில்லை என்பதை நீங்கள் எப்பொழுதாவது உணர்ந்திருக்கிறீர்களா? **வாழ்வு எனப்படுவது** ஒரு கணம் கூட உங்களுக்கு நிகழ்ந்ததேயில்லை என்பதை நீங்கள் உணர்ந்திருக்கிறீர்களா? சுவாங்கூவும் புத்தரும் குறிப்பிடும் பேரானந்தத்தின் ஒரு கணத்தைக்கூட நீங்கள் அனுபவித்ததேயில்லை. இனி உங்களுக்கு என்ன நிகழப் போகிறது? மரணத்தைத் தவிர வேறு எதுவும் உங்களுக்கு நிகழப் போவதில்லை. மேலும் நீங்கள் மரணத்தை நெருங்க நெருங்க, நீங்கள் அதிக வேகத்துடன் ஓடுகிறீர்கள், ஏனென்றால், வேகமாக ஓடினால் நீங்கள் தப்பித்துக் கொள்வீர்கள் என்று நீங்கள் எண்ணுகிறீர்கள்.

நீங்கள் இவ்வளவு வேகமாக எங்கு சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்? மனிதனும் மனிதனுடைய மனமும் எப்பொழுதுமே வேகத்தைப் பற்றிய பைத்தியத்துடனேயே

இருந்திருக்கின்றன, நாம் எங்கோ சென்று கொண்டிருப்பது போலவும், வேகம் தேவை என்பது போலவும். அதனால் நாம் மேலும் மேலும் வேகம் உடையவர்களாக மாறிக்கொண்டிருக்கிறோம். நீங்கள் எங்கே சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்? இறுதியில், நீங்கள் வேகமாகச் சென்றாலும், மெதுவாகச் சென்றாலும், நீங்கள் மரணத்தை அடைகிறீர்கள். அனைவரும் அங்கு சரியான நேரத்திற்கு வந்து சேர்கிறார்கள், ஒரு கணம் கூட தவறுவதில்லை. அனைவரும் அங்கு சரியான நேரத்திற்குச் சென்று அடைகிறார்கள், யாருமே எப்பொழுதுமே தாமதமாக அடைந்ததில்லை. ஒரு சிலர் மரணத்தை தங்களது நேரத்திற்கு முன்பே அடைந்திருக்கிறார்கள் என்று நான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன், ஆனால் யாரும் தாமதமாக மரணத்தை அடைந்ததாக நான் கேள்விப்பட்டதே இல்லை. சிலர் தங்கள் நேரத்திற்கு முன்பே முடிவை அடைந்து விடுகிறார்கள் தங்களது மருத்துவர்களினால். . . .

தான் போதுமான வேகத்தில் ஓடாததான் தன்னுடைய தோல்விக்குக் காரணம் என்று அவர் நம்பினார். அதனால் அவர் மேலும் மேலும் வேகமாக ஓடினார், நிற்காமல், இறுதியில் தான் மரணமடைந்து கீழே விழும் வரையில். நிழலான இடத்திற்குள் தான் அடியெடுத்து வைத்துவிட்டாலே, தன்னுடைய நிழல் மறைந்துவிடும் என்பதை அவர் உணரத் தவறிவிட்டார்.

அது எளிதானது, உள்ளவற்றிலேயே மிகவும் எளிதானது! நீங்கள் சூரியனின் கதிர்கள் இல்லாத அந்த நிழலான இடத்திற்குள் நகர்ந்தாலே, நிழல் மறைந்துவிடுகிறது, ஏனென்றால், நிழல் சூரியனால் உருவாக்கப்படுகிறது. சூரியனின் கதிர்கள் இல்லாத நிலைதான் நிழலாகும். நீங்கள் ஒரு மரத்தின் கீழ் நிழலில் இருந்தால், அந்த நிழல் மறைந்துவிடுகிறது.

நிழலான இடத்திற்குள் தான் அடியெடுத்து வைத்துவிட்டாலே, தன்னுடைய நிழல் மறைந்துவிடும் என்பதை அவர் உணரத் தவறிவிட்டார்.

அந்த நிழலுக்குப் அமைதி என்று பெயர், அந்த நிழலுக்கு உள்ளார்ந்த சமாதானம் என்று பெயர். மனம் அறிவுறுத்துகின்றபடி நடக்காதீர்கள். நிழலான இடத்தில் காலடி மட்டும் எடுத்து வையுங்கள், சூரியனின் கதிர்கள் எதுவும் உள்ளே நுழையாத அந்த உள்ளார்ந்த அமைதியினுள்.

நீங்கள் எல்லைப் பகுதியிலேயே இருக்கிறீர்கள், அதுதான் பிரச்சனை. அங்கு நீங்கள் வெளி உலகின் ஒளியில் இருக்கிறீர்கள், அதனால் நிழல் உருவாகிறது. உங்களுடைய கண்களை மூடிக்கொண்டு, நிழற்பகுதியினுள் செல்லுங்கள். நீங்கள் கண்களை மூடிய அதே கணத்தில், சூரியன் இனி அங்கு இல்லை. அதனால்தான் எல்லா தியானங்களும் மூடிய கண்களுடன் செய்யப்படுகின்றன - உங்களுக்குச் சொந்தமான உங்களுடைய நிழல் பகுதியினுள்ளே நீங்கள் செல்கிறீர்கள். உள்ளே சூரியனும் இல்லை, நிழலும் இல்லை.

வெளியே சமுதாயம் இருக்கிறது, வெளியே எல்லா வகையான நிழல்களும் இருக்கின்றன. உங்களுடைய கோபம், உங்களுடைய பாலுணர்வு, உங்களுடைய பேராசை, உங்களுடைய குறிக்கோள்கள், இவை எல்லாமே சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவை என்பதை எப்பொழுதாவது உணர்ந்திருக்கிறீர்களா? நீங்கள் உண்மையிலேயே உள்ளே சென்றுவிட்டு, சமுதாயத்தை வெளியிலேயே விட்டுவிட்டீர்கள் என்றால் கோபம் எங்கே? பாலுணர்வு எங்கே? ஆனால் நினைவில் வையுங்கள், ஆரம்பத்தில், நீங்கள் உங்களுடைய கண்களை மூடும்பொழுது அவை உண்மையாக மூடி இருப்பதில்லை. நீங்கள் வெளியில் இருந்து உருவங்களை உள்ளே எடுத்துச் செல்கிறீர்கள், அங்கேயும் அதே சமுதாயம் பிரதிபலிக்கப்படுவதைக் காண்பீர்கள். ஆனால் நீங்கள் தொடர்ந்து உள்ளே, உள்ளே, சென்று கொண்டே இருந்தால், கூடிய விரைவில் சமுதாயம் வெளியே விடப்படும். நீங்கள் உள்ளே இருக்கிறீர்கள், சமுதாயம் வெளியே இருக்கிறது - நீங்கள் எல்லைப் பகுதியில் இருந்து மையப்பகுதிக்குள் சென்றுவிட்டீர்கள்.

இந்த மையத்தில் ஒரு அமைதி இருக்கிறது: கோபமும் இல்லை, கோபத்திற்கு எதிர்ப்பும் இல்லை; பாலுணர்வும் இல்லை, பிரம்மச்சர்யமும் இல்லை; பேராசையும் இல்லை, பேராசையற்ற நிலையுமில்லை; வன்முறையும் இல்லை, அஹிம்சையும் இல்லை - ஏனென்றால் அவை எல்லாம் வெளியில்தான் இருக்கின்றன. நினைவில் வையுங்கள், எதிர்மறைகளும் வெளியேதான் இருக்கின்றன - உள்ளே நீங்கள் இதுவும் அல்ல, அதுவும் அல்ல. நீங்கள் ஒரு தூய்மையான உணர்வு நிலை மட்டுமே. கடவுளைப் போல் இருத்தல் எனும்பொழுது இதைத் தான் குறிப்பிடுகிறேன் -- நீங்கள் எதிர்மறைகள் அற்ற, போரிடுதல் மற்றும் தப்பித்து ஓடுதல் இரண்டும் அற்ற ஒரு தூய்மையான உணர்வு நிலை மட்டுமே. எதிர்மறைகள் எதுவும் இல்லை, உணர்வு நிலையாக இருத்தல் மட்டுமே. நீங்கள் நிழல் பகுதியினுள் நுழைந்து விட்டீர்கள்.

தான் நிழலான இடத்திற்குள் சென்று விட்டாலே, தன்னுடைய நிழல் மறைந்துவிடும் என்பதை அவர் உணரத் தவறிவிட்டார்.

மேலும் அவர் கீழே அமர்ந்து அசைவின்றி இருந்தால், அங்கு இனி காலடியோசை எதுவும் இருக்க முடியாது. உண்மையில் அது அவ்வளவு சுலபமானதாக இருந்தது. ஆனால், சுலபமானது எதுவோ அது மனதிற்கு மிகவும் கடினமானது, ஏனென்றால், [மனதிற்கு எப்பொழுதுமே ஓடுவது, போரிடுவது, சுலபமானதாகத் தெரிகிறது, ஏனென்றால் அப்பொழுது செய்வதற்கு ஏதேனும் ஒன்று இருக்கிறது. நீங்கள் மனதிடம், “எதுவும் செய்யாதே” என்று கூறினால், அது தான் அதற்கு உள்ளதிலேயே மிகவும் கடினமான விஷயம்.] box matter மனம் கேட்கும், “ஒரு மந்திரத்தையாவது கொடுங்கள், அப்பொழுது மூடிய கண்களுடன் நான் ஓம்,

ஓம் . . . ராம், ராம் என்று சொல்லிக்கொண்டிருக்கலாம். செய்வதற்கு ஏதேனும் ஒன்று, ஏனென்றால், எதுவுமே செய்யாமல் எங்களால் எப்படி இருக்க முடியும், பின்னால் ஓடுவதற்கு, துரத்துவதற்கு எதுவுமே இல்லாமல்?”

[மனம் என்பது செயல்பாடு, ஆனால், உணர்வு நிலை என்பது முற்றிலும் செயலற்ற நிலை. மனம் என்பது ஓடுதல், உணர்வு நிலை என்பது அமர்ந்து இருத்தல். எல்லைப் பகுதி செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது, மையம் அசையாமல் இருக்கின்றது.] ஒரு வண்டிச் சக்கரம் சுழல்வதைப் பாருங்கள் - சக்கரம் நகர்கின்றது, ஆனால், எந்த மையத்தைச் சுற்றி சக்கரம் முழுவதும் சுழல்கிறதோ அது நிலைபெற்று இருக்கிறது, முற்றிலும் நிலைபெற்று, அசைவின்றி இருக்கிறது. உங்களுடைய உணர்வு நிலை என்றுமே அசைவற்றது, உங்களுடைய எல்லைப் பகுதி தொடர்ந்து செயல்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. சு.பி டெர்விஷ் நடனத்தில், சுழன்று ஆடும் தியானத்தில் இந்த விஷயத்தைதான் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். நீங்கள் அதைச் செய்கின்ற பொழுது, உடல் எல்லைப் பகுதியாக இருக்கட்டும் - உடல் அசைகிறது, ஆனால் நீங்கள் நிரந்தரமாக அசைவற்று இருக்கிறீர்கள். ஒரு சக்கரமாக மாறுங்கள். உடல் சக்கரமாக மாறுகிறது, எல்லைப்பகுதியாக, நீங்கள் தான் மையம். உடல் தொடர்ந்து மேலும் மேலும் வேகமாகச் சுழன்று கொண்டிருந்தாலும் கூட, உள்ளே நீங்கள் அசைவற்று இருப்பதை உங்களால் உணர முடியும் என்பதை நீங்கள் விரைவில் உணர்ந்து கொள்வீர்கள்; உடல் எவ்வளவு வேகமாகச் சுழல்கிறதோ அவ்வளவு நல்லது, ஏனென்றால், அப்பொழுது துல்லியமான வேறுபாடு உருவாக்கப்படுகிறது. திடீரென்று உடலும் நீங்களும் வேறுபட்டு தனித்தனியாக இருக்கிறீர்கள்.

ஆனால் நீங்கள் எப்பொழுதும் உடலுடன் ஒன்றாக இணைந்தே சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள், அதனால் அங்கு எந்தப் பாகுபாடும் இல்லை. சென்று அமருங்கள். வெறுமனே அமர்வதே போதுமானது, எதுவுமே செய்யாமல். வெறுமனே கண்களை மூடிக்கொண்டு, தொடர்ந்து அமர்ந்து கொண்டே இருங்கள், மெல்ல மெல்ல எல்லாம் அடங்கி அமைதியுற அனுமதியுங்கள். அதற்கு காலம் பிடிக்கும், ஏனென்றால், பல ஜென்மங்களாக நீங்கள் அமைதியின்றி இருந்திருக்கிறீர்கள். நீங்கள் எல்லாவகையான இடையூறுகளையும் உருவாக்க முயன்றிருக்கிறீர்கள். அதற்கு காலம் எடுக்கும் - ஆனால் காலம் மட்டுமே. நீங்கள் எதுவுமே செய்ய வேண்டியது இல்லை; நீங்கள் வெறுமனே பார்த்துக் கொண்டு, அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள், பார்த்துக் கொண்டு அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் . . . ஜென் மத்தைச் சார்ந்தவர்கள் இதை ஸாஜென் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். ஸாஜென் என்பது எதுவுமே செய்யாமல் வெறுமனே அமர்ந்து கொண்டு இருத்தல் ஆகும்.

சுவாங்-சூ இதைத்தான் கூறுகிறார்:

தான் நிழலான இடத்தில் அடி எடுத்து வைத்து விட்டாலே, தன்னுடைய நிழல் மறைந்துவிடும், மேலும் தான் கீழே அமர்ந்து அசைவின்றி இருந்தால், அங்கு இனி காலடி ஓசை எதுவும் இருக்காது என்பதை அவர் உணர்ந்து கொள்ளத் தவறிவிட்டார்.

போரிடுவதற்கு எந்தத் தேவையும் இருக்கவில்லை, அதோடு தப்பித்து ஓடுவதற்கும் எந்தத் தேவையும் இருக்கவில்லை. நிழலான இடத்திற்குள் சென்று அசைவின்றி அமர்ந்திருத்தல் மட்டுமே தேவையான ஒரே விஷயமாக இருந்தது.

மேலும் இது உங்களுடைய வாழ்நாள் முழுவதும் செய்யப்பட வேண்டியது ஆகும். எதனுடனும் போரிடாதீர்கள், எதனிடம் இருந்தும் தப்பித்து ஓடவும் முயற்சிக்காதீர்கள். நடப்பவை நடக்கின்றபடி தங்களின் போக்கிலேயே நடக்கட்டும். நீங்கள் கண்களை மட்டும் மூடிக் கொண்டு, எந்த சூரியனின் கதிரும் என்றுமே ஊடுறுவியிராத மையப்பகுதியினுள்ளே செல்லுங்கள். அங்கு எந்த நிழலும் இல்லை – உண்மையில், கடவுள்களுக்கு நிழல் இல்லை என்கிற நம்பிக்கைக்கு அதுதான் அர்த்தம். நிழல்கள் ஏற்படாத உருவம் உடைய கடவுள்கள் வேறு எங்கோ இருக்கிறார்கள் என்பது அல்ல அது, மாறாக உங்களுக்குள் இருக்கும் கடவுளுக்கு நிழல் இல்லை, ஏனென்றால் வெளியிலிருந்து எதுவும் அங்கே ஊடுறுவதில்லை. எதுவும் ஊடுறுவ முடியாது; அது எப்பொழுதுமே நிழலிலேயே இருக்கின்றது.

சுவாங் -சூ அந்த நிழலை 'தாவோ' என்று குறிப்பிடுகிறார். உங்களுடைய உள்ளார்ந்த இயல்பு - முற்றிலும் உள்ளார்ந்த, முழுவதும் உள்ளார்ந்த இயல்பு.

ஆகையால் செய்யப்பட வேண்டியது என்ன? ஒன்று, மனதிற்குச் செவி சாய்க்காதீர்கள். அது வெளி உலகிற்கு ஒரு நல்ல சாதனம், ஆனால் உட்புறத்திற்கு அது முற்றிலும் ஒரு தடையாகும். மற்றவர்களிடத்தில் சிந்தனை முறை நல்லது; உங்களிடத்தில் அது நல்லதல்ல. பிரச்சனைகளை சமாளிப்பதில், சிந்தனை முறையும் சந்தேகமும் தேவைப்படுகின்றன. அறிவியல் சந்தேகத்தைச் சார்ந்து இருக்கிறது, ஆன்மீகம் இறைநம்பிக்கையை, நம்பிக்கையுணர்வைச் சார்ந்து இருக்கிறது. வெறுமனே அமர்ந்து இருங்கள், உங்களுடைய உள்ளார்ந்த இயல்பு (நிர்வாகத்தை) பொறுப்பு எடுத்துக் கொள்ளும் என்கிற ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுணர்வுடன். அது எப்பொழுதுமே பொறுப்பை எடுத்துக் கொள்கிறது. நீங்கள் காத்திருக்க மட்டுமே வேண்டும், பொறுமை மட்டுமே தேவைப்படுகிறது. உங்களுடைய மனம் கூறுவது எதுவாயினும், அதற்குச் செவியே சாய்க்காதீர்கள்.

வெளி உலகம் சார்ந்த விஷயங்களுக்கு மனம் அறிவுறுத்துகிறபடி நடங்கள்; உட்புறத்தைப் பொறுத்தவரையில் மனதிற்குச் செவி சாய்க்காதீர்கள் - அதை அப்படியே ஒதுக்கி வையுங்கள். மேலும் அதனுடன் போரிடவும் தேவையில்லை, ஏனென்றால் அதனுடன் நீங்கள் போரிட்டால், அது உங்களுக்குள்ளே தாக்கத்தை ஏற்படுத்தக்கூடும். வெறுமனே அதை ஒதுக்கி மட்டும் வையுங்கள். இறைநம்பிக்கை என்பது அதுதான். இறைநம்பிக்கை என்பது மனதுடனான ஒரு போராட்டம் அல்ல - நீங்கள் போரிட்டால், அப்பொழுது எதிரி உங்களிடம் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறார். நினைவில் வையுங்கள், [நண்பர்கள் கூட எதிரிகள் அளவு தாக்கத்தை ஏற்படுத்துவதில்லை. நீங்கள் யாருடனாவது தொடர்ந்து

போரிட்டுக் கொண்டேயிருந்தால், நீங்கள் அவர்களால் மாற்றப்படுவீர்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் பயன்படுத்தும் அதே முறைகளை, நுட்பங்களைத்தான் அவர்களுடன் போரிடுவதற்கு நீங்களும் பயன்படுத்த வேண்டும்.]box இறுதியில், எதிரிகள் ஒரே மாதிரியான தன்மை உடையவர்களாக மாறிவிடுகிறார்கள். எதிரியிடம் இருந்து ஒட்டாமல் விலகியிருப்பது மிகவும் கடினமானது; எதிரி உங்களுக்குள்ளே தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகிறார்.

மனதுடன் போரிட ஆரம்பிப்பவர்கள் மிகப்பெரிய தத்துவ ஞானிகளாக மாறுகிறார்கள். அவர்கள் மனதிற்கு எதிராக இருப்பது பற்றி பேசலாம், ஆனால் அவர்களுடைய பேச்சு முழுவதும் மனம் பற்றியதாகவே இருக்கும். “மனதிற்கு எதிராக இருங்கள்” என்று அவர்கள் கூறலாம், ஆனால் அவர்கள் கூறுவது எதுவாக இருந்தாலும், அது மனதில் இருந்துதான் வருகிறது, அவர்களுடைய பகைமையும் கூட. நீங்கள் உங்களுடைய எதிரியுடனேயே இருக்க வேண்டி இருக்கும், காலப்போக்கில் எதிரிகள் தங்களுடைய எல்லைகளைத் தீர்மானித்துக் கொள்கிறார்கள், அவர்கள் ஒத்த தன்மையுடையவர்களாக மாறிவிடுகிறார்கள்.

எப்பொழுதும் நினைவில் வையுங்கள்: மனதுடன் போரிடாதீர்கள். இல்லையெனில் நீங்கள் மனதின் நிபந்தனைகளுக்கு இணங்க வேண்டிவரும். நீங்கள் மனதை ஒத்துக் கொள்ள வைக்க வேண்டும் என்றால் நீங்கள் விவாதிப்பவர்களாக இருக்க வேண்டும், அதுதான் விஷயம் முழுவதுமே. நீங்கள் மனதை உங்களுடைய கருத்தை ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்யவேண்டும் என்றால், நீங்கள் சொற்களை உபயோகிக்க வேண்டும், அதுதான் பிரச்சனை முழுவதுமே. அதை வெறுமனே ஒரு புறமாக ஒதுக்கி வையுங்கள். அப்படி ஒரு புறமாக ஒதுக்கி வைத்தல் மனதிற்கு எதிரானது அல்ல, அது மனதிற்கு அப்பாற்பட்டது. அது மனதை வெறுமனே ஒரு புறமாக ஒதுக்கி வைத்தல். நீங்கள் வெளியில் செல்லும்பொழுது காலணிகளை உபயோகப்படுத்துகிறீர்கள், வீட்டிற்குள் வரும்பொழுது அதை ஒரு புறமாக வைக்கிறீர்கள் – அது போலவேதான் இதுவும் - அங்கு சண்டையோ, வேறு எதுவோ இல்லை. நீங்கள் உங்கள் காலணிகளிடம், “நான் இப்பொழுது உள்ளே செல்கிறேன், நீங்கள் தேவையில்லை, அதனால் நான் உங்களை ஒரு புறமாக வைக்கிறேன்”, என்று கூறுவதில்லை. நீங்கள் வெறுமனே அவற்றை ஒரு புறமாக வைக்கிறீர்கள்; அவை தேவையில்லை.

இது போலவே – எளிதானது என்பது சரியானது – அங்கு சண்டை எதுவும் இல்லை. எளிதானது என்பது சரியானது – அங்கு எந்த முரண்பாடும், போராட்டமும் இல்லை. நீங்கள் மனதை வெறுமனே ஒரு புறமாக வைக்கிறீர்கள், பிறகு உள்ளே இருக்கிற நிழற்பகுதிக்குள் சென்று அமர்கிறீர்கள். அப்போது காலடி ஓசை எதுவும் கேட்பதில்லை, எந்த நிழலும் உங்களைப் பின் தொடர்வதில்லை. நீங்கள் கடவுளைப் போல் ஆகின்றீர்கள். ஆனால், நீங்கள் ஏற்கனவே என்னவாக இருக்கிறீர்களோ, அதுவாகத்தான் நீங்கள் ஆக முடியும். அதனால் நான் உங்களிடம் சொல்கிறேன், நீங்கள் கடவுள் போன்றவர்கள், நீங்கள் எல்லோரும் கடவுள்கள். அதைவிடக் குறைந்த எதையும் ஏற்றுக் கொள்ளாதீர்கள்.

பொய்யான மதிப்பீடுகள்

ஒரு மிகவும் அடிப்படையான விஷயத்தை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்: பொய்யான மதிப்பீடுகளை உருவாக்குவதில் மனிதன் மிகவும் தேர்ந்தவன். உண்மையான மதிப்பீடுகள் உங்களை முழுவதுமாக கோரும், உங்களுடைய உணர்வு நிலையை முழுமையாகக் கோரும்; ஆனால் பொய்யான மதிப்பீடுகள் மிகவும் மலிவானவை. அவை உண்மையானவை போலத் தோற்றம் அளிக்கும், ஆனால் அவை உங்களை முழுவதுமாகக் கோருவதில்லை – ஒரு மேலோட்டமான சம்பிரதாயத்தை மட்டுமே கேட்கும்.

உதாரணத்திற்கு, நேசம், நம்பிக்கையுணர்வு ஆகியவை இருக்க வேண்டிய இடத்தில், நாம் ஒரு பொய்யான மதிப்பீட்டை உருவாக்கி இருக்கிறோம், “விசுவாசம்.” ஒரு விசுவாசமான மனிதர் நேசத்தைப்பற்றி மேலோட்டமான அக்கறை மட்டுமே கொள்கிறார். அவர் நேசத்தின் எல்லா சைகைகளையும் செய்கிறார், ஆனால் அவற்றில் எந்தப் பொருளும் இல்லை; அவருடைய இதயம் அவருடைய மரபிற்கு இணங்கிய செய்கைகளில் இருந்து விலகியே இருக்கிறது.

ஒரு அடிமை விசுவாசமாக இருக்கிறான் - ஆனால் அடிமையாக இருக்கும் ஒருவன், தன்னுடைய மனிதத்தன்மையில் இருந்து தாழ்த்தப்பட்டு, தன்னுடைய கண்ணியம் மற்றும் பெருமை முழுவதும் பறிக்கப்பட்ட ஒருவன், தன்னை இவ்வளவு ஆழமாகக் காயப்படுத்தியவரை நேசிக்க முடியும் என்று நீங்கள் எண்ணுகிறீர்களா? அவன் அவரை வெறுக்கிறான், சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால், அவன் அவரைக் கொலை செய்து விடுவான்! ஆனால் வெளித்தோற்றத்தில் அவன் விசுவாசமாகவே இருப்பான் - அவன் அவ்வாறு இருந்தாக வேண்டும். அது ஆனந்தத்தினால் ஏற்படுவது அல்ல, அது பயத்தினால் ஏற்படுவது. அது நேசத்தினால் ஏற்படுவது அல்ல, அது பழக்கப்படுத்தப்பட்ட மனம் எஜமானருக்கு விசுவாசமாக இருக்க வேண்டும் என்று கூறுவதினால் ஏற்படுவது. அது ஒரு நாய் தன்னுடைய எஜமானரிடம் வைத்திருக்கும் விசுவாசம்.

நேசத்திற்கு இன்னும் முழுமையான மனப்பான்மைகளற்ற பதில்செயல் தேவை. அது கடமையிலிருந்து வருவதில்லை, மாறாக உங்களுடைய இதயத்துடிப்பில் இருந்து, நீங்கள் ஆனந்தத்தை அனுபவிப்பதில் இருந்து, அதைப் பகிர்ந்து கொள்ள விரும்புவதில் இருந்து வருகிறது. விசுவாசம் என்பது அழகற்ற ஒரு விஷயம். ஆனால் ஆயிரக்கணக்கான வருடங்களாக அது ஒரு மிகவும் மரியாதைக்குரிய மதிப்பீடாக இருந்து வருகிறது, ஏனென்றால் சமுதாயம் பலவிதமான வழிகளில் மக்களை அடிமைப்படுத்தியுள்ளது. மனைவி கணவனுக்கு விசுவாசமாக இருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறாள் - இந்தியாவில்

இலட்சக்கணக்கான பெண்கள் தங்களுடைய கணவர்களின் மரணத்துடன் தாங்களும் இறந்துபோகும் அளவிற்கு, அவருடைய உடல் எரியூட்டப்பட்ட நெருப்பில் குதித்து, நெருப்பில் எரிந்து இறந்து போகும் அளவிற்கு விசுவாசம் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. இவ்வாறு செய்யாத எந்த பெண்ணும் மிகவும் கண்டனத்திற்கு உரிய ஒரு வாழ்வு வாழ வேண்டிய அளவு அது மிகவும் மரியாதைக்குரியதாக இருந்தது. அவள் கிட்டத்தட்ட ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டவளாக இருந்தாள்; அவள் தன் குடும்பத்தினராலேயே ஒரு வேலைக்காரியைப் போல் மட்டுமே நடத்தப்பட்டாள். அவளால் தன் கணவருடன் சேர்ந்து மரணமடைய முடியாததால், அவள் அவருக்கு விசுவாசமானவளாக இருக்கவில்லை என்று முடிவு செய்யப்பட்டது.

உண்மையில், சற்று இதனை வேறு கோணத்திலிருந்து சிந்தித்துப் பாருங்கள்: ஒரு ஆண் கூட தன்னுடைய மனைவியின் சிதை எரிந்த நெருப்பினுள் குதித்ததில்லை! யாருமே இந்தக் கேள்வியை எழுப்பியதில்லை, “அப்படியென்றால் எந்தக் கணவனுமே தன்னுடைய மனைவிக்கு எப்பொழுதுமே விசுவாசமாக இருந்ததில்லையா?” ஆனால் இந்த சமுதாயம் இரண்டு வேறுபட்ட தரக் கொள்கைகளைக் கொண்டது. எஜமானர், முதலாளி, உரிமையாளருக்கு ஒரு தரக் கொள்கை, அடிமைக்கு மற்றொரு தரக் கொள்கை.

நேசம் என்பது ஒரு அபாயகரமான அனுபவம், ஏனென்றால் உங்களைவிடப் பெரிதான ஒன்றினால் நீங்கள் ஆட்கொள்ளப்படுகின்றீர்கள். மேலும் அது கட்டுப்படுத்தக்கூடியது அன்று; நீங்கள் ஆணையிட்டு அதை வரவழைக்க முடியாது. அது சென்றுவிட்ட பின்னர், அதைத் திரும்பக் கொண்டு வர எந்த வழியும் இல்லை. நீங்கள் செய்யக்கூடியதெல்லாம் வெளி வேடமிடுவது மட்டுமே, பாசாங்கு செய்பவராக இருப்பது மட்டுமே.

விசுவாசம் என்பது முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு விஷயம். அது உங்களுடைய மனத்தினால் உருவாக்கப்பட்டது, அது உங்களுக்கு அப்பாற்பட்ட ஒரு விஷயம் அன்று. அது ஒரு குறிப்பிட்ட நாகரீகத்தில் பயிற்சி பெறுவதாகும், வேறு எந்த ஒரு பயிற்சியையும் போன்றதுதான். நீங்கள் நடிக்க ஆரம்பிக்கிறீர்கள், காலப்போக்கில் நீங்களே உங்களுடைய நடிப்பை நம்ப ஆரம்பிக்கிறீர்கள். விசுவாசம் நீங்கள் எப்பொழுதுமே, வாழ்வானாலும், சாவானாலும் ஒருவரிடம் விசுவாசம் மிக்கவராக இருக்க வேண்டும் என்று கட்டாயப்படுத்துகிறது, உங்கள் இதயம் அதற்கு விருப்பப்பட்டாலும் விரும்பாவிடினும். அது மனரீதியாக அடிமைப்படுத்தும் ஒரு வழியாகும்.

[நேசம் சுதந்திரத்தைக் கொண்டு வருகிறது. விசுவாசம் அடிமைத்தனத்தை கொண்டு வருகிறது. வெளித் தோற்றத்தில் அவை ஒன்றுபோல் தோன்றுகின்றன; உள்ளே ஆழத்தில், அவை எதிர்மறையானவை, நேர் எதிர்மறையானவை.]boxmatter [விசுவாசம் என்பது நடித்தல்; விசுவாசமாக இருப்பதற்கு உங்களுக்கு கற்றுத்தரப்பட்டுள்ளது. நேசம் என்பது இயற்கையானது; அதன் அழகு முழுவதுமே அது இயற்கையாக வருவதில் இருக்கிறது.]box matter அது ஒரு தென்றலைப் போல் மிகுந்த நறுமணத்துடன் வருகிறது, உங்களின்

இதயத்தை நிரப்புகிறது, அப்பொழுது திடீரென்று ஒரு பாலைவனம் இருந்த இடத்தில் ஒரு பூக்கள் நிறைந்த தோட்டம் இருக்கின்றது. ஆனால் அது எங்கிருந்து வருகிறது என்பதும், மேலும் அதைக் கொண்டு வருவதற்கு எந்த வழியும் இல்லை என்பதும் உங்களுக்குத் தெரியாது. அது தானாக வருகிறது, இயற்கை விருப்பப்பட்டு அனுமதிக்கும் காலம் வரையில் அது இருக்கிறது. அது எப்படி ஒரு நாள் அறிமுகமற்றவராக, விருந்தாளியாக வந்ததோ, அது போலவே திடீரென்று ஒரு நாள் அது மறைந்து விடுகிறது. அதைப் பற்றிக்கொள்ள வழியேதும் இல்லை, பிடித்து வைக்க வழியேதும் இல்லை.

சமுதாயம் இது போன்ற கணிக்க முடியாத, நம்பகத்தன்மையற்ற உணர்வுகளைச் சார்ந்து இருக்க முடியாது. அதற்கு உத்திரவாதங்கள், உறுதிப்பத்திரங்கள் தேவை; அதனால் அது நேசத்தை வாழ்வில் இருந்து முழுவதும் நீக்கிவிட்டு, அது இருந்த இடத்தில் திருமணத்தை வைத்திருக்கிறது. திருமணம் விசுவாசத்தை அறியும், கணவருக்கு விசுவாசமாக இருத்தல், மேலும் அது சம்பிரதாயமானதாக இருப்பதனால், அது உங்களுடைய கைகளில் இருக்கிறது . . . ஆனால் நேசத்துடன் ஒப்பிடும்பொழுது அது ஒன்றுமே இல்லை. . . . சமுத்திரமாக இருக்கின்ற நேசத்தின் ஒரு துளியாகக் கூட விசுவாசம் இல்லை.

ஆனால் சமுதாயம் திருமணத்தில் மிகவும் மகிழ்ச்சி கொள்கிறது, ஏனென்றால் அது நம்பகத்தன்மை உடையது. கணவர் உங்களிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளலாம், நாளையும் நீங்கள் இன்று போலவே விசுவாசமாக இருப்பீர்கள் என்று நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளலாம். நேசத்திடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ள முடியாது – [மிகவும் விநோதமான நிகழ்வு என்னவென்றால் உள்ளதிலேயே மிகப்பெரிய நம்பிக்கையுணர்வு நேசம்தான், ஆனால் அதனிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ள முடியாது. இந்தக் கணத்தில் அது முழுமையாக இருக்கிறது, ஆனால் அடுத்த கணம் தீர்மானிக்கப்படாததாகவே இருக்கிறது. அது உங்களுக்குள் வளரலாம்; அது உங்களிடம் இருந்து மறைந்து போகலாம்.] box matter தன்னுடைய வாழ் நாள் முழுவதும் அடிமையாக இருக்கும் ஒரு மனைவி கணவனுக்குத் தேவை. அவன் நேசத்தைச் சார்ந்திருக்க முடியாது; அவன் நேசத்தைப் போல தோற்றமுடைய, ஆனால் மனிதனுடைய மனதினால் தயாரிக்கப்பட்ட ஏதோ ஒன்றை உருவாக்க வேண்டும்.

நேசமான உறவுகளில் மட்டுமின்றி வாழ்வின் மற்ற பகுதிகளில்கூட விசுவாசத்திற்கு மிகப்பெரிய மரியாதை அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அது அறிவுத்திறனை அழிக்கிறது. ஒரு படைவீரன் தேசத்திற்கு விசுவாசமாக இருக்க வேண்டும். ஹிரோசிமா மற்றும் நாகசாகியின் மீது அணுகுண்டுகளை வீசிய அந்த மனிதர் - அவரை நீங்கள் பொறுப்பாளியாக்க முடியாது; அவர் தன்னுடைய கடமையை மட்டுமே நிறைவேற்றிக் கொண்டிருந்தார். அவருக்கு உத்தரவிடப்பட்டிருந்தது, அவர் தன்னுடைய உயர் அதிகாரிகளுக்கு விசுவாசமாக இருந்தார்; அது தான் படைகளுக்கு அளிக்கப்படும் பயிற்சி முழுவதுமே. நீங்கள் கிட்டத்தட்ட எதிராக கிளர்ச்சி செய்ய இயலாதவராக மாறுகின்ற அளவு

அவர்கள் வருடக்கணக்கில் உங்களுக்கு பயிற்சி அளிக்கிறார்கள். உங்களிடம் இருந்து கேட்கப்படுவது முற்றிலும் தவறான விஷயம் என்று நீங்கள் உணர்ந்தாலும் கூட, நீங்கள் “சரி சார், நான் செய்கிறேன்” என்று கூறும் அளவிற்கு உங்களது பயிற்சி அவ்வளவு ஆழமாகச் சென்றுவிட்டது.

ஹிரோஷிமா, நாகசாகியின் மீது குண்டுகளை வீசிய மனிதனை ஒரு இயந்திரம் போன்றவராக என்னால் நினைத்துப் பார்க்க முடியவில்லை. அவருக்கும் ஒரு இதயம் இருந்தது, உங்களைப் போலவே. அவருக்கும் அவருடைய மனைவி, குழந்தைகள் இருந்தார்கள், அவருடைய வயதான தாய், தந்தை இருந்தார்கள். அவரும் உங்களைப் போன்ற ஒரு மனிதர்தான் - ஒரு வித்தியாசத்துடன். உத்தரவுகளைக் கேள்வியின்றி நிறைவேற்ற அவருக்குப் பயிற்சி அளிக்கப்பட்டிருந்தது, அந்த உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டபொழுது, அவர் அதை அப்படியே நிறைவேற்றினார்.

நான் திரும்பத் திரும்ப அவருடைய மனதைப் பற்றி சிந்தித்து இருக்கிறேன். கிட்டத்தட்ட இரண்டு இலட்சம்பேரை இந்த குண்டு அழித்துவிடுமே என்று அவர் நினைக்கவேயில்லை என்பதை நம்ப முடிகிறதா? “இல்லை! இரண்டு இலட்சம் பேரைக் கொல்வதைக் காட்டிலும் உத்தரவிற்கு கீழ்ப்படியாமல் இருந்ததற்காக தளபதியால் சுட்டுக் கொல்லப்படுவது சிறந்தது, இல்லையா?” என்று அவர் சொல்லியிருக்கக்கூடாது. ஒருவேளை அந்த எண்ணம் அவருக்குத் தோன்றவே இல்லையோ.

விசுவாசத்தை ஏற்படுத்துகின்ற வகையில் இராணுவ செயல்முறை இருக்கின்றது; அது சிறு விஷயங்களில் இருந்து ஆரம்பிக்கின்றது. ஒரு படைவீரன் வருடக் கணக்கில் எதற்காக அணிவகுப்பில் கலந்து கொண்டு மடத்தனமான உத்தரவுகளை ஏன் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்பதை ஒருவர் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும் - வலதுபுறம் திரும்புதல், இடதுபுறம் திரும்புதல், முன்னால் செல்லுதல், பின்னால் செல்லுதல் - மணிக்கணக்கில், எந்தக் காரணமும் இன்றி. ஆனால் அதில் ஒரு மறைமுகமான காரணம் இருக்கிறது. அவருடைய அறிவுத்திறன் அழிக்கப்படுகிறது. அவர் ஒரு தானியங்கியாக, இயந்திர மனிதனாக மாற்றப்படுகிறார். ஆகையால், “இடது பக்கம் திரும்பு” என்கிற உத்தரவு வரும்பொழுது, மனம் ஏன் என்று கேட்பதில்லை. உங்களிடம் யாராவது “இடது பக்கம் திரும்பு” என்று கூறினால், “என்ன முட்டாள்தனம் இது? நான் எதற்காக இடது பக்கம் திரும்ப வேண்டும்? நான் வலதுபக்கம் சென்று கொண்டிருக்கிறேன்!” என்று நீங்கள் கேட்பீர்கள். ஆனால் ஒரு படைவீரன் சந்தேகப்படக்கூடாது, கேள்வி கேட்கக் கூடாது, உத்தரவுகளை அப்படியே பின்பற்ற வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. இதுதான் தன்னிச்சையாகவே விசுவாசமாக இருப்பதற்கு அவருக்கு அளிக்கப்பட்டிருக்கும் அடிப்படைப் பயிற்சியாகும்.

படைவீரர்கள் மனிதர்களைப் போல் அல்லாமல் இயந்திரங்களைப் போல் இயங்குகின்ற அளவிற்கு விசுவாசமாக இருப்பது மன்னர்களுக்கும், படைத்தளபதிகளுக்கும்

நன்மையளிப்பதாக இருக்கிறது. [குழந்தைகள் விசுவாசமாக இருப்பது பெற்றோர்களுக்குச்
சௌகரியம், ஏனென்றால் எழுச்சியாளனாக இருக்கும் குழந்தை ஒரு பிரச்சனையாகும்.
பெற்றோர்களின் கருத்து தவறானதாக இருக்கலாம், குழந்தையின் கருத்து சரியானதாக
இருக்கலாம், ஆனால் அவன் பெற்றோர் சொல்கின்றபடி கட்டுப்பட்டு நடக்க வேண்டும்;]box
matter இதுதான் இதுவரை வாழ்ந்து வந்திருக்கின்ற பழைய மனிதனுக்கு
அளிக்கப்பட்டிருக்கின்ற பயிற்சியின் ஒரு பகுதி ஆகும்.

விசுவாசத்திற்கு இடம் இல்லாத, ஆனால் அதற்கு பதிலாக அறிவுத்திறனுடைய,
ஆராய்ந்து அறியக்கூடிய, இல்லை என்று சொல்லும் திறனுடைய ஒரு புதிய மனிதனை நான்
உங்களுக்குக் கற்பிக்கிறேன். [என்னைப் பொறுத்தவரையில், இல்லை என்று உங்களால்
சொல்ல முடியாத வரையில், உங்களுடைய ஆமோதிப்பு பொருளற்றது.]box matter
உங்களுடைய ‘ஆம்’ வெறுமனே பதிவு இசைக்கருவியில் பதிவு செய்யப்பட்ட ஒரு சொல்லே;
உங்களால் எதுவும் செய்ய முடியாது, நீங்கள் ‘ஆம்’ என்று சொல்லியாக வேண்டும்,
ஏனென்றால் மறுப்பு என்பது உங்களிடம் இருந்து எழுவதேயில்லை.

மனிதர்கள் அதிக அறிவுத்திறனுடன் இருக்குமாறு அவர்களுக்குப் பயிற்சி
அளிக்கப்பட்டிருந்தால், வாழ்க்கையும் சமுதாயமும் முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருந்திருக்கும்.
இவ்வளவு போர்கள் நடந்திருக்காது, ஏனென்றால், “காரணம் என்ன? ஒன்றும் அறியாத
மக்களை நாம் ஏன் கொல்ல வேண்டும்?” என்று மக்கள் கேட்டிருப்பார்கள். ஆனால், அவர்கள்
ஒரு நாட்டிற்கு விசுவாசமாக இருக்கிறார்கள், நீங்கள் வேறு ஒரு நாட்டிற்கு விசுவாசமாக
இருக்கின்றீர்கள், இரு நாடுகளின் அரசியல்வாதிகளும் போரிட்டுக்கொண்டு தங்களுடைய
மக்களைப் பலியிட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அரசியல்வாதிகள் போரிடுவதற்கு அவ்வளவு
விருப்பப்பட்டார்கள் என்றால், அவர்கள் தங்களுக்குள் ஒரு குத்துச் சண்டை போட்டி
வைத்துக்கொள்ளலாம், மக்கள் அதை ஒரு கால்பந்து போட்டியை ரசிப்பது போல் பார்த்து
ரசிக்கலாம்.

ஆனால் மன்னர்களும், அரசியல்வாதிகளும், ஜனாதிபதிகளும், பிரதம மந்திரிகளும்
போருக்குச் செல்வதில்லை. சாதாரண மக்கள், மற்றவர்களைக் கொல்வதில் எந்த
சம்பந்தமும் இல்லாதவர்கள், கொல்லவும், கொலை செய்யப்படுவதற்காகவும் போருக்குச்
செல்கிறார்கள். விசுவாசத்துடன் இருந்ததற்காக அவர்களுக்குப் பரிசளிக்கப்படுகிறது –
விக்டோரியா கிராஸ் மற்றும் பல்வேறு பட்டங்களும் அளிக்கப்படுகின்றன -
மனிதத்தன்மையின்றி, அறிவுத்திறனின்றி, இயந்திரத்தனமாக இருந்ததற்காக.

மதம், கடமையுணர்வு, மரியாதைக்குரிய நிலை - விசுவாசம் என்பது இந்த எல்லா
நோய்களின் கலவை அன்றி வேறெதுவும் இல்லை. அவை எல்லாம் உங்களுடைய
அகம்பாவத்திற்கு ஊட்டச்சத்து அளிப்பவை ஆகும். அவை எல்லாம் உங்களுடைய ஆன்மீக
வளர்ச்சிக்கு எதிரானவை, ஆனால் அவை சுயநலமிக்க அமைப்புகளுக்குச் சாதகமானவை.

தங்களுடைய சமய கோட்பாட்டு அமைப்பு பற்றி நீங்கள் எந்தக் கேள்வி கேட்பதையும் மதகுருக்கள் விரும்புவதில்லை, ஏனென்றால் தங்களிடம் கொடுப்பதற்கு எந்த பதிலும் இல்லை என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும். எல்லா மதக் கோட்பாட்டு அமைப்புகளுமே கேள்வி எழுப்பப்பட்டால் விழுந்துவிடும் அளவிற்கு அவ்வளவு போலியானவை, கேள்விகள் கேட்கப்படாதவரையில், லட்சக்கணக்கான மக்களை தங்கள் கூட்டத்தில் கொண்டுள்ள மிகப்பெரிய மதங்களை அவை உருவாக்குகின்றன.

இப்பொழுது, போப்பாண்டவர் தனக்குக் கீழே லட்சக்கணக்கான மக்களைக் கொண்டுள்ளார். இந்த இலட்சக்கணக்கான மக்களுள், ஒருவர்கூட, “ஒரு கன்னிப்பெண் எவ்வாறு ஒரு குழந்தையை ஈன்றெடுக்க முடியும்?” என்ற கேள்வியைக் கேட்பதில்லை. அது தெய்வ நிந்தனையாகும்! லட்சக்கணக்கான மக்களுள் ஒருவர்கூட, “இயேசுதான் தான் கடவுளுடைய ஒரே மகன் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்? யார் வேண்டுமானாலும் அதே உரிமையைக் கோரலாம். இயேசு மக்களைத் துயரத்தில் இருந்து மீட்டார் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்? அவரால் தன்னையே காப்பாற்றிக்கொள்ள முடியவில்லையே,” என்று கேட்பதில்லை. ஆனால் இந்த மாதிரி கேள்விகள் தர்ம சங்கடப்படுத்துபவை, அதனால் அவை எழுப்பப்படுவதே இல்லை. கடவுள் கூட ஒரு அனுமானம் அன்றி வேறெதுவும் இல்லை, அந்த அனுமானத்தை ஆன்மீகவாதிகள் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளாக உண்மையென நிரூபிக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். . . . பல வகையான நிரூபணங்கள், ஆனால் அவை எல்லாமே போலியானவை, சாரமற்றவை, இயற்கையிடம் இருந்து எந்த ஆதரவும் இல்லாதவை. ஆனால் யாருமே அந்தக் கேள்வியைக் கேட்பதில்லை.

தங்களுடைய வாழ்வு ஆரம்பமான முதல் நாளில் இருந்தே மக்கள் தாங்கள் பிறந்திருக்கும் மத அமைப்பிற்கு விசுவாசமாக இருப்பதற்கு பயிற்றுவிக்கப்படுகிறார்கள். அப்படிப் பயிற்றுவிக்கப்படுவது மதகுருக்கள் உங்களைத் தங்களுடைய சுயநலத்திற்கு பயன்படுத்திக்கொள்வதற்குச் சௌகர்யமானது, அது அரசியல்வாதிகள் உங்களைத் தங்களுடைய சுயநலத்திற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்வதற்குச் சௌகர்யமானது, அது கணவன்மார்கள் மனைவிகளைத் தங்களுடைய சுயநலத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்குச் சௌகர்யமானது, பெற்றோர்கள் குழந்தைகளைத் தங்களுடைய சுயநலத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்குச் சௌகர்யமானது, ஆசிரியர்கள் மாணவர்களைத் தங்களுடைய சுயநலத்திற்குப் பயன்படுத்திக்கொள்வதற்கு ஆசிரியர்களுக்குச் சௌகர்யமானது. ஒவ்வொரு சுயநலவாதிக்கும் விசுவாசம் முற்றிலும் அவசியமான ஒரு தேவையாக இருக்கின்றது. ஆனால், அது மனித சமுதாயம் முழுவதையும் மனவளர்ச்சி குன்றிய நிலைக்கு தாழ்த்துகின்றது. அது கேள்விகள் கேட்பதை அனுமதிப்பதில்லை. அது சந்தேகத்தை அனுமதிப்பதில்லை. அது மக்கள் அறிவுத்திறனுடன் இருப்பதை அனுமதிப்பதில்லை. சந்தேகப்பட முடியாத, கேள்வி கேட்க முடியாத, ஒரு விஷயம்

மனிதத்தரத்திற்கு கீழே தாழ்ந்துவிட்டது என்று உணரும் பொழுது 'இல்லை' என்று கூற முடியாத ஒரு மனிதன், மனித இனத்தைவிட தாழ்ந்த மிருகமாக மாறிவிட்டான்.

நேசம் கேட்டுப் பெறப்பட்டால், அப்பொழுது அது விசுவாசமாக மாறுகிறது. நேசம் கேட்காமல் அளிக்கப்பட்டால், அது உங்களுக்கு தானாகக் கிடைத்த அன்பளிப்பு. அப்பொழுது அது உங்களுடைய தன்னுணர்வுநிலையை உயர்த்துகிறது. நம்பிக்கையுணர்வு கேட்டுப் பெறப்பட்டால், நீங்கள் அடிமைப்படுத்தப்படுகிறீர்கள். ஆனால், உங்களுக்குள்ளே ஒரு நம்பிக்கையுணர்வு தோன்றினால், மனிதத்தன்மைக்கு அப்பாற்பட்ட தெய்வீகமான ஏதோ ஒன்று உங்களுடைய இதயத்திற்குள் வளர்கிறது. அந்த வித்தியாசம் மிகச்சிறியது, ஆனால் மிகப்பெரிய முக்கியத்துவம் வாய்ந்தது: கேட்டுப் பெறப்பட்டால் அல்லது கட்டளையிட்டுப் பெறப்பட்டால், நேசம், நம்பிக்கையுணர்வு இரண்டுமே போலியானவையாக மாறிவிடுகின்றன. அவை தாமாகவே தோன்றினால், அவற்றுக்கு மிகப்பெரிய உள்ளார்ந்த மதிப்பு இருக்கின்றது. அவை உங்களை ஒரு அடிமையாக மாற்றுவதில்லை, அவை உங்களை உங்களுடைய எஜமானனாக மாற்றுகின்றது, ஏனென்றால் அது உங்களுடைய நேசம், அது உங்களுடைய நம்பிக்கையுணர்வு. நீங்கள் உங்களுடைய இதயத்தைப் பின்பற்றுகிறீர்கள். நீங்கள் வேறு யாரையோ பின்பற்றவில்லை. நீங்கள் பின்பற்றுமாறு வற்புறுத்தப்படவில்லை. உங்களுடைய நேசம் உங்களுடைய சுதந்திரத்தில் இருந்து வருகின்றது. உங்களுடைய நம்பிக்கையுணர்வு உங்களுடைய கண்ணியத்தில் இருந்து வருகின்றது – அவை இரண்டுமே உங்களை மேலும் வளமான மனிதர்களாக மாற்றப் போகின்றன.

புதிய மனித இனம் பற்றிய என்னுடைய உருவகம் இதுதான். மனிதர்கள் நேசிப்பார்கள். ஆனால் அந்த நேசம் கட்டளையிட்டுப் பெறப்படுவதை அனுமதிக்கமாட்டார்கள். அவர்கள் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்வார்கள், ஆனால் தங்களுக்கு ஏற்ப நம்பிக்கையுணர்வு கொள்வார்கள் - எந்த புனித நூல்களுக்கும் ஏற்பவோ, எந்த சமுதாய அமைப்புக்கும் ஏற்பவோ, எந்த மத குருவுக்கும் ஏற்பவோ, எந்த அரசியல்வாதிக்கும் ஏற்பவோ அல்ல.

உங்களுடைய வாழ்க்கையை உங்களுடைய இதயத்திற்கு ஏற்ப, அதனுடைய துடிப்பைப் பின்பற்றி, சூரியனுக்கு குறுக்காக முற்றிலும் சுதந்திரமாக பறந்திடும் கழுகினைப்போல், எல்லைகளே அறியாமல், முற்றிலும் அறிமுகமற்ற ஒரு வெளியினுள் செல்வது . . . அதற்குக் கட்டளையிடப்படுவதில்லை. அது தானே தன்னுடைய ஆனந்தமாக இருக்கின்றது. அது ஒருவருடைய தெய்வீகத் தன்மையின் வெளிப்பாடு ஆகும்.

முழுமையான மாற்றத்திற்கான கருவிகள்

உணர்ந்துகொள்வதற்கு மிகவும் கடினமான உண்மைகளுள் ஒன்று இது, ஒருவர் மாற்றமே அடையாமல் இருக்கின்றவாறே தொடர்ந்து இருக்கின்றார் என்பது தான் அது - நாம் என்னதான் செய்தாலும், நாம் இருக்கின்றவாறே மாற்றம் அடையாமல் இருக்கின்றோம். “மேன்மை அடைதல்” என்பது இங்கு இல்லை. அகம்பாவம் முழுமையும் தகர்க்கப்பட்டு விடுகிறது, ஏனென்றால், அகம்பாவம் மேன்மை அடைதலைச் சார்ந்து வாழ்கின்றது, மேன்மை அடைதல் என்கின்ற எண்ணத்தில், என்றாவது ஒரு நாள் ஏதோ ஒரு இடம் சென்று அடையும் எண்ணத்தில் வாழ்கிறது. இன்று இல்லாவிட்டாலும்கூட, நாளை அல்லது அதற்கு அடுத்த நாள். இந்த உலகில் முன்னேற்றம் என்று எதுவும் இல்லை, வாழ்க்கை என்பது ஒரு கொண்டாட்டம் மட்டுமே, வணிகம் போன்ற எதுவும் அதனிடம் இல்லை என்கிற உண்மையை உணர்ந்து கொள்தல் - இதை நீங்கள் புரிந்து கொண்டுவிட்டால், அகம்பாவத்தின் செயல்பாடு முழுவதும் நின்றுவிடுகிறது, திடீரென்று நீங்கள் இந்த கணத்திற்குள் திரும்பவும் தள்ளப்படுகிறீர்கள்.

உங்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள்

உங்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்ட அந்த கணமே நீங்கள் அணுகுவதற்கு ஏற்றவராக, எளிதில் புண்படக்கூடியவராக, ஏற்றுக்கொள்ளும் தன்மையுடையவராக மாறி விடுகிறீர்கள். உங்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்ட கணத்தில் இருந்து எதிர்காலத்திற்கு எந்த தேவையுமில்லை, ஏனென்றால் எதையும் மேம்படுத்தத் தேவையில்லை. அப்பொழுது எல்லாம் நல்லதுதான், அப்பொழுது இருக்கின்ற நிலையிலேயே எல்லாமே நல்லதுதான். அந்த ஒரு உணர்விலேயே வாழ்க்கை ஒரு புதிய நிறத்தைக் கொண்டதாக மாற ஆரம்பிக்கின்றது, ஒரு புதிய இசை எழுகிறது.

உங்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டால், அதுதான் எல்லாவற்றையும் ஏற்றுக்கொள்வதற்கான ஆரம்பம். உங்களை நீங்கள் நிராகரித்தால், அடிப்படையில் நீங்கள் இந்த பிரபஞ்சத்தை நிராகரிக்கிறீர்கள்; உங்களை நீங்கள் நிராகரித்தால், நீங்கள் வாழ்க்கையை நிராகரிக்கிறீர்கள். உங்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொண்டால், நீங்கள் வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டீர்கள்; பிறகு மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிப்பதைத் தவிர, கொண்டாடுவதைத் தவிர செய்வதற்கு வேறு எதுவும் இல்லை. இனி எந்த குற்றச்சாட்டும் மீதம் இல்லை, எந்த மனத்தாங்கலும் இல்லை; நீங்கள் நன்றியுணர்வுடன் இருக்கிறீர்கள். அப்பொழுது வாழ்வும் நல்லது, மரணமும் நல்லது; ஆனந்தமும் நல்லது, வருத்தமும் நல்லது; அப்பொழுது உங்கள் நேசத்திற்குரியவருடன் இருப்பதும் நல்லது, ஒருமையில் இருப்பதும் நல்லது. அப்பொழுது எது நடந்தாலும் அது நல்லதே, ஏனென்றால் அது முழுமையில் இருந்து நடக்கின்றது.

ஆனால் உங்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இருப்பதற்குப் பல நூற்றாண்டுகளாக உங்களுக்குப் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு இருக்கின்றது. உலகில் உள்ள கலாச்சாரங்கள் அனைத்துமே மனிதனுடைய மனதில் விஷத்தைக் கலந்திருக்கின்றன, ஏனென்றால் அவை

அனைத்தும் ஒரே ஒரு விஷயத்தைச் சார்ந்து இருக்கின்றன: உங்களை மேம்படுத்துங்கள். அவை அனைத்தும் உங்களுக்குள் ஒரு உளைச்சலை ஏற்படுத்துகின்றன - [நீங்கள் இருக்கின்ற நிலைக்கும், நீங்கள் இருக்க வேண்டிய நிலைக்கும் இடையே உள்ள இறுக்கத்துடன் கூடிய நிலைதான் அந்த உளைச்சல். வாழ்க்கையில் நிபந்தனை இருந்தால் மனிதர்கள் நிச்சயம் கவலையுடன் தான் இருப்பார்கள்.] box matter நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய ஒரு குறிக்கோள் இருந்ததென்றால், எவ்வாறு நீங்கள் கவலையின்றி இருக்க முடியும்? எவ்வாறு நீங்கள் இயல்பாக இருக்க முடியும்? எதையும் முழுமையாக அனுபவிப்பது சாத்தியமில்லை, ஏனென்றால் மனம் எதிர்காலத்திற்கு ஏங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்த எதிர்காலம் எப்பொழுதும் வருவதில்லை - அது வர இயலாது. உங்களுடைய ஆசையினுடைய இயல்பிலேயே அது சாத்தியமாகாது. அது வருகின்ற பொழுது நீங்கள் வேறு விஷயங்களைக் கற்பனை செய்ய ஆரம்பித்துவிடுவீர்கள், நீங்கள் வேறு விஷயங்களுக்கு ஆசைப்பட ஆரம்பித்துவிடுவீர்கள். தற்பொழுது இருப்பதைவிட மேம்பட்ட நிலைகளை உங்களால் எப்பொழுதுமே கற்பனை செய்ய முடியும். மேலும் நீங்கள் எப்பொழுதுமே உளைச்சலுடன், இறுக்கத்துடன், கவலையுடன் இருக்க முடியும் - இவ்வாறுதான் மனித இனம் பல நூற்றாண்டுகளாக வாழ்ந்து வந்திருக்கிறது.

மிகவும் அரிதாக மட்டுமே, எப்பொழுதாவது ஒரு முறை, ஒரு மனிதர் அந்தப் பொறியில் இருந்து தப்பித்து இருக்கிறார். அந்த மனிதர் புத்தர் என்று, கிறிஸ்து என்று அழைக்கப்படுகிறார். ஞானம் பெற்ற மனிதர் என்பவர் இந்த சமுதாயத்தின் பொறியில் இருந்து தப்பியவர், இது முற்றிலும் அர்த்தமற்றது என்பதை உணர்ந்தவர். நீங்கள் உங்களை மேம்படுத்த முடியாது. மேம்பாடு அடைதல் நிகழ்வதில்லை என்று நான் கூறவில்லை, நினைவில் வைப்புகள் - ஆனால் நீங்கள் உங்களை மேம்படுத்த முடியாது. [நீங்கள் உங்களை மேம்படுத்துவதை நிறுத்தும் பொழுது, வாழ்க்கை உங்களை மேம்படுத்துகிறது. அந்த இறுக்கமற்ற நிலையில், அந்த ஏற்றுக்கொள்ளுதலில், உயிர்சக்தி உங்களை வருட ஆரம்பிக்கின்றது, உயிர்சக்தி உங்களின் வழியாக ஓட ஆரம்பிக்கின்றது.] box matter உங்களிடம் எந்த மனத்தாங்கலும், எந்தக் குற்றச்சாட்டும் இல்லாத பொழுது, நீங்கள் செழிப்புடன் இருக்கிறீர்கள், நீங்கள் மலர்கிறீர்கள்.

அதனால் நான் உங்களிடம் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்: உங்களை நீங்கள் இருக்கின்றவாறே ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். அது தான் உலகிலேயே மிகவும் கடினமான விஷயம், ஏனென்றால் அது உங்களுடைய கல்வி முறைக்கு, உங்களுடைய பயிற்சிக்கு, உங்களுடைய கலாச்சாரத்திற்கு எதிரானதாக இருக்கின்றது. ஆரம்பத்தில் இருந்தே நீங்கள் எப்படி இருக்க வேண்டும் என்று உங்களுக்கு சொல்லித்தரப்பட்டுள்ளது. யாரும் நீங்கள் இருக்கின்ற நிலையிலேயே நன்றாக இருக்கிறீர்கள் என்று சொன்னதில்லை; அவர்கள் எல்லோரும் உங்களுடைய மனதில் செயல்பாட்டு விதிமுறைகளை புகுத்தியிருக்கிறார்கள்.

பெற்றோர்கள், மதகுருக்கள், அரசியல்வாதிகள், ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் உங்களுக்குள் ஒரு செயல்பாட்டு விதிமுறையை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள் - ஒரே ஒரு செயல்பாட்டு விதிமுறை மட்டுமே உங்களுக்கு அறிவுறுத்தப்பட்டிருக்கின்றது: உங்களை மேன்மேலும் மேம்படுத்திக்கொண்டே இருங்கள். நீங்கள் எங்கு இருந்தாலும், வேறு எதற்காகவாவது வேகமாக ஓடிக்கொண்டே இருங்கள். எப்பொழுதும் ஓய்வாக இருக்காதீர்கள். மரணமடையும் வரையில் வேலை செய்துகொண்டே இருங்கள்.

என்னுடைய போதனை எளிமையானது: வாழ்க்கையைத் தள்ளிப் போடாதீர்கள். நாளைக்காக காத்திருக்காதீர்கள், அது எப்பொழுதும் வருவதில்லை. வாழ்க்கையை இன்று வாழுங்கள்!

இயேசு தன்னுடைய சீடர்களுக்குச் சொல்கிறார், “தோட்டத்தில் உள்ள லில்லி மலர்களைப் பாருங்கள். அவை கடினமாக உழைப்பதில்லை, அவை நெசவு செய்வதில்லை, அவை நூற்பதில்லை - இருப்பினும் மன்னர் சாலமன் கூட இந்த எளிய லில்லி மலர்களின் அளவிற்கு அழகாக இருந்ததில்லை.” அந்த எளிய மலரின் அழகு எதில் உள்ளது? அது முழுமையான ஏற்றுக்கொள்ளுதலில் இருக்கின்றது. அந்த மலர் தன்னுள்ளே மேன்மை அடைவதற்கான திட்டம் எதையும் கொண்டிருக்கவில்லை. அது இங்கு, இப்பொழுது இருக்கின்றது - காற்றில் ஆடிக்கொண்டு, வெய்யில் காய்ந்து கொண்டு, மேகங்களுடன் பேசிக்கொண்டு, மதிய வெதுவெதுப்பில் உறங்கிக்கொண்டு, பட்டாம்பூச்சிகளுடன் விளையாட்டாகக் காதல் செய்து கொண்டு மகிழ்ச்சியாக அனுபவித்துக்கொண்டு, வாழ்ந்து கொண்டு, நேசித்துக் கொண்டு, நேசிக்கப்பட்டுக்கொண்டு இருக்கிறது.

நீங்கள் அணுகுவதற்கு ஏற்ற நிலையில் இருக்கும் பொழுது பிரபஞ்சம் முழுவதும் தன்னுடைய சக்தியை உங்களுக்குள் ஊற்ற ஆரம்பிக்கிறது. அப்பொழுது மரங்கள் எல்லாம் உங்களுக்கு இப்பொழுது தெரிவதைவிடப் பசுமையாக இருக்கின்றன, சூரியன் உங்களுக்கு இப்பொழுது தெரிவதைவிட பிரகாசமாக இருக்கின்றது; அப்பொழுது எல்லாமே பிரகாசமாக, வண்ணமயமானதாக மாறுகின்றது. இல்லையெனில், எல்லாமே மங்கிய நிறத்துடனும், பிரகாசமின்றியும், கருப்பு வெள்ளையாகவும் இருக்கின்றது.

உங்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் - அதுவே பிரார்த்தனை ஆகும். உங்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள் - அதுவே நன்றியுணர்வு ஆகும். உங்களுடைய இயற்கையானதன்மையில் இயல்பாக இருங்கள் - கடவுள் நீங்கள் இவ்வாறுதான் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினார். வேறு எந்த விதமாகவும் நீங்கள் இருக்கவேண்டும் என்று அவர் விரும்பவில்லை; இல்லையெனில் அவர் உங்களை வேறு ஒருவராகப் படைத்திருப்பார். அவர் உங்களை **நீங்கள் இருப்பதுபோல்** உருவாக்கியிருக்கிறார், வேறு யாராகவும் அல்ல. உங்களை நீங்கள் மேம்படுத்த முயற்சிப்பது, அடிப்படையில் கடவுளை மேம்படுத்த முயற்சிப்பதாகும் - அது முழுவதும் முட்டாள்தனமானது, நீங்கள் அவ்வாறு முயற்சித்தால்

மேலும் மேலும் பைத்தியமாவீர்கள். நீங்கள் எங்கும் சென்றடைய மாட்டீர்கள், நீங்கள் ஒரு அரிய வாய்ப்பை முற்றிலும் தவற மட்டுமே விட்டிருப்பீர்கள்.

இது உங்களுடைய வண்ணமாக இருக்கட்டும்: ஏற்றுக்கொள்ளுதல். இது உங்களுடைய குணநலனாக இருக்கட்டும்: ஏற்றுக்கொள்ளுதல், முழுமையாக ஏற்றுக்கொள்ளுதல். அதன் பிறகு நீங்கள் ஆச்சர்யம் அடைவீர்கள்: [வாழ்க்கை எப்பொழுதுமே தன்னுடைய வெகுமதிகளை உங்கள் மீது பொழியத் தயாராக இருக்கிறது. வாழ்க்கை ஒரு கஞ்சன் அல்ல, வாழ்க்கை எப்பொழுதுமே மிகுதியாக அளிக்கிறது – ஆனால் நம்மால் அதைப் பெற்றுக்கொள்ள முடிவதில்லை, ஏனென்றால் நாம் அதற்குத் தகுதியானவர்கள் என்று நாம் கருதுவதில்லை.]box matter

அதனால்தான் மனிதர்கள் துயரங்களைப் பற்றிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள் - அவை அவர்களுக்குள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் செயல்பாட்டு விதிமுறையுடன் பொருந்துகிறது. மனிதர்கள் தங்களைத் தாங்களே தொடர்ந்து ஆயிரத்து ஒரு நுட்பமான வழிகளில் தண்டித்துக் கொள்கிறார்கள். ஏன்?ஏனென்றால், அது அவர்களுக்குள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருக்கும் செயல்பாட்டு விதிமுறையுடன் பொருந்திப் போகிறது. நீங்கள் எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமோ, அவ்வாறு இல்லை எனில், உங்களை நீங்கள் தண்டித்துக்கொள்ள வேண்டும், உங்களுக்கு நீங்கள் துயரத்தை ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். அதனால்தான் துயரத்துடன் இருக்கும்பொழுது மக்கள் நலமாக உணர்கிறார்கள்.

நான் இதைக் கூற அனுமதியுங்கள்: மக்கள் துயரத்துடன் இருக்கும்பொழுது நலமாக உணர்கிறார்கள்; அவர்கள் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்பொழுது மிக மிகச் சங்கடமாக உணர்கிறார்கள். இது பல ஆயிரக்கணக்கான மனிதர்களிடம் நான் கவனித்த ஒரு விஷயம்: அவர்கள் துயரத்துடன் இருக்கும்போது, எல்லாம் எவ்வாறு இருக்க வேண்டுமோ, அவ்வாறே இருக்கின்றது. அவர்கள் அதை ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள் - அது அவர்களுக்கு பயிற்றுவிக்கப்பட்டிருக்கும் சிந்தனை முறைகளுடன், அவர்களுடைய மனதுடன் பொருந்திப் போகிறது. தாங்கள் எவ்வளவு கேவலமானவர்கள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும், தாங்கள் பாவிகள் என்பது அவர்களுக்குத் தெரியும்.

நீங்கள் பாவத்தினால் பிறந்து இருக்கிறீர்கள் என்று உங்களுக்குக் கற்றுத்தரப்பட்டிருக்கிறது. என்ன முட்டாள்தனம்! என்ன அர்த்தமற்ற பேச்சு இது! மனிதன் பாவத்தில் பிறக்கவில்லை, மனிதன் கள்ளம்கபடமற்ற தன்மையுடன் பிறந்திருக்கிறான். [முதல் பாவம் என்று எதுவுமே இருந்ததில்லை, முதல் கள்ளம்கபடமற்ற தன்மை மட்டுமே இருந்திருக்கிறது. ஒவ்வொரு குழந்தையும் கள்ளம்கபடமற்ற தன்மையுடன் பிறக்கிறது.]box நாம் அவனைக் குற்ற உணர்வு கொள்ளச் செய்கிறோம் - நாம் இவ்வாறு கூற ஆரம்பிக்கிறோம், “இது இருக்கக்கூடாது. நீ இவ்வாறு இருக்க வேண்டும்.” அந்தக் குழந்தை இயல்பாகவும், கள்ளம்கபடமற்றதாகவும் இருக்கிறது. இயல்பாகவும், கள்ளம்கபடமற்றும்

இருந்ததற்காக நாம் அவனை தண்டிக்கிறோம், செயற்கையாகவும், சூழ்ச்சியுடனும் இருந்ததற்காக அவனுக்குப் பரிசளிக்கிறோம். போலியாக இருந்ததற்காக வெகுமதி அளிக்கிறோம் - நம்முடைய எல்லா வெகுமதிகளும் போலியானவர்களுக்கே உரியதாகிறது. யாரேனும் கள்ளங்கபடமின்றி இருந்தால், நாம் அவருக்கு எந்த வெகுமதியும் அளிப்பதில்லை; அவரிடம் நமக்கு எந்த மதிப்பும் இல்லை; அவரிடம் நமக்கு எந்த மரியாதையும் இல்லை. கள்ளங்கபடமற்றவர் கண்டனம் செய்யப்படுகிறார், கள்ளங்கபடமற்றவர் கிட்டத்தட்ட குற்றவாளிகளுக்கு நிகராகக் கருதப்படுகிறார். கள்ளங்கபடமற்றவரை முட்டாள் என்று கருதுகிறார்கள், தந்திரசாலியை அறிவுத்திறன் உடையவன் என்று கருதுகிறார்கள். போலியானவர் ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகிறார் - போலியானவர் போலியான சமுதாயத்துடன் பொருந்திப்போகிறார்.

அப்பொழுது உங்களுடைய வாழ்க்கை முழுவதும் உங்களுக்கு மேலும் மேலும் தண்டனைகளை உருவாக்கும் முயற்சியாக அன்றி வேறு எதுவாகவும் இருக்காது. அப்பொழுது நீங்கள் எதைச் செய்தாலும் அது தவறானதாக இருக்கும், அதனால், உங்களுடைய ஒவ்வொரு சந்தோஷத்திற்கும் உங்களை நீங்கள் தண்டித்துக் கொள்ள வேண்டும். [ஆனந்தம் வரும்பொழுதுகூட] - உங்களையும் மீறி, இதைக் கவனியுங்கள், ஆனந்தம் உங்களையும் மீறி வரும்பொழுது, சிலசமயங்களில் கடவுள் தானாக வந்து உங்கள் மீது மோதும் பொழுது, உங்களால் அவரைத் தவிர்க்க முடியாத பொழுது - [உடனே உங்களை நீங்கள் தண்டித்துக்கொள்ள ஆரம்பிக்கிறீர்கள். ஏதோ தவறு நடந்திருக்கிறது - உங்களைப் போன்ற ஒரு கேவலமான மனிதருக்கு இது எவ்வாறு நிகழ முடியும்?] both in one box.

சில தினங்களுக்கு முன்புதான் ஒருவர் என்னிடம் கேட்டார், “நீங்கள் பேசுகிறீர்கள், ஓஷா, நேசத்தைப் பற்றி, தன்னுடைய நேசத்தை அளிப்பது பற்றிப் பேசுகிறீர்கள். ஆனால் என்னிடம் யாருக்காவது கொடுப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது? என் நேசத்திற்குரியவர்களுக்கு அளிப்பதற்கு என்னிடம் என்ன உள்ளது?”

எல்லோருடைய இரகசியமான கருத்தும் இதுதான்: “என்னிடம் ஒன்றும் இல்லை.” உங்களிடம் என்ன இல்லை? ஆனால், மலர்கள் எல்லாவற்றுடைய அழகு அனைத்தும் உங்களிடம் இருக்கிறது என்பதை யாரும் உங்களிடம் சொன்னதில்லை - ஏனென்றால் மனிதன்தான் இந்த பூமியிலேயே மிகச்சிறந்த மலர், மிகவும் வளர்ச்சியடைந்த உயிரினம். எந்தப் பறவையினாலும் உங்களால் பாட முடிகின்ற பாடலைப் பாட முடியாது - பறவைகளுடைய பாடல்கள் எல்லாம் வெறும் சப்தங்களே, இருப்பினும் அவை அழகாக இருக்கின்றன, ஏனென்றால் அவை கள்ளங்கபடமற்ற தன்மையிலிருந்து வருகின்றன. உங்களால் அவற்றை விட மிகவும் மேலான பாடல்களை, மிகுந்த சிறப்புடைய, மிகுந்த

அர்த்தமுள்ள பாடல்களைப் பாடமுடியும். ஆனால் நீங்கள் கேட்கிறீர்கள், “என்னிடம் என்ன இருக்கிறது?”

மரங்கள் பசுமையாக, அழகாக இருக்கின்றன, நட்சத்திரங்கள் அழகாக இருக்கின்றன, நதிகள் அழகாக இருக்கின்றன – ஆனால் மனித முகத்தைவிட அழகான ஏதாவது ஒன்றை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? மனிதனுடைய கண்களை விட அழகான ஏதாவது ஒன்றை நீங்கள் பார்க்க நேரிட்டிருக்கிறதா? இந்த பூமி முழுவதிலும் மனிதனுடைய கண்களைவிட மென்மையான பொருள் எதுவும் இல்லை – எந்த ரோஜாவும் போட்டியிட முடியாது, எந்தத் தாமரையும் போட்டியிட முடியாது. அதுவும் எத்துனை ஆழம்! ஆனால் நீங்கள், “அன்புடன் அளிப்பதற்கு என்னிடம் என்ன இருக்கிறது?” என்று தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறீர்கள். சுய-கண்டனம் செய்துகொள்கின்ற ஒரு வாழ்வை நீங்கள் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும்; உங்களை நீங்களே தாழ்த்திக் கொண்டு, குற்ற உணர்வு எனும் பாரத்தை உங்கள் மீது ஏற்றிக்கொண்டு இருந்திருக்க வேண்டும்.

உண்மையில், யாரேனும் உங்களை நேசித்தால், உங்களுக்குச் சற்று ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. “என்ன – என்னையா? ஒருவர் என்னை நேசிக்கிறாரா?” உங்கள் மனதில் இந்த எண்ணம் எழுகிறது: “அவருக்கு என்னைத் தெரியாததனால்தான், அதனால்தான். அவர் என்னைத் தெரிந்து கொள்ள நேரிட்டால், என்னுள்ளே அவர் பார்க்க நேரிட்டால், அவர் என்னை நேசிக்கவே மாட்டார்.” அதனால் காதலர்கள் ஒருவரிடம் இருந்து மற்றவர் தங்களை மறைத்துக்கொள்ள ஆரம்பிக்கிறார்கள். அவர்கள் பல விஷயங்களை இரகசியமாக வைத்துக் கொள்கிறார்கள், அவர்கள் தங்களுடைய இரகசியங்களை வெளிப்படுத்துவதில்லை, ஏனென்றால், தாங்கள் தங்களுடைய இதயத்தை வெளிப்படுத்திய கணமே அந்த நேசம் நிச்சயமாக மறைந்து விடும் என்று அவர்கள் அஞ்சுகிறார்கள் - அவர்களால் தங்களை நேசிக்க முடியாத காரணத்தினால், வேறு ஒருவர் தங்களை நேசிப்பதை அவர்களால் எவ்வாறு புரிந்து கொள்ள முடியும்?

நேசம் சுய-நேசத்தில் இருந்து ஆரம்பிக்கிறது. [சுயநலமாக இருக்க வேண்டாம், ஆனால் சுய-நிறைவோடு இருங்கள் - அவை இரண்டும் வேறு வேறு விஷயங்கள். நார்சிஸஸ் ஆக இருக்காதீர்கள், உங்களைப் பற்றியே நீங்கள் இடைவிடாது சிந்தித்துக் கொண்டு இருக்காதீர்கள். ஆனால் ஒரு இயற்கையான சுய-நேசம் மிகவும் அவசியமானது,]boxmatter அது அடிப்படையான விஷயமாகும். அப்பொழுது தான், அதன் மூலம் தான் நீங்கள் வேறு ஒருவரை நேசிக்க முடியும்.

உங்களை நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள், உங்களை நீங்கள் நேசியுங்கள், நீங்கள் இறைவனுடைய படைப்பு. இறைவனுடைய கையெழுத்து உங்களிடம் உள்ளது, நீங்கள் சிறப்பு மிக்கவர், தனித்தன்மையுடையவர். வேறு யாரும் எப்பொழுதும் உங்களைப் போல் இருந்ததில்லை, வேறு யாரும் எப்பொழுதும் உங்களைப் போல இருக்கப் போவதில்லை --

நீங்கள் முற்றிலும் தனித்தன்மை உடையவர், ஒப்புமை இல்லாதவர். இதை ஏற்றுக் கொள்ளுங்கள், இதை நேசியுங்கள், இதைக் கொண்டாடுங்கள் - அந்தக் கொண்டாட்டத்தில் நீங்கள் மற்றவர்களுடைய தனித்தன்மையை, மற்றவர்களுடைய ஒப்புமையற்ற அழகைக் காண ஆரம்பிப்பீர்கள். தன்னையும், மற்றவரையும், உலகையும் ஆழமாக ஏற்றுக்கொண்ட நிலையில் மட்டுமே நேசம் சாத்தியமாகும். ஏற்றுக்கொள்ளுதல் நேசம் வளரக்கூடிய ஒரு நல்ல சூழலை, நேசம் செழிப்புடன் வளரக்கூடிய ஒரு நிலத்தை ஏற்படுத்துகிறது.

உங்களை நீங்கள் பாதுகாப்பின்றி இருப்பதற்கு அனுமதியுங்கள்

லாஓ-ட்கு (Lao-Tzu) கூறுகிறார்:

மனிதன் பிறக்கின்ற பொழுது இளகிய தன்மையுடனும் பலவீனமாகவும் இருக்கிறான். மரணமடைகிற சமயத்தில், அவன் இறுகியதன்மையுடனும் விறைப்பாகவும் இருக்கிறான். உயிரினங்களும் செடிகளும் உயிரோடு இருக்கும்பொழுது, அவை மென்மையாகவும் வளைந்து கொடுக்கும் தன்மையுடனும் இருக்கின்றன; அவை இறந்துவிட்ட பொழுது காய்ந்து போய், விறைப்பாக ஆனால் எளிதில் உடைந்துவிடக்கூடிய தன்மையுடன் இருக்கின்றன. ஆகையால், இறுகியதன்மையும் விறைப்புத் தன்மையும் மரணத்தின் தோழர்கள், மென்மையும் வளைந்து கொடுக்கும் தன்மையும் வாழ்வின் தோழர்கள்.

ஆகையால் ஒரு படை மிகவும் உறுதி படைத்ததாக இருக்கும்பொழுது, அது போரில் தோற்றுவிடும். ஒரு மரம் கெட்டியாக இருக்கும் பொழுது, அது வெட்டப்பட்டு விடும். பெரியதாகவும், உறுதியாகவும் இருப்பவை கீழே இருப்பதற்கு உரியவை. மென்மையாகவும் பலவீனமாகவும் இருப்பவை மேலே இருப்பதற்கு உரியவை.

வாழ்க்கை என்பது ஒரு நதி, ஒரு தொடர்ச்சியான ஓட்டம், முதலும் முடிவும் இல்லாத தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருக்கிற ஒரு நிலை. அது எங்கேயோ செல்வது அல்ல, அது எப்பொழுதும் இங்கு இருப்பதாகும். அது ஏதோ ஒரு இடத்தில் இருந்து மற்றொரு இடத்திற்குச் செல்வது அல்ல, அது எப்பொழுதும் இங்கிருந்து இங்கேயே வருவது ஆகும். வாழ்விற்குரிய ஒரே காலம் நிகழ்காலம்தான், ஒரே இடம் இருக்கின்ற இடம்தான். சென்று அடைவதற்கு எந்தப் போராட்டமும் இல்லை, சென்று அடைவதற்கு எதுவும் இல்லை. வெற்றி பெற எந்தப் போராட்டமும் இல்லை, வெல்வதற்கு எதுவும் இங்கு இல்லை. பாதுகாப்பதற்கு எந்த முயற்சியும் இங்கு இல்லை, ஏனென்றால், எதனிடம் இருந்தும் பாதுகாத்துக் கொள்ளவேண்டியது இல்லை. வாழ்வு மட்டுமே இங்கு இருக்கிறது, ஒருமையில், முற்றிலும் ஒருமையில், ஒருமையாக இருப்பதில் ஒரு அழகுடன், ஒருமையாக இருப்பதில் ஒரு கம்பீரத்துடன் இருக்கிறது.

நீங்கள் வாழ்க்கையை இரண்டு விதமாக வாழலாம்: நீங்கள் அதனுடன் இசைவாகச் செல்லலாம் - அப்பொழுது நீங்களும் கம்பீரமாக இருக்கிறீர்கள், உங்களிடம் ஒரு வசீகரம் இருக்கிறது, அஹிம்சையினுடைய, போராட்டமின்றி, முரண்பாடு இன்றி இருப்பதின் ஒரு வசீகரத்துடன் இருக்கிறீர்கள். அப்பொழுது உங்களிடம் குழந்தை போன்ற, பூப்போன்ற, மென்மையான, நுட்பமான, கலப்படமற்ற ஒரு அழகு இருக்கிறது. நீங்கள் வாழ்க்கையுடன் இசைவாக இருந்தால், நீங்கள் ஆன்மீகவாதியாகிறீர்கள். ஆன்மீகம் என்பது லாஓ-சூவிற்கோ எனக்கோ அதைத்தான் குறிக்கிறது.

சாதாரணமாக, மதம் என்பது வாழ்க்கையுடனான ஒரு போராட்டத்தை, கடவுளுக்கான போராட்டத்தைக் குறிக்கிறது. சாதாரணமாக, கடவுள்தான் குறிக்கோள், வாழ்க்கை நிராகரிக்கப்பட வேண்டும், வாழ்க்கையுடன் போராட வேண்டும் என்று அது பொருள் தரும். வாழ்க்கை தியாகம் செய்யப்பட வேண்டும், கடவுள் அடையப்பட வேண்டும். இந்த சாதாரண மதம் ஒரு சமய நெறியே அல்ல. இந்த சாதாரண மதம், சாதாரணமான, மூர்க்கமான, முதலில் தாக்குவதற்குத் தயாராக இருக்கின்ற மனதினுடைய ஒரு அங்கம் மட்டுமே.

வாழ்க்கைக்கு அப்பாற்பட்டு எந்தக் கடவுளும் இல்லை; வாழ்வே கடவுள். நீங்கள் வாழ்க்கையை நிராகரித்தால், நீங்கள் கடவுளை நிராகரிக்கிறீர்கள். நீங்கள் வாழ்க்கையை தியாகம் செய்தால், நீங்கள் கடவுளை தியாகம் செய்கிறீர்கள். எல்லாத் தியாகங்களிலும், கடவுள் மட்டுமே தியாகம் செய்யப்படுகிறார். ஜார்ஜ் குர்ஜியெ.பி அடிக்கடி கூறுவார் - இது முரண்படு உண்மையாகத் தோன்றும், ஆனால் இது உண்மையானது - அது எல்லா மதங்களுமே கடவுளுக்கு எதிரானவை என்பது ஆகும். வாழ்வு தான் கடவுள் என்றால், வாழ்க்கையை நிராகரிப்பது, தியாகம் செய்வது, துறப்பது கடவுளுக்கு எதிராகச் செல்வதாகும். ஆனால் குர்ஜியெ.பி.பிற்கு லாவோ-ட்கூ வைப்பற்றி அதிகம் தெரியவில்லை போல் தெரிகிறது. அப்படியே அவருக்கு லாவோ-ட்கூ வைப்பற்றித் தெரிந்திருந்தாலும், அவர் இதையேதான் கூறியிருப்பார், ஏனென்றால் லாவோ-ட்கூ சாதாரணமான ஆன்மீகவாதியைப் போல் தோற்றமளிப்பதில்லை, அவர் ஒரு மதகுரு, ஒரு போதகர், ஒரு வேதாந்தி, ஓர் சமயப் புலமை பெற்றவர் என்பதைப் போல் அல்லாமல் அவர் ஒரு கவிஞரைப் போல், ஓர் பாடகரைப் போல், ஓர் கலைஞரைப் போல், ஒரு படைப்பாளியைப் போலவே அதிகம் தோன்றுகிறார். அவரை நீங்கள் ஆன்மீகவாதி என்று எண்ணமுடியாத அளவிற்கு அவர் மிகச் சாதாரணமாக இருக்கிறார். ஆனால், உண்மையில், ஆன்மீகவாதியாக இருப்பதென்பது, ஒரு அங்கம் முழுமைக்கு எதிராக இல்லாமல், அங்கம் முழுமையோடு இசைவாக ஓடிக்கொண்டு இருக்குமாறு, அசாதாரணமான அளவிற்கு வாழ்க்கையில் சாதாரணமாக இருப்பது ஆகும். ஆன்மீகவாதியாக இருப்பது என்பது வாழ்வின் ஓட்டத்தில் இருந்து விலகி தனித்தில்லாமல் இருப்பதாகும்.

ஆன்மீகத்திற்கு எதிராக இருப்பது என்பது, வெற்றிபெறும் முயற்சியில், தோற்கச் செய்யும் முயற்சியில், எங்கோ சென்று அடையும் முயற்சியில், உங்களுக்கென்று ஒரு தனி மனதுடன் இருப்பது ஆகும். [உங்களிடம் ஒரு குறிக்கோள் இருந்தால், நீங்கள் ஆன்மீகத்திற்கு எதிரானவர் ஆவீர்கள். நீங்கள் நாளையை பற்றிய சிந்தனையுடன் இருந்தால், நீங்கள் ஏற்கனவே ஆன்மீகத்தை தவறவிட்டு விட்டீர்கள். ஆன்மீகம் தன்னில் நாளை என்று ஒன்று இல்லை.] boxmatter அதனால்தான் இயேசு கூறுகிறார், “நாளையைப் பற்றி எண்ணாதீர்கள். தோட்டத்தில் உள்ள லில்லி மல்களைப் பாருங்கள், அவை இப்பொழுது மலர்கின்றன.” இருப்பவை எல்லாமே நிகழ்காலத்தில் இருக்கின்றன. உயிருடன் இருக்கும் எதுவுமே நிகழ்காலத்தில் உயிருடன் இருக்கிறது. நிகழ்காலம்தான் இருக்கின்ற ஒரே காலம், ஆதியும் அந்தமும் இல்லாது தொடர்ந்து இருக்கும் நிலை நிகழ்காலமே.

இரண்டு வழிகள் இருக்கின்றன. ஒன்று, நீங்கள் வாழ்க்கையுடன் போராடலாம், வாழ்வுக்கு எதிராக உங்களுக்கென்று தனிப்பட்ட இலக்கினை வைத்துக் கொள்ளலாம் - எல்லா இலக்குகளுமே உங்களுக்கு மட்டும் உரியவையாகும், எல்லா இலக்குகளுமே தனிப்பட்டவையாகும். நீங்கள் வாழ்வின் மீது உங்களுக்குச் சொந்தமான ஒரு செயல்பாட்டு அமைப்பை திணிக்க முயற்சிக்கிறீர்கள். நீங்கள் வாழ்வை உங்களைப் பின்பற்றுமாறு இழுக்கப் பார்க்கிறீர்கள், அதிலும் நீங்கள் மிகச்சிறிய ஒரு அங்கம் மட்டுமே, மிக மிக நுண்ணிய, அவ்வளவு சிறிய ஒரு பகுதி, ஆனால் நீங்கள் பிரபஞ்சம் முழுவதையும் உங்களுடன் இழுக்க முயற்சிக்கிறீர்கள். நீங்கள் நிச்சயமாகத் தோற்கடிக்கப்படப்போவது உறுதி. நீங்கள் உங்களுடைய அழகை இழுக்கப் போவது உறுதி, நீங்கள் இறுகியதன்மையுடையவராக மாறப் போவது நிச்சயம்.

போராட்டம் இறுகியதன்மையை ஏற்படுத்துகிறது. சண்டையிடுவது பற்றி எண்ணினாலே, கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு இறுகியதன்மை உங்களைச் சுற்றி ஏற்படுகிறது. எதிர்ப்பதைப் பற்றி எண்ணினாலே, உங்களை ஒரு பாதுகாப்பான கூடு போல் மூடிவிடுகிற ஒரு காய்ந்த மேல் ஒரு உங்களைச் சுற்றி உருவாகிறது. உங்களுக்கென்று ஒரு குறிப்பிட்ட இலக்கு இருக்கிறது என்கிற எண்ணமே உங்களை ஒரு தீவாக மாற்றுகிறது; இப்பொழுது நீங்கள் வாழ்வின் எல்லையற்ற கண்டத்தின் ஒரு அங்கமாக இல்லை. நீங்கள் வாழ்வில் இருந்து பிரிக்கப்பட்டு இருக்கிற பொழுது, நீங்கள் மண்ணில் இருந்து பிரிக்கப்பட்ட ஒரு மரம் போல இருக்கிறீர்கள். அந்த மரம் கடந்த காலத்தில் கிடைத்த ஊட்டச்சத்தைக் கொண்டு சிறிது காலம் உயிர் வாழலாம், ஆனால் உண்மையில் அது இறந்து கொண்டிருக்கிறது. மரத்திற்கு வேர்கள் தேவை; மரம் பூமியினுள் இருக்க வேண்டும், பூமியுடன் இணைந்து, பூமியின் ஒரு அங்கமாக இருக்க வேண்டும்.

[நீங்கள் வாழ்வு எனும் கண்டத்துடன் இணைந்து, அதன் ஒரு அங்கமாக, அதில் வேரூன்றியவராக இருக்க வேண்டும். நீங்கள் வாழ்வில் வேரூன்றி இருக்கும் பொழுது,

நீங்கள் மென்மையாக இருக்கிறீர்கள், ஏனென்றால் உங்களிடம் பயமில்லை.]boxmatter பயம் இறுகியதன்மையை ஏற்படுத்துகிறது. பயம் உத்திரவாதம் பற்றிய எண்ணத்தை ஏற்படுத்துகிறது, பயம் உங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்கிற எண்ணத்தை ஏற்படுத்துகிறது. பயத்தைப் போல கொல்வது எதுவும் இல்லை, ஏனென்றால் அந்த பயம் பற்றிய எண்ணத்திலேயே நீங்கள் பூமியிலிருந்து பிரிக்கப்பட்டவராக, வேரோடு பிடுங்கப்பட்டவராக ஆகிறீர்கள்.

அப்போதிருந்து நீங்கள் கடந்த காலத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வாழ்கிறீர்கள் - அதனால்தான் நீங்கள் கடந்த காலத்தைப் பற்றி அவ்வளவு சிந்திக்கிறீர்கள். இது தற்செயலானது அல்ல. மனம் தொடர்ந்து கடந்த காலத்தைப் பற்றியோ அல்லது எதிர்காலத்தைப் பற்றியோ சிந்திக்கிறது. கடந்த காலத்தைப் பற்றி ஏன் அவ்வளவு சிந்திக்க வேண்டும்? சென்றது சென்று விட்டது! அதனை மீட்க முடியாது. கடந்த காலம் இறந்து விட்டது! அது இப்பொழுது இல்லாத பொழுது, அதைப் பற்றி இப்பொழுது எதுவும் செய்ய முடியாத பொழுது, கடந்த காலத்தைப்பற்றி நீங்கள் எதற்காக சிந்தித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்? உங்களால் கடந்த காலத்தை வாழ முடியாது, உங்களால் கடந்த காலத்தில் இருக்க முடியாது, ஆனால், அது உங்களுடைய இந்த நிகழ்கால கணத்தை அழித்துவிட முடியும். ஆனால் இதற்கு ஆழமாக வேருன்றிய ஏதாவது ஒரு காரணம் இருக்க வேண்டும். நீங்கள் முழுமையை எதிர்க்கிறீர்கள் என்பதுதான் அந்த ஆழமாக வேருன்றிய காரணம். முழுமையை எதிர்க்கையில், வாழ்க்கை என்னும் நதியை எதிர்க்கையில், நீங்கள் வேரோடு பிடுங்கப்பட்டவர் ஆகிறீர்கள். நீங்கள் மிகச்சிறிய ஒன்றாக, குப்பிக்குள் அடைபட்டிருப்பது போன்ற ஒரு நிகழ்வாக, உங்களுக்குள்ளேயே அடைபட்டு இருப்பவராக மாறிவிடுகிறீர்கள். நீங்கள் ஒரு தனிப்பட்ட மனிதராக மாறிவிட்டீர்கள். விரிவடைந்து கொண்டேயிருக்கிற, பரந்து விரிந்த பிரபஞ்சத்தின் ஒரு அங்கமாக இனி நீங்கள் இல்லை. இல்லை, இனி நீங்கள் அதன் அங்கமாக இல்லை. நீங்கள் கடந்த காலத்தில் பெற்ற ஊட்டச்சத்தைக் கொண்டு ஒரு கஞ்சனைப் போல வாழ வேண்டும்; அதனால்தான் மனம் கடந்த காலத்தைப் பற்றி தொடர்ந்து சிந்தித்துக் கொண்டே இருக்கிறது.

மேலும், எப்படியாவது உங்களை நீங்கள் ஒன்று திரட்டிக் கொண்டு போரிடுவதற்குத் தயாராக இருக்க வேண்டும்; அதனால்தான் நீங்கள் தொடர்ந்து எதிர்காலத்தைப் பற்றியும் சிந்தித்துக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள். எதிர்காலம் உங்களுக்கு நம்பிக்கையை அளிக்கிறது, கடந்த காலம் உங்களுக்கு ஊட்டத்தை அளிக்கிறது, ஆனால் சரியாக இவ்விரண்டிற்கும் இடையில் என்றும் நிலைத்து இருக்கிற காலம் இருக்கிறது, உண்மையான வாழ்க்கை இருக்கிறது, அதை நீங்கள் தவறவிட்டுக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். கடந்த காலத்திற்கும் எதிர்காலத்திற்கும் இடையே நீங்கள் மரணமடைந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள், வாழ்ந்து கொண்டிருக்கவில்லை.

வாழ்வதற்கு மற்றுமொரு வழி இருக்கிறது – உண்மையில், வாழ்வதற்கு இந்த ஒரே வழிதான் இருக்கிறது. ஏனென்றால் அந்த முறை வாழும் முறை அன்று; போரிடுகிற முறை வாழும் முறை அன்று. மற்றொரு வழி நதியோடு இயைந்து செல்வதாகும், நீங்கள் தனிமனிதர், அதனோடு இசைவாகச் சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்பதையே நீங்கள் உணராத அளவிற்கு வாழ்வுடன் ஒன்றாகி, இசைந்து செல்வதாகும். இல்லை, நீங்கள் அதனுடைய அங்கமாக மாறிவிடுகிறீர்கள் - அங்கமாக மட்டும் அன்றி நீங்கள் அதிலேயே முழுகியவராக இருக்கிறீர்கள்; நீங்கள் நதியாகவே மாறிவிட்டீர்கள், அங்கு எந்தப் பிரிவும் இல்லை. நீங்கள் போரிடாமல் இருக்கும்பொழுது, நீங்கள் வாழ்வாக மாறுகிறீர்கள். நீங்கள் போரிடாமல் இருக்கும்பொழுது, நீங்கள் பரந்து விரிந்தவராக, எல்லையற்றவராக மாறிவிடுகிறீர்கள். கிழக்கு நாடுகளில் இந்த நிலை, சரணடைதல், நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளுதல் என்று அறியப்பட்டுள்ளது - இதைத்தான் “ஷரத்தா”, வாழ்க்கையிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளுதல் என்று நாங்கள் அழைத்திருக்கிறோம். அது, உங்களுடைய தனிப்பட்ட மனதின் மீது நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளாமல் முழுமையிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்தலாகும். அது அங்கத்திடம் நம்பிக்கை கொள்ளாமல் முழுமையிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்தலாகும். அது மனதிடம் நம்பிக்கை வைக்காமல் பிரபஞ்சத்திடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்தலாகும். சரணடைந்த நிலையில், திடீரென்று நீங்கள் மென்மையானவராக மாறிவிடுகிறீர்கள், ஏனென்றால் அப்பொழுது இறுகியதன்மையுடன் இருக்கவேண்டிய அவசியம் இல்லை. நீங்கள் போரிட்டுக் கொண்டிருக்கவில்லை, அங்கு பகைமை இல்லை. பாதுகாக்க வேண்டிய அவசியம் இல்லை, உத்திரவாதத்துடன் இருக்கவேண்டும் என்கிற எந்தத் தூண்டுதலும் இல்லை, நீங்கள் ஏற்கனவே வாழ்வோடு ஒன்றாகி விட்டீர்கள்.

ஆனால் வாழ்க்கை உத்திரவாதமுடையது! தனி மனித அகம்பாவங்கள்தான் உத்திரவாதமற்றவை. அவற்றுக்கு பாதுகாப்பு தேவை, அவற்றுக்கு காவல் தேவை, அவற்றுக்கு தங்களைச் சுற்றி ஒரு கவசம் தேவை. அவை பயப்படுகின்றன, தொடர்ந்து நடுங்கிக் கொண்டே இருக்கின்றன – பிறகு எவ்வாறு உங்களால் வாழ முடியும்? நீங்கள் வேதனையுடனும், மன உளைச்சலுடனும் இருக்கிறீர்கள், நீங்கள் வாழ்வதில்லை. நீங்கள் எல்லா சந்தோஷத்தையும், நிகழ்காலத்திலே இருப்பதின் முழுமையான ஆனந்தத்தையும் இழந்துவிடுகிறீர்கள் - உண்மையில் அது முழுமையான ஆனந்தம். அது இருப்பதற்கு எந்தக் காரணமும் இல்லை; நீங்கள் உயிருடன் இருப்பதால் அது தானாக ஏற்படுகிறது. நீங்கள் இருப்பதனால் மட்டுமே அது உங்களுக்குள் இருந்து கொப்பளிக்கிறது. நீங்கள் திறந்த, எளிதில் அணுகக்கூடிய நிலையில் இருப்பவராக இருக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், வாழ்வுடன் இசைந்து செல்பவராக இருக்க ஆரம்பித்துவிட்டால், நீங்கள் தொடர்ந்து உங்களுக்குள் இருந்து ஆனந்தம் கொப்பளித்துக்கொண்டே இருக்கும் நிலையில் இருக்கிறீர்கள், எந்தக்

காரணமும் இன்றி! **இருத்தல்** என்பதுவே ஆனந்தமாக இருத்தல் என்று நீங்கள் உணர ஆரம்பிக்கிறீர்கள்.

அதனால் தான் ஹிந்துக்கள் இறுதியில் அடையக்கூடிய நிலைக்கு “சச்சிதானந்தா” என்று பெயரிட்டிருக்கிறார்கள் -- உண்மை, தன்னுணர்வு நிலை, ஆனந்தம். இருத்தல் என்பது ஆனந்தமாக இருத்தல், உண்மையாக இருத்தல் என்பது ஆனந்தமாக இருத்தல் என்று அது பொருள் தருகிறது. வேறு எந்த மாதிரியும் இருப்பதற்கு வழியில்லை. நீங்கள் துயரத்துடன் இருந்தால், உங்கள் ஆன்மாவுடனான தொடர்பை நீங்கள் எப்படியோ தொலைத்துவிட்டீர்கள் என்பதையே அது காண்பிக்கிறது. துயரத்துடன் இருப்பது என்பது, எப்படியோ நீங்கள் பூமியில் இருந்து வேரோடு பிடுங்கப்பட்டவராக இருக்கிறீர்கள் என்பதைக் காட்டுகிறது; நீங்கள் நதியில் இருந்து பிரிந்து விட்டவராக இருக்கிறீர்கள், நீங்கள் உறைந்து போன ஒரு பகுதியாகிவிட்டீர்கள், ஒரு பனிக்கட்டியாக, நதியில் மிதந்து கொண்டு, ஆனால் நதியுடன் **இசைவாக** இல்லாமல் இருக்கிறீர்கள். போரிட்டுக் கொண்டு, நீரோட்டத்திற்கு எதிராகக் கூட செல்ல முயன்று கொண்டு – அகம்பாவம் எப்பொழுதுமே நீரோட்டத்திற்கு எதிராகச் செல்ல விரும்புகிறது, ஏனென்றால், எங்கெல்லாம் சவால் இருக்கிறதோ, அங்கு அகம்பாவம் நலமாக இருப்பதாக உணர்கிறது. அகம்பாவம் எப்பொழுதுமே சண்டையைத் தேடிக்கொண்டே இருக்கிறது. சண்டையிட யாரும் உங்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை என்றால், நீங்கள் மிகவும் துயரத்துடன் இருப்பீர்கள். சண்டையிட யாராவது ஒருவர் தேவை. போரிடுவதில் நீங்கள் நலமாக இருப்பதாக உணர்கிறீர்கள், போரிடும்பொழுது நீங்கள் தனிப்பட்டவராக இருக்கிறீர்கள். ஆனால் அது வாழ்வதற்கான ஆரோக்கியமற்ற வழி, பிளவுபட்ட வழியாகும். பிளவுபட்டவராக இருப்பது என்பது நதியுடன் போரிடுவது ஆகும். நீங்கள் போரிட்டால், நீங்கள் இறுகிய தன்மையுடையவராக மாறுகிறீர்கள். நீங்கள் போரிட்டால், உங்களைச் சுற்றிலும் வாயிலே இல்லாத ஒரு சுவற்றை எழுப்புகிறீர்கள். உண்மையில், உங்களுடைய ஆன்மாவும் உயிரற்றதாகி விடுகிறது. நீங்கள் மென்மையை, வளைந்து கொடுக்கும் தன்மையை, நேரத்தியான அழகை, நல்ல பண்புள்ள தன்மையை இழந்து விடுகிறீர்கள். அப்பொழுது நீங்கள் வாழ்வதில்லை, காலத்தை மட்டுமே கடத்திக் கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

லாவோ-ட்கு சரணடைதலின் பக்கம் இருக்கிறார். அவர் கூறுகிறார், “வாழ்க்கையிடம் சரணடைந்து விடுங்கள். வாழ்க்கை உங்களை வழி நடத்த அனுமதியுங்கள், நீங்கள் வாழ்வை வழி நடத்த முயற்சிக்காதீர்கள். நீங்கள் வாழ்க்கையை அடக்கி ஆள, நிர்வகிக்க முயற்சிக்காதீர்கள், வாழ்க்கை உங்களை நிர்வகிப்பதற்கு, கட்டுப்படுத்துவதற்கு அனுமதியுங்கள். வாழ்க்கை உங்களை உடைமையாக்கிக் கொள்ள அனுமதியுங்கள். நீங்கள் முழுவதும் சரணடைந்து விடுங்கள், நீங்கள் “நான் தனிப்பட்டவன் இல்லை” என்று சொல்லி விடுங்கள். நீங்கள் வாழ்க்கைக்கு அதிகாரம் முழுவதையும் கொடுத்துவிட்டு, அதனுடன் இருங்கள்.”

இது கடினமானது, ஏனென்றால் அகம்பாவம் கேட்கிறது, ‘அப்பொழுது நான் யார்? சரணடைந்த நிலையில் நான் இல்லாமல் போய்விடுவேன்.’ ஆனால், அகம்பாவம் இல்லாமல் இருக்கும் பொழுது, உண்மையில் முதன் முறையாக **நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்.** முதல் முறையாக நீங்கள் எல்லைக்குட்பட்டவராக இல்லாமல், எல்லையற்றவராக இருக்கிறீர்கள். முதல் முறையாக நீங்கள் உடலாக இல்லாமல், உடலுக்குள் இருப்பவராக இல்லாமல், நீங்கள் உடலுக்குள் அடைபட்டிராதவராக, ஆதியும், அந்தமுமில்லாமல் விரிந்து கொண்டே இருக்கும் பிரபஞ்சமாக இருக்கிறீர்கள்.

ஆனால் அகம்பாவத்திற்கு அதுபற்றித் தெரியாது. அகம்பாவம் அஞ்சுகிறது. அது ‘நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள், உங்களுையே தொலைத்துவிட்டு? நீங்கள் தொலைந்து விடுவீர்கள், முகவரியற்றவராக இருப்பீர்கள்,’ என்று சொல்கிறது. நீங்கள் அகம்பாவம் சொல்கிறபடி நடந்தால், அகம்பாவம் உங்களை மீண்டும் மீண்டும் பிளவுபட்ட வழியில் தள்ளிவிடும், “தனிப்பட்ட மனிதராக” இருக்கின்ற பாதையில். நீங்கள் அதிக தனித்தன்மை பெற்ற ஒருவராக மாற மாற, வாழ்க்கை மேலும் உங்களிடம் இருந்து மறைந்து விடுகிறது. உலகில் வெற்றி பெற்றிருக்கும் மனிதர்களை எல்லாம் பாருங்கள், தனிச்சிறப்பு மிக்கவராக மாறியிருப்பவர்களை, புகழ் பெற்ற மனிதர்கள் பற்றிய புத்தகத்தில் பெயர் இடம் பெற்றவர்களைப் பாருங்கள். அவர்களைப் பாருங்கள், அவர்களை கவனியுங்கள்: அவர்கள் ஒரு போலியான வாழ்வு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நீங்கள் காண்பீர்கள். அவர்கள் வெறும் முகமுடிகள் மட்டுமே, உள்ளுக்குள் ஒன்றுமில்லாத, சாரமற்ற மனிதர்கள் - எதையாவது கொண்டு நிரப்பப்பட்டவர்களாக இருக்கக்கூடும், ஆனால் உயிரற்றவர்கள். சாரமற்றவர்கள்.

உலகில் வெற்றி பெற்றவர்களாக இருக்கிற மனிதர்களை, முக்கியமானவர்களாக மாறிவிட்டவர்களை கவனித்துப் பாருங்கள் - ஜனாதிபதிகளை, பிரதம மந்திரிகளை, மிகப் பெரிய செல்வந்தர்களை - உலகில் அடையக்கூடிய எல்லாவற்றையும் அடைந்து விட்டவர்களை கவனியுங்கள். அவர்களை கவனித்துப் பாருங்கள், தொட்டுப் பாருங்கள், அவர்களைப் பாருங்கள்; நீங்கள் மரணத்தை உணருவீர்கள். அங்கு நீங்கள் உயிர்த்துடிப்புள்ள இதயங்களைக் காண மாட்டீர்கள். அந்த இதயம் இன்னும் துடித்துக் கொண்டிருக்கலாம், ஆனால் அந்தத் துடிப்பு இயந்திரத்தனமானது. அந்தத் துடிப்பு கவிதையை இழந்துவிட்டது. அவர்கள் உங்களைப் பார்க்கிறார்கள், ஆனால் அவர்களுடைய கண்கள் பிரகாசமின்றி இருக்கின்றன; உயிர்த்துடிப்புடன் இருப்பதின் பளபளப்பு அங்கு இல்லை. அவர்கள் உங்களுடன் கை குலுக்குவார்கள், ஆனால் அவர்களுடைய கரங்களில் இருந்து எதுவும் வெளிப்படுவதை நீங்கள் உணரமாட்டீர்கள், எந்த சக்தி பரிமாற்றத்தையும் உணர மாட்டீர்கள், உங்களை வரவேற்கும் வெதுவெதுப்பைக் காண மாட்டீர்கள். ஒரு உயிரற்ற கரத்தை - சுமையை நீங்கள் அங்கு காண்பீர்கள், அன்பை காண மாட்டீர்கள். அவர்களைச்

சுற்றியும் பாருங்கள்; அவர்கள் நரகத்தில் வாழ்கிறார்கள். அவர்கள் வெற்றி பெற்றுவிட்டார்கள், அவர்கள் புகழ்பெற்றவர்களாக மாறிவிட்டார்கள், ஆனால் இப்பொழுது நரகம் மட்டுமே அவர்களைச் சூழ்ந்திருக்கிறது. நீங்கள் புகழ்பெற்றவராக மாற முயற்சித்தால் நீங்களும் அதே பாதையில்தான் சென்று கொண்டிருக்கிறீர்கள்.

லாவோ-டூ கூறுகிறார், அடையாளமற்றவராக இருங்கள், அப்பொழுது உங்களுக்குள் எல்லைகள் அற்ற வாழ்வு ஓடிக்கொண்டு இருக்கும். தனிநபராக இருப்பது வாழ்வின் ஓட்டத்திற்கு ஒரு தடையாக இருக்கிறது. தனி அடையாளம் அற்றவராக இருத்தல், பரந்த வெறுமையான வெளியாக இருத்தல், எல்லாவற்றையும் அனுமதிக்கிறது. அதனுள்ளே மேகங்கள் நகரலாம், அங்கு நட்சத்திரங்கள் நகரலாம். எதுவும் அதை சலனமடையச் செய்வதில்லை. மேலும் உங்களிடம் இழப்பதற்கு எதுவும் இல்லை, ஏனென்றால், இழந்துவிடக்கூடிய அனைத்தையும் நீங்கள் ஏற்கனவே சரணாகதி செய்துவிட்டீர்கள்.

அந்த மாதிரி ஒரு நிலையில் ஒருவர் எப்பொழுதும் இளமையுடனேயே இருக்கிறார். உடல் இயற்கையாக முதுமையடையும், ஆனால் உங்களுடைய உயிரின் மிகவும் உட்புறத்தில் உள்ள மையம் எப்பொழுதும் இளமையுடனேயே, புத்துணர்வுடையதாகவே இருக்கிறது. அது எப்பொழுதும் முதுமையடைவதில்லை, அது எப்பொழுதும் உயிரற்றதாக இருப்பதில்லை. இதுதான் உண்மையில் ஆன்மீகவாதியாக இருப்பதற்கான வழி என்று லாவோ-டூ கூறுகிறார். ‘தாவோ’வுடன் மிதந்து செல்லுங்கள், ‘தாவோ’வுடன் இயைந்து செல்லுங்கள், உங்களுக்கென்று எந்த தனிப்பட்ட இலக்குகளையும், குறிக்கோள்களையும் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாதீர்கள். முழுமை உங்களைவிட விவேகமானது; நீங்கள் வெறுமனே அதனுடன் மட்டும் இருக்கிறீர்கள். முழுமை உங்களை உருவாக்கியுள்ளது, முழுமை உங்களுக்குள்ளே சுவாசித்துக் கொண்டிருக்கிறது, முழுமை உங்களுக்குள் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. நீங்கள் ஏன் கவலைப்படுகிறீர்கள்? பொறுப்பு முழுமையிடம் இருக்கட்டும். அது உங்களை எங்கு வழி நடத்திச் செல்கிறதோ, அங்கு நீங்கள் செல்கிறீர்கள். நீங்கள் கட்டாயப்படுத்தவோ, திட்டமிடவோ முயற்சிக்காதீர்கள், ஏதேனும் குறிப்பிட்ட இலக்குகளைக் கேட்காதீர்கள், ஏனென்றால், அப்பொழுது ஏமாற்றம் இருக்கும், நீங்கள் இறுகியதன்மை உடையவராக மாறிவிடுவீர்கள், உடன் உயிர்த்துடிப்புடன் இருப்பதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பத்தை நீங்கள் தவறவிட்டு விடுவீர்கள்.

விஷயம் இதுதான்: நீங்கள் வாழ்க்கையை அனுமதித்தால், மேலும் அதிக வாழ்வு நிகழ்கிறது. பிறகு நீங்கள் உங்களை உயிர்த்துடிப்புடன் இருப்பதற்கு அனுமதித்தால், இன்னும் அதிக வாழ்வு ஏற்படுகிறது. இயேசு தொடர்ந்து கூறுகிறார், “என்னிடம் வாருங்கள், நான் எல்லைகளற்ற, வளமான வாழ்வு வாழ்கின்ற வழி காண்பிக்கிறேன். நிறைந்து வழிந்தோடும், வெள்ளப்பெருக்கெடுத்தோடும் வாழ்வைக் காண்பிக்கிறேன்.” ஆனால் நாம் பிச்சைக்காரர்களைப் போல் வாழ்கிறோம். நாம் மாமன்னர்களைப் போல் இருந்திருக்கலாம்,

வேறு யாரும் இதற்குப் பொறுப்பு இல்லை. தனிப்பட்ட நபராக நீங்கள் இருந்த, அகம்பாவத்தை உறுதியாகப் பற்றிக்கொண்டு இருந்த, உங்களது சாதாரணம் தான் உங்களது துயரத்திற்கு முழுமையான காரணம் ஆகும்.

இப்பொழுது இந்த சூத்திரங்கள் :

மனிதன் பிறக்கும் பொழுது, அவன் இளகிய தன்மையுடனும் பலவீனமாகவும் இருக்கிறான்.

இப்பொழுதுதான் பிறந்திருக்கிற ஒரு சிறு குழந்தையை கவனியுங்கள். அவனிடம் தன்னைச் சுற்றி ஒரு கடினமான ஓடு அவனிடம் இல்லை. அவன் பாதுகாப்பற்றவனாக, வெளிப்படையானவனாக, மிருதுவாக இருக்கிறான் - வாழ்வின் மிகத் தூய்மையான நிலையில் இருக்கிறான். கூடிய சீக்கிரத்தில், அதற்கு வெகுகாலம் ஆகாது, அவனைச் சுற்றி சமூக முகங்கள் தோன்ற ஆரம்பிக்கும், அவன் கூண்டில் அடைபட்டவனாகி விடுவான், சமுதாயத்தினால், பெற்றோர்களால், பல்கழைக்கழகங்களினால் சிறைபடுத்தப்பட்டவனாகி விடுவான்; விரைவில் வாழ்வு என்பது ஒரு தூரத்து நிகழ்வாக மாறிவிடும். அவன் ஒரு சிறைக் கைதியைப் போலவே அதிகம் இருப்பான். அவனுள்ளே எங்கோ ஆழத்தில் வாழ்வு துடித்துக் கொண்டு இருக்கும், ஆனால் அவனால்கூட அதனுடைய துடிப்பைக் கேட்க முடியாது.

ஆனால் ஒரு குழந்தை பிறக்கும் பொழுது, கவனியுங்கள். திரும்ப திரும்ப அந்த அற்புதம் நிகழ்கிறது. வாழ்க்கை திரும்பத் திரும்ப உங்களுக்கு வழியைக் காண்பித்துக்கொண்டே இருக்கிறது, எப்படி இருக்க வேண்டுமென்பதை, வாழ்க்கை ஒவ்வொரு நாளும் புதுப்பிக்கப்படுகிறது என்பதை வாழ்வு திரும்பத் திரும்ப கூறிக்கொண்டே இருக்கிறது. வயதானவர்கள் மரணமடைகிறார்கள், புதிய சிறு குழந்தைகள் பிறக்கிறார்கள். அதன் மூலம் குறிப்பாக உணர்த்தப்படுவது என்ன? வாழ்க்கைக்கு முதுமையில் நம்பிக்கை இல்லை என்பது மிகத் தெளிவாகத் தெரிகிறது. உண்மையில், வாழ்க்கை பொருளாதார நிபுணர்களால் நிர்வகிக்கப்படுவதாக இருந்தால், இது மிகவும் பொருளாதாரமற்றதாக, ஒரு சேதாரமாகத் தோன்றும். ஒரு வயதான மனிதர் - பயிற்சி பெற்றவர், வாழ்க்கையின், உலகின் நடைமுறைகளில் பயிற்சியும் அனுபவமும் பெற்றவர் - அவர் முழுவளர்ச்சி பெற்றவராக இருக்கும்பொழுது, அவர் தான் விவேகமுடையவராக மாறிவிட்டதாக எண்ணும்பொழுது, மரணம் பொறுப்பைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு அந்த வயதான மனிதரை நீக்கிவிட்டு, அந்த இடத்தை ஒரு விஷயமும் அறியாத, அனுபவ அறிவே இல்லாத, முற்றிலும் புதிதான, ஒரு எழுதப்படாத வெள்ளைக் காகிதம் போல் இருக்கிற ஒரு சிறு குழந்தையைக் கொண்டு நிரப்புகிறது; அனைத்தும் மறுபடியும் எழுதப்பட வேண்டும். நீங்கள் பொருளாதார நிபுணர்களைக் கேட்டால், அவர்கள் இது மடத்தனமானது என்பார்கள்! கடவுள் முதலில் பொருளாதார நிபுணர்களைக் கலந்தாலோசிக்க வேண்டும். அவர் என்ன

செய்துகொண்டிருக்கிறார்? இது ஒரு தேவையற்ற இழப்பு, முற்றிலும் வீணாக்குதல்! ஒரு பயிற்சி பெற்ற எண்பது வயது மனிதன் மரணமடைகிறார், பயிற்சி பெறாத ஒரு பச்சிளங் குழந்தை அவரின் இடத்தை நிரப்புகிறது - இது அப்படியே நேர் எதிர்மறையாக இருக்க வேண்டும்; அப்பொழுது அது பொருளாதாரமிக்கதாக இருக்கும்.

ஆனால் வாழ்க்கைக்கு பொருளாதாரத்தில் நம்பிக்கையில்லை. அதற்கு நம்பிக்கை இல்லாதிருப்பதும் நல்லதுதான், இல்லையெனில் இந்த உலகம் முழுவதும் ஒரு பெரிய மயானமாக மாறியிருக்கும். அது வாழ்வில் நம்பிக்கை வைக்கிறது, பொருளாதாரத்தில் அல்ல. அது திரும்பத் திரும்ப வயதானவர்களுக்கு பதில் புதியவர்கள் கொண்டு, மரணமடைந்தவர்களுக்கு பதில் இளைஞர்கள் கொண்டு, இறுகியதன்மையுடைய மனிதர்களுக்குப் பதில் மென்மையான குழந்தைகள் கொண்டு நிரப்புகிறது. இதில் சுட்டிக்காட்டப்படுவது தெளிவாகத் தெரிகிறது: வாழ்க்கை மென்மையை நேசிக்கிறது, ஏனென்றால் மென்மையான ஒருவரின் வழியாக வாழ்வு எளிதாக ஓடமுடியும்.

மனிதன் பிறக்கும் பொழுது, அவன் இளகிய தன்மையுடனும் பலவீனமாகவும் இருக்கிறான்.

லாவோ-ட்கூ இரண்டாவது விஷயத்தையும் வலியுறுத்திக் கூறுகிறார்: வாழ்க்கைக்கு வலிமையில் நம்பிக்கை இல்லை என்பதை. பலவீனம் தன்னிடத்தில் ஒரு அழகைக் கொண்டு இருக்கின்றது, ஏனென்றால் அது மென்மையாகவும், இளகிய தன்மையுடனும் இருக்கிறது. [ஒரு புயல் வருகிறது; பெரிய, உறுதியான மரங்கள் விழுந்துவிடும். சிறிய செடிகள் வளைந்து மட்டும் கொடுக்கும், பிறகு, புயல் கடந்து சென்றுவிடுகிறது, அவை மீண்டும் சிரித்துக் கொண்டும், மலர்ந்து கொண்டும் இருக்கின்றன.] உண்மையில், புயல் அவற்றைப் பொலிவடையச் செய்து இருக்கிறது, அவற்றின் மீது இருந்த புழுதியைப் போக்கியிருக்கிறது, அவ்வளவுதான். அவை அதிக உயிர்த்துடிப்புடன், அதிக இளமையுடன், அதிக பொலிவுடன் இருக்கின்றன, புயல் அவற்றுக்கு ஒரு நல்ல குளியலைக் கொடுத்திருக்கிறது. முதுமையான மரங்கள், மிகவும் உறுதியான மரங்கள், புயலை எதிர்த்ததனால் விழுந்துவிட்டன. அவை வளைந்து கொடுக்கத் தயாரில்லை; அவை மிகவும் அகம்பாவத்துடன் இருந்தன.

லாவோ-ட்கூ கூறுகிறார், “வாழ்க்கை பலவீனமானவர்களை நேசிக்கிறது.” “பணிவானவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் இந்த பூமிக்கான உரிமையைப் பெறுவார்கள். ஏழைகள், மனதளவில் ஏழைகள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள். அழகிறவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள், ஏனென்றால் அவர்கள் தேற்றப்படுவார்கள்,” என்கிற இயேசுவின் மூதுரையின் பொருளும் அதுதான். கிறிஸ்தவம் இயேசுவினுடைய மூதுரைகளின் பொருளைத் தவறவிட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது, ஏனென்றால் அவை ‘லாவோ-ட்கூ’வின் உரைகளைப் போன்றவை. அவர்கள் ‘லாவோ-ட்கூ’வுடன்

தொடர்புடையவர்களாக இல்லாதவரையில், அவற்றைச் சரியாகப் புரிந்துகொள்ள முடியாது. இயசேவினுடைய போதனை முழுவதுமே, “உயிர்த்துடிப்புடனும் பலவீனமாகவும் இருங்கள்,” என்பதுதான். அதனால்தான் அவர் கூறுகிறார், யாரேனும் உங்களை முகத்தில் அறைந்தால், அவருக்கு மறு பக்கத்தையும் கொடுங்கள் என்று. யாரேனும் உங்களுடைய மேலங்கியை எடுத்துக்கொண்டால், அவருக்கு உங்களுடைய சட்டையையும் கொடுங்கள். யாரேனும் உங்களை அவருடன் ஒரு மைல் தூரம் நடக்கக் கட்டாயப்படுத்தினால், நீங்கள் இரண்டு மைல் தூரம் செல்லுங்கள். “வலிமையற்றவராக இருங்கள். பணிவானவர்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவர்கள்,” என்று அவர் கூறுகிறார்.

பலவீனமான நிலையில் ஆசீர்வதிக்கப்பட்ட ஒன்றாக எது இருக்கிறது? ஏனென்றால், சாதாரணமாக, உலகத் தலைவர்கள் என்று அழைக்கப்படுபவர்கள், உலகில் உள்ள குருமார்கள், “உறுதியாக இருங்கள்,” என்று கூறிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஆனால் இந்த லாவோ-ட்கூ, இந்த இயேசு, இவர்கள் கூறுகிறார்கள், “பலவீனமானவர்களாக இருங்கள்.” பலவீனமான நிலை தன்னிடம் ஏதோ ஒன்றைக் கொண்டிருக்கிறது – ஏனென்றால் அது இறுகிய தன்மையுடையதாக இல்லை. வலிமையுடன் இருப்பதற்கு, ஒருவர் இறுகிய தன்மையுடையவராக இருக்க வேண்டும். இறுகிய தன்மையுடையவராக இருப்பதற்கு, ஒருவர் வாழ்க்கைக்கு எதிராகச் செல்ல வேண்டும். நீங்கள் வலிமையுடையவராக இருக்க விரும்பினால், நீங்கள் நீரோட்டத்திற்கு எதிராகப் போராட வேண்டும்; அப்பொழுதுதான் நீங்கள் வலிமையுடையவராக மாறுவீர்கள். வலிமையுடையவராக மாறுவதற்கு அதைத்தவிர வேறு வழி இல்லை. நீங்கள் வலிமையுடையவராக மாற விரும்பினால், நீரோட்டத்திற்கு எதிராகச் செல்லுங்கள். நதி உங்கள் மீது பலமாக மோத மோத, நீங்கள் அதிக வலிமையுடையவராக மாறுகிறீர்கள். பலவீனமாக இருப்பதற்கு, நதியுடனேயே செல்லுங்கள்; அது எங்கு சென்றாலும், நீங்கள் அதனுடனேயே செல்லுங்கள். நதி, “என்னுடன் ஒரு மைல் தூரம் வாருங்கள்” என்று கூறினால், இரண்டு மைல் தூரம் செல்லுங்கள். நதி உங்களுடைய மேலங்கியை எடுத்துக் கொண்டால், நீங்கள் சட்டையையும் சேர்த்துக் கொடுங்கள். நதி உங்களுடைய ஒரு கன்னத்தில் அறைந்தால், நீங்கள் மறு கன்னத்தைக் கொடுங்கள்.

[பலவீனமான தன்மை தன்னிடம் ஒருவிதமான அழகைக் கொண்டு இருக்கிறது. அது நளிமானாக இருக்கின்ற அழகு. அது அஹிம்சையை கடைபிடிப்பதன் அழகு. அது நேசத்தின், மன்னித்தலின் அழகு. அது முரண்பாடின்றி இருப்பதின் அழகு.] லாவோ-ட்கூ நன்றாகப் புரிந்துகொள்ளப்பட்டு, மனித இனம் லாவோ-ட்கூ வை அன்பாகப் போற்றாத வரையில், மனித இனம் நிம்மதியாக வாழ முடியாது.

நீங்கள் வலிமையுடையவர்களாக இருப்பதற்கு கற்றுத்தரப்பட்டால், நீங்கள் நிச்சயம் போரிடுவீர்கள், போர்கள் தொடரும். உலகின் எல்லா அரசியல் தலைவர்களும் தாங்கள் அமைதியை நேசிப்பதாகக் கூறிக்கொண்டே இருக்கிறார்கள் - ஆனால் அவர்கள் எல்லோரும்

போருக்குத் தயார் செய்கிறார்கள். தாங்கள் அமைதியின் பக்கம் இருப்பதாக அவர்கள் கூறுகிறார்கள் – ஆனால் அவர்கள் ஆயுதங்களை சேகரித்துக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அமைதியைப் பற்றிப் பேசுகிறார்கள், ஆனால், அவர்கள் போருக்குத் தயார் செய்கிறார்கள், மேலும், மற்றவர்கள் குறித்து பயப்படுவதனால் போருக்குத் தயாராவதாக அவர்கள் எல்லோரும் கூறுகிறார்கள். மற்றவரும் அதையே கூறுகிறார்! இந்த விஷயம் முழுவதும் மிக மடத்தனமாகவும் முட்டாள்தனமாகவும் தோன்றுகிறது. சீனாவிற்கு இந்தியா குறித்து பயம், இந்தியாவிற்கு சீனா குறித்து பயம். இந்த விஷயத்தை ஏன் உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை! ரஷ்யாவிற்கு அமெரிக்கா குறித்து பயம், அமெரிக்காவிற்கு ரஷ்யாவைப் பற்றி பயம். அவர்கள் இருவரும் அமைதி குறித்து பேசுகிறார்கள், ஆனால் அவர்கள் இருவரும் போருக்குத் தயாராகிக் கொண்டே இருக்கிறார்கள். ஆனால், நீங்கள் எதற்குத் தயாராகிறீர்களோ, அதுவே இயற்கையாக நடக்கிறது.

அமைதி பற்றிய உங்களது பேச்சு தேவையற்ற பேச்சாகத் தோன்றுகிறது. அமைதி பற்றிய உங்களது பேச்சு போரில்லாத பகையுணர்வு மட்டுமே. உண்மையில், அரசியல்வாதிகளுக்கு போருக்குத் தயாராவதற்கு கால அவகாசம் தேவை – அந்த நேரத்தில் அவர்கள் அமைதி குறித்து பேசுகிறார்கள், அப்பொழுது தயாராவதற்கு தங்களுக்கு போதிய நேரம் கிடைக்கும் என்பதற்காக. [பல நூற்றாண்டுகளாக மனித இனம் இரண்டு கால கட்டங்களிலேயே வாழ்ந்து வந்திருக்கிறது: போர் நடந்த காலம் மற்றும் போருக்குத் தயாராகிக் கொண்டிருந்த காலம். இந்த இரண்டு கால கட்டங்கள் மட்டுமே இருக்கின்றன. வரலாறு முழுவதும் போர் பற்றிய இடைவிடாத பைத்தியகரமான சிந்தனை போலத் தோன்றுகிறது.]boxmatter

ஆனால் இது இப்படித்தான் இருக்கப் போகிறது, ஏனென்றால் வல்லமை பாராட்டப்படுகிறது, அகம்பாவம் பாராட்டப்படுகிறது. சாலையில் இருவர் சண்டையிட்டுக் கொண்டு இருந்தால், ஒருவர் பலசாலி, மற்றவர் பலவீனமானவர் - பலவீனமானவர் விழுந்து விட்டார், பலசாலி அவருடைய மார்பின் மீது அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறார் - நீங்கள் யாரைப் பாராட்டுகிறீர்கள்? நீங்கள் வெற்றி பெற்றவராக மாறிவிட்டவரைப் பாராட்டுகிறீர்களா? அப்படியென்றால் நீங்கள் வன்முறையாளர்; அப்படியென்றால் நீங்கள் போரின் பக்கம் இருப்பவர். அப்படியென்றால் நீங்கள் போர் வெறியர்; நீங்கள் இடைவிடாது போர் பற்றிய சிந்தனை உடையவர், ஆபத்தானவர். அல்லது நீங்கள் பலவீனமாக இருப்பவரைப் பாராட்டுகிறீர்களா? ஆனால் யாருமே பலவீனமானவர்களைப் பாராட்டுவதில்லை; யாருக்கும் பலவீனமானவர்களுடன் சம்பந்தப்பட்டிருக்க விருப்பமில்லை, ஏனென்றால் மனதின் ஆழத்தில் உங்களுக்கும் பலசாலியாக இருக்க விருப்பம்.

நீங்கள் வலிமைக்கவரைப் பாராட்டுகிற பொழுது, நீங்கள் கூறுகிறீர்கள், “ஆம், இது தான் எனக்கு உதாரணம்; நானும் இவரைப் போல இருக்க விரும்புகிறேன்.” வல்லமை

பாராட்டப்பட்டால், அப்பொழுது வன்முறை பாராட்டப்படுகிறது. வல்லமை பாராட்டப்பட்டால், அப்பொழுது மரணம் பாராட்டப்படுகிறது, ஏனென்றால், எல்லா வல்லமையும் கொல்கிறது – அடுத்தவரைக் கொல்கிறது, உங்களையும் கொல்கிறது. வல்லமை பிறரையும் அழிக்கக்கூடியது, உடன் தன்னையும் அழிக்கக்கூடியது – அது இவ்இரண்டுமே ஆகும்.

பலவீனம் - அந்தச் சொல்லே கண்டனம் செய்வது போலத் தொன்றுகிறது. ஆனால் பலவீனம் என்பது என்ன? ஒரு பூ பலவீனமாக இருக்கிறது. பூவிற்கு அருகில் உள்ள ஒரு பாறை மிகவும் பலமிக்கதாக இருக்கிறது. உங்களுக்கு ஒரு பாறை போன்று இருப்பதற்கு விருப்பமா, அல்லது ஒரு பூவைப் போன்று இருப்பதற்கு விருப்பமா? பூ பலவீனமானது, நினைவில் வையுங்கள், மிகவும் பலவீனமானது – ஒரு சிறிய காற்று வீசினால்கூட அந்தப் பூ மறைந்து போய்விடும். அதன் இதழ்கள் நிலத்தில் விழுந்துவிடும். பூ ஒரு அற்புதம்; பூக்கள் எவ்வாறு இருக்கின்றன என்பதே அதிசயிக்கத்தக்க விஷயம். அவ்வளவு மென்மை, அவ்வளவு பலவீனம்! அசாத்தியமானதாகத் தோன்றுகிறது - இது எப்படி சாத்தியமாகிறது? பாறைகள் இருப்பது சரியாகத் தோன்றுகிறது; அவை இருக்கின்றன, தாங்கள் இருப்பதற்கான கணக்கு அவற்றிடம் உள்ளது. ஆனால் இந்த மலர்? இது முற்றிலும் ஆதரவு இன்றி இருப்பதுபோலத் தோன்றுகிறது – இருப்பினும் ஒரு மலர் உயிருடன் இருக்கிறது; அது தான் அந்த அதிசயம்.

உங்களுக்கு ஒரு மலரைப்போல இருப்பதற்கு விருப்பமா? நீங்கள் கேட்டால், மனதின் ஆழத்தில் உங்களுடைய அகம்பாவம் கூறுகிறது, “ஒரு பாறையைப் போன்று இருங்கள்.” பாறை அழகற்று இருக்கிறது என்பதால் நீங்கள் மேலும் வற்புறுத்திக் கேட்டாலும்கூட, அப்பொழுது அகம்பாவம் கூறும், “உங்களுக்கு ஒரு மலராக இருப்பதற்கு விருப்பமென்றால், குறைந்தபட்சம் ஒரு செயற்கை மலராக இருங்கள். வலிமையுடனாவது இருங்கள்! காற்று உங்களைத் தொந்தரவு செய்யாது, மழை உங்களை அழித்து விடாது, நீங்கள் என்றென்றும் இருந்து கொண்டே இருக்கலாம்.” [ஒரு உண்மையான மலர் காலையில் தோன்றுகிறது, ஒரு கணம் சிரிக்கின்றது, தன்னுடைய நறுமணத்தைப் பரப்புகிறது, பிறகு மறைந்து விடுகிறது. ஒரு செயற்கை மலர், ஒரு பிளாஸ்டிக் மலர், காலத்திற்கும் இருந்து கொண்டே இருக்கலாம்.] boxmatter ஆனால் அது பொய்யானது, போலியானதாக இருப்பதனால் அது வலிமையுடையதாக இருக்கிறது. உண்மை நிலை மென்மையானதும் பலவீனமானதும் ஆகும். உண்மை நிலை எவ்வளவு உயர்ந்ததாக இருக்கிறதோ அவ்வளவு மென்மையானதாக இருக்கிறது.

உங்களால் கடவுளைப் புரிந்து கொள்ள முடியாது, ஏனென்றால், உங்களுடைய மனம் பாறைகளின் தத்துவத்தைப் புரிந்து கொள்கிறது. ஒரு மலரின் தத்துவம் உங்களுக்குப் புரிவதில்லை. உங்களுடைய மனதினால் கணிதத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். மலர்களை அன்பாகப் போற்றக்கூடிய கலை உணர்வு உங்களிடம் இல்லை. கவிநயமுடைய ஒரு மனம் மட்டுமே இறைமையின் சாத்தியத்தைப் புரிந்து கொள்ள முடியும், ஏனென்றால் இறைமைதான்

உள்ளவற்றிலேயே மிகவும் மென்மையானதும், மிகவும் பலவீனமானதும் ஆகும். அதனால்தான் அது மிகவும் உயர்ந்ததாக இருக்கின்றது, இறுதியில் அடையக்கூடிய மலர் அது தான். அது மலர்கிறது, ஆனால் அது ஒரு நொடி துளியில் மட்டுமே மலர்கிறது. அந்த நொடித்துளிக்கு 'நிகழ்காலம்' என்று பெயர். அது அவ்வளவு சிறிய ஒரு கணம், அதனால் நீங்கள் மிகவும் ஆழ்ந்த கவனத்துடன் இருக்க வேண்டும். அப்பொழுதுதான் உங்களால் அதைக் காண முடியும்; இல்லையென்றால் நீங்கள் அதைத் தவறவிட்டுவிடுவீர்கள். அது எப்பொழுதுமே மலர்ந்து கொண்டிருக்கிறது – ஒவ்வொரு கணமும் அது மலர்கிறது, ஆனால் உங்களால் காண முடிவதில்லை, ஏனென்றால், உங்களுடைய மனம் கடந்த காலமும் எதிர்காலமும் சேர்ந்த ஒரு குழப்பமான நிலையில் இருக்கிறது. 'நிகழ்காலம்' என்பது அவ்வளவு குறுகிய ஒரு நிகழ்வு, கண் இமைக்கும் நேரம்த்தில் அது மறைந்துவிடுகிறது. அந்தக் குறுகிய கணத்தில் இறைமை மலர்கிறது.

அதுதான் மிகவும் உயர்ந்தது, இறுதியானது. ஆனால் அது மிகவும் பலவீனமாக, மிகவும் மென்மையாக இருக்கிறது – அது அவ்வாறுதான் இருக்க வேண்டும். அதுதான் சிகரம், கடைசி விளிம்பு, அதற்கு அப்பால் வேறு எதுவும் இல்லை. மென்மையின், பலவீனத்தின் தத்துவத்தை நீங்கள் புரிந்து கொள்ளும் பொழுதுதான் உங்களால் கடவுளைப் புரிந்து கொள்ள முடியும். நீங்கள் உறுதிப்படைத்தவர்களாக இருப்பதற்கு முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தால் - வெற்றி கொள்பவர்களாக, போரிடுபவர்களாக, போர் வீரர்களாக இருப்பதற்கு - அப்பொழுது நீங்கள் மலர்களால் அல்ல, பாறைகளால் சூழப்பட்ட ஒரு உலகில் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பீர்கள், இறைமை என்பது எங்கோ ஒரு வெகுதூரத்து நிகழ்வாக இருக்கும். வாழ்க்கையில் எங்குமே இறைமையைக் கண்டுபிடிப்பது உங்களுக்குச் சாத்தியமாகாது.

மனிதன் பிறக்கும்பொழுது, அவன் இளகிய தன்மையுடனும் பலவீனமாகவும் இருக்கின்றான்; மரணமடையும் பொழுது, அவன் இறுகியதன்மையுடனும் விறைப்பாகவும் இருக்கின்றான்.

அதனால் இது உங்களுடைய வாழ்வாக மாறவேண்டும்: எப்பொழுதுமே மென்மையாகவும், இளகிய தன்மையுடனும், பலவீனமாகவும் இருங்கள்; இறுகியதன்மையுடனும், விறைப்பாகவும் இருப்பதற்கு முயலாதீர்கள், ஏனென்றால், அவ்வாறுதான் நீங்கள் உங்களுடை மரணத்தை மேலும் மேலும் அருகில் கொண்டு வருகிறீர்கள். [மரணம் என்றாவது ஒரு நாள் வரும்; அது விஷயமல்ல. மரணம் பயப்படுவதற்கு உரியதல்ல, மரணம் ஒரு பிரச்சனை அல்ல. ஆனால் உயிரற்றது போன்ற ஒரு இயல்புடன் நீங்கள் வாழ்ந்து கொண்டு இருந்தீர்கள் என்றால், அதுதான் பிரச்சனை.]boxmatter மரணம் தன் இயல்பில் மிகவும் மென்மையானது, வாழ்வை விடவும்

மென்மையானது, மிகவும் வளைந்து கொடுக்கும் தன்மையுடையது. வாழ்வின் ஓசைகளை நீங்கள் கேட்க முடியும், ஆனால் மரணத்தின் ஓசைகளை நீங்கள் கேட்க முடியாது. மரணம் வருகின்ற பொழுது, அது வருவதற்கு ஒரு கணம் முன்னர்கூட அது வருவதை உங்களால் அறிந்து கொள்ள முடியாத அளவு அது அவ்வளவு மென்மையானதாக இருக்கிறது. மேலும் அது ஒரு பிரச்சனையல்ல எனும் அளவு அது அவ்வளவு பலவீனமாக, அவ்வளவு இளகியதாக இருக்கிறது. நீங்கள் தற்பொழுது வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிற உயிரற்ற வாழ்வு இருக்கிறதே, அதுதான் பிரச்சனை. மரணத்திற்கு முன்னர் உயிரற்று இருப்பது தான் பிரச்சனை; உயிரற்ற ஒரு வாழ்வு வாழ்ந்து கொண்டிருப்பது, அது தான் பிரச்சனை. இறுகியதன்மையுடன், தன்னுள்ளேயே அடைபட்டு இருப்பது. 'லீப்நிஸ்' அதற்கு ஒரு சொல் வைத்திருக்கிறார். அதை 'மொனேட்' என்று அழைக்கிறார். 'மொனேட்' என்றால் வெளி உலகை எட்டிப் பார்க்கவும், வெளி உலகம் நம்மைப் பார்க்கவும் ஒரு ஜன்னல் கூட இல்லாத அப்படி ஒரு சிறையில், அப்படி ஒரு குப்பிக்குள் அடைபட்டு இருப்பதாகும். 'மொனேட்' என்பது முற்றிலும் மூடப்பட்ட, ஜன்னல்கள் அற்ற அறை. 'மொனேட்' என்பது தனியுரிமை, துறவி மடம், மடத்துத் துறவி, ஒரே வாழ்க்கைத் துணை கொள்ளும் பழக்கம் போன்ற சொற்களின் மூலச் சொல்லில் இருந்து வருகிறது; அதற்கு முற்றிலும் ஒருமையில் இருப்பது என்று பொருள். துறவி என்பவர் ஒருமையில் வாழ்பவர், துறவி மடம் என்பது துறவிகள் ஒருமையில் வாழுமிடம். நீங்கள் ஒரு உயிரற்ற அறையில் முற்றிலும் அடைபட்டு இருக்கும்பொழுது, நீங்கள் ஒரு துறவி மடத்தில் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் மட்டும் ஒரு குகையில் தனியாக வாழ்கிறீர்கள், உங்களால் மற்றவர்களை நெருங்க முடியாது, மற்றவர்களாலும் உங்களை நெருங்க முடியாது. நீங்கள் முற்றிலும் மூடப்பட்டவராக இருக்கிறீர்கள்.

இதுதான் விறைப்பாக இருக்கின்ற உயிரற்ற நிலை. அப்பொழுது நீங்கள் துயரத்தில் இருக்கிறீர்கள், பிறகு, துயரமின்றி இருப்பதற்கான வழிகளையும் முறைகளையும் நீங்கள் கண்டுபிடிக்க முயல்கிறீர்கள். இறுகியதன்மையுடனும், விறைப்பாகவும் இருப்பதன் மூலம் நீங்கள் தொடர்ந்து துயரத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டே இருக்கிறீர்கள், பிறகு, துயரமின்றி இருப்பதற்கான வழிகளை நாடிக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள். உண்மையில், நீங்கள் துயரத்துடன் இருக்கும் நிலை எவ்வாறு ஏற்பட்டது என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொண்டால், அதை நீங்கள் உடனடியாக விட்டு விடலாம். வெறுமனே மென்மையாக, ஒரு ஓட்டமாக இருங்கள்.

ஒரு குழந்தையைப் போன்று இருங்கள், குழந்தைப் பருவத்தின் மென்மையையும் தூய்மையையும் என்றுமே தக்க வைத்திருங்கள். அதனுடனான தொடர்பை இழந்து விடாதீர்கள், அப்பொழுது, ஐம்பது வருடங்களுக்கு முன்னர் இருந்த உங்களது குழந்தைப் பருவம் இன்னமும் உங்களுக்குள் உயிருடன் இருப்பது கண்டு நீங்கள் ஒரு நாள்

ஆச்சர்யப்படுவீர்கள். அதனடன் எவ்வாறு தொடர்பு கொள்வது என்பது உங்களுக்குத் தெரிந்து விட்டால், திடீரென்று நீங்கள் மறுபடியும் ஒரு குழந்தையாக இருக்கிறீர்கள்.

அந்தக் குழந்தை எப்பொழுதுமே இழக்கப்படுவதில்லை, ஏனென்றால் அது உங்களுடைய வாழ்வு, அது அங்கேயே இருக்கிறது. அந்தக் குழந்தை இறந்துவிடுகிறான், அதன்பிறகு நீங்கள் இளைஞராகிறீர்கள் என்பதோ, இளைஞன் இறந்து, அதன்பிறகு நீங்கள் முதியவராகிறீர்கள் என்பதோ அல்ல - இல்லை, அது அந்த மாதிரி இல்லை. அடுக்குகள் மேல் அடுக்குகள் சேர்கின்றன, ஆனால் மிகவும் உள்ளார்ந்த மையம் அப்படியே மாறாமல் இருக்கிறது - எந்தப் பச்சிளம் குழந்தையாக நீங்கள் பிறந்தீர்களோ அது இன்னமும் உங்களுக்குள்ளே இருக்கிறது; அதனைச் சுற்றிலும் பல அடுக்குகள் சேர்ந்திருக்கின்றன, அவற்றை எல்லாம் நீங்கள் துளைத்துச் சென்றால், திடீரென்று உங்களுக்குள்ளிருந்து அந்தக் குழந்தை வெளிப்படுகிறது. இந்த திடீரென்ற வெளிப்படுதலைத்தான் நான் பரவசம் என்று அழைத்திருக்கிறேன்.

இயேசு கூறுகிறார், “நீங்கள் குழந்தைகளைப் போன்று மாறினால் அன்றி நீங்கள் கடவுளின் இராஜ்ஜியத்திற்குள் நுழைய மாட்டீர்கள்.” அவர் இதைத்தான் குறிப்பிடுகிறார், நானும் இது குறித்துதான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். உங்களுடைய கடினமான மேற்கூட்டினை, உங்களைச் சுற்றியுள்ள சுவர்களை, அந்தப் பல அடுக்குகளை நீங்கள் துளைத்தால், அந்தக் குழந்தை உங்களுக்குள்ளே திடீரென்று வெளிப்படும். மறுபடியும் உலகை ஒரு குழந்தையின் கள்ளம் கபடமற்ற கண்களோடு நீங்கள் காண்பீர்கள். அப்பொழுது அங்கு இறைமை இருக்கிறது.

[இறைமை என்பது மிகவும் தத்துவார்த்தமான ஒரு விஷயம் அன்று; அது இந்த உலகை ஒரு குழந்தையின் பார்வையுடன் பார்ப்பதாகும்.]boxmatter இதே உலகம் - இந்த மலர்கள், இந்த மரங்கள், இந்த வானம் மற்றும் நீங்கள் - ஒரு குழந்தையின் பார்வையுடன் நீங்கள் பார்க்கும் பொழுது, இதே உலகம் திடீரென்று புனிதமாக இருக்கும் ஒரு புதிய தன்மையைப் பெறுகிறது. ஒரு தூய்மையான, மென்மையான, எளிதில் இளகக்கூடிய இதயம் மட்டுமே தேவைப்படுகிறது. இறைமை காணாமல் போகவில்லை, **நீங்கள்** காணாமல் போய்விட்டீர்கள். இறைமை இங்கு இல்லாமல் இல்லை, **நீங்கள்** இங்கு இல்லாமல் இருக்கிறீர்கள்.

மனிதன் பிறக்கும் பொழுது, அவன் இளகிய தன்மையுடனும் பலவீனமாகவும் இருக்கின்றான்; மரணமடையும் பொழுது, அவன் இறுகியதன்மையுடனும் விறைப்பாகவும் இருக்கின்றான். பொருட்களும், தாவரங்களும் உயிருடன் இருக்கும்பொழுது, அவை மென்மையாகவும் வளைந்து கொடுக்கும் தன்மையுடனும் இருக்கின்றன; அவை மரணமடைந்துவிட்ட பொழுது, அவை காய்ந்து போயும் விறைப்பாக ஆனால் எளிதில் உடையக்கூடியவையாகவும் இருக்கின்றன.

கற்றுக் கொள்ளுங்கள். வாழ்க்கை உங்களுக்குப் பல வழிகளில் கற்றுத் தருகிறது. வாழ்வில் ஒருவர் எவ்வாறு இருக்க வேண்டும் என்ற பாதையைச் சுட்டிக் காட்டுகிறது.

ஆகையால் இறுகியதன்மையும் விறைப்புத் தன்மையும் மரணத்தின் தோழர்கள், மென்மையும் வளைந்து கொடுக்கின்ற தன்மையும் வாழ்வின் தோழர்கள்.

நீங்கள் அதிகமான உயிர்த்துடிப்புடன், மிகுதியான உயிர்த்துடிப்புடன் இருக்க வேண்டும் என்று விரும்பினால், வாழ்வின் தோழர்களை நாடுங்கள்: மென்மை, வளைந்து கொடுக்கின்ற தன்மை.

[உங்களுக்குள் குப்பையாக சேர்ந்து இருப்பவை யாவும் உங்களைக் இறுகியதன்மையுடையவராக மாற்றுகின்றன. ஒவ்வொரு கணமும் நீங்கள் கடந்த கணத்தில் இருந்து விடுபட்டவராக இருக்கிற விதமாக வாழுங்கள்.]boxmatter உங்களுடைய சூழ்நிலை தற்பொழுது இவ்வாறு இருக்கிறது: உங்களிடம் பல அறைகள் கொண்ட ஒரு பெரிய வீடு இருக்கிறது, அதில் உள்ள எல்லா அறைகளிலும் துண்டுகளை ஒன்றாக இணைக்கும் புதிரிகள் இருக்கின்றன. வீடு முழுவதும் துண்டுகளை இணைக்கும் புதிரிகளால் நிரம்பி இருக்கிறது – மேஜைகளின் மீது, நாற்காலிகளின் மீது, படுக்கையின் மீது, தரைகளின் மீது, கூரைகளில் இருந்து தொங்கிக்கொண்டு – எங்கும் துண்டுகளை ஒன்றாக இணைக்கும் புதிரிகள், மேலும் அவற்றுள் எதற்கும் உங்களால் விடைகாண இயலவில்லை. நீங்கள் ஒன்றுக்கு விடை காண முயற்சிக்கிறீர்கள்; அதற்கு விடை காண்பது கடினமாக இருக்கிறதென்று எண்ணிக்கொண்டு நீங்கள் அடுத்த புதிருக்கு செல்கிறீர்கள். ஆனால் அந்த முதல் புதிர் உங்கள் மனதிற்குள் தொடர்ந்து இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, அதன் சில பகுதிகளை பின்னர் இணைத்துப் பார்ப்பதற்காக நீங்கள் உங்களுடன் எடுத்துச் செல்கிறீர்கள். பிறகு நீங்கள் மற்றொரு புதிருக்கு விடை காண முயற்சிக்கிறீர்கள், ஆனால் உங்களால் அதற்கு விடை காண முடியாது, ஏனென்றால் நீங்களே புதிராகி இருக்கிறீர்கள். பிறகு நீங்கள் மற்றொரு அறைக்குச் செல்கிறீர்கள், இதே முறையில் நீங்கள் நகர்ந்து கொண்டே இருக்கிறீர்கள், வட்ட வட்டமாக.

நீங்கள் விடைகாணப்படாத புதிரிகளால் நிரப்பப்பட்டு இருக்கிறீர்கள், பிறகு மெல்ல மெல்ல நீங்கள் முற்றிலும் பைத்தியமாகிறீர்கள். வாழ்வின் ஒரு ஒற்றைப் பகுதிகூட விடுவிக்கப்படாததாக, ஆயிரக்கணக்கான புதிரிகள் உங்களைச் சுற்றியும் ஊசலாடிக் கொண்டு இருக்கின்றன. அவை உங்களுக்குத் துன்பம் விளைவிக்கின்றன. அவை உங்களைக் கொல்கின்றன.

கடந்த காலத்தில் இருந்து எந்த விஷயத்தையும் எடுத்துக்கொண்டு செல்லாதீர்கள் - கடந்த காலம் சென்று விட்டது. ஒவ்வொரு கணமும் அதனிடம் இருந்து விடுபடுங்கள், விடை

காணாப்பட்டாலும், விடை பெறப்படாமல் இருந்தாலும். இப்பொழுது அது குறித்து எதுவும் செய்ய முடியாது. அதை விட்டு விடுங்கள் - பகுதிகளையும் எடுத்துச் செல்லாதீர்கள், ஏனென்றால், அந்தப் பகுதிகள் இந்த கணம் இருக்கின்ற புதிய பிரச்சனைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதற்கு உங்களை அனுமதிக்காது. [இந்த கணத்தை எவ்வளவு முழுமையாக முடியுமோ அவ்வளவு முழுமையாக வாழ்வுங்கள், அப்பொழுது நீங்கள் அதை முழுமையாக வாழ்ந்தால், அது விடுவிக்கப்படுகிறது என்பதை நீங்கள் தீரென்று உணருவீர்கள். அதை விடுவிப்பதற்கு எந்தத் தேவையும் இல்லை. வாழ்க்கை தீர்வு காணப்பட வேண்டிய ஒரு பிரச்சனை அன்று, அது வாழப்பட வேண்டிய ஒரு புதிர்.]boxmatter அதை நீங்கள் முழுமையாக வாழ்ந்தால், அதற்கு விடை காண்படுகிறது, அதிலிருந்து நீங்கள் அழகானவராக, வளம் பெற்றவராக, உங்களுடைய உயிரின் புதிய பெட்டகங்கள் திறக்கப்பட்டவராக, உங்களைச் சுற்றி எதுவும் தொக்கி நிற்காதவாறு வெளி வருகிறீர்கள். பிறகு இந்தப் புத்துணர்ச்சியுடனும், இந்த முழுமையுடனும், இந்தத் தீவிரத்துடனும், நீங்கள் மற்றொரு கணத்தில் வாழ்கிறீர்கள், அந்தக் கணமும் வாழப்பட்டு, விடைகாணப்படுகின்ற வகையில்.

வாழப்படாத கணங்களை உங்களைச் சுற்றியும் சேகரித்துக் கொண்டே இருக்காதீர்கள்; இல்லையென்றால் நீங்கள் இறுகிய தன்மையுடையவராக மாறி விடுவீர்கள். கடந்த காலத்தில் இருந்து எதையும் உங்களுடன் நீங்கள் எடுத்துச் செல்லாமல் இருந்தால் மட்டுமே நீங்கள் மென்மையாக இருக்க முடியும். குழந்தைகள் ஏன் மென்மையாக இருக்கிறார்கள்? அவர்கள் எதையும் எடுத்துச் செல்வதில்லை. அவர்களுடைய வழி முனிவர்களின் வழியைப் போன்றது. ஒரு குழந்தை கோபமுற்றால், அவன் கோபத்துடன் இருக்கிறான். அந்தக் கணத்தில், அவன் புத்தர் கோபத்தைப் பற்றி என்ன கூறுகிறார் என்பது குறித்து கவலைப்படுவதில்லை. மஹாவீர் கோபத்தைப் பற்றி என்ன கற்றுத் தந்திருக்கிறார் என்பது குறித்து அவன் கவலைப்படுவதில்லை, “கோபம் கொள்ளாதே.” அவன் மிகவும் கோபமடைகிறான்! அந்தத் தீவிரமே அழகாக மாறுகின்ற அளவிற்கு அவன் அவ்வளவு தீவிரமாகக் கோபப்படுகிறான். ஒரு குழந்தை உண்மையிலேயே கோபத்துடன் இருக்கும் பொழுது அவனைப் பாருங்கள், அந்த உடல் முழுவதும் - அவ்வளவு சிறிய உடல், அவ்வளவு மென்மையானது, அவ்வளவு இளகிய தன்மையுடையது - கோபத்தில் துடித்துக்கொண்டு இருக்கிறது, கண்கள் சிவந்து, முகம் சிவந்து, குதித்துக் கொண்டு, கூச்சலிட்டுக் கொண்டு, அவன் ஏதோ இந்த உலகம் முழுவதையும் அழித்துவிடுவான் என்பது போல். சக்தியின் ஒரு திடீரென்ற வெளிப்பாடு. . . அடுத்த கணம் அந்தக் கோபம் மறைந்துவிடுகிறது, அவன் விளையாடிக் கொண்டிருக்கிறான், இப்பொழுது அவன் முகத்தைப் பாருங்கள் - இந்த முகம்தான் ஒரு கணத்திற்கு முன்பு அவ்வளவு கோபத்துடன் இருந்தது என்பதை உங்களால் நம்ப முடியாது. முழுவதும் புன்னகையுடன்! அவ்வளவு அழகாக, அவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறது.

இதுதான் வாழ்வதற்கான முறை. ஒரு கணம் அந்த கணத்தில் இருங்கள், ஆனால் அடுத்த கணத்திற்கு எடுத்தச் செல்வதற்கு எதுவும் மீதம் இல்லாத அளவு அவ்வளவு முழுமையாக அந்த கணத்தினுள் இருங்கள். குழந்தை கோபமான கணத்தை வாழ்கிறான்; பிறகு நகர்ந்து விடுகிறான். இப்பொழுது உள்ளதைவிட சிறந்த கல்விமுறை உலகில் சாத்தியப்படும் பொழுது, நாம் குழந்தைகளுக்குக் கோபப்பட வேண்டாம் என்று கற்றுக் கொடுக்க மாட்டோம். நாம் அவர்களுக்கு, கோபத்துடன் இருப்பதற்கு, ஆனால் முழுவதும் கோபத்துடன், மேலும் அதைத் தங்களுடன் எடுத்துக்கொண்டு செல்லாமல் இருப்பதற்குக் கற்றுக்கொடுப்போம். கோபம் தன் இயல்பில் தீய்மையானது அன்று. அதை எடுத்துக் கொண்டு செல்வது, அதை சேகரித்து வைப்பது, ஆபத்தானது. கோபத்தின் மின்னல்கள் அழகானவை - உண்மையில், தேவையானவை; அவை வாழ்விற்கு ஒரு உயிரோட்டத்தைக் கொடுக்கின்றன. அவை வாழ்வை மேலும் சுவைமிக்கதாக ஆக்குகின்றன. இல்லையெனில் நீங்கள் செயல் வேகம் அற்றவராக உணர்வீர்கள்; உங்களிடம் ஒரு உயிர்த்துடிப்பு இருக்காது. கோபமானது ஒரு நல்ல பயிற்சியாகும், அதில் ஒருவர் முழுமையாக இருந்துவிட்டு, ஒரு கீரல் கூட ஏற்படாமல் அதிலிருந்து முழுமையாக வெளியே வர முடிந்தால், அதில் எந்தத் தவறும் இல்லை.

முழுமையாகக் கோபப்பட முடிந்த ஒரு மனிதரால் முழுவதும் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க முடியும், முழுவதும் நேசத்துடன் இருக்க முடியும், ஏனென்றால் அது நீங்கள் கோபமாக இருக்கிறீர்களா, மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறீர்களா அல்லது நேசத்துடன் இருக்கிறீர்களா என்பது கேள்வியல்ல. எல்லா அனுபவங்களில் இருந்தும் நீங்கள் கற்றுக்கொள்கின்ற ஒரு விஷயம் முழுமையாக இருப்பது ஆகும். [நீங்கள் கோபமாக இருப்பதற்கு அனுமதிக்கப்படவில்லை என்றால், நீங்கள் நிறைவு பெறாதவர் ஆகிறீர்கள். அந்தக் கணத்தை நீங்கள் அரைகுறையாக வாழ்கிறீர்கள், அதன் பிற பகுதிகள் மனதில் தொக்கி நிற்கின்றன. ஆப்பொழுது நீங்கள் புன்னகைக்கிறீர்கள், ஆனால் உங்களுடைய புன்னகை தூய்மையானதாக இல்லை; அது கலப்படமானதாக இருக்கின்றது, ஏனென்றால், அதில் அந்தக் கோபம் கலந்திருக்கிறது.] உங்களுடைய உதடுகள் புன்னகைக்கின்றன, ஆனால் அவை விஷத்தன்மையுடன் இருக்கின்றன; அந்தக் கோபம் விட்டு அகலவில்லை, கடந்த காலம் விட்டு அகலவில்லை, நிகழ்காலத்தில் இருப்பதற்கு நீங்கள் முற்றிலும் விடுபட்டவராக இல்லை. கடந்த காலம் உங்கள் மீது ஒரு நிழலை ஏற்படுத்திவிட்டது. இதே நிலை தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கிறது. நீங்கள் குழப்பமடைகிறீர்கள். வாழ்க்கை முழுவதும் கடந்த காலத்தின் பின் விளைவாக ஆகின்றது. அதன்பிறகு உங்களால் எதையும் வாழ முடியாது, உங்களால் நேசிக்க முடியாது. உங்களால் பிரார்த்தனை செய்ய முடியாது, உங்களால் தியானிக்க முடியாது.

மக்கள் என்னிடம் வந்து சொல்கிறார்கள், “நாங்கள் தியானம் செய்யும்பொழுது, திடீரென்று லட்சக்கணக்கான எண்ணங்கள் எழுகின்றன. சாதாரணமாக அந்த எண்ணங்கள் எழுவதில்லை, ஆனால் நாங்கள் தியானம் செய்யும்பொழுது, அப்பொழுது அவை எழுகின்றன.” இது ஏன் நடக்கின்றது? நிறைவு பெறாத அனுபவங்கள் - நீங்கள் தியானிக்கும் பொழுது எந்த வேலையிலும் ஈடுபடாமல் இருக்கிறீர்கள், அப்பொழுது அவை யாவையும் உங்கள் மீது பாய்கின்றன: “நீங்கள் எந்த வேலையிலும் ஈடுபடாமல் இருக்கிறீர்கள், எங்களுக்கேனும் தீர்வு காணுங்கள், எங்களை முற்றுப்பெறச் செய்யுங்கள், எங்களை நிறைவடையச் செய்யுங்கள். நீங்கள் எதுவும் செய்து கொண்டிருக்கவில்லை – தியானித்தல் என்பது எதுவும் செய்யாமல் இருத்தல், இங்கு வெறுமனே அமர்ந்திருத்தல். ஏதாவது செய்யுங்கள்! இந்தக் கோபம் இருக்கிறது, இதைத் தீர்த்து வையுங்கள். இந்த நேசம் இருக்கிறது, அதை நிறைவு செய்யுங்கள். இந்த ஆசை இருக்கிறது, ஏதாவது செய்யுங்கள்!”

நீங்கள் எந்த வேலையிலாவது ஈடுபட்டிருந்தால், இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் உங்களைச் சூழ்ந்திருந்தாலும், அவை உங்களுடைய கவனத்திற்கு வராத அளவிற்கு நீங்கள் வேலையில் கவனத்துடன் இருக்கிறீர்கள். ஆனால் நீங்கள் தியானிக்கிற பொழுது, அவை எல்லாம் உங்கள் கவனத்தை ஈர்க்க முயலுகின்றன – “நாங்கள் நிறைவு பெறாமல் இருக்கிறோம்!” அவை உங்களுடைய கடந்த காலத்தின் நிழல்கள்.

ஒவ்வொரு கணத்தையும் முழுமையாக வாழுங்கள். மேலும் கடந்த காலம் எடுத்துச் செல்லப் படாதவாறு விழிப்புணர்வுடன் வாழுங்கள். இது சுலபமானது, சிறிது விழிப்புணர்வு மட்டுமே தேவை – வேறு எதுவும் தேவையில்லை. விழிப்புணர்வுற்ற நிலையில் வாழாதீர்கள், இயந்திரத்தனமாக; சற்று அதிக தன்னுணர்வுடன் இருங்கள், அப்பொழுது உங்களால் காண முடியும். பிறகு நீங்கள் குழந்தையைப் போன்று மென்மையாக, புதிதாக துளிர்விடும் செடியைப் போன்று அழகாக வளைந்து கொடுக்கிறவராக இருப்பீர்கள். இந்த இயல்பை மரணத்தின் கடைசி கணம் வரையில் எடுத்துச் செல்ல முடியும்; நீங்கள் தொடர்ந்து வளைந்து கொடுக்கும் தன்மையுடனேயே இருக்கலாம். நீங்கள் எளிதாக வளைந்து கொடுக்கிற தன்மையுடனேயே, இளமையுடனேயே, புத்துணர்வுடனேயே இருந்தீர்கள் என்றால், மரணம் நிகழ்கிறது, ஆனால் அது **உங்களுக்கு** நிகழ்வதில்லை. நீங்கள் உங்களுக்குள் வாழ்வைக் கொண்டவராக இருப்பதனால், மரணம் நிகழ முடியாது. ஏற்கனவே உயிரற்று இருக்கிற மனிதர்கள்தான் மரணமடைகிறார்கள். எப்பொழுதும் உயிர்த்துடிப்புடன் இருந்து வந்திருக்கின்ற மனிதர்கள் . . . அவர்கள் மரணம் நிகழ்வதைப் பார்க்கிறார்கள் - உடல் மரணமடைகிறது, மனம் மரணமடைகிறது, ஆனால் அவர்கள் மரணமடைவதில்லை. அவர்கள் அதற்கு வெளியே இருக்கிறார்கள், அந்த அனுபவத்திற்கு அப்பாற்பட்டவர்களாக இருக்கிறார்கள்.

ஆகையால், ஒரு படை உறுதிபடைத்ததாக இருக்கும்பொழுது, அது போரில் தோற்றுவிடும்.

லாவோ-ட்கு அறிவுக்கு ஏற்புடைமையற்றவராகத் தோன்றுகிறார். ஒரு படை உறுதிபடைத்ததாக இருக்கும்பொழுது அது போரில் தோற்றுவிடும் என்று அவர் கூறுகிறார், ஆனால் நீங்கள் உறுதிபடைத்தவராக இருக்கும் பொழுதெல்லாம், நீங்கள் வெற்றி பெறுவீர்கள் என்று நீங்கள் எண்ணுகிறீர்கள்.

ஒரு மரம் இறுகியதாக இருக்கும் பொழுது, அது வெட்டப்பட்டு விடும். பெரியதாகவும் வலிமையுடனும் இருப்பவை கீழே இருப்பதற்கு உரியவை. மென்மையாகவும் பலவீனமாகவும் இருப்பவை மேலே இருப்பதற்கு உரியவை.

வேர்கள் இறுகியதன்மையுடையவை, அவை கீழே இருப்பதற்கு உரியவை. மலர்கள் மென்மையானவை, அவை உச்சப்பகுதியில் இருப்பதற்கு உரியவை. இதுதான் சமுதாயத்தின் சரியான அமைப்பு ஆகும்: வலிமையான மனிதர்கள் வேர்ப்பகுதிக்கு உரியவர்கள் என்றால், மென்மையான மனிதர்கள் உச்சப்பகுதிக்கு உரியவர்கள். கவிஞர்களும் ஓவியர்களும் மேலே இருப்பதற்கு உரியவர்களாக இருக்க வேண்டும். முனிவர்களும், ஞானிகளும் மிகவும் உயர்ந்த சிகரத்தில் இருப்பதற்கு உரியவர்களாக இருக்க வேண்டும். படைவீரர்கள், அரசியல்வாதிகள் மற்றும் தொழிலதிபர்கள் கீழே இருப்பதற்கு உரியவர்களாக இருக்க வேண்டும்; அவர்கள் மேலே இருப்பதற்கு உரியவர்களாக இருக்கக்கூடாது. இந்த உலகம் முழுவதும் தலைகீழாக இருக்கிறது, ஏனென்றால், இறுகியதன்மை உடையவர்கள் மேலே இருப்பதற்கு முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

இது வேர்கள் அரசியல்வாதிகளாக மாறி, அவை மரத்தின் மேற்பகுதிக்கு வருவதற்கு முயற்சிப்பது போல் உள்ளது, மேலும் அவை மலர்களை மரத்தின் அடிபாகத்திற்கு, மண்ணிற்கு அடியில் தள்ள முயற்சிப்பதுபோல் உள்ளது. முன்பொரு காலத்தில் உலகம் அதிக சமச்சீரான நிலையில் இருந்தது – உதாரணத்திற்கு, இந்தியாவில், பிராமணர்கள் மேலே இருப்பதற்கு உரியவர்களாக இருந்தார்கள். நாம் அவர்களை மேலே வைத்திருந்தோம். பிராமணர்கள் என்பவர்கள் ஞானிகள், அவர்கள் **பிரம்மாவை** அறிந்தவர்கள். அது ஒரு ஜாதியல்ல, அதற்கும் பிறப்பிற்கும் எந்த சம்பந்தமும் இல்லை; அது உள்ளே ஏற்படும் மறுபிறப்பு சம்பந்தப்பட்டது. இறுதியாக அறியக்கூடியதை அறிந்தவர்கள்தான் பிராமணர்கள். அவர்கள் மேலே இருப்பதற்கு உரியவர்களாக இருந்தார்கள், அவர்கள்தான் மலர்களாக இருந்தார்கள். அரசர்கள், மிகவும் பலமிக்க சக்ரவர்த்திகள் கூட, அவர்களிடம் வந்து அவர்களுடைய பாதங்களில் பணிந்து தலை தாழ்த்தி வணங்க வேண்டும். அதுதான் சரியான முறையாக இருந்தது – ஒரு அரசர், எவ்வளவுதான் சிறந்தவராகவும், வல்லமை படைத்தவராகவும் இருந்தாலும், அவர் இன்னமும் அரசர்தான்.

சம்சாரி என்பவர் இன்னமும் ஆட்டிப் படைக்கும் ஆசைகளைக் கொண்டவர்தான், அவர் இன்னமும் குறிக்கோளின், அகம்பாவத்தின் பின்னே செல்பவர்தான்; அவர் தலைதாழ்த்தி வணங்கத்தான் வேண்டும்.

இது நடந்தது :

புத்தர் ஒரு நகரத்திற்கு வந்து கொண்டிருந்தார், அந்நகரத்தின் மன்னர் அவரைச் சென்று வரவேற்பதற்கு சிறிது தயக்கத்துடன் இருந்தார். அவரின் பிரதம மந்திரி, மிகவும் வயதான, விவேகமுடைய மனிதர், அவர் மன்னரிடம் கூறினார், “நீங்கள் சென்றாக வேண்டும்.” அரசர் கூறினார், “இது தேவையற்றதாகத் தோன்றுகிறது. அவர் யாசித்து வாழ்பவர். அவர் வரட்டும்! அவரை வரவேற்பதற்காக என்னுடைய இராஜ்ஜியத்தின் எல்லை வரை நான் செல்வதில் என்ன பொருளிருக்கிறது? நான் ஒரு மன்னன், ஆனால் அவர் ஒரு யாசகர்.”

அந்த வயதான பிரதம மந்திரி உடனடியாக தன்னுடைய இராஜினாமா கடிதத்தை எழுதினார். அவர் கூறினார், “என்னுடைய இராஜினாமாவை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள், ஏனென்றால் நீங்கள் இவ்வளவு தரம் தாழ்ந்து விட்டீர்கள் என்றால், என்னால் இனி தொடர்ந்து இங்கே இருக்க முடியாது. தாங்கள் ஒரு அரசர் என்பதையும், அவர் இராஜ்ஜியங்களைத் துறந்தவர் என்பதையும் நீங்கள் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். அவரிடம் ஒன்றும் இல்லை, உங்களிடம் மிகப்பெரிய இராஜ்ஜியம் இருக்கிறது, ஆனால், அவரிடம் ஒன்றும் இல்லை. அதனால் அவர் மேலே இருப்பதற்கு உரியவர். நீங்கள் சென்று அவரை வணங்கத்தான் வேண்டும், இல்லையெனில் என்னுடைய இராஜினாமாவை ஏற்றுக்கொள்ளுங்கள். என்னால் இங்கு இந்த அரண்மனையில் உங்களுடன் இருக்க முடியாது. அது எனக்கு இயலாதது.” அதனால் அரசர் செல்ல வேண்டியதாகிவிட்டது.

அவர் புத்தரை வணங்கியபொழுது, புத்தர் அவரிடம் கூறினார், “இதற்கு அவசியமில்லை. நீங்கள் வருவதற்குத் தயங்கினீர்கள் என்று நான் கேள்விப்பட்டேன். இதற்கு அவசியமில்லை, ஏனென்றால் ஒருவர் விருப்பமின்றி இருக்கும் பொழுது, ஒருவர் வந்தாலும் கூட, அவர் உண்மையில் வருவதில்லை. மரியாதையை கட்டாயப்படுத்திப் பெற முடியாது. ஒன்று நீங்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள், அல்லது நீங்கள் புரிந்து கொள்ள மாட்டீர்கள். இதற்கு அவசியமில்லை – நானே உங்களைப் பார்க்க வந்து கொண்டிருந்தேன். நான் ஒரு யாசகன் . . . நீங்கள் ஒரு மாமன்னர்.”

அப்பொழுது அந்த மன்னர் கண்ணீர் விட்டு அழ ஆரம்பித்தார். அவர் விஷயத்தைப் புரிந்து கொண்டோர்தான்.

கிழக்கத்திய நாடுகளில், பிராமணர்கள் உச்சப்பகுதியில் இருந்தார்கள். ஒரு சமுதாயத்தை அமைப்பதற்கு அதுதான் சரியான முறையாக இருக்க வேண்டும். இப்பொழுது [உலகம் முழுவதிலும் அரசியல்வாதிகள் மேற்பகுதியை அடைந்து விட்டார்கள். அதனால் தான் இந்தத் துயரமும் இந்தக் குழப்பமும் - அது அவ்வாறுதான் இருந்தாக வேண்டும். மேல் பகுதி மிகவும் கனமாகிவிட்டது. மலர்கள் மட்டுமே மேலே இருக்க வேண்டும் - ஞானிகள், கவிஞர்கள், முனிவர்கள். அரசியல்வாதிகள் அல்ல.]boxmatter

பெரிதாகவும் உறுதிபடைத்ததாகவும் இருப்பவை கீழே இருப்பதற்கு உரியவை. மென்மையாகவும் பலவீனமாகவும் இருப்பவை மேலே இருப்பதற்கு உரியவை.

நீங்கள் மேலே இருப்பதற்கு உரியவராக இருக்க விரும்பினால் மென்மையாகவும் பலவீனமாகவும் இருங்கள் என்று லாவோ-ட்கூ கூறுகிறார். மிகவும் மென்மையாகவும், பலவீனமாகவும் இருங்கள், புல்லினைப் போன்று மிகவும் மிருதுவாக இருங்கள், பெரிய மரங்களைப் போன்று வலிமையுடன் அல்ல.

பயனற்று இருக்கும் எல்லாவற்றின் மீதும் லாவோ-ட்கூ ஆழ்ந்த ஆர்வத்துடன் இருக்கிறார். பயனற்று இருப்பதுதான் பாதுகாப்புடன் இருப்பதற்கு உரிய வழி என்று லாவோ-ட்கூ கூறுகிறார். பயனுடையவராக இருப்பது அபாயகரமானது, ஏனென்றால், நீங்கள் பயனுடையவராக இருந்தால் யாரோ ஒருவர் உங்களைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளத்தான் போகிறார், நீங்கள் பிறருடைய சுயநலத்திற்கு பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படுவீர்கள். நீங்கள் வலிமையுடையவராக இருந்தால், அப்பொழுது நீங்கள் படையில் சேர்வதற்கு கட்டாயப்படுத்தப்படுவீர்கள்.

லாவோ-ட்கூ தன்னுடைய சீடர்களுடன் ஒரு கிராமத்தைக் கடந்து சென்று கொண்டிருந்தபொழுது ஒரு கூனரைப் கண்டார். அவர் தம் சீடர்களிடம் கூறினார், “நீங்கள் அந்த கூனரிடம் சென்று அவர் எவ்வாறு உணர்கிறார் என்று கேளுங்கள், ஏனென்றால், நான் இந்த நகரம் பிரச்சனையில் இருந்தது என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அரசர் இளைஞர்கள் மற்றும், வலிமையானவர்கள் அனைவரையும் இராணுவப் படையில் சேர்வதற்கு கட்டாயப் படுத்தியிருக்கிறார்.”

அவர்கள் அந்தக் கூனரிடம் சென்று அவரிடம் கேட்டார்கள். அவர் கூறினார், “நான் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறேன்! என்னுடைய கூனூடைய முதுகினால், அவர்கள் என்னைக் கட்டாயப்படுத்தவில்லை. நான் பயனற்றவன். அவ்வாறுதான் நான் காப்பாற்றப்பட்டு இருக்கின்றேன்.” சீடர்கள் லாவோ-ட்கூவிடம் சென்று நடந்ததைக் கூறினார்கள். லாவோ-ட்கூ

அவர்களிடம் கூறினார், “இப்பொழுது, நினைவில் வைத்துக் கொள்ளுங்கள். பயனற்றவர்களாக இருங்கள். இல்லையெனில் நீங்கள் போரில் இரையாக மாறிவிடுவீர்கள்.”

ஒரு முறை ஒரு வனத்தைக் கடந்து செல்லும் பொழுது அவர்கள் ஒரு மிகப்பெரிய மரத்தின் கீழே வந்தார்கள்; ஒரு ஆயிரம் மாட்டுவண்டிகள் அதன் கீழே ஓய்வெடுத்திருக்க முடியும். வனம் முழுவதும் வெட்டப்பட்டு வந்தது, ஆயிரக்கணக்கான தச்சர்கள் அங்கு வேலை பார்த்து வந்தார்கள். லாவோ-ட்கு கூறினார், “என்ன நடந்ததென்று விசாரியுங்கள் - அவர்கள் ஏன் இந்தப் பெரிய மரத்தை வெட்டாமல் விட்டுவிட்டார்கள்?”

சீடர்கள் சென்று விசாரித்தார்கள். அந்தத் தச்சர் கூறினார், “இந்த மரம் முற்றிலும் பயனற்றது. இதன் கிளைகள் நேராக இல்லை, அவைகளைக் கொண்டு மரச்சாமான்கள் எதுவும் செய்ய முடியாது – மேலும் இதை எரிக்கும் பொழுது இதிலிருந்து அவ்வளவு புகை வருவதால், இதை எரிப்பொருளாக பயன்படுத்த முடியாது. இதன் இலைகள் மிருகங்கள் கூட உண்ணத் தயாராக இல்லாத அளவு அவ்வளவு கசப்பானவை. அதனால் அது பயனற்றது. அதனால்தான் அதை நாங்கள் வெட்டாமல் இருக்கிறோம்.”

லாவோ-ட்கு சிரிக்கத் துவங்கிவிட்டு தன்னுடைய சீடர்களிடம் கூறினார், “அந்த மரத்தைப் போல இருங்கள், பயனற்றவர்களாக. அப்பொழுது யாரும் உங்களை வெட்டிக் கீழே போட மாட்டார்கள். இந்த மரத்தைப் பாருங்கள், பயனற்று இருப்பதாலேயே எவ்வளவு பெரியதாக வளர்ந்திருக்கிறதென்று பாருங்கள்!”

வாழ்க்கையை இரு கண்ணாட்டங்களில் பார்க்க முடியும். அதை பயனைக் குறிக்கோளாகக் கொண்டதாகப் பார்க்க முடியும்: ஒரு பொருள் வேறு ஏதாவதொன்றிற்கு அவசியம் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும் - அப்பொழுது வாழ்க்கை ஏதோ ஒன்றை அடைவதற்கான ஒரு வழிவகை ஆகிறது, அதன் மூலமாக ஏதாவது ஒரு நோக்கம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும். அல்லது, வாழ்க்கையை மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவிக்கக்கூடிய ஒன்றாக எடுத்துக் கொள்ள முடியும், ஒரு பயன்பாடாக இல்லாமல் – அப்பொழுது, இந்தக் கணம் தான் அனைத்தும், எந்தக் குறிக்கோளும் இல்லை, எந்த நோக்கமும் இல்லை.

சில தினங்களுக்கு முன்பு நான் ஒரு கவிதையைப் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். அதில் ஒரு வரி என்னை ஆழமாக பாதித்தது. “ஒரு கவிதை பொருள் தரக்கூடாது, பொருளாக இருக்க வேண்டும்.” நான் அதை மிகவும் இரசித்தேன். வாழ்க்கை பொருள் தரக்கூடாது, வாழ்க்கையே பொருளாக இருக்க வேண்டும்! தன்னிலேயே முற்றுப்பெற்றதாக, எங்கும் செல்லாமல். . . இங்கே இப்பொழுது நிகழ்காலத்தை மகிழ்ச்சியுடன் அனுபவித்துக் கொண்டு, கொண்டாடிக் கொண்டு. அப்பொழுதுதான் உங்களால் மென்மையாக இருக்க முடியும். நீங்கள் பயனுடையவராக இருப்பதற்கு முயற்சித்தால், நீங்கள் இறுகியதன்மை உடையவராக மாறிவிடுவீர்கள். நீங்கள் எதையாவது சாதிக்க முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தால், நீங்கள்

இறுகியதன்மை உடையவராக மாறிவிடுவீர்கள். நீங்கள் போரிட முயற்சித்துக் கொண்டிருந்தால் நீங்கள் இறுகியதன்மை உடையவராக மாறிவிடுவீர்கள். சரணடையுங்கள். மென்மையானவராகவும், இளகியதன்மை உடையவராகவும் இருங்கள். வாழ்வின் ஓட்டம் உங்களை எங்கு வேண்டும் என்றாலும், அங்கு அழைத்துச் செல்வதற்கு அனுமதியுங்கள். முழுமையின் குறிக்கோள் உங்களுடைய குறிக்கோளாக இருக்கட்டும். தனிப்பட்ட எந்தக் குறிக்கோளையும் நாடாதீர்கள். ஒரு அங்கமாக மட்டுமே இருங்கள், அப்பொழுது ஒரு எல்லையற்ற அழகும் இறைத்தன்மை உடைய மாட்சியும் ஏற்படுகிறது.

நான் கூறுவதை, இதை உணர முயலுங்கள். இது அறிவுத் திறனைப் பொறுத்ததல்ல, இது புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டிய ஒன்றல்ல. நான் கூறுவதை உணர்ந்து பாருங்கள். நான் கூறுவதை உள்வாங்கிக் கொள்ளுங்கள். அது உங்களுடன் இருக்கட்டும். அது உங்களுக்குள் ஆழமாகப் படிவதற்கு அனுமதியுங்கள்: வாழ்க்கைப் பொருள் தரக்கூடாது; வாழ்வே பொருளாக இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது திடீரென்று நீங்கள் மென்மையானவராக இருக்கிறீர்கள். எல்லா இறுகியதன்மையும் சென்றுவிடுகிறது, மறைந்து விடுகிறது, கரைந்து விடுகிறது. அந்தக் குழந்தை மீண்டும் கண்டுபிடிக்கப்படுகிறான்; நீங்கள் மறுபடியும் ஒரு குழந்தையாக மாறி விட்டீர்கள், குழந்தைப் பருவத்தின் தெளிவான பார்வை மறுபடியும் கிடைத்துவிட்டது. நீங்கள் பார்க்கலாம், அப்பொழுது இந்த பசுமை முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருக்கிறது. பறவைகளின் பாடல்கள் முற்றிலும் மாறுபட்டதாக இருக்கிறது. அப்பொழுது முழுமைக்கு முற்றிலும் வேறான ஒரு சிறப்பு இருக்கிறது. அதற்கு அர்த்தம் எதுவும் இல்லை, மாறாக அதற்குச் சிறப்பு இருக்கிறது. அர்த்தம் பயன்பாட்டுடன் தொடர்புடையது; சிறப்பு மகிழ்ச்சியுடன் தொடர்புடையது.

வாழ்க்கையை மகிழ்ச்சியுடன் சுவையுங்கள், நீங்கள் மென்மையானவராக இருப்பீர்கள். நதியுடனேயே செல்லுங்கள். நதியாகவே மாறி விடுங்கள்.

சுயநலத்துடன் இருங்கள்

போலியானவர்களைத் தவிர வேறு யாரும் சுயநலமின்றி இருக்க முடியாது.

சுயநலம் என்கிற சொல் கண்டனத்துடன் மிகவும் தொடர்புடையதாக மாறிவிட்டது, ஏனென்றால், எல்லா மதங்களும் அதைக் கண்டித்துள்ளன. அவை நீங்கள் சுயநலமற்றவர்களாக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகின்றன. ஆனால் எதற்காக? பிறருக்கு உதவுவதற்காக

எனக்கு நினைவிற்கு வருகிறது:

ஒரு சிறுவன் தன்னுடைய தாயிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தான், அப்பொழுது அந்த தாய் கூறினார், “மறவாமல் எப்பொழுதும் பிறருக்கு உதவி செய்.” அந்தக் குழந்தை கேட்டான், “பிறகு மற்றவர்கள் என்ன செய்வார்கள்?” அதற்கு அந்தத் தாய் கூறினார், “அவர்கள் மற்றவர்களுக்கு உதவுவார்கள்.” அந்த குழந்தை கூறினான், “இது ஒரு விநோதமான ஏற்பாடாக இருக்கிறது. நமக்கு நாமே ஏன் உதவிக்கொள்ளக் கூடாது, அதைப் பிறருக்கு மாற்றி தேவையில்லாமல் விஷயங்களை சிக்கலாக்குவதைக் காட்டிலும்?”

சுயநலம் இயற்கையானது. ஆம், சுயநலமாக இருந்து கொண்டே நீங்கள் பகிர்ந்து கொள்கிற ஒரு கணம் வரும். ஆனந்தம் பொங்கி வழிகிற ஒரு நிலையில் நீங்கள் இருக்கிற பொழுது, அப்பொழுது உங்களால் பகிர்ந்து கொள்ள முடியும். தற்பொழுது, [துயரத்துடன் இருப்பவர்கள், துயரத்துடன் இருக்கும் பிறருக்கு உதவுகிறார்கள். பார்வையற்றவர்கள், பார்வையற்ற பிறரை வழிநடத்திச் செல்கிறார்கள். உங்களால் என்ன உதவியை அளிக்க முடியும்? இது பல நூற்றாண்டுகளாக இருந்து வருகிற, மிகவும் அபாயகரமான ஒரு கருத்து ஆகும்.]boxmatter

ஒரு சிறிய பள்ளிக்கூடத்தில் ஆசிரியை மாணவர்களிடம் கூறினார், “வாரம் ஒரு முறையேனும் நீங்கள் ஒரு நற்செயல் செய்ய வேண்டும்.” ஒரு சிறுவன் கேட்டான், “நற்செயல்களுக்கு சில உதாரணங்களை எங்களுக்கு தயவுசெய்து கொடுங்கள். எங்களுக்கு எது நற்செயல் என்பது தெரியாது.” அதனால் அவர் கூறினார், “உதாரணத்திற்கு, ஒரு பார்வையற்ற பெண்மணி சாலையைக் கடக்க விரும்புகிறார்; நீங்கள் அவர் சாலையைக் கடந்து செல்வதற்கு உதவுங்கள். இது ஒரு நற்செயல்; இது நல்லொழுக்கம்.”

அடுத்த வாரம் அந்த ஆசிரியை கேட்டார், “நீங்கள் யாராவது நான் உங்களிடம் கூறியதை நினைவில் வைத்துச் செய்தீர்களா?” மூன்று குழந்தைகள் தங்களது கரங்களை உயர்த்தினார்கள். அவர் கூறினார், “இது நன்றாக இல்லை - கிட்டத்தட்ட வகுப்பில் உள்ள யாவருமே எதுவும் செய்யவில்லை. இருப்பினும், இந்த மூன்று சிறுவர்களாவது ஏதாவது நற்செயலைச் செய்திருக்கிறார்கள் என்பது நல்லது.” அவர் முதலாமவனிடம் கேட்டார், “நீ என்ன செய்தாய்?” அவன் கூறினான், “நீங்கள் கூறிய அதே நற்செயல்தான்: ஒரு வயதான பெண்மணி, பார்வையற்றவர், அவர் சாலையைக் கடந்து செல்வதற்கு நான் உதவினேன்.”

ஆசிரியை கூறினார், “மிகவும் நல்லது, கடவுள் உன்னை ஆசீர்வதிப்பார்.” அவர் இரண்டாமவனிடம் கேட்டார் “நீ என்ன செய்தாய்?” அவன் கூறினான், “அதுவேதான் - ஒரு பார்வையற்ற வயதான பெண்மணி, அவர் சாலையைக் கடந்து செல்வதற்கு நான் உதவினேன்.” ஆசிரியைக்கு சற்றுப் குழப்பமாகிவிட்டது. இவர்கள் இந்த பார்வையற்ற

வயதான பெண்மணிகளை எல்லாம் எங்கே கண்டுபிடிக்கிறார்கள்? ஆனால் அது பெரிய நகரம்; அவர்கள் இரு பெண்மணிகளைக் கண்டிருக்கக்கூடியது சாத்தியமே. அவர் மூன்றாமவனிடம் கேட்டார், அவனும் கூறினான், “அவர்கள் செய்த அதே நற்செயலைத்தான் நானும் செய்தேன்: ஒரு பார்வையற்ற வயதான பெண்மணி சாலையைக் கடந்து செல்வதற்கு உதவினேன்.”

ஆசிரியை கேட்டார், “ஆனால் நீங்கள் எங்கு மூன்று பார்வையற்ற பெண்மணிகளைக் கண்டு பிடித்தீர்கள்?” அவர்கள் கூறினார்கள், “உங்களுக்குப் புரியவில்லை – அங்கு மூன்று பார்வையற்ற பெண்மணிகள் இல்லை, ஒரே ஒரு பார்வையற்ற பெண் தான் இருந்தார். அவர் சாலையைக் கடந்து செல்வதற்கு உதவி செய்வது அவ்வளவு கடினமானதாக இருந்தது! அவர் கத்திக் கூச்சலிட்டுக் கொண்டும், எங்களை அடித்துக் கொண்டும் இருந்தார், ஏனென்றால், அவர் சாலையைக் கடந்து செல்ல விரும்பவில்லை. கூட்டம் கூடியது, மக்கள் எங்களைப் பார்த்துக் கூச்சலிட்டார்கள், ஆனாலும் நாங்கள் ஏதாவது ஒரு நற்செயலைச் செய்தே தீருவது என்கின்ற முனைப்பில் இருந்தோம். அதனால் நாங்கள் கூறினோம், “கவலைப்படாதீர்கள், நாங்கள் இந்தப் பெண்மணியை சாலையின் மறுபுறத்திற்குத்தான் கொண்டு செல்கிறோம்.”

பிறருக்கு உதவ வேண்டும் என்று மக்களுக்கு அறிவுறுத்தப்படுகிறது, ஆனால் அவர்கள் தங்களுக்குள்ளே ஒன்றுமில்லாதவர்களாக இருக்கிறார்கள். பிறரை நேசிக்க வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு அறிவுறுத்தப்படுகிறது - அருகில் இருப்பவர்களை நேசியுங்கள், பகைவர்களை நேசியுங்கள் - ஆனால் தங்களைத் தாங்கள் நேசிக்க வேண்டும் என்று அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் அறிவுறுத்தப்படுவதில்லை. எல்லா மதங்களுமே, நேரிடையாகவோ, அல்லது மறைமுகமாகவோ, மக்கள் தங்களைத் தாங்கள் வெறுக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்துகின்றன. தன்னையே வெறுக்கும் ஒருவனால் யாரையும் நேசிக்க முடியாது; அவனால் பாசாங்கு மட்டுமே செய்ய முடியும்.

அடிப்படையான விஷயம் என்னவென்றால் நேசம் உங்களுக்குள் நிரம்பி வழிந்து பிறரைச் சென்று அடையும் அளவிற்கு, அவ்வளவு முழுமையாக நீங்கள் உங்களை நேசிக்க வேண்டும். [நான் பகிரந்து கொள்வதற்கு எதிரானவன் அல்ல, ஆனால் நான் பொதுநலக் கொள்கைக்கு முற்றிலும் எதிரானவன். நான் பகிரந்து கொள்ளலின் பக்கம் இருக்கிறேன், ஆனால், முதலில், பகிரந்து கொள்வதற்கு உங்களிடம் ஏதாவது இருக்க வேண்டும்.] boxmatter அப்பொழுது, நீங்கள் யாருக்கும் எதையும் ஒரு கடமையாகச் செய்யவில்லை – மாறாக, உங்களிடம் இருந்து எதையாவது பெற்றுக் கொள்பவர் உங்களுக்கு உதவுகிறார். நீங்கள் நன்றியுடன் இருக்க வேண்டும், ஏனென்றால், அவர் உங்களுடைய உதவியை மறுத்திருக்க முடியும்; அவர் பெருந்தன்மையுடன் இருந்திருக்கிறார்.

நான் வலியுறுத்திக் கூறுவது முழுவதும் என்னவென்றால் தன்னுடைய நிறைவுற்ற நிலையில் இருந்து தானாக பகிர்ந்து கொள்ள ஆரம்பிக்கும் அளவிற்கு தனிமனிதன் ஒருவன் அவ்வளவு மகிழ்ச்சியுடனும், அவ்வளவு ஆனந்தத்துடனும், அவ்வளவு அமைதியுடனும், அவ்வளவு நிறைவுடனும் இருக்க வேண்டும். அவரிடம் மிகுதியாக இருக்கிறது, அவர் ஒரு மழைமேகத்தைப் போன்று இருக்கிறார் - அவர் பொழிந்தாக வேண்டும். பிறருடைய தாகம் தணிக்கப்பட்டதென்றால், இந்த பூமியினுடைய தாகம் தணிக்கப்பட்டதென்றால், அது இரண்டாவது விஷயம். ஒவ்வொரு தனி மனிதனும் ஆனந்தம் நிறைந்தவராக, ஒளி நிறைந்தவராக, அமைதி நிறைந்தவராக இருந்தால், யாரும் எடுத்துச் சொல்லாமலே அவர் அதைப் பகிர்ந்து கொள்வார், ஏனென்றால் பகிர்ந்து கொள்ளல் அவ்வளவு ஆனந்தமானது. யாருக்காவது ஒன்றை அளிப்பது, அதைப் பெறுவதைக் காட்டிலும் அதிக ஆனந்தமானது.

ஆனால் இந்த அமைப்பு முழுவதும் மாற்றப்பட வேண்டும். மக்கள் பொது நலத்தோடு இருக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்படக் கூடாது. அவர்கள் துயரத்தில் இருக்கிறார்கள் - அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்? அவர்கள் பார்வையற்றவர்களாக இருக்கிறார்கள் - அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்? அவர்கள் தங்களது வாழ்க்கையைத் தவறவிட்டுவிட்டார்கள் - அவர்களால் என்ன செய்ய முடியும்? தங்களிடம் இருப்பதை மட்டுமே அவர்களால் அளிக்க முடியும். அதனால், யாரெல்லாம் அவர்களுடன் தொடர்புடையவர்களாக இருக்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு எல்லாம் மக்கள் துயரத்தையும், வேதனையையும், துன்பத்தையும், உளைச்சல்களையும் அளித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது பொதுநலக் கொள்கையா? இல்லை, நான் எல்லோரும் முற்றிலும் சுயநலமாக இருப்பதை விரும்புகிறேன்.

ஒவ்வொரு மரமும் சுயநலத்துடன் இருக்கிறது: அது தன்னுடைய வேர்களுக்குத் தண்ணீர் கொண்டு வருகிறது, அது தன்னுடைய கிளைகளுக்கு, இலைகளுக்கு, பழங்களுக்கு, பூக்களுக்குச் சாற்றினை கொண்டு வருகிறது. ஆனால், அது மலர்கின்ற பொழுது, அது அனைவருக்கும் நறுமணத்தைப் பரப்புகிறது - தெரிந்தவர்கள், தெரியாதவர்கள், அறிமுகமானவர்கள், அறிமுகமற்றவர்கள். அது கனிகளால் நிறைந்து இருக்கின்ற பொழுது, அது பகிர்ந்து கொள்கிறது, அது அந்தக் கனிகளை அளிக்கிறது. ஆனால், தன்னலம் கருதாமல் பொதுநலம் கருதி இருக்குமாறு நீங்கள் இந்த மரங்களுக்குக் கற்றுக்கொடுத்தீர்கள் என்றால், இந்த மரங்கள் எல்லாம் இறந்துவிடும், மனித இனம் முழுவதும் எவ்வாறு உயிரற்று இருக்கிறதோ அதுபோல் - வெறும் சடலங்களே நடந்து கொண்டிருக்கின்றன. அதுவும் எங்கே நடந்து சென்று கொண்டிருக்கின்றன? மயானத்தை நோக்கி நடந்து கொண்டிருக்கின்றன, இறுதியில் தங்களுடைய கல்லறைகளில் ஓய்வு எடுப்பதற்காக.

வாழ்க்கை ஒரு நடனமாக இருக்க வேண்டும் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்வும் ஒரு நடனமாக இருக்க முடியும். அது இசையாக இருக்க வேண்டும் -- அப்பொழுது நீங்கள் பகிர்ந்து கொள்ளலாம்; நீங்கள் பகிர்ந்து கொண்டாக வேண்டும். நான் அதைச் சொல்ல

வேண்டியதில்லை. ஏனென்றால் பிரபஞ்சத்தின் அடிப்படையான விதிகளுள் ஒன்று இது: ஆனந்தத்தை நீங்கள் அதிகமாகப் பகிர்ந்து கொள்கின்ற அளவு, அது அதிகமாக வளர்கிறது. ஆனால் நான் சுயநலத்தைக் கற்றுத் தருகிறேன்.

ஒரு தியான முறை

இந்த முறை, மற்றும் இது போன்று பல முறைகள் “இரகசியங்களின் புத்தகம்” [The Book of Secrets] எனும் ஓஷோவின் புத்தகத்தில் இடம் பெறுகின்றன.

ஒவ்வொரு மனிதருடைய தன்னுணர்வு நிலையையும் உங்களுடைய சொந்த தன்னுணர்வு நிலையாக உணருங்கள். அதனால், தன்னைப்பற்றிக் கவலை கொள்வதை விட்டு விட்டு, ஒவ்வொரு உயிராகவும் மாறுங்கள்.

ஒவ்வொரு மனிதருடைய தன்னுணர்வு நிலையையும் உங்களுடைய சொந்த தன்னுணர்வு நிலையாக உணருங்கள் - உண்மையில் அது அவ்வாறுதான் இருக்கிறது, ஆனால் அது அவ்வாறு உணரப்படுவதில்லை. உங்களுடைய தன்னுணர்வு நிலையை உங்களுடையதாக உணர்கிறீர்கள், பிறருடைய தன்னுணர்வு நிலைகளை நீங்கள் உணர்வதேயில்லை. அதிகபட்சமாக மற்றவர்களும் தன்னுணர்வு நிலையுடன் இருக்கிறார்கள் என்று நீங்கள் அனுமானிக்கிறீர்கள். நீங்கள் தன்னுணர்வு நிலையுடன் இருப்பதனால், உங்களைப் போன்ற மற்றவர்களும் தன்னுணர்வு நிலையுடன் இருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் அனுமானிக்கிறீர்கள். இது ஒரு அறிவுப் பூர்வமான முடிவு; அவர்களை தன்னுணர்வு நிலையுடையவர்களாக நீங்கள் உணர்ந்து கொள்வதில்லை. இது எதைப் போன்றது என்றால் உங்களுக்குத் தலைவலி இருக்கும்பொழுது, உங்களுடைய தலைவலியை நீங்கள் உணர்கிறீர்கள், உங்களுக்கு அது பற்றிய உணர்வு இருக்கிறது. ஆனால் வேறு ஒருவருக்குத் தலைவலி இருந்தால், உங்களால் அடுத்தவருடைய தலைவலியை உணரமுடிவதில்லை. உங்களுக்கு வந்த வலி போன்று அவருக்கும் ஏதாவது இருக்க வேண்டும், அவர் கூறுவது எதுவாயினும் அது உண்மையாக இருக்க வேண்டும் என்று நீங்கள் வெறுமனே அனுமானிக்கிறீர்கள். ஆனால் உங்களால் அதை உணர முடிவதில்லை.

அந்த உணர்வு அடுத்தவர்களுடைய தன்னுணர்வு பற்றி நீங்கள் தன்னுணர்வுடன் இருக்கும்பொழுது மட்டுமே ஏற்பட முடியும் - இல்லையென்றால் அது அறிவுப்பூர்வமான அனுமானம் மட்டுமே. நீங்கள் நம்புகிறீர்கள், நீங்கள் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்கிறீர்கள், பிறர் ஒன்றை உண்மையாகச் சொல்கிறார்கள் என்று, அவர்கள் கூறுவது எதுவோ அது நம்பத்தகுந்தது, ஏனென்றால், உங்களுக்கும் அதே போன்ற அனுபவங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

அடுத்தவரைப் பற்றி எதையுமே அறிந்து கொள்ள முடியாது, அது இயலாதது என்ற தத்துவக் கொள்கையைக் கொண்ட ஒரு பிரிவு இருக்கிறது. அதிக பட்சமாக ஒரு அனுமானம் மட்டுமே இருக்க முடியும், ஆனால் மற்றவர்களைப் பற்றி உறுதியாக எதையும் அறிந்து கொள்ள முடியாது. மற்றவர்களுக்கும் உங்களைப் போன்றே வலி இருக்கிறது, மற்றவர்களுக்கும் உங்களைப் போன்றே மனஉளைச்சல் இருக்கிறது என்பதை நீங்கள் எவ்வாறு அறிந்து கொள்ள முடியும்? மற்றவர்கள் இருக்கிறார்கள், ஆனால் நம்மால் அவர்களுக்குள்ளே ஆழமாகச் செல்ல முடியாது, அவர்களுடைய மேல் புறத்தை மட்டுமே நம்மால் தொட முடியும். அவர்களுடைய உள்ளார்ந்த தன்னுணர்வு நிலை அறிந்துகொள்ளப் பெறாத ஒன்றாகவே இருக்கிறது. நாம் நமக்குள்ளேயே அடைபட்டவர்களாகவே இருக்கிறோம்.

நம்மைச் சுற்றி இருக்கிற உலகம் உணரப்பட்ட உலகம் அன்று, அது அனுமானிக்கப்பட்டது மட்டுமே – அறிவுப்பூர்வமாக, சிந்தனைப்பூர்வமாக. மனம் அது இருக்கிறதென்று சொல்கிறது, ஆனால் இதயம் அதனால் தொடப்படுவதில்லை. அதனால் தான் நாம் மற்றவர்களிடம் அவர்கள் மனிதர்கள் அல்ல, உயிரற்ற பொருட்கள் என்பது போலப் பழகுகிறோம். மனிதர்களுடன் நாம் கொள்கிற உறவு உயிரற்ற பொருட்களுடன் நாம் கொள்கிற உறவைப் போன்றே இருக்கிறது. ஒரு கணவன் தன்னுடைய மனைவியிடம் அவள் ஒரு உயிரற்ற பொருள் என்பது போன்று நடந்து கொள்கிறான்: அவன் அவளை உடமையாக்கிக்கொள்கிறான். மனைவி கணவனை ஒரு உயிரற்ற பொருளைப் போல் உடமையாக்கிக் கொள்கிறாள். நாம் மற்றவர்களிடம், அவர்கள் மனிதர்கள் என்பது போல் பழகினால், அப்பொழுது அவர்களை நாம் உடமையாக்கிக் கொள்ள முயல மாட்டோம், ஏனென்றால் உயிரற்ற பொருட்களை மட்டுமே உடமையாக்கிக் கொள்ள முடியும்.

மனிதன் என்றால் சுதந்திரமானவன் என்று பொருள். [ஒரு மனிதனை உடமையாக்கிக் கொள்ள முடியாது. நீங்கள் அவர்களை உடமையாக்கிக் கொள்ள முயன்றால், நீங்கள் அவர்களைக் கொண்டு விடுவீர்கள், அவர்கள் உயிரற்ற பொருட்களாக மாறிவிடுவார்கள்.] மற்றவர்களுடனான நம்முடைய உறவு உண்மையில் “நான் - நீங்கள்” என்ற உறவாக இல்லை; ஆழத்தில் அது வெறும் “நான் - அது” என்ற உறவாகவே இருக்கிறது. அடுத்தவர் உங்களுடைய சுயநலத்திற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய, உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய, சூழ்ச்சித்திறனுடன் கையாளக்கூடிய ஒரு உயிரற்ற பொருளாக மட்டுமே இருக்கிறார். அதனால் தான் நேசம் மேலும் மேலும் இயலாததாக மாறிவிடுகிறது – ஏனென்றால், நேசம் என்பது அடுத்தவரை ஒரு மனிதராக, தன்னுணர்வுள்ள ஒரு உயிராக, சுதந்திரமானவராக, உங்களின் அளவே மதிப்பு மிக்கவராகக் எடுத்துக் கொள்வது ஆகும்.

எல்லாமே ஒரு உயிரற்ற பொருள் என்பது போன்று நீங்கள் நடந்து கொண்டால், அப்பொழுது நீங்கள் தான் மையமாக இருக்கிறீர்கள், பொருட்கள் எல்லாம் வெறுமனே பயன்படுத்திக் கொள்ளப்பட வேண்டியவை மட்டுமே. அந்த உறவு பயன்பாடு சார்ந்ததாக மாறிவிடுகிறது. பொருட்களுக்குத் தங்களுக்கென்று எந்த ஒரு மதிப்பும் இல்லை – அவற்றின் மதிப்பு அவற்றை நீங்கள் பயன்படுத்திக் கொள்ளலாம் என்பதில் இருக்கிறது, அவை உங்களுக்காகவே இருக்கின்றன. நீங்கள் உங்களுடைய வீட்டுடன் உறவு உடையவராக இருக்கலாம் - வீடு உங்களுக்காக இருக்கிறது. அது பயன்பாடு உடையது. கார் உங்களுக்காக இருக்கிறது, ஆனால் மனைவி உங்களுக்காக இருப்பதில்லை, கணவர் உங்களுக்காக இருப்பதில்லை. கணவர் தனக்காக வாழ்கிறார், மனைவி தனக்காக வாழ்கிறார். ஒரு மனிதன் தனக்காக வாழ்கிறான்; மனிதனாக இருப்பதன் பொருள் அதுதான். அந்த மனிதரை நீங்கள் மனிதராக இருப்பதற்கு அனுமதித்தால், அவரை ஒரு பொருளாகத் தாழ்த்தாமல் இருந்தால், காலப்போக்கில் நீங்கள் அவரை உணர ஆரம்பிப்பீர்கள். இல்லையென்றால் உங்களால் உணர முடியாது. உங்களுடைய உறவு கற்பனையானதாக, அறிவுப்பூர்வமானதாக, மனதிற்கு மனம், தலைக்குத் தலை சம்பந்தப்பட்டதாகவே இருக்கும் - ஆனால் இதயத்திற்கு இதயம் அல்ல.

இந்த தியான முறை கூறுகிறது: **ஒவ்வொரு மனிதருடைய தன்னுணர்வு நிலையையும் உங்களுடைய சொந்த தன்னுணர்வு நிலையாக உணருங்கள்.** இது கடினமாக இருக்கும், ஏனென்றால், முதலில் நீங்கள் அந்த மனிதரை மனிதராக, தன்னுணர்வுள்ள ஒரு உயிராக உணர வேண்டும். அது கூட கடினமானதாக இருக்கிறது.

இயேசு கூறுகிறார், “உங்களுக்கு அண்மையில் இருப்பவர்களை உங்களை நேசிப்பது போலவே நேசியுங்கள்.” இது அதே விஷயம்தான் - ஆனால் அதற்கு முதலில் அடுத்தவர் உங்களுக்கு ஒரு தனி மனிதராக மாற வேண்டும். அவர் யாரையும் சார்ந்திராத ஒருவராக இருக்க வேண்டும், சுயநலத்திற்கு பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படக்கூடாது, உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளப்படக்கூடாது, கையாளப்படக்கூடாது, வேறு எதையோ அடைவதற்கான ஒரு வழியாக அவர் இல்லாமல் தன்னில் நிறைவுற்றவராக இருக்க வேண்டும். [முதலில் அடுத்தவர் ஒரு மனிதராக மாற வேண்டும்; அடுத்தவர் **உயர்திணையாக**, உங்களின் அளவே மதிப்பு மிக்கவராக மாற வேண்டும். அப்பொழுதுதான் இந்த தியான முறையை செயல்படுத்த முடியும்.] **ஒவ்வொரு மனிதருடைய தன்னுணர்வு நிலையையும் உங்களுடைய சொந்த தன்னுணர்வு நிலையாக உணருங்கள்.** முதலில் அடுத்தவர் உணர்வுடன் இருக்கிறார் என்பதை உணருங்கள், அதன் பிறகு இது நிகழ முடியும் - அடுத்தவரிடமும் உங்களிடம் உள்ள அதே தன்னுணர்வு நிலை இருக்கிறதென்பதை உங்களால் உணர முடியும். உண்மையில், “அடுத்தவர்” மறைந்துவிடுகிறார், ஒரு உணர்வு நிலை மட்டுமே உங்களுக்கும்

அவருக்கும் இடையே ஓடுகிறது. ஒரே உணர்வு நிலையினுடைய ஓட்டத்தின், ஒரே ஓட்டத்தின் இரு முனைகளாக நீங்கள் இருவரும் மாறுகிறீர்கள்.

ஆழமான அன்பில் இரண்டு மனிதர்கள் இருவராக இல்லாமல் இருக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது. அவர்கள் இருவரிடையே ஏதோ ஒன்று உருவாகியுள்ளது, அவர்கள் இருவரும் அதன் இரு முனைகளாக மட்டுமே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இருவரிடையே ஏதோ ஒன்று ஓடுகிறது. இந்த ஓட்டம் இருக்கிற பொழுது, நீங்கள் பேரானந்தமாக உணருவீர்கள். நேசம் பேரானந்தத்தை அளிக்கிறது என்றால், அது இதனால் மட்டுமே பேரானந்தத்தை அளிக்கிறது: அந்த இரு மனிதர்கள், ஒரே ஒரு கணம், தங்களுடைய அகம்பாவத்தை இழக்கிறார்கள். “அடுத்தவர்” மறைந்து விடுகிறார், ஒரே ஒரு கணம் ஒருமை தோன்றுகிறது. அது தோன்றியது என்றால், அது பேரானந்தமானது, அது பரவசமுட்டுவது, நீங்கள் சுவர்க்கத்தினுள் நுழைந்து விட்டீர்கள். ஒரே ஒரு கணம், ஆனால், அது முழுமையான மாற்றத்தை ஏற்படுத்துவதாக இருக்க முடியும்.

இதை ஒவ்வொரு மனிதரிடமும் நீங்கள் செய்யலாம் என்று இந்த தியான முறை கூறுகிறது. நேசத்தில், நீங்கள் இதை ஒருவரிடம் செய்யலாம், ஆனால் தியானத்தில் நீங்கள் இதை ஒவ்வொரு மனிதரிடமும் செய்ய வேண்டும். யார் உங்களுக்கு அருகில் வந்தாலும், அவருக்குள் அப்படியே கரைந்து விடுங்கள், நீங்கள் இரு உயிர்கள் அல்ல, ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஒரு உயிர் சக்தி என்று உணருங்கள். இது கண்ணோட்டத்தை மாற்றுவது மட்டுமே. இது எவ்வாறு என்பதை நீங்கள் ஒரு முறை தெரிந்து கொண்டுவிட்டால், ஒரு முறை இதைச் செய்துவிட்டால், இது மிகவும் சுலபமானது. ஆரம்பத்தில் இது இயலாததாகத் தோன்றுகின்றது, ஏனென்றால் நாம் நம்முடைய அகம்பாவத்திலே அவ்வளவு சிக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். அதை விடுவது கடினமாக இருக்கும், ஒரு ஓட்டமாக மாறுவது கடினமாக இருக்கும். ஆகையால், ஆரம்பத்தில் நீங்கள் அதுபற்றி மிகவும் பயப்படாத அல்லது அச்சம் கொள்ளாத ஒன்றிடம் இதை நீங்கள் முயற்சித்துப் பார்ப்பது நல்லது.

நீங்கள் ஒரு மரத்தைக் கண்டு குறைவாக பயப்படுவீர்கள். அதனால் இது சுலபமானதாக இருக்கும். ஒரு மரத்தின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டு, அந்த மரத்தை வெறுமனே உணருங்கள், நீங்கள் அதனுடன் ஒன்றாகிவிட்டதாக உணருங்கள், உங்களுக்கிடையே ஒரு ஓட்டம், ஒரு தொடர்பு, ஒரு உரையாடல், ஒரு உருகுதல் இருப்பதாக உணருங்கள். ஓடுகின்ற ஒரு நதியின் அருகில் அமர்ந்து கொண்டு, அந்த ஓட்டத்தை வெறுமனே உணருங்கள், நீங்களும் அந்த நதியும் ஒன்றாகிவிட்டதாக உணருங்கள். வானத்தின் கீழே படுத்துக் கொண்டு, நீங்களும் அந்த வானமும் ஒன்றாகிவிட்டதாக வெறுமனே உணருங்கள். ஆரம்பத்தில் இது வெறும் கற்பனையாகவே இருக்கும், ஆனால், காலப்போக்கில் நீங்கள் உண்மையை கற்பனையின் மூலம் தொடுவதாக உணருவீர்கள்.

அதன்பிறகு இதை மனிதர்களிடம் முயற்சியுங்கள். ஆரம்பத்தில் இது கடினமாக இருக்கும், ஏனென்றால் ஒரு பயம் இருக்கிறது. நீங்கள் மனிதர்களை உயிரற்ற பொருட்களாக

தாழ்வுபடுத்திக் கொண்டிருந்தீர்கள் என்றால், யாரையாவது மிகவும் அந்நியோந்யமாக இருப்பதற்கு அனுமதித்தால், அவரும் உங்களை ஒரு பொருளாக தாழ்த்தி விடுவார் என்று நீங்கள் அஞ்சுகிறீர்கள். அதுதான் அந்த பயம். அதனால் யாரும் மிகுந்த அந்நியோந்யத்தை அனுமதிப்பதில்லை: எப்பொழுதும் ஒரு இடைவெளியை ஏற்படுத்தப்பட்டு அது காக்கப்பட வேண்டும். [அளவுக்கு அதிகமான நெருக்கம் ஆபத்தானது, ஏனென்றால் மற்றவர் உங்களை ஒரு பொருளாக மாற்றிவிட முடியும், அவர் உங்களை உடைமையாக்கிக் கொள்ள முயற்சிக்கக்கூடும். அதுதான் அந்த பயம்.] boxmatter நீங்கள் மற்றவர்களைப் பொருட்களாக மாற்ற முயற்சிக்கிறீர்கள், மற்றவர்கள் உங்களை மாற்ற முயற்சிக்கிறார்கள், யாருக்கும் ஒரு பொருளாக இருப்பதற்கு விருப்பமில்லை, யாரும் தான் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படுவதை விரும்புவதில்லை, ஒன்றை அடையும் வழிவகையாக இருப்பதற்கு யாரும் விரும்புவதில்லை. தனக்கென்று ஒரு மதிப்பு இல்லாமல், ஒன்றை அடையும் வழிவகையாக மட்டுமே தாழ்த்தப்படுவதுதான் உள்ளதிலேயே மிகவும் தாழ்மைப்படுத்தும் நிகழ்வாகும். ஆனால் அனைவரும் முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இதனால் ஒரு ஆழமான பயம் இருக்கிறது, உடன் இந்த தியான முறையை மனிதர்களிடம் ஆரம்பிப்பது கடினமாக இருக்கும்.

அதனால் ஒரு நதியிடம் ஆரம்பியுங்கள், ஒரு குன்றிடம், நட்சத்திரங்களிடம், வானத்திடம், மரங்களிடம் ஆரம்பியுங்கள். நீங்கள் ஒரு மரத்துடன் ஒன்றாகிவிடும் பொழுது என்ன உணர்வு ஏற்படுகிறது என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொண்டு விட்டீர்கள் என்றால்; ஒரு நதியுடன் ஒன்றாகிவிடும் பொழுது நீங்கள் எவ்வளவு ஆனந்தமாக இருக்கிறீர்கள் என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொண்டுவிட்டீர்கள் என்றால், எவ்வாறு எதையுமே இழக்காமல் இந்த பிரபஞ்சம் முழுவதையும் நீங்கள் அடைகிறீர்கள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு விட்டால், அதன் பின்னர் நீங்கள் இதை மனிதர்களிடம் முயற்சிக்கலாம். ஒரு மரத்துடன், ஒரு நதியுடன் ஒன்றாகிவிடுவது அவ்வளவு பேரானந்தமானதாக இருந்தால், ஒரு மனிதரிடம் அது இன்னும் எவ்வளவு அதிக ஆனந்தமானதாக இருக்கும் என்பதை உங்களால் கற்பனை செய்து பார்க்க முடியாது, ஏனென்றால் ஒரு மனிதன் இன்னமும் உயர்ந்த, குறிப்பிடத்தக்க ஒரு நிகழ்வு, மிக அதிகமாக வளர்ச்சி பெற்ற உயிரினம். ஒரு மனிதருடன் ஒன்றாகி விடுவதன் மூலம் நீங்கள் அனுபவத்தின் அதிக உயரமான சிகரங்களை அடைய முடியும். ஒரு பாறையுடன் ஒன்றாகிவிடும் பொழுது நீங்கள் பேரானந்தம் அடைய முடியும் என்றால், ஒரு மனிதருடன் உங்களுக்கு ஒரு தெய்வீகமான பரவசம் ஏற்படுவதை உங்களால் உணர முடியும்.

ஆனால் நீங்கள் அதிகம் அச்சம் கொள்ளாத ஒன்றிலிருந்து ஆரம்பியுங்கள், அல்லது நீங்கள் நேசிக்கும் ஒரு மனிதரிடம் இருந்து - ஒரு நண்பர், ஒரு காதலர், மிகுந்த நேசத்திற்குரிய ஒருவர் - யாரிடம் உங்களுக்கு பயமில்லையோ, யாருடன் நீங்கள் உண்மையிலேயே எந்தவித பயமுமின்றி நெருக்கமாகவும், அந்நியோந்யமாகவும் இருக்க முடியுமோ, மனதின் ஆழத்தில் அவர் உங்களை ஒரு பொருளாக மாற்றிவிடக்கூடும் என்கிற

அச்சமின்றி யாரிடம் உங்களை இழக்க முடியுமோ, அவரிடமிருந்து ஆரம்பியுங்கள். அப்படி யாரேனும் ஒருவர் உங்களுக்கு இருந்தால், அப்பொழுது இந்த முறையை முயற்சித்துப் பாருங்கள். அவருக்குள் உங்களை தன்னுணர்வுடன் இழந்து விடுங்கள். தன்னுணர்வுடன் ஒருவருக்குள் உங்களை நீங்கள் இழந்தால், அந்த ஒருவர் தன்னை உங்களுக்குள் இழப்பார்; நீங்கள் வெளிப்படையாக இருந்து, அவருக்குள் வழிந்து ஓடினால், அந்த மனிதர் உங்களுக்குள் வழிந்து ஓட ஆரம்பிப்பார், அப்போழுது ஒரு ஆழமான சந்திப்பு, ஒரு அந்தரங்கமான பகிர்ந்து கொள்ளல் இருக்கிறது. இரண்டு சக்திகள் ஒன்றுக்குள் ஒன்று கரைந்துவிடுகின்றன. அந்த நிலையில் அங்கு அகம்பாவம் இல்லை, தனி மனிதர்கள் இல்லை – வெறும் உணர்வு நிலை மட்டுமே இருக்கிறது. இது ஒரு மனிதருடன் சாத்தியம் என்றால், இது இந்த பிரபஞ்சம் முழுமையுடனும் சாத்தியமாகும். முனிவர்கள் பேரானந்தம், சமாதரி என்று எதைக் குறிப்பிட்டார்களோ, அது ஒரு மனிதருக்கும் இந்த பிரபஞ்சம் முழுமைக்கும் இடையே ஏற்படும் ஒரு ஆழமான நேசத்தின் குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்வு மட்டுமே ஆகும்.

ஒவ்வொரு மனிதருடைய தன்னுணர்வு நிலையையும் உங்களுடைய சொந்த தன்னுணர்வு நிலையாக உணருங்கள். அதனால், தன்னைப் பற்றிக் கவலை கொள்வதை விட்டு விட்டு, ஒவ்வொரு உயிராகவும் மாறுங்கள். மரமாக மாறுங்கள், நதியாக மாறுங்கள், மனைவியாக மாறுங்கள், கணவனாக மாறுங்கள், குழந்தையாக மாறுங்கள், தாயாக மாறுங்கள், நண்பராக மாறுங்கள் - வாழ்க்கையின் ஒவ்வொரு கணத்திலும் இதைப் பயிற்சி செய்ய முடியும். ஆனால் ஆரம்பத்தில் இது கடினமாக இருக்கும். அதனால், தினமும் குறைந்தது ஒரு மணி நேரமாவது இதைப் பயிற்சி செய்யுங்கள். அந்த ஒரு மணி நேரத்தில், உங்களை எது கடந்து சென்றாலும், அதுவாக மாறுங்கள். இது எவ்வாறு சாத்தியம் என்று நீங்கள் எண்ணுவீர்கள் - ஆனால் இது எவ்வாறு நிகழ முடியும் என்பதை அறிவதற்கு வேறு வழி எதுவும் இல்லை, அதை நீங்கள் தொடர்ந்து பயிற்சி செய்துதான் பார்க்க வேண்டும்.

ஒரு மரத்துடன் அமர்ந்து, நீங்கள் அந்த மரமாகிவிட்டதாக உணருங்கள். ஒரு காற்று வந்து அந்த மரம் முழுவதும் அசைந்து, அதிர ஆரம்பிக்கும் பொழுது, அந்த அசைவை, அந்த அதிர்வை உங்களுக்குள் உணருங்கள்; சூரியன் உதித்து அந்த மரம் முழுவதும் உயிர்த்துடிப்புடையதாக மாறும் பொழுது, அந்த உயிர்த்துடிப்பினை உங்களுக்குள் உணருங்கள்; ஒரு மழை பொழிந்து அந்த மரம் முழுவதும் திருப்தியாகவும், நிறைவாகவும் இருக்கும் பொழுது, ஒரு நீண்ட நாள் தாகம், ஒரு நீண்ட காலம் எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்த நிலை மறைந்துவிட்டது, அந்த மரம் முற்றிலும் திருப்தியுடன், நிறைவுடன் இருக்கிறது. அந்த மரத்துடன் ஒன்றாகி திருப்தியாக, நிறைவாக உணருங்கள். அப்பொழுது அந்த மரத்தின் நுட்பமான உணர்வுநிலைகளையும், நுட்பமான வேறுபாடுகளையும் உணர்வீர்கள்.

அந்த மரத்தை நீங்கள் பல வருடங்களாகப் பார்த்திருக்கிறீர்கள், ஆனால், அதனுடைய உணர்வுநிலைகளை நீங்கள் அறிய மாட்டீர்கள். சில சமயங்களில் அது

மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறது; சில சமயங்களில் அது மகிழ்ச்சியற்று இருக்கிறது. சில சமயங்களில் அது சோகத்துடன், கவலையுடன், ஏமாற்றத்துடன் இருக்கிறது; சில சமயங்களில் அது பேரானந்தத்துடன், பெருமகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறது. அதற்கு உணர்வுநிலைகள் இருக்கின்றன. மரம் உயிருடன் இருக்கிறது, அது உணர்கிறது. மேலும் நீங்கள் அந்த மரத்துடன் ஒன்றாகிவிட்டால், அப்பொழுது நீங்கள் அதை உணருவீர்கள். அப்பொழுது நீங்கள் அந்த மரம் இளம் வயதுடையதா அல்லது வயதானதா என்பதை உணருவீர்கள்; அது தன்னுடைய வாழ்வு பற்றி திருப்தியுடன் இருக்கிறது அல்லது அதிருப்தியுடன் இருக்கிறது; அந்த மரம் பிரபஞ்சத்துடன் காதலுடன் இருக்கிறது இல்லையா – அல்லது அது எதிர்ப்புடன், முற்றிலும் எதிரானதாக, சீற்றத்துடன், கோபத்துடன் இருக்கிறது; அந்த மரம் கடுங்கோபத்துடன் இருக்கிறது, அல்லது அதனிடம் ஒரு ஆழமான கருணை இருக்கிறது என்பதை உணருவீர்கள். கணத்திற்கு கணம் நீங்கள் மாறுவதைப் போலவே மரமும் மாறிக்கொண்டே இருக்கிறது – அதனுடன் ஒரு ஆழமான பாசத்துடன், அதன் உணர்ச்சிகளை அப்படியே நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தால்.

மற்றவர்களின் உணர்ச்சிகளை அப்படியே உணர்ந்து கொள்ளுதல் என்பது உண்மையிலேயே நீங்கள் ஒன்றாகிவிடும் அளவு மிகவும் நுட்பமாக மற்றவருடைய உணர்வுகளை உணர்ந்து கொள்வதாகும். அந்த மரத்தினுடைய உணர்வுநிலைகள் உங்களுடைய உணர்வுநிலைகளாக மாறுகின்றன. அதன் பின்னர், இது மேலும், மேலும் ஆழமாகச் சென்றால், அந்த மரத்துடன் உங்களால் பேச முடியும், அந்த மரத்துடன் உங்களால் தொடர்பு கொள்ள முடியும். அதனுடைய உணர்வுநிலைகளை நீங்கள் அறிந்து கொண்டு விட்டால், நீங்கள் அதனுடைய மொழியைப் புரிந்து கொள்ள ஆரம்பிக்கிறீர்கள், அப்பொழுது அந்த மரம் தன்னுடைய மனதை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ளும். அது தன்னுடைய பெரு வேதனைகளையும், பரவசங்களையும் பகிர்ந்து கொள்ளும்.

மேலும் இது பிரபஞ்சம் முழுமையுடனும் நிகழ முடியும்.

ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு மணி நேரமாவது ஏதாவது ஒன்றுடன் உணர்ச்சிகளை அப்படியே உணர்ந்து கொள்ளும் நிலையில் இருப்பதற்கு முயலுங்கள். ஆரம்பத்தில் உங்களுக்கே நீங்கள் முட்டாளாகத் தெரிவீர்கள். “என்ன விதமான முட்டாள்தனத்தை செய்து கொண்டிருக்கிறேன் நான்?” என்று நீங்கள் எண்ணுவீர்கள். உங்களைச் சுற்றியும் பார்த்துவிட்டு, யாராவது பார்த்தாலோ, யாராவது கவனித்தாலோ, யாராவது இதைத் தெரிந்து கொண்டாலோ அவர்கள் உங்களுக்குக் கிறுக்குப் பிடித்துவிட்டதென்று எண்ணுவார்கள் என்று நீங்கள் எண்ணுவீர்கள். ஆனால் ஆரம்பத்தில் மட்டும்தான். மற்றவர்களின் உணர்ச்சிகளை அப்படியே உணர்ந்து கொள்ளும் இந்த உலகத்திற்குள் நீங்கள் நுழைந்துவிட்டால், உலகில் உள்ள யாவரும் உங்களுக்குக் கிறுக்குத்தனமாகத் தனமாகத் தெரிவார்கள். தேவையின்றி அவர்கள் அவ்வளவு மிகுதியான அனுபவங்களைத் தவறவிடுகிறார்கள். வாழ்க்கை அவ்வளவு

மிகுதியாக அளிக்கிறது, ஆனால் அவர்கள் அதைத் தவற விடுகிறார்கள். தங்களுக்குள்ளே மூடப்பட்டவர்களாக இருப்பதனால் அவர்கள் தவற விடுகிறார்கள்: அவர்கள் வாழ்வைத் தங்களுக்குள் நுழைய அனுமதிப்பதில்லை. நீங்கள் வாழ்வின்னூள்ளே பலப்பல வழிகளில், பல பாதைகளில், பல்வேறு கோணங்களில் நுழைந்தால் மட்டுமே வாழ்வு உங்களுக்குள் நுழைய முடியும். மற்றவர்களின் உணர்ச்சிகளை அப்படியே உணர்ந்து கொள்ளும் நிலையில் ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு மணி நேரமாவது இருங்கள்.

[ஒவ்வொரு மதமும் தோன்றிய புதிதில் இதுதான் பிரார்த்தனையின் பொருளாக இருந்தது. இந்த பிரபஞ்சத்துடன் இயல்பான பாசப் பிணைப்புடனும், ஆழமான தொடர்புடனும் இருப்பதுதான் பிரார்த்தனையின் பொருளாக இருந்தது.] boxmatter பிரார்த்தனையில் நீங்கள் இறைவனுடன் பேசுகிறீர்கள் - இறைவன் என்பது முழுமையைக் குறிக்கும். சில சமயங்களில் நீங்கள் கடவுளிடம் கோபமாக இருக்கலாம், சில சமயங்களில் நன்றியுடன், ஆனால் ஒன்று மட்டும் நிச்சயம்: நீங்கள் தொடர்புடன் இருக்கிறீர்கள். கடவுள் என்பது ஒரு அறிவுப்பூர்வமான கருத்தாக இல்லாமல், அது ஒரு ஆழமான அந்நியோந்யமான உறவாக மாறிவிட்டது. பிரார்த்தனை என்பதன் பொருள் அதுதான்.

ஆனால் [நம்முடைய பிரார்த்தனைகள் பாழ்பட்டுவிட்டன. ஏனென்றால் மற்ற உயிர்களுடன் தொடர்பு கொள்வது எப்படி என்பது நமக்குத் தெரியவில்லை. உங்களால் மற்ற உயிர்களுடன் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லையென்றால், உங்களால் **அந்த ஒரு உயிருடன்** தொடர்பு கொள்ள முடியாது - அது ஆதிமூலமென்னும் உயிர் - அது இயலாத காரியம்.] box ஒரு மரத்துடன் உங்களால் தொடர்பு கொள்ள முடியவில்லை என்றால், இந்த பிரபஞ்சம் முழுமையுடன் எவ்வாறு உங்களால் தொடர்பு கொள்ள முடியும்? ஒரு மரத்துடன் பேசுகிற பொழுது அதை நீங்கள் முட்டாள்தனமாக உணர்ந்தால், கடவுளுடன் பேசுகிற பொழுது நீங்கள் மேலும் முட்டாள்தனமாகத்தான் உணருவீர்கள்.

ஒவ்வொரு நாளும் பிரார்த்தனையுடைய மனதுடன் இருப்பதற்கு ஒரு மணி நேரத்தை ஒதுக்குங்கள், மேலும் உங்களுடைய பிரார்த்தனையை மொழி சார்ந்ததாக மாற்றாதீர்கள். அதை ஒரு உணர்ச்சி விஷயமாக மாற்றுங்கள். அறிவுப்பூர்வமாகப் பேசுவதை விட்டுவிட்டு, அதை உணருங்கள். சென்று மரத்தைத் தொடுங்கள், கட்டி அணையுங்கள், முத்தமிடுங்கள்; கண்களை மூடிக்கொண்டு உங்களுடைய நேசத்திற்கு உரியவருடன் இருப்பதுபோல் மரத்துடன் இருங்கள். அதை உணருங்கள். விரைவில் நீங்கள், தான் என்பதை ஒதுக்கி வைப்பதன் அர்த்தம் என்னவென்பதை, அடுத்தவராக மாறுவதன் அர்த்தம் என்னவென்பதை நீங்கள் ஆழமாகப் புரிந்து கொள்வீர்கள்.

ஒவ்வொரு மனிதருடைய தன்னுணர்வு நிலையையும் உங்களுடைய சொந்த தன்னுணர்வு நிலையாக உணருங்கள். அதனால், தன்னைப் பற்றிய கவலையை விட்டு விட்டு, ஒவ்வொரு உயிராகவும் மாறுங்கள்.

அந்நியோன்யத்திற்கான பாதையில் கேள்விகளுக்கான பதில்கள்

மக்கள் தாங்கள் சிறந்த அறிவாளிகள் என்று தங்களை உணரச் செய்யக்கூடிய கேள்விகளைக் கேட்கிறார்கள். அவர்கள் பதிலைப் பெறுவதற்காக அல்லாமல், தங்களுடைய அறிவைக் காண்பிக்க மட்டுமே கேள்விகள் கேட்க விரும்புகிறார்கள். ஆனால் நான் ஒரு வித்தியாசமான மனிதன்: நான் உங்களுடைய அறிவில் இருந்து வருகிற கேள்விகளுக்கு பதில் அளிப்பதே இல்லை. நான் அவற்றை அப்படியே வீசி எறிந்து விடுகிறேன்.

உங்களுடைய காயங்களை வெளிப்படுத்தும் கேள்விகளுக்கு மட்டுமே நான் பதில் அளிக்கிறேன், ஏனென்றால், உங்களுடைய காயங்கள் திறந்தநிலையில் இருக்கிற பொழுது, குணமடைவதற்கான ஒரு வாய்ப்பு இருக்கிறது. உங்களை நீங்கள் வெளிப்படுத்தி விட்டீர்கள் என்றால், நீங்கள் முழுமையான மாற்றத்திற்கான பாதையில் இருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய உண்மையான முகத்தை நீங்கள் காண்பிக்காத வரையில், உங்களுடைய வாழ்க்கையில் எந்த மாற்றங்களையும், உங்களுடைய தன்னுணர்வு நிலையில் எந்த முழுமையான மாற்றங்களையும் கொண்டுவர இயலாது.

கவர்ச்சியானவர்களை நான் அச்சுறுத்துபவர்களாக உணர்வது ஏன்?

கவர்ச்சியானவர்கள் பல காரணங்களுக்காக அச்சம் ஏற்படுத்துபவர்களாக இருக்கிறார்கள். முதலாவதாக, ஒருவர் உங்களை அதிகமாகக் ஈர்ப்பவராக இருக்கும் அளவிற்கு, அவனுடைய அல்லது அவளுடைய பந்தத்தில் நீங்கள் விழுகிற வாய்ப்பு அதிகம் - அது தான் அந்த பயம். அந்தக் கவர்ச்சியினால், அந்த காந்த சக்தியினால், அந்த மந்திரசக்தியினால் நீங்கள் உடைமை ஆக்கிக் கொள்ளப்படுவீர்கள், நீங்கள் அடிமையாக தாழ்த்தப்படுவீர்கள்.

கவர்ச்சியானவர்கள் கவர்பவர்களாக இருக்கிறார்கள், இருப்பினும் அச்சுறுத்துபவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அழகாக இருக்கிறார்கள்; நீங்கள் அவர்களுடன் உறவாக இருக்க விரும்புகிறீர்கள், ஆனால், அவர்களுடன் உறவாக இருப்பது என்பது உங்களுடைய சுதந்திரத்தை இழப்பது ஆகும். அவர்களுடன் உறவாக இருப்பது என்பதற்கு இனிமேல் நீங்கள் நீங்களாக இருக்க முடியாது என்று பொருள். அவர்கள் கவர்ச்சியானவர்களாக இருப்பதனால், உங்களால் அவர்களை விட்டு விலக முடியாது; நீங்கள் பற்றிக் கொண்டு இருப்பீர்கள். உங்களுடைய மனப்போக்கு உங்களுக்கு தெரியும் - ஒருவர் அதிக கவர்ச்சியுடன் இருக்கும் அளவிற்கு அதிகமான பற்றுதல் உங்களுக்குள் எழும்; நீங்கள் மேலும் மேலும் அவரைச் சார்ந்தவராக மாறிவிடுவீர்கள். அது தான் அந்த பயம்.

யாரும் சார்ந்து இருப்பவராக மாறுவதற்கு விரும்புவதில்லை. சுதந்திரம்தான் முதன்மையான சிறப்பு பெற்றது. நேசம்கூட சுதந்திரத்தைவிட உயர்ந்தது அல்ல. சுதந்திரம் தான் முதன்மையான சிறப்பு பெற்றது; அதற்கு அடுத்ததாக நேசம் இருக்கிறது. நேசத்திற்கும் சுதந்திரத்திற்கும் இடையே ஒரு நிரந்தரமான போராட்டம் இருக்கிறது. நேசம், தான் முதன்மையான சிறப்பு உடையதாக மாறிட விரும்புகிறது. அது முதன்மையானது அல்ல. மேலும் நேசம் சுதந்திரத்தை அழிக்கப் பார்க்கிறது; அப்பொழுது தான் அது முதன்மையான இடத்தைப் பெற முடியும். அதனால், சுதந்திரத்தை நேசிப்பவர்கள், நேசத்தைக் கண்டு அங்குபவர்களாக மாறிவிடுகிறார்கள்.

நேசம் என்பது கவர்ச்சியான ஒருவரிடம் ஈர்ப்பு கொள்வதாகும். அவர் அதிக அழகுடன் இருக்கும் அளவிற்கு நீங்கள் அதிகமாக ஈர்க்கப்படுவதாக உணர்வீர்கள், அதிகமாக பயம் ஏற்படும், ஏனென்றால், இப்பொழுது நீங்கள், தப்பித்து வெளிவருவது எளிதாக இல்லாத ஒன்றிற்குள் நுழைகிறீர்கள். நீங்கள் சாதாரணமான ஒருவரிடம் இருந்து, எளிமையான ஒருவரிடம் இருந்து இன்னும் எளிதாகத் தப்பிக்கலாம். அந்த நபர் அழகற்றவராக இருந்தால், நீங்கள் சுதந்திரத்துடன் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் அவரை மிகவும் சார்ந்தவராக இருக்க வேண்டியதில்லை.

முல்லா நஸ்ருதீன் அந்த நகரிலேயே மிகவும் அழகற்ற பெண்மணியைத் திருமணம் செய்து கொண்டார். யாராலும் அதை நம்ப முடியவில்லை. எல்லோரும் அவரைக் கேட்டார்கள், “நஸ்ருதீன், உனக்கு என்ன ஆயிற்று?”

அவர் கூறினார், “இதில் ஒரு கணக்கு இருக்கிறது. நான் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் தப்பித்துக்கொள்ளக்கூடிய ஒரே பெண் இவர்தான். உண்மையில், தப்பித்துக்கொள்ளாமல் இருப்பதுதான் கடினமானதாக இருக்கும். நம் நகரிலேயே நான் முழுமையாக நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளக்கூடிய ஒரே பெண் இவர்தான். அழகானவர்கள் நம்பிக்கையுணர்விற்கு உரியவர்கள் அல்ல. அவர்கள் எளிதாக காதலில் விழலாம், ஏனென்றால், நிறையப் பேர் அவர்களிடம் ஈர்க்கப்படுகிறார்கள். நான் இந்தப் பெண்ணிடம் நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளலாம்; இவர் எப்பொழுதுமே எனக்கு நேர்மையாக இருப்பார். நான் இவரைப்பற்றிக் கவலை கொள்ள வேண்டியதில்லை; நான் மாதக்கணக்கில் வெளியூர் செல்லலாம்; எனக்கு எந்த பயமும் இருக்காது. என்னுடைய மனைவி என்னுடையவராகவே இருப்பார்.”

இந்த விஷயத்தைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள்: ஒருவர் அழகற்றவராக இருந்தால், உங்களால் அவரை உடைமையாக்கிக் கொள்ள முடியும். அழகற்றவர் உங்களைச் சார்ந்து இருப்பார். அந்த நபர் அழகானவராக இருந்தால், அந்த அழகானவர் உங்களை உடைமையாக்கிக் கொள்வார். அழகு என்பது சக்தி, அது மிகப்பெரிய சக்தியாகும்.

அழகற்றவர் ஒரு அடிமையாக, ஒரு வேலைக்காரராக மாறிவிடுவார். அழகற்றவர் அவனிடம் அல்லது அவளிடம் இல்லாத அழகிற்கு பதிலாக எல்லா விதத்திலும் ஈடு செய்வார். அழகற்ற பெண் ஒரு அழகான பெண்ணைவிட நல்ல மனைவியாக இருப்பார் - அவர் அவ்வாறு இருந்தாக வேண்டும். அவர் உங்களை அதிகமாகக் கவனித்துக் கொள்வார், அவர் அழகானவரை விடச் சிறந்த செவிலி ஆக இருப்பார் - ஏனென்றால், தன்னிடம் அழகு இல்லை, அதனால், அதற்குப் பதில் வேறு ஏதாவது கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்பது அவருக்குத் தெரியும். அவர் உங்களிடம் மிகவும் நல்ல முறையாக நடந்து கொள்வார்; அவர் உங்களை எப்பொழுதுமே குறைகூற மாட்டார், அவள் உங்களுடன் எப்பொழுதும் சண்டையிட மாட்டார், அவர் உங்களிடம் தொடர்ந்து சச்சரவு செய்து கொண்டே இருக்கமாட்டார் - அவ்வாறு நடந்துகொள்ளக் கூடிய நிலையில் அவர் இல்லை.

அழகானவர்கள் ஆபத்தானவர்கள். அவர்கள் சண்டையிடக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். அதனால் இவை எல்லாம் தான் காரணங்கள்.

நீங்கள் என்னைக் கேட்கிறீர்கள், “கவர்ச்சியானவர்களை நான் அச்சுறுத்துபவர்களாக உணர்வது ஏன்?”

அவர்கள் அச்சுறுத்துபவர்கள்தாம். நீங்கள் புரிந்து கொண்டு விழிப்புணர்வுடையவராக மாறாத வரையில், இந்த பயம் தொடர்ந்து இருக்கும். கவர்ச்சி/பயம் ஆகிய இரண்டும் ஒரே நிகழ்வின் இரண்டு பக்கங்கள் ஆகும். நீங்கள் எப்பொழுதுமே எந்த நபரிடம் மிகுந்த பய உணர்வு கொள்கிறீர்களோ அவரிடமேதான் ஈர்க்கப்படுகிறீர்கள். பயம் இருந்தால் நீங்கள் இரண்டாம் பட்சமாக இருப்பீர்கள் என்று பொருள்.

உண்மையில், மனிதர்கள் சாத்தியமில்லாத ஒன்றை விரும்புகிறார்கள். ஒரு பெண் உலகிலேயே மிகவும் அழகான, மிகவும் செல்வாக்குடைய ஒரு ஆண்மகனுக்கு விருப்பப்படுகிறாள் - ஆனால், அத்துடன், அவர் இவளிடம் மட்டுமே ஆர்வம் கொண்டவராக இருக்க வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறாள். இப்பொழுது, இது நிறைவேற்ற முடியாத ஒரு கோரிக்கை. மிகவும் அழகான, மிகவும் செல்வாக்குடைய ஒருவர் மேலும் பலரிடம் ஆர்வம் கொண்டவராக இருக்கப்போவது உறுதி. அவரிடமும் மேலும் பலர் ஆர்வம் கொள்வார்கள். உலகிலேயே மிகவும் அழகான பெண் தனக்கு வேண்டும் என்று அவர் விரும்புவார், அதே சமயத்தில், அவள் இவருக்கு மிகவும் உண்மையானவளாக, தன்னிடம் ஆழ்ந்த அன்புள்ளவளாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புவார். அது கடினமானதாக இருக்கும்; அது இயலாததைக் கேட்பதாகும்.

மேலும் நினைவில் வையுங்கள்: ஒரு பெண் உங்களுக்கு மிக அழகானவராகத் தோன்றுகிறார் என்றால், அது நீங்கள் அதிக அழகுடன் இல்லை என்பதையே காட்டுகிறது. நீங்கள் பயப்படவும் செய்கிறீர்கள் - அந்தப் பெண் உங்களுக்கு அவ்வளவு அழகானவராகத் தோன்றினால், அவருடைய பக்கத்தில் என்ன நிகழ்கிறது? நீங்கள் அவருக்கு அவ்வளவு

அழகானவராகத் தெரிய மாட்டார்கள். பயம் இருக்கிறது – அவர் உங்களை விட்டு விலகிச் சென்று விடக்கூடும். இந்த பிரச்சனைகள் எல்லாம் இருக்கின்றன. ஆனால், இந்தப் பிரச்சனைகள் எல்லாம் உங்கள் நேசம் உண்மையில் நேசமாக இல்லாமல், மாறாக ஒரு போட்டியாக இருப்பதாலேயே எழுகின்றன. உண்மையில் அது நேசமாக இருந்தால், அது எதிர்காலத்தைப் பற்றி எப்பொழுதுமே சிந்திப்பதில்லை. அப்பொழுது எதிர்காலம் பற்றிய பிரச்சனையே இல்லை. உண்மையான நேசத்திற்கு நாளை என்பது இருப்பது இல்லை; உண்மையான நேசத்திற்கு காலம் என்பது இருப்பதில்லை.

நீங்கள் ஒருவரை நேசித்தால், நீங்கள் அவரை நேசிக்கிறீர்கள். நாளை என்னவாகும் - - அது குறித்து யாருக்குக் கவலை? இந்த நாளே மிகுதியாக இருக்கிறது, இந்தக் கணம் ஒரு எல்லையற்ற காலமாக இருக்கிறது. நாளை என்ன நடக்கும், நாம் நாளை பார்த்துக் கொள்ளலாம். . . நாளை வரும்பொழுது. ஆனால் நாளை எப்பொழுதும் வருவதில்லை. உண்மையான நேசம் நிகழ்காலத்தைச் சேர்ந்தது ஆகும்.

எப்பொழுதும் நினைவில் வையுங்கள்: உண்மையான எது ஒன்றும் விழிப்புணர்வின் ஒரு அங்கமாக இருக்க வேண்டும், நிகழ்காலத்தின் ஒரு அங்கமாக இருக்க வேண்டும், தியானத்தின் ஒரு அங்கமாக இருக்க வேண்டும். அப்பொழுது எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை! அப்பொழுது ஈர்ப்பு பற்றிய எந்தக் கேள்வியும் இல்லை, பயம் பற்றிய எந்தக் கேள்வியும் இல்லை.

உண்மையான நேசம் பகிரந்து கொள்கிறது; அது மற்றவரை சுயநலத்திற்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்வதற்காக இல்லை, அது மற்றவரை உடைமையாக்கிக் கொள்வதற்காக இல்லை. நீங்கள் மற்றவரை உடைமையாக்கிக் கொள்ள விரும்புகிற பொழுது, அப்பொழுது அந்தப் பிரச்சனை எழுகிறது: அடுத்தவரும் உங்களை உடைமையாக்கிக் கொள்ளக்கூடும். மேலும் அடுத்தவர் உங்களைவிட செல்வாக்கு உடையவராக இருந்தால், அதிக ஈர்ப்பு சக்தி உடையவராக இருந்தால், இயற்கையாக நீங்கள் ஒரு அடிமையாக இருப்பீர்கள். நீங்கள் அடுத்தவருடைய எஜமானனாக விரும்பினீர்கள் என்றால், அப்பொழுது “நான் ஒரு அடிமையாக தாழ்த்தப்படக்கூடும்” என்கின்ற பயம் எழுகிறது. நீங்கள் அடுத்தவரை உடைமையாக்கிக் கொள்ள விரும்பவில்லை என்றால், அடுத்தவர் உங்களை உடைமையாக்கிக் கொள்ளக்கூடும் என்கின்ற பயம் எழுவதேயில்லை. நேசம் எப்பொழுதும் உடைமையாக்கிக் கொள்வதில்லை.

நேசம் எப்பொழுதும் உடைமையாக்கிக் கொள்வதுமில்லை, மேலும் நேசத்தை எப்பொழுதும் உடைமையாக்கிக் கொள்ளவும் முடியாது. உண்மையான நேசம் உங்களை சுதந்திரத்தினுள் அழைத்துச் செல்கிறது. சுதந்திரம் தான் மிகவும் உயர்ந்த சிகரம், முதன்மையான சிறப்பு உடையது. சுதந்திரத்திற்கு மிகவும் அருகில் இருப்பது நேசம்; நேசத்திற்கு அடுத்த மேல் படிக்கட்டு சுதந்திரமாகும். நேசம் சுதந்திரத்திற்கு எதிரானது அல்ல;

நேசம் சுதந்திரத்தை அடையும் ஒரு வழி ஆகும். விழிப்புணர்வு இதைத்தான் உங்களுக்குத் தெளிவுபடுத்தும்: நேசம் சுதந்திரத்தை அடையும் ஒரு வழியாகப் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். நீங்கள் நேசத்தீர்கள் என்றால், நீங்கள் அடுத்தவரை சுதந்திரமானவராக மாற்றுகிறீர்கள். நீங்கள் அடுத்தவரை சுதந்திரமானவராக மாற்றுகிற பொழுது, அவரால் நீங்கள் சுதந்திரமானவராக மாற்றப்படுகிறீர்கள்.

நேசம் என்பது ஒரு பகிரந்து கொள்ளல், அது அடுத்தவரை தன்னுடைய சுயநலத்திற்காகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுதல் அன்று. உண்மையில், அழகு மற்றும் அழகின்மை என்கிற அடிப்படையில் நேசம் எப்பொழுதுமே சிந்திப்பதில்லை. நீங்கள் ஆச்சர்யப்படுவீர்கள்: நேசம் எப்பொழுதுமே அழகு மற்றும் அழகின்மை என்கிற அடிப்படையில் சிந்திப்பதில்லை. நேசம் செயல்பட, பிரதிபலிக்க, தியானிக்க மட்டுமே செய்கிறது – அது எப்பொழுதும் சிந்திப்பதுவே இல்லை. ஆம், சில சமயங்களில் நீங்கள் யாருடனாவது பொருந்திப் போவது நிகழ்கிறது - திடீரென்று, எல்லாம் அழகான பொருத்தத்துடன் அமைகிறது. இது அழகு அல்லது அழகின்மை பற்றிய கேள்வி அல்ல. இது முழுமையான இசைவுடன் இருப்பது பற்றிய, பொருத்தமாக இருப்பது பற்றிய கேள்வி ஆகும்.

ஒவ்வொரு ஆணுக்கும் அவனுக்குப் பொருத்தமான பெண் இந்த பூமியில் எங்கோ இருக்கிறாள், ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் பொருத்தமான ஆண் இந்த பூமியில் எங்கோ இருக்கிறான் என்று ஜார்ஜ் குர்ஜியெ.ப் வழக்கமாகக் கூறுவது பற்றி யாரோ ஒருவர் கேள்வி கேட்டிருக்கிறார். ஒவ்வொருவரும் தன்னுடைய நேர் எதிர் துருவத்துடன் பிறந்திருக்கிறார். உங்களால் அவரை, உங்களுக்குப் பொருத்தமானவரை கண்டுபிடிக்க முடிந்தால் உடனடியாக எல்லாம் இசைவுடையதாக அமைகிறது. அவர்களுடைய மையங்கள் எல்லாம் இசைவாக செயல்படுகின்றன – அது தான் நேசம். அது ஒரு மிகவும் அரிதான நிகழ்வாகும். உண்மையிலேயே பொருத்தமாக இருக்கிற ஒரு ஜோடியைக் காண்பது மிகவும் அரிதாகும். உண்மையான ஜோடியை, உண்மையான நண்பனை கண்டுபிடிப்பது கிட்டத்தட்ட இயலாதது என்னும் அளவு அவ்வளவு கட்டுப்பாடுகளும் அவ்வளவு தடைகளும் கொண்டதாக நமது சமுதாயம் இருக்கிறது.

கிழக்கு நாடுகளின் புராண இலக்கியங்களில் எங்களிடம் ஒரு கதை இருக்கிறது, ஒரு அழகான கதை, ஆரம்பத்தில் உலகம் உருவாக்கப்பட்ட பொழுது, ஒவ்வொரு குழந்தையும் தனியாகப் பிறக்கவில்லை, மாறாக ஜோடியாகப் பிறந்தன என்று: ஒரு சிறுவன், ஒரு சிறுமி, ஒன்றாக, ஒரே தாயிடம் இருந்து. இரட்டையர்கள், ஒருவருக்கொருவர் முழுமையாகப் பொருந்திப் போகிறவர்கள் - அவர்கள் தான் ஜோடி. அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் எல்லா விதத்திலும் பொருத்தமாக இருந்தனர். பிறகு மனிதன் தன்னுடைய தரத்திலிருந்து கீழே விழுந்தான் - கிறிஸ்தவர்களின் முதல் பாவம் போன்று இதுவும் ஒரு கருத்து – அதற்குத் தண்டனையாக அப்போதிலிருந்து ஒரே தாயிடமிருந்து ஜோடிகள் பிறப்பதில்லை. இருப்பினும்,

அவர்கள் பிறக்கிறார்கள்! குர்ஜியெ.பி கூறுவது சரிதான் - நானும் இதையே கவனித்திருக்கிறேன். ஒவ்வொரு மனிதருக்கும் ஒரு தெய்வீகமான ஜோடி எங்கோ இருக்கிறார். ஆனால் அவர்களைக் கண்டுபிடிப்பது மிகவும் கடினமானது, ஏனென்றால், நீங்கள் வெள்ளைக்காரராக இருக்கலாம், உங்களுக்கு எதிர் காந்த ஈர்ப்புசக்தியுடையவர் கறுப்பராக இருக்கலாம்; நீங்கள் ஹிந்துவாக இருக்கலாம், உங்களுக்கு எதிர்காந்த ஈர்ப்புசக்தியுடையவர் ஒரு முஸ்லீமாக இருக்கலாம்; நீங்கள் சீனராக இருக்கலாம், உங்களுக்கு எதிர் காந்த ஈர்ப்புசக்தியுடையவர் ஒரு ஜெர்மனியராக இருக்கலாம்.

இன்னும் மேன்மை அடைந்த ஒரு உலகில், மக்கள் தேடுவார்கள், நாடுவார்கள் - உங்களுடன் பொருந்தக்கூடிய அந்த உண்மையான நபரை நீங்கள் கண்டுபிடிக்க முடியாதவரையில், நீங்கள் ஒரு விதமான மன இறுக்கத்துடனும், துக்கத்துடனும் இருப்பீர்கள். நீங்கள் ஒருமையில் இருந்தால் நீங்கள் துக்கத்துடன் இருக்கிறீர்கள்; நீங்கள் அந்த நபரைச் சந்தித்தால், அவர் உங்களுடன் பொருந்தாவிட்டால் அல்லது ஓரளவு மட்டுமே பொருந்தினார் என்றாலும் நீங்கள் துக்கத்துடன் இருக்கிறீர்கள். இப்பொழுது அறிவியல் ஆராய்ச்சிகளின் மூலமாக இதுவும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது: ஒருவருக்கொருவர் பொருந்துகிற மனிதர்கள் இருக்கிறார்கள், பொருந்தாத மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள். அறிவியல்பூர்வமான ஏற்பாடுகளை இப்பொழுது செய்ய இயலும்; ஒவ்வொருவரும் தனக்கு முக்கியமானதாக இருக்கிற விஷயங்களை, தன்னுடைய ஜாதகத்தை, தனக்கு இசைவாக உள்ள விஷயங்களை அறிவிக்கலாம். இப்பொழுது தன்னுடன் மிகச் சரியாக பொருந்தும் ஒருவரை கண்டுபிடிப்பதற்கான சாத்தியங்கள் அனைத்தும் உள்ளன. இந்த உலகம் மிகவும் சிறியதாகிவிட்டது, நீங்கள் உங்களுக்குப் பொருத்தமான ஒருவரைக் கண்டு பிடித்துவிட்டால். . . அது அழகு மற்றும் அழகற்றதன்மை பற்றிய கேள்வியாகவே இருக்காது.

உண்மையில், அழகற்றவர் என்று ஒருவரும் இல்லை, அழகானவர் என்று ஒருவரும் இல்லை. அழகற்றவர் யாரோ ஒருவருடன் பொருந்திப் போகலாம் - அப்பொழுது அழகற்றவர் அந்த நபருக்கு அழகானவராவார். அழகு என்பது பொருத்தத்துடன் இருப்பதன் நிழல் ஆகும். அது அழகான ஒருவரிடம் நீங்கள் காதல் கொள்கிறீர்கள் என்பதாக இல்லை; அந்த செயல்முறை நேர் எதிரானது. நீங்கள் யாருடனாவது காதல் கொண்டால், அவர் அழகானவராகத் தோன்றுகிறார். நேசம் தான் அழகு என்கிற எண்ணத்தைக் கொண்டு வருகிறது, அதற்கு எதிர்மாறாக அல்ல.

ஆனால் உங்களுடன் முற்றிலும் பொருந்திப் போகும் ஒருவரைக் கண்டுபிடிப்பது அரிதானது. எப்பொழுதெல்லாம் ஒருவர் அந்த அளவு அதிர்ஷ்டசாலியாக இருக்கிறாரோ, அப்பொழுது வாழ்க்கை ஒரு இனிய இசையாக வாழப்படுகிறது; அப்பொழுது அங்கு இரு உடல்களும் ஒரு உயிரும் இருக்கிறது. அது ஒரு உண்மையான ஜோடி. நீங்கள் அந்த மாதிரியான ஜோடியைக் காண முடிகிற பொழுதெல்லாம், அங்கு அவர்களைச் சுற்றி ஒரு

அருமையான இசை, அருமையான வசீகரம் இருக்கும், ஒரு அழகான ஒளிவட்டம், ஒரு அழகான ஒளி, ஒரு அமைதி இருக்கும். அப்பொழுது நேசம் இயல்பாகவே தியானத்திற்குள் அழைத்துச் செல்கிறது.

பொருத்தமானவர்கள் ஒருவரையொருவர் கண்டு கொள்வதற்காக மக்கள் சந்தித்து, பழகுவதற்கு அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். மக்கள் திருமணம் செய்துகொள்வதற்கு அவசரப்படக் கூடாது. அந்த அவசரம் ஆபத்தானது; அது விவாகரத்துக்களை மட்டுமே கொண்டுவருகிறது, அல்லது அது ஒரு நீண்ட துயரமான வாழ்வைக் கொண்டுவருகிறது. குழந்தைகள் ஒருவரை ஒருவர் சந்தித்துக் கொள்ள அனுமதிக்கப்பட வேண்டும், நாம் பழங்காலக் கட்டுப்பாடுகள் மற்றும் தடைகள் அனைத்தையும் விட்டுவிட வேண்டும்; அவை தற்காலத்திற்கு ஏற்றவை அல்ல.

நாம் நவீன தொழில் நுட்ப வளர்ச்சி பெற்றுவிட்ட காலத்தில் வாழ்கிறோம்; மனிதன் முதிர்ச்சி அடைந்து விட்டான், அவன் பல விஷயங்களை மாற்ற வேண்டி இருக்கிறது, ஏனென்றால், பல விஷயங்கள் தவறானவையாக இருக்கின்றன. அவை பழங்காலத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்டவை; அப்பொழுது அவை தேவையாக இருந்தன - இனிமேல் அவை தேவையில்லை. உதாரணத்திற்கு, இப்பொழுது மக்கள் சேர்ந்து வாழலாம், ஆண்களும் பெண்களும்; திருமணம் செய்துகொள்ள அவசரப்படுவதற்கு எந்தத் தேவையுமில்லை. நீங்கள் பல ஆண்களையும் பல பெண்களையும் அறிந்திருந்தால், அப்பொழுது மட்டுமே யார் உங்களுடன் பொருந்திப் போகிறார், யார் பொருந்துவதில்லை என்பது உங்களுக்குத் தெரியும். இது ஒரு நீண்ட நாசி, அல்லது ஒரு அழகான முகம் பற்றிய கேள்வி அல்ல; ஒருவருக்கு அழகான முகம் இருக்கலாம், நீங்கள் அதனால் ஈர்க்கப்படலாம். அழகான கண்கள், பெரிய கண்கள் இருக்கலாம், நீங்கள் கவரப்படலாம், முடியின் நிறம் ஈர்க்கலாம். . . ஆனால் இந்த விஷயங்கள் எல்லாம் முக்கியமல்ல! நீங்கள் சேர்ந்து வாழ்கிற பொழுது, இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் முடியின் நிறத்தை நீங்கள் கவனிக்க மாட்டீர்கள், மூன்று நாட்களுக்குப் பின்னர் நாசியின் நீளத்தை நீங்கள் கவனிக்க மாட்டீர்கள்; மூன்று வாரங்களுக்குப் பின்னர் அவருடைய உருவ அமைப்பு பற்றி முழுவதும் மறந்துவிட்டிருப்பீர்கள். இப்பொழுது உண்மையான இயல்பு உங்களைத் தாக்குகிறது. இப்பொழுது முக்கியமான விஷயம் ஆன்ம இசைவோடு இருப்பதாகத்தான் இருக்கும்.

திருமணம் என்பது இதுவரை மிகவும் அழகற்ற ஒரு விஷயமாக இருந்து வந்துள்ளது. மதகுருக்கள் அதை அனுமதிப்பதில் மகிழ்ச்சியுற்றார்கள் - அதை அனுமதிப்பதில் மகிழ்ச்சி அடைந்தது மட்டுமல்ல, அதை உருவாக்கியதே அவர்கள்தான். ஐந்தாயிரம் ஆண்டுகளாக உலகில் இருந்து வருகிற இந்த அழகற்ற திருமண முறைக்கு உலகம் முழுவதிலும் உள்ள அனைத்து மதகுருக்களும் சாதகமாக இருந்ததற்கு ஏதோ ஒரு காரணம் இருந்தது. அந்த காரணம் என்னவென்றால் மக்கள் துயரத்துடன் இருந்தால், அப்பொழுது மட்டுமே அவர்கள்

ஆலயங்களுக்கு, கோவில்களுக்குச் செல்கிறார்கள்; மக்கள் துயரத்துடன் இருந்தால், அப்பொழுது மட்டுமே அவர்கள் வாழ்க்கையைத் துறப்பதற்குத் தயாராக இருக்கிறார்கள். மக்கள் துயரத்துடன் இருந்தால், அப்பொழுது மட்டுமே அவர்கள் மதகுருக்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறார்கள்! ஒரு சந்தோஷமான மனித இனத்திற்கு மதகுருக்களிடம் எந்த வேலையும் இருக்காது. அது தெளிவாகத் தெரிகிறது. நீங்கள் ஆரோக்கியமாக இருந்தால், மருத்துவரிடம் உங்களுக்கு எந்த வேலையும் இல்லை. நீங்கள் மனதளவில் ஆரோக்கியமாக இருந்தால் மன நல மருத்துவரிடம் உங்களுக்கு எந்த வேலையும் இருக்காது. நீங்கள் ஆன்ம ரீதியாக ஆரோக்கியமாக இருந்தால், மத குருக்களிடம் உங்களுக்கு எந்த வேலையும் இருக்காது.

மிகப்பெரிய ஆன்மரீதியான முரண்பாடு திருமணத்தின் மூலம் உருவாக்கப்படுகிறது. மத குருக்கள் இந்த பூமியில் நரகத்தை உருவாக்கியுள்ளார்கள். இது தான் அவர்களின் வியாபார இரகசியம் - அப்பொழுது, மக்கள் என்ன செய்வதென்று கேட்பதற்காக அவர்களிடம் நிச்சயமாக வருவார்கள். வாழ்க்கை அவ்வளவு துயரமானதாக இருக்கிறது! அப்பொழுது அவர்கள் வாழ்விலிருந்து விடுபடுவது எப்படி என்று அவர்களுக்குச் சொல்லலாம், மீண்டும் பிறவாமல் இருப்பதற்கான, பிறப்பு இறப்பு எனும் சக்கரத்தில் இருந்து விடுபட்டு வெளியே வருவதற்கான சடங்குகளை அவர்கள் உங்களுக்கு அளிக்கலாம். அவர்கள் வாழ்க்கையை அப்படியொரு நரகமாக மாற்றிவிட்டார்கள், அதன் பிறகு அவர்கள் வாழ்வில் இருந்து விடுபடுவது எப்படி என்று கற்றுத் தருகிறார்கள்.

என்னுடைய முயற்சி அதற்கு நேர் எதிரானது: நான் இங்கு, இப்பொழுது சுவர்க்கத்தை உருவாக்க விரும்புகிறேன், ஏனென்றால் அப்பொழுது எதிலிருந்தும் விடுபட எந்தத் தேவையும் இருக்காது. பிறப்பு இறப்பில் இருந்து விடுபடுவது பற்றி சிந்திக்கத் தேவையில்லை, பழமையான, மதம் என்ற பெயரில் இருக்கும் அமைப்புகளுக்கு எந்தத் தேவையும் இல்லை. இன்னும் அதிகமான இசை தேவைப்படுகிறது, இன்னும் அதிகமான கவிதைகள் தேவைப்படுகின்றன, இன்னும் அதிகமான கலைகள் தேவைப்படுகின்றன. நிச்சயமாக இன்னும் அதிக ஆன்மீக உணர்வு தேவைப்படுகிறது. இன்னும் அதிகமான அறிவியல் தேவைப்படுகிறது. அப்பொழுது முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு மதம் பிறக்கும், ஒரு புதிய மதம். வாழ்க்கைக்கு எதிரான கருத்துக்களை கற்பிக்காத, ஆனால் உங்களுடைய வாழ்க்கையை அதிக இசைவுடன், அதிக கலை நயத்துடன், அதிக நுட்பமான உணர்வுடன், மேலும் மையத்தில் நிலை பெற்றவராகவும், பூமியில் வேரூன்றியவராகவும் வாழ்வதற்கு உதவும் மதமாக அது இருக்கும். வாழ்க்கை எனும் கலையை, வாழ்க்கை எனும் தத்துவத்தை கற்பிக்கும், அதிக கொண்டாட்டத்துடன் இருப்பது எவ்வாறு என்று உங்களுக்குக் கற்றுத் தருகின்ற மதமாக அது இருக்கும்.

நீங்கள் கேட்கிறீர்கள், “கவர்ச்சியானவர்களை நான் அச்சுறுத்துபவர்களாக உணர்வது ஏன்?”

ஏனென்றால் உங்களுடைய மனதின் ஆழத்தில் ஒரு தேடல் இருக்கிறது, ஒவ்வொருவரிடமும் இருப்பது போல், உங்களுடைய மறு துருவத்திற்காக, மேலும் உங்களுடைய மறு துருவம் அல்லாத ஒருவருடன் சம்பந்தம் கொள்வதற்கு உங்களுக்கு விருப்பமில்லை. ஆனால் உங்களுடைய மறு துருவத்தைக் கண்டுபிடிப்பதற்கு பலப் பல நட்புக்கள், பலப் பல காதல் விவகாரங்களில் ஈடுபடுவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. உண்மையிலேயே உங்களுடைய நேசத்திற்குரியவரை நீங்கள் கண்டுபிடிக்க விரும்பினீர்கள் என்றால் நீங்கள் பல காதல் உறவுகளில் அனுபவம் கொள்ள வேண்டும். கற்றுக்கொள்வதற்கு அது தான் ஒரே வழி. உங்களுடைய பயத்தை விடுங்கள் . . .

அழகானவர்களிடம் உங்களுக்கு உள்ள பயத்தினால், அழகற்றவர்களுடன் நீங்கள் இணைய ஆரம்பித்தீர்கள் என்றால், அது உங்களுக்கு திருப்தியளிப்பதாக இருக்கப் போவதில்லை.

கோஹென் தம்பதியர் வீட்டுக்குத் தேவையான சாமான்களுடன் இருந்த ஒரு குடியிருப்பை வாடகைக்க எடுத்தனர். அந்தக் குடியிருப்பை கோஹென் தான் தேர்ந்தெடுத்திருந்தார், அவருடைய எல்லாத் தேவைகளுக்கும் ஏற்றவாறு அது அமைந்திருந்தது, ஆனால் அவருடைய மனைவி, “எனக்கு இந்த வீடு பிடிக்கவில்லை” என்று முணுமுணுத்தார்.

“என்ன விஷயம், ரேச்செல்? இது அழகான வீடல்லையா? நவீன வசதிகள் அனைத்தும் இதில் உள்ளது: கை கழுவுமிடங்கள், அழகான விளக்குகள், நல்ல தண்ணீர் இணைப்புகள், சுடுதண்ணீர் மற்றும் குளிர்ந்த நீர். ஏன் பிடிக்கவில்லை?”

“நீங்கள் சொல்வதெல்லாம் எனக்கும் தெரியும், ஆனால் குளியலறையில் திரைச்சீலைகள் இல்லை. ஒவ்வொருமுறை நான் குளிக்கும்பொழுதும், அருகில் குடியிருப்பவர்கள் என்னைப் பார்க்க முடியும்”

“அது பரவாயில்லை, ரேச்செல். அருகில் வசிப்பவர்கள் உன்னைப் பார்த்தால், அவர்கள் திரைச்சீலைகளை வாங்கி விடுவார்கள்.”

அழகின்மை தனக்குரிய சில பயன்களைப் பெற்று இருக்கலாம், ஆனால் அது உங்களுக்கு நிறைவை அளிக்காது. மேலும் அழகானவர்களிடம் உங்களுக்கு பயம் என்றால், நீங்கள் உண்மையில் ஆழமான, அந்நியோன்யமான உறவு ஏற்படுத்திக் கொள்ள பயப்படுகிறீர்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள் - நீங்கள் ஒரு இடைவெளியைக் காக்க

விரும்புகிறீர்கள், தேவை ஏற்பட்டால் எப்பொழுது வேண்டுமானாலும் தப்பித்துக் கொள்வதற்காக ஒரு இடைவெளியைக் காக்க விரும்புகிறீர்கள். ஆனால் ஒரு உறவினன் செல்கிற முறை இது அல்ல; நேசத்தின் இரகசியங்களைத் அறிந்து கொள்கிற வழி இது அல்ல. ஒருவர் முற்றிலும் பாதுகாப்பற்றவராக அதனுள்ளே செல்ல வேண்டும். ஒருவர் கவசங்கள் மற்றும் தற்காப்பு நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் விட்டுவிட வேண்டும்.

அது பயமுறுத்துவதாக இருந்தால், அது பயமுறுத்துவதாகவே இருக்கட்டும், ஆனால் அதனுள்ளே செல்லுங்கள். அந்த பயம் மறைந்துவிடும். எந்த பயத்தையும் விட்டுவிட ஒரே வழி நாம் பயப்படும் அதே விஷயத்தினுள் செல்வதுதான். யாராவது என்னிடம் வந்து “எனக்கு இருளைக் கண்டால் பயம்” என்று கூறினால், நான் எப்பொழுதும் இந்த யோசனையைத்தான் கூறுவேன், “இதற்கு ஒரே வழி அடர்ந்த இரவினுள்ளே செல்வதுதான். நகரத்திற்கு வெளியே எங்காவது ஒரு மரத்தடியில் தனியாக அமருங்கள். நடுங்குங்கள்! வியர்த்து கொட்டிக்கொண்டு கவலை நிறைந்த பயத்துடன் இருங்கள், ஆனால், அங்கேயே அமர்ந்திருங்கள்! எவ்வளவு நேரம் தான் உங்களால் நடுங்கிக் கொண்டிருக்க முடியும்? மெதுவாக, மெதுவாக அமைதி ஏற்படும். இதயம் இயல்பாகத் துடிக்க ஆரம்பிக்கும். . . அப்பொழுது திடீரென்று இருள் அவ்வளவு பயமுறுத்துவதாகவும் இல்லை என்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்வீர்கள். பிறகு மெதுவாக, மெதுவாக இருளின் அழகுகளை நீங்கள் உணர ஆரம்பிப்பீர்கள். இருளிடம் மட்டுமே இருக்கக்கூடியவைகளை – அந்த ஆழத்தை, அந்த அமைதியை, அதன் பட்டுப் போன்ற தொடுதலை, அந்த அசைவற்ற நிலையை, அந்த அடர்ந்த இரவின் இசையை, அந்த பூச்சிகளின் சப்தத்தை, அந்த இசைவான நிலையை உணர ஆரம்பிப்பீர்கள். பிறகு மெதுவாக, அந்த பயம் விலகுகையில், இருள் அவ்வளவு இருள் நிறைந்ததாக இல்லை, அதனிடம் தனக்கென்று ஒரு ஒளி உண்டு என்பது கண்டு நீங்கள் ஆச்சரியப்படுவீர்கள். நீங்கள் சிலவற்றைப் பார்க்க ஆரம்பிப்பீர்கள் - மங்கலாக, தெளிவில்லாமல். ஆனால் தெளிவான நிலை விஷயங்களுக்கு ஆழமற்ற தன்மையை கொடுக்கிறது; தெளிவற்ற நிலை விஷயங்களுக்கு ஆழத்தையும் மறைபொருளையும் கொடுக்கிறது. ஒளி எப்போதுமே இருளின் அளவு மர்மத்துடன் இருக்க முடியாது. ஒளி ஒரு உரைநடை; இருள் ஒரு கவிதை. ஒளி நிர்வாணமாக இருக்கிறது; ஆகையால், எவ்வளவு நேரம் நீங்கள் அதனிடம் ஆர்வத்துடன் இருக்க முடியும்? ஆனால் இருள் திரையிடப்பட்டு இருக்கிறது; அது அதன் திரையை விலக்கிப் பார்ப்பதற்கு மிகப் பெரிய ஆர்வத்தைத் தூண்டுகிறது, மிகப்பெரிய ஆவலை ஏற்படுத்துகிறது.

உங்களுக்கு இருள் குறித்து பயம் எனில், இருளினுள் செல்லுங்கள். உங்களுக்கு நேசம் குறித்து பயம் இருந்தால் நேசத்தினுள் செல்லுங்கள். உங்களுக்கு ஒருமையில் இருப்பது குறித்து பயம் என்றால், இமாலயத்திற்கு சென்று ஒருமையில் இருங்கள். அதிலிருந்து விடுபட அது ஒன்றுதான் வழி. மேலும் சில சமயங்களில் வேண்டுமென்றே ஒரு

செயலை உங்களால் செய்ய முடிந்தால், அது மிகப்பெரிய விழிப்புணர்வைக் கொண்டுவருகிறது.

ஒரு சமயம் ஒரு இளைஞர் என்னிடம் அழைத்து வரப்பட்டார் - அவர் ஒரு கல்லூரியில் பேராசிரியராக இருந்தார், ஒரு பெண்ணைப் போல் அவர் நடந்து செல்கிறார் என்பதுதான் பிரச்சனை. ஒரு பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்து கொண்டு, ஒரு பேராசிரியராக இருந்து கொண்டு, ஒரு பெண்ணைப்போல் நடந்து செல்வதென்பது, மிகவும் தொல்லை கொடுப்பதாக இருக்கும். அவர் மிகுந்த சங்கடத்துடன் இருந்தார். அவரும் எல்லா வழிகளையும், எல்லா முறைகளையும் முயற்சித்துப் பார்த்திருக்கிறார்.

நான் கூறினேன், “ஒன்று செய்யுங்கள் - ஏனென்றால் நீங்கள் செய்து கொண்டிருப்பது செய்வதற்கு இயலாத காரியமாக இருக்கிறது; ஒரு ஆணினால் உண்மையிலேயே ஒரு பெண்ணைப்போல் நடந்து செல்ல முடியாது. நீங்கள் அற்புதம் போன்ற ஒன்றைச் செய்கிறீர்கள்! ஏனென்றால் ஒரு பெண்ணைப்போல் நடந்து செல்வது என்பதற்கு உங்களுடைய வயிற்றில் ஒரு கர்ப்பப்பை இருக்க வேண்டும் என்று பொருள்; அந்த கர்ப்பப்பையின் உருண்ட தன்மையினால் தான் பெண் வேறு விதமாக நடந்து செல்கிறார். அவருடைய உடலமைப்பு வேறு விதமானது. ஒரு ஆண் உண்மையிலேயே அது போன்று நடந்து செல்ல முடியாது - அப்படி ஒரு ஆணினால் அதைச் செய்ய முடிந்தால். . .” நான் அவரிடம் கூறினேன், “இது பெருமைப்பட வேண்டிய ஒரு விஷயமாக இருக்க வேண்டும்! நீங்கள் அற்புதமான ஒரு விஷயத்தைச் செய்கிறீர்கள். சற்று என்னிடம் அதைக் காண்பியுங்கள்.”

அவர் கேட்டார், “நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள், ஒரு அற்புதமா?”

நான் கூறினேன், “சற்று இங்கு என் முன்னால் நடந்து காண்பியுங்கள், ஒரு பெண்ணைப் போல் நடந்து காண்பியுங்கள்”

அவர் முயற்சித்துத் தோல்வியுற்றார். அவரால் ஒரு பெண்ணைப் போல் நடந்து செல்ல முடியவில்லை. நான் அவரிடம் கூறினேன், “இப்பொழுது, இது தான் வழி. பல்கலைக் கழகத்திற்குத் திரும்பிச் செல்லுங்கள் - இப்பொழுது வரையில் ஒரு பெண்ணைப்போல் நடந்து செல்லாமல் இருப்பதற்கு நீங்கள் முயற்சித்துக் கொண்டு இருந்தீர்கள். இப்போதிருந்து வேண்டுமென்றே ஒரு பெண்ணைப் போல நடந்து செல்வதற்கு முயற்சி செய்யுங்கள். ஒரு பெண்ணைப் போல் நடந்துசெல்லக் கூடாது என்பதற்கான உங்களது முயற்சிதான் பிரச்சனை முழுவதின் காரணமாக இருந்திருக்கிறது. அது ஒரு பைத்தியமாகிவிட்டது, ஒரு வசியமாகிவிட்டது. நீங்களே உங்களை வசியப்படுத்திக் கொண்டுள்ளீர்கள். உங்களை அந்த வசியத்தில் இருந்து விடுபட வைக்க ஒரே வழி, அந்தச் செயலை வேண்டுமென்றே செய்வதுதான். உடனே பல்கலைக்கழகத்திற்குச் செல்லுங்கள்,” நான் அவரிடம் கூறினேன்,

“சென்று சுற்றிலும் நடந்து செல்லுங்கள், நீங்கள் பெண் என்று காண்பித்துக் கொள்ள இயன்ற எல்லா வழிகளிலும் முயன்று பாருங்கள்.”

அவர் முயற்சி செய்து தோல்வியுற்றார் - அப்போதிலிருந்து அவர் வெற்றி பெறவேயில்லை.

உங்களுக்கு பயமாக இருந்தால், கவர்ச்சியானவர்கள் குறித்து உங்களுக்கு பயமென்றாலும், அல்லது யாரும் உங்களுடைய தொப்புளைத் தொடக்கூடாது என்று பயந்தாலும், அல்லது நீங்கள் இருள் குறித்து பயந்தாலும், அல்லது ஒரு பெண்ணைப் போல் நடந்து செல்வது குறித்த பயமென்றாலும், அல்லது வேறு எதைப் பற்றிய பயமாக இருந்தாலும், என்ன பயம் என்பது முக்கியமல்ல, அவை எல்லாமே ஒன்றுதான் என்பதை நினைவில் வைப்புகள். பயம் நீக்கப்பட வேண்டும், ஏனென்றால் பயம் நம்மை முடக்கிவிடுகின்ற, செயலற்றுப் போகும்படிச் செய்கின்ற ஒரு விஷயமாகும்.

பயத்தை மறையச் செய்வதற்கு ஒரே வழி அதனுள்ளே செல்வதுதான். அனுபவம் விடுவிக்கிறது. கற்றுக் கொள்வது நல்லது. பயத்தை விட்டுவிடுவது நல்லது. மனிதர்களுடன் பழகுவது நல்லது. உண்மையில், நீங்கள் பழக ஆரம்பித்தீர்கள் என்றால், ஒவ்வொருவரிடமும், அவனிடமோ அல்லது அவளிடமோ ஏதோ ஒரு அழகு இருப்பதைக் காண்பீர்கள். யாருமே அழகின்றி வருவதில்லை. அழகிற்கு பல்வேறு பரிமாணங்கள் இருக்கலாம் - சிலருடைய முகம் அழகாக இருக்கிறது, சிலருடைய குரல் அழகாக இருக்கிறது, சிலருடைய உடல் அழகாக இருக்கிறது, சிலருடைய மனம் அழகாக இருக்கிறது. அழகின்றி யாருமே வருவதில்லை; இயற்கை எல்லோருக்கும் ஏதோ ஒரு விதமான அழகினைக் கொடுக்கிறது. எத்துனை மனிதர்கள் இருக்கிறார்களோ அத்துனை விதமான அழகு இருக்கிறது.

ஒருவரிடமுள்ள அழகுடன் தொடர்பு கொள்வதற்கு ஒரே வழி அந்நியோன்யமாக இருப்பதுதான், பயத்தை எல்லாம் விட்டு விடுவதுதான், தற்காப்புகளை எல்லாம் விட்டு விடுவதுதான். அப்பொழுது நீங்கள் ஆச்சர்யமடைவீர்கள்: கடவுள் பல உருவங்களில் வெளிப்படுகிறார் - அழகே கடவுள்.

கடவுளுக்கு கிழக்கு நாடுகளில் நாங்கள் மூன்று சொற்கள் வைத்திருக்கிறோம்: **சத்தியம்** - உண்மை, **சிவம்** - மிக உன்னதமான நன்மை, **சுந்தரம்** - மிக உன்னதமான அழகு. இறுதியில் அழகுதான் இருக்கிறது - கடவுள் அழகானவர், அழகே கடவுள். அழகை நீங்கள் எங்கு கண்டாலும், அது கடவுளுடைய அழகின் பிரதிபலிப்புதான். பிரதிபலிப்பைக் கண்டால் உங்களுக்கு பயம் என்றால், உண்மையானதுடன் எவ்வாறு உங்களால் தொடர்பு கொள்ள முடியும்? பிரதிபலிப்பு பாடத்தைக் கற்றுக்கொள்வதற்காக இருக்கிறது, அப்பொழுது ஒரு நாள் நீங்கள் உண்மையானதுடன் தொடர்பு கொள்ள முடியும் என்பதற்காகவே.

நான் ஏன் என்னைப் பற்றிய உணர்வுடனே இருக்கிறேன் ?

சுதந்திரம் தான் வாழ்க்கையின் குறிக்கோள். சுதந்திரம் இன்றி வாழ்க்கைக்கு எந்த அர்த்தமும் இல்லை. **சுதந்திரம்** எனும் பொழுது எந்த அரசியல், சமுதாய, அல்லது பொருளாதார சுதந்திரமும் குறிப்பிடப்படவில்லை. **சுதந்திரம்** எனும் பொழுது காலத்தினின்று சுதந்திரம், மனதிடம் இருந்து சுதந்திரம், ஆசைகளிடம் இருந்து சுதந்திரம் என்பது குறிப்பிடப்படுகிறது. மனம் மறைந்துவிடுகிற அந்த கணமே, நீங்கள் பிரபஞ்சத்துடன் ஒன்றாகி விடுகிறீர்கள்; நீங்கள் பிரபஞ்சத்தின் அளவே பரந்து விரிந்தவராக இருக்கிறீர்கள்.

உங்களுக்கும் உண்மை நிலைக்கும் இடையே மனம் தான் தடுப்புச் சுவராக இருக்கிறது, மேலும் இந்தத் தடுப்புச் சுவர் இருப்பதனால் நீங்கள் எந்த ஒளியும் எப்பொழுதும் சென்று அடையாத, எந்த ஆனந்தமும் எப்பொழுதும் ஊடுறுவ முடியாத ஒரு இருண்ட அறையினுள்ளே எப்பொழுதும் அடைபட்டு இருக்கிறீர்கள். அப்படி ஒரு சிறிய, எல்லைக்குட்பட்ட இடத்திற்குள் அடைபட்டு வாழ்வதற்கு நீங்கள் படைக்கப்படாததனால் நீங்கள் துயரத்தில் வாழ்கிறீர்கள். இந்த பிரபஞ்சத்தின் மையம் வரை விரிவடைய உங்களுடைய தன்னுணர்வு நிலை விரும்புகிறது. உங்களுடைய தன்னுணர்வு நிலை சமுத்திரம் போன்று இருப்பதற்கு ஏங்குகிறது. ஆனால் நீங்கள் ஒரு பனித்துளியாக மாறிவிட்டீர்கள். உங்களால் எவ்வாறு மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க முடியும்? உங்களால் எவ்வாறு ஆனந்தமாக இருக்க முடியும்? சிறைபட்டவனாக வாழ்வதினால் மனிதன் துயரத்தில் வாழ்கிறான்.

கௌதம புத்தர் **தன்ஹா** – ஆசை – தான் நம்முடைய எல்லாத் துயரங்களுக்கும் மூல காரணம் என்கிறார், ஏனென்றால் ஆசை மனதை உருவாக்குகிறது. ஆசை என்பது எதிர்காலத்தை உருவாக்குவது, தம்மை எதிர்காலத்திற்குள் செலுத்துவது, நாளைமை உள்ளே கொண்டு வருவது ஆகும். நாளைமை உள்ளே கொண்டு வந்தீர்கள் என்றால், இன்றைய தினம் மறைந்து விடும், உங்களால் அதை இனிமேல் காண முடியாது, உங்களுடைய கண்கள் நாளைமினால் மறைக்கப்பட்டவையாக இருக்கின்றன. நாளைமை உள்ளே கொண்டு வந்தீர்கள் என்றால், உங்களுடைய கடந்துபோன எல்லா தினங்களின் சுமையையும் நீங்கள் சுமக்க வேண்டியிருக்கும், ஏனென்றால் கடந்த தினங்கள் தொடர்ந்து ஊட்டம் அளித்துக் கொண்டே இருந்தால் மட்டுமே நாளை என்பது இருக்க முடியும்.

ஒவ்வொரு ஆசையும் கடந்த காலத்தில் இருந்து பிறக்கிறது, ஒவ்வொரு ஆசையும் எதிர்காலத்திற்குள் செலுத்தப்படுகிறது. கடந்த காலம் மற்றும் எதிர்காலம், இவை இரண்டும் சேர்ந்ததுதான் உங்களுடைய மனம் முழுமையும் ஆகும். மனதை ஆராய்ந்து பாருங்கள், பகுதிகளாகப் பிரித்து ஆராய்ந்து பாருங்கள், அப்பொழுது நீங்கள் இரண்டு விஷயங்களை மட்டுமே காண்பீர்கள்: கடந்த காலம் மற்றும் எதிர்காலம். நிகழ்காலத்தின் ஒரு சிறு

துளியைக்கூட நீங்கள் காண மாட்டீர்கள், ஒரு ஒற்றை அணுவைக்கூட. ஆனால் நிகழ்காலம் மட்டுமே இருக்கின்ற ஒரே உண்மை நிலை, ஒரே வாழும் நிலை, ஒரே நடனம் ஆகும்.

மனம் முற்றிலும் மறைந்துவிட்ட பொழுது மட்டுமே - இப்பொழுது முதல் கடந்த காலம் உங்களை கட்டுப்படுத்தாது, எதிர்காலம் உங்களை உடைமையாக வைத்திருக்காது எனும் பொழுது, நினைவுகள் மற்றும் கற்பனைகளிலிருந்து நீங்கள் விடுபட்டவராக இருக்கும் பொழுது மட்டுமே, நிகழ்காலத்தைக் காண முடியும். அந்தக் கணத்தில் நீங்கள் எங்கு இருக்கிறீர்கள்? நீங்கள் யார்? அந்தக் கணத்தில் நீங்கள் யாராகவும் இல்லை. நீங்கள் யாராகவும் இல்லாமல் இருக்கும் பொழுது யாரும் உங்களைக் காயப்படுத்த முடியாது. உங்களால் காயமடைய முடியாது, ஏனென்றால் அகம்பாவம் தான் காயங்களை ஏற்றுக்கொள்ள மிகவும் ஆர்வத்துடன் இருக்கிறது. அகம்பாவம் கிட்டத்தட்ட காயப்பட்டுக் கொள்ளும் தேடலுடனும், நாடுதலுடனும் இருக்கிறது; அது காயங்களின் மூலமே வாழ்கிறது. அதன் வாழ்வு முழுவதும் வலியையும் துயரத்தையும் சார்ந்தே இருக்கிறது.

நீங்கள் யாராகவும் இல்லாமல் இருக்கும் பொழுது, மனவேதனை என்பது சாத்தியமற்றதாக, மனஉளைச்சல் என்பது சற்றும் நம்ப முடியாததாக இருக்கிறது. நீங்கள் யாராகவும் இல்லாமல் இருக்கும் பொழுது, அங்கு ஒரு மிகப்பெரிய அமைதி, ஒரு அசைவற்ற நிலை இருக்கிறது, உள்ளே ஒரு சப்தமும் இல்லை. கடந்த காலம் சென்று விட்டது, எதிர்காலம் மறைந்துவிட்டது - அங்கு சப்தத்தை உருவாக்குவதற்கு என்ன இருக்கிறது? அங்கு கேட்கப்படும் அமைதி தெய்வீகமானது, புனிதமானது. அந்த மனமற்ற வெளிகளில், ஆதியும் அந்தமும் இன்றி தொடர்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கிற கொண்டாட்டத்தை முதன்முறையாக நீங்கள் உணருகிறீர்கள். அந்தக் கொண்டாட்டத்தைக் கொண்டதான் இந்த பிரபஞ்சம் அமைக்கப்பட்டு இருக்கிறது.

மனிதனைத் தவிர, இந்தப் பிரபஞ்சம் முழுவதும் பேரானந்தத்துடன் இருக்கிறது. மனிதன் மட்டுமே அதனின்றி வெளியே விழுந்து விட்டான், சரியான பாதையைவிட்டு விலகிச் சென்றுவிட்டான். மனிதன் மட்டுமே அதைச் செய்ய முடியும், ஏனென்றால் மனிதன் மட்டுமே தன்னுணர்வு நிலையுடன் இருக்கிறான்.

கேளுங்கள், தன்னுணர்வு நிலைக்கு இரண்டு சாத்தியங்கள் உண்டு: தன்னுணர்வு நிலை உங்களுக்குள் ஒரு பிரகாசமான ஒளியாக மாறலாம், அதனுடன் ஒப்பிடும் பொழுது சூரியன் கூட மங்கலாகத் தெரியும் அளவிற்கு அவ்வளவு பிரகாசமான ஒளியாகலாம் - மனம் அற்ற நிலையில் தம் உள்ளே நோக்கினால் எல்லாம் ஒளிமயமாக, எப்பொழுதுமே மறையாத ஒளியாக, ஆயிரம் சூரியன்கள் திரை உதித்தது போல இருக்கிறது என்று புத்தர் கூறுகிறார். தன்னுணர்வு நிலை முழுவதும் ஆனந்தமானது, அது தூய்மையான, பரிசுத்தமான, கலப்படமற்ற ஆனந்தம். அது எளிமையான ஆனந்தம், கள்ளங்கபடமற்றது. அது ஒரு அதிசயம். அதன் கம்பீரம் விளக்கிக்கூற இயலாதது, அதன் அழகு வர்ணிக்க இயலாதது,

அதன் அருள் என்றுமே குறையாதது ஆகும். **ஏஸ் தம்மோ சனந்தநோ** – மிக உயர்ந்ததான இயற்கை நியதி அப்படிப்பட்டதாகும்.

உங்கள் மனதை மட்டும் உங்களால் ஒதுக்கி வைக்க முடியும் என்றால், இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் லீலையை நீங்கள் உணருவீர்கள். அப்பொழுது நீங்கள் செயலாற்றலாக மட்டுமே இருப்பீர்கள், மேலும் அந்த செயலாற்றல் எப்பொழுதும் இங்கே, இப்பொழுது இருக்கிறது, அது எப்பொழுதுமே நிகழ்காலத்தை விட்டு அகல்வதில்லை. இது ஒரு சாத்தியக்கூறு; நீங்கள் தூய்மையான தன்னுணர்வு நிலையாக இருக்க முடியும்.

மற்றொரு சாத்தியம் என்னவென்றால் நீங்கள் தன்னைப் பற்றிய உணர்வு உடையவர்களாக மாற முடியும். அப்பொழுது நீங்கள் தாழ்ந்து விடுகிறீர்கள். அப்பொழுது நீங்கள் உலகில் இருந்து பிரிந்த தனிப்பட்ட ஒருவராக இருக்கிறீர்கள். அப்பொழுது நீங்கள் ஒரு தீவாக, வரையறுக்கப்பட்டவராக, தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டவராக இருக்கிறீர்கள். அப்பொழுது நீங்கள் சிறைப்பட்டவராக இருக்கிறீர்கள், ஏனென்றால் எல்லா வரையறைகளுமே சிறைப்படுத்துபவை. அப்பொழுது நீங்கள் ஒரு சிறையறையில் இருக்கிறீர்கள், அந்த சிறையறை இருண்டதாக, முற்றிலும் இருண்டதாக இருக்கிறது. அங்கு ஒளி இல்லை, ஒளிக்கான சாத்தியமே இல்லை. அந்த சிறையறை உங்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறது, முடமாக்குகிறது.

தன்னைப் பற்றிய உணர்வு அடிமைத்தனையாக மாறுகிறது; 'நான்' என்பது தான் அந்த அடிமைத்தனை. ஆனால் தன்னுணர்வுநிலை சுதந்திரமாக மாறுகின்றது.

நான் என்பதை விட்டுவிட்டு, தன்னுணர்வுடன் இருங்கள்! அதுதான் செய்தி முழுவதுமே, எல்லாக் காலங்களையும் சேர்ந்த புத்தர்களின், கடந்தகால, நிகழ்கால மற்றும் எதிர்கால புத்தர்களின் செய்தியும் ஆகும். அந்தச் செய்தியின் சாரம் மிகவும் எளிமையானது: நான் என்பதை, அகம்பாவத்தை, மனதை விட்டுவிடுங்கள், வெறும் தன்னுணர்வு நிலையாக இருங்கள்.

இந்த கணத்தில், இந்த அமைதி நிலவுகிற பொழுது, நீங்கள் யார்? அடையாளமற்றவர், யாராகவும் இல்லாதவர். உங்களுக்கு ஒரு பெயரில்லை, உங்களுக்கு ஒரு உருவமில்லை. நீங்கள் ஆணும் அல்ல, பெண்ணும் அல்ல, நீங்கள் ஹிந்துவும் அல்ல, முகமதியரும் அல்ல. நீங்கள் எந்த நாட்டையும், எந்த தேசத்தையும், எந்த இனத்தையும் சேர்ந்தவர் அல்ல. நீங்கள் உடல் அல்ல, நீங்கள் மனமும் அல்ல.

அப்பொழுது நீங்கள் யார்? இந்த அமைதியான நிலையில், உங்களுடைய சுவை என்ன? தன்னுணர்வு நிலையாக இருப்பதின் சுவை என்ன? ஒரு அமைதி மட்டுமே, ஒரு சமாதானமான நிலை மட்டுமே . . . அந்த அமைதி மற்றும் சமாதானமான நிலையில் இருந்து காரணம் எதுவும் இன்றி ஒரு பேரானந்தம் மேலெழ ஆரம்பிக்கிறது, ஊற்றெடுக்க ஆரம்பிக்கிறது. அது உங்களுடைய இயற்கையில் தானாகவே நிகழ்கிறது.

மனதைப் புறக்கணிக்கும் கலைதான் ஆன்மீகத்தின் இரகசியம் முழுவதுமே, ஏனென்றால் உங்களுடைய மனதை நீங்கள் புறக்கணிக்கிற பொழுது, உங்களுடைய தன்னுணர்வு நிலை ஆயிரத்தொரு வண்ணங்களில் வெடிக்கிறது. நீங்கள் ஒரு வானவில்லாக, ஒரு தாமரையாக, ஆயிரம் இதழ்கள் கொண்ட தாமரையாக மாறுகிறீர்கள். திடீரென்று நீங்கள் மலர்கிறீர்கள், அப்பொழுது இந்தப் பிரபஞ்சத்தின் அழகு முழுவதும் - எல்லையற்றதாக இருக்கின்ற அந்த அழகு - உங்களுடையது ஆகும். அப்பொழுது வானில் உள்ள நட்சத்திரங்கள் அனைத்தும் உங்களுக்குள்ளே இருக்கின்றன. அப்பொழுது வானம் கூட உங்களுடைய எல்லை அல்ல; இப்போது முதல் உங்களுக்கு எல்லைகளே இல்லை.

அமைதி உங்களுக்கு கரைவதற்கு, இணைவதற்கு, மறைந்து போவதற்கு, ஆவியாகிவிடுவதற்கு ஒரு வாய்ப்பைக் அளிக்கிறது. நீங்கள் இல்லாமல் இருக்கிற பொழுது, நீங்கள் இருக்கிறீர்கள்; முதன் முறையாக நீங்கள் இருக்கிறீர்கள். நீங்கள் இல்லாமல் இருக்கிற பொழுது, கடவுள் இருக்கிறார், முக்தி பெற்ற நிலை இருக்கிறது, ஞானமடைந்த நிலை இருக்கிறது. நீங்கள் இல்லாமல் இருக்கிற பொழுது, எல்லாம் அடையப்பெறுகிறது. நீங்கள் இருக்கிற பொழுது, எல்லாம் இழக்கப்படுகிறது.

மனிதன் ஒரு தன்னைப் பற்றிய தன்னுணர்வு நிலையாக மாறிவிட்டான்; அதுதான் சரியான பாதையிலிருந்து அவனுடைய விலகல், அதுதான் முதல் பாவம் ஆகும். எல்லா மதங்களும் முதல் பாவம் பற்றி ஏதோ ஒரு வகையில் பேசுகின்றன, ஆனால் கிறிஸ்துவத்தில் தான் சிறந்த கதை உள்ளது. முதல் பாவம் அறிவு என்னும் மரத்தில் இருந்து மனிதன் உண்டானால் ஏற்பட்டது. நீங்கள் அறிவென்னும் மரத்தினின்று உண்ணும் பொழுது, அறிவின் கனிகளை உண்ணும் பொழுது, அது தன்னைப் பற்றிய தன்னுணர்வை ஏற்படுத்துகிறது.

நீங்கள் அதிக புலமை பெற்றவராக இருக்கின்ற அளவு, நீங்கள் அதிகமான அகம்பாவத்துடன் இருக்கிறீர்கள் . . . அதனால் தான் அறிஞர்கள், பண்டிதர்கள், மால்விகள் அகம்பாவத்துடன் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய அகம்பாவம் மிகுந்த கற்றறிவினால், நூல்களினால், சிந்தனை முறைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் அவை உங்களை கள்ளங்கபடமற்றவர்களாக மாற்றுவதில்லை; அவை உங்களுக்கு குழந்தை போன்ற இயல்புகளான வெளிப்படையாக இருத்தல், நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளுதல், அன்பு, விளையாட்டுத்தனம் ஆகியவற்றை அளிப்பதில்லை. நம்பிக்கையுணர்வு கொள்ளுதல், அன்பு, விளையாட்டுத்தனம், வியப்பு ஆகியவை எல்லாம் நாம் மிகவும் புலமை பெற்றவராக மாறும்பொழுது மறைந்து விடுகின்றன.

ஆனால் நமக்கு அதிக கற்றறிவு Nபுலமை உடையவர்களாக இருப்பதற்கு கற்றுத்தரப்படுகிறது. நமக்கு கள்ளங்கபடமற்றவர்களாக இருப்பதற்கு கற்றுத் தரப்படுவதில்லை, இயற்கையின் அதிசயத்தை எவ்வாறு உணர்வது என்பது கற்றுத் தரப்படுவதில்லை. நமக்கு மலர்களின் பெயர்கள் சொல்லித்தரப்படுகின்றன, ஆனால்

மலர்களைச் சுற்றி நடனமாடுவது எப்படி என்பது கற்றுத்தரப்படுவதில்லை. நமக்கு மலைகளின் பெயர்கள் சொல்லித்தரப்படுகின்றன. ஆனால் மலைகளுடன் எவ்வாறு ஒன்றாக இருப்பது என்பது கற்றுத்தரப்படுவதில்லை, எவ்வாறு நட்சத்திரங்களுடன் ஒன்றாக இருப்பது, எவ்வாறு மரங்களுடன் சேர்ந்து இருப்பது, பிரபஞ்சத்துடன் எவ்வாறு இசைவாக இருப்பது என்பது கற்றுத்தரப்படுவதில்லை.

இசைவின்றி இருக்கும் பொழுது, உங்களால் எவ்வாறு மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க முடியும்? இசைவின்றி இருக்கும் பொழுது, நீங்கள் தொடர்ந்து மனவேதனையுடனும், மிகுந்த துயரத்துடனும், வலியுடனும் தான் நிச்சயமாக இருப்பீர்கள். முழுமையின் நடனத்துடன் இணைந்து நீங்கள் நடனமாடும் பொழுது மட்டுமே, அந்த நடனத்தின் ஒரு பகுதியாக மட்டுமே நீங்கள் இருக்கின்ற பொழுது, இந்த மிகப்பெரிய இசைக்கருவியாளர் குழுவின் ஒரு பகுதியாக மட்டுமே நீங்கள் இருக்கும் பொழுது, உங்களுடைய பாடலை நீங்கள் தனியாகப் பிரித்துப் பாடாமல் இருக்கின்ற பொழுது மட்டுமே உங்களால் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்க முடியும். அப்பொழுதுதான், அந்த கரைதலில்தான், மனிதன் கவலையின்றி மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கிறான்.

நான் எவ்வாறு என்னைத் தடுத்து நிறுத்த முடியும்? பிறரிடம் நான் மிகவும் நெருக்கமடையும் பொழுது, நான் என்னை இழப்பதாக உணர்கிறேன்.

ஒவ்வொருவரும் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராக இருக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். அது தான் அகம்பாவத்தினுடைய தேடல்: தனிச்சிறப்புடைய ஒருவராக இருக்க வேண்டும், தனித்தன்மையுடைய ஒருவராக, ஒப்பிட முடியாத ஒருவராக இருக்க வேண்டும். ஆனால், இதுதான் முரண்படு மெய்மை: நீங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவராக இருப்பதற்கு அதிகமாக முயற்சிக்கும் அளவு, நீங்கள் மேலும் சாதாரணமானவராகத் தோற்றம் அளிப்பீர்கள், ஏனென்றால், அனைவரும் குறிப்பிடத்தக்கவராக ஆவதற்கு முயற்சித்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அது அவ்வளவு சாதாரணமான ஒரு ஆசை. நீங்கள் சாதாரணமானவராக இருந்தால், சாதாரணமானவராக இருக்க வேண்டும் என்கிற தேடலே குறிப்பிடத்தக்கது, ஏனென்றால் மிகவும் அரிதாகத்தான் ஒருவர் தனிப்பட்ட ஒருவராக இல்லாமல் இருப்பதற்கு விரும்புகிறார், அரிதாகத்தான் ஒருவர் ஒரு குழல் போன்ற வெற்றிடமாக மட்டுமே இருப்பதற்கு விரும்புகிறார்.

இது ஒரு வகையில் உண்மையிலேயே குறிப்பிடத்தக்கது, ஏனென்றால் யாரும் இதை விரும்புவதில்லை. மேலும் நீங்கள் சாதாரணமானவராக மாறுகிற பொழுது, நீங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவராக மாறுகிறீர்கள், உடன், நிச்சயமாக, தேடாமலேயே நீங்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவராக மாறிவிட்டதை நீங்கள் திரென்று காண்பீர்கள்.

உண்மையில், ஒவ்வொருவரும் தனித்தன்மை வாய்ந்தவரே. தொடர்ந்து குறிக்கோள்களின் பின்னால் ஓடிக்கொண்டிருப்பதை ஒரு கணமேனும் உங்களால் நிறுத்த முடிந்தால், நீங்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவர் என்பதை நீங்கள் உணருவீர்கள். அது கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டிய ஒன்றே அல்ல; அது ஏற்கனவே இருக்கிறது. அது முன்னரே அவ்வாறு தான் இருக்கிறது: இருப்பது என்பதுவே தனித்தன்மையுடன் இருப்பதாகும். இருப்பதற்கு வேறு வழி எதுவும் இல்லை. ஒரு மரத்தில் உள்ள ஒவ்வொரு இலையும் தனித்தன்மை உடன் இருக்கின்றது, கரையில் உள்ள ஒவ்வொரு கூழாங் கல்லும் தனித்தன்மை உடன் இருக்கின்றது; இருப்பதற்கு வேறு வழி எதுவும் இல்லை. ஒன்றுபோல் இருக்கும் மற்றொரு கூழாங்கல்லை இந்த பூமி முழுவதிலும் வேறு எங்கும் காண முடியாது.

ஒன்றுபோல் இருக்கும் இரண்டு பொருட்கள் இல்லவே இல்லை, ஆகையால் தனிச்சிறப்புடைய ஒருவராக இருக்க வேண்டும் என்கிற அவசியமே இல்லை. நீங்கள் வெறுமனே நீங்களாக இருங்கள், அப்பொழுது திடீரென்று நீங்கள் தனித்தன்மை உடையவராக, ஒப்புமை இல்லாதவராக இருக்கிறீர்கள். அதனால்தான் நான் இது ஒரு முரண்படு மெய்மை என்கிறேன்: தேடுபவர்கள் தோல்வியுறுகிறார்கள், ஆனால் அது குறித்துக் கவலைப்படாதவர்கள், திடீரென்று அடைகிறார்கள்.

ஆனால் வார்த்தைகளில் குழம்பிப் போகாதீர்கள். நான் மறுபடியும் கூறுவதற்கு அனுமதியுங்கள்: குறிப்பிடத்தக்க ஒருவராக இருக்க வேண்டும் என்கிற ஆசை மிகச் சாதாரணமானது, ஏனென்றால், அனைவரிடமும் அது இருக்கிறது. மேலும் சாதாரணமாக இருப்பதற்கு உரிய புரிந்து கொள்ளும் திறனுடன் இருப்பது மிகவும் குறிப்பிடத்தக்கது, ஏனென்றால் மிக அரிதாகவே அது நிகழ்கிறது. ஒரு புத்தர், ஒரு லாவோ-ட்கூ, ஒரு ஜூசஸ் அதைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். தனித்தன்மையுடன் இருக்க முயற்சிப்பது என்பது எல்லோருடைய மனதிலும் இருக்கிறது, ஆனால் இவர்கள் அனைவரும் தோல்வியுறுகிறார்கள், முற்றிலும் தோல்வியுறுகிறார்கள்.

நீங்கள் ஏற்கனவே இருப்பதைக் காட்டிலும் அதிகமான தனித்தன்மையுடன் எவ்வாறு நீங்கள் இருக்க முடியும்? தனித்தன்மை என்பது ஏற்கனவே இருக்கிறது; அதை நீங்கள் கண்டுபிடிக்க வேண்டும். அதை நீங்கள் உருவாக்க வேண்டியதில்லை; அது உங்களுக்குள் மறைந்து இருக்கிறது. அதை நீங்கள் பிரபஞ்சத்திற்கு வெளிப்படுத்த வேண்டும், அவ்வளவுதான். இந்த தனித்தன்மை வளர்க்கப்பட வேண்டிய ஒன்றல்ல. அது உங்களுடைய பொக்கிஷம். அதை நீங்கள் எப்பொழுதுமே வைத்திருந்து இருக்கிறீர்கள். அது உங்களுடைய இருப்பு நிலை, அது உங்களுடைய இருப்பு நிலையின் மையம். வெறுமனே கண்களை மூடிக்கொண்டு உங்களை நீங்கள் பார்க்க வேண்டும். நீங்கள் வெறுமனே சிறிது நேரம் செயலற்று இருந்து, ஓய்வான நிலையில் இருந்து கொண்டு பார்க்க வேண்டும். ஆனால், நீங்கள்

அவ்வளவு வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள், அதை அடைவதற்கு அவ்வளவு மிகுந்த அவசரத்துடன் இருக்கிறீர்கள், அதனால் அதை நீங்கள் காணத் தவறுவீர்கள்.

லாவோ-ட்குவின் மிகப்பெரிய சீடர்களுள் ஒருவரான லே-ட்கு'வினால் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, ஒரு முறை ஒரு முட்டாள் தன்னுடைய கையில் ஒரு மெழுகுவாத்தியுடன் நெருப்பைத் தேடிக் கொண்டிருந்தானாம். லே-ட்கு கூறினார்: “நெருப்பு என்றால் என்னவென்று அவனுக்குத் தெரிந்திருந்தால், அவனால் தன்னுடைய அரிசியை முன்னரே சமைத்திருக்க முடியும். இரவு முழுவதும் அவன் பசியுடனே இருந்தான், ஏனென்றால் அவன் நெருப்பைத் தேடிக் கொண்டிருந்தான், ஆனால் அவனால் அதைக் கண்டுபிடிக்க முடியவில்லை, ஆனால் அவன் தன்னுடைய கையில் ஒரு மெழுகுவாத்தியை வைத்திருந்தான். மெழுகுவாத்தியின்றி உங்களால் எவ்வாறு இருட்டில் தேட முடியும்?”

நீங்கள் தனித்தன்மையைத் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள், ஆனால் அதை நீங்கள் உங்களுடைய கையிலேயே வைத்திருக்கிறீர்கள். இதை நீங்கள் புரிந்து கொண்டு விட்டால், உங்களுடைய அரிசியை உங்களால் விரைவாக சமைக்க முடியும். நான் என்னுடைய அரிசியை சமைத்திருக்கிறேன், அதனால் எனக்குத் தெரியும். நீங்கள் தேவையின்றிப் பசியுடன் இருக்கிறீர்கள் - அரிசி இருக்கிறது, மெழுகுவாத்தி இருக்கிறது, மெழுகுவாத்தி தான் நெருப்பு. மெழுகுவாத்தியை எடுத்துக்கொண்டு தேட வேண்டிய அவசியமில்லை. நீங்கள் ஒரு மெழுகுவாத்தியை உங்களுடைய கையில் எடுத்துக்கொண்டு, நீங்கள் உலகம் முழுவதும் தேடிக்கொண்டே இருந்தாலும், நீங்கள் நெருப்பைக் கண்டுபிடிக்க மாட்டீர்கள், ஏனென்றால் நெருப்பு என்றால் என்னவென்று உங்களுக்குப் புரியவில்லை. இல்லையெனில் நீங்கள் புரிந்து கொண்டிருந்திருப்பீர்கள், ஏனென்றால் அந்த மெழுகுவாத்தி உங்கள் முன்னாலேயே இருந்தது, அதை நீங்கள் உங்களுடைய கையில் வைத்துக் கொண்டிருந்தீர்கள்.

சில சமயங்களில் இது மூக்குக்கண்ணாடி உபயோகப்படுத்துபவர்களுக்கு நேரிடுகிறது. அவர்கள் கண்ணாடியை அணிந்திருப்பார்கள், ஆனால் கண்ணாடியைத் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். அவர்கள் அவசரத்தில் இருக்கலாம், அவர்கள் அவசரத்தில் இருக்கிற பொழுது, அவர்கள் எல்லா இடங்களிலும் தேடுகிறார்கள், ஆனால் தாங்கள் கண்ணாடியை அணிந்திருக்கிறோம் என்பதை அவர்கள் முற்றிலும் மறந்துவிடுகிறார்கள். ஒருவர் பதட்டம் அடையலாம். இதைப்போன்ற சில அனுபவங்களை நீங்களும் உங்களுடைய வாழ்வில் பெற்று இருக்கலாம் - தேடுவதனாலேயே நீங்கள் மிகுந்த பதட்டம் அடைந்து, மிகுந்த கவலையுற்று, மிகுந்த குழப்பத்துடன் இருக்கிறீர்கள், அதனால் அப்பொழுது உங்களுடைய பார்வை தெளிவற்றுப் போகிறது. உங்கள் முன்னாலேயே இருக்கின்ற ஒரு பொருளைக்கூட உங்களால் பார்க்க முடியாது.

விஷயம் இது தான். தனித்தன்மையை நீங்கள் தேட வேண்டிய அவசியம் இல்லை; நீங்கள் ஏற்கனவே தனித்தன்மையுடன் தான் இருக்கிறீர்கள். ஒரு விஷயத்தை அதிக

தனித்தன்மை வாய்ந்ததாக மாற்றுவதற்கு ஒரு வழியும் இல்லை. “அதிக தனித்தன்மை” என்கிற வார்த்தைகள் மடத்தனமானவை. தனித்தன்மை என்பது போதுமானது, “அதிக தனித்தன்மை” என்பது போன்று எதுவும் இல்லை. இது **வட்டம்** என்கிற சொல்லைப் போன்றது தான். வட்டங்கள் இருக்கின்றன – “அதிக வட்டமாக” என்பது போன்று எதுவும் இல்லை. அது மடத்தனமானது. வட்டம் எப்பொழுதுமே முழுமை பெற்றது; அதிகம் என்பது தேவைப்படுவதில்லை. வட்ட நிலைக்கு படிநிலைகள் இல்லை. ஒரு வட்டம் என்பது ஒரு வட்டம்; அதிகம் மற்றும் குறைவு என்பவை தேவையற்றவை.

தனித்தன்மை என்பது தனித்தன்மை; அதிகம் மற்றும் குறைவு என்பவை அதற்குப் பொருந்தாது. நீங்கள் ஏற்கனவே தனித்தன்மையுடன் இருக்கிறீர்கள். ஆனால் சாதாரணமானவராக இருப்பதற்கு ஒருவர் தயாராக இருக்கும் பொழுது தான் அவர் இதை உணர்கிறார். இது தான் முரண்படு மெய்மை. ஆனால் நீங்கள் புரிந்து கொண்டுவிட்டால், பிரச்சனை எதுவும் இல்லை – முரண்படு மெய்மை இருக்கிறது, அது அழகாக இருக்கிறது, மேலும் பிரச்சனை எதுவும் இல்லை. முரண்படு மெய்மை ஒரு பிரச்சனையல்ல. நீங்கள் புரிந்து கொள்ளாவிட்டால் அது ஒரு பிரச்சனை போலத் தோன்றுகிறது; நீங்கள் புரிந்து கொண்டுவிட்டால், அது அழகானது, அது ஒரு சூட்சுமம்.

சாதாரணமானவராக இருங்கள், அப்பொழுது நீங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவராக இருப்பீர்கள். குறிப்பிடத்தக்கவராக மாறிட முயற்சித்தீர்கள் என்றால் நீங்கள் எப்பொழுதும் சாதாரணமானவராகவே இருப்பீர்கள்.

கொடுப்பது என்பது என்ன, பெற்றுக்கொள்வது என்பது என்ன? இவற்றை நான் இப்பொழுதுதான் ஓரளவு பார்க்க ஆரம்பித்திருக்கிறேன் என்பது எனக்கு இப்பொழுது புரிகிறது. பெற்றுக்கொள்ளுதல் என்பது எனக்கு மரணமடைவதைப் போலத் தோன்றுகிறது, உடன் தானாகவே எனக்குள்ளே எல்லாம் முழு எச்சரிக்கை நிலை பெறுகின்றன. உதவி! பிரபஞ்சம் மிகவும் பெரியதாகத் தோன்றுகிறது.

உங்களை எது தொந்தரவு செய்கிறது என்பதை என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது. இது கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொருவரையும் தொந்தரவு செய்கிறது. இதை நீங்கள் அறிந்து கொண்டது நல்லதுதான், ஏனென்றால், இப்பொழுது சூழ்நிலையை மாற்றுவது சாத்தியமாகும். இதே பிரச்சனையை அனுபவித்துக் கொண்டு அதை உணராமல் இருப்பவர்கள் அபாக்கியசாலிகள்; அவர்களுடைய விழிப்புணர்வற்ற நிலையின் காரணமாக மாற்றத்திற்கான எந்த சாத்தியமும் இல்லை.

நீங்கள் உங்களை வெளிப்படுத்தும் தைரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். அது குறித்து நான் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அது எவ்வளவு

அழகற்றதாகத் தோன்றினாலும், என்னுடைய மக்கள் அனைவரும் தங்களை வெளிப்படுத்தும் அளவு தைரியத்துடன் இருக்க வேண்டும் என்று நான் விரும்புகிறேன்.

அழகின்மையை மறைக்கவும், அழகானது என்பது போல் பாசாங்கு செய்யவும் நமக்கு பழக்கப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. அது ஒரு பிளவுபட்ட சூழ்நிலையை ஏற்படுத்துகிறது: உங்களுடைய இயல்பு அல்லாத ஒன்றை உங்களுடைய இயல்பாக நீங்கள் வெளிப்படுத்திக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள்; உங்களுடைய உண்மையான இயல்பை நீங்கள் அடக்கி வைத்துக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய வாழ்க்கை ஒரு முடிவில்லாத உள்நாட்டுப் போராக மாறுகிறது. உங்களுடையே நீங்கள் போரிடுகிறீர்கள், மேலும் உங்களுடன் நடக்கும் எந்த போரும் உங்களை அழிக்கத்தான் போகிறது. யாருமே வெற்றிபெற முடியாது.

என்னுடைய வலது கரமும், இடது கரமும் போரிட ஆரம்பித்தால், எந்தக் கரமாவது வெற்றி பெற முடியும் என்று நீங்கள் எண்ணுகிறீர்களா? சில சமயங்களில் நான் வலது கரத்தை வெற்றி பெற்ற சந்தோஷத்துடன் இருக்கச் செய்ய முடியும், வேறு சில சமயங்களில் சூழ்நிலையை மாற்றி இடது கரத்தை வெற்றி பெற்றுவிட்டோம் என்று எண்ண அனுமதிக்க முடியும். ஆனால் இரண்டுமே உண்மையில் வெற்றி பெற்றதாக இருக்க முடியாது, ஏனென்றால், அவை இரண்டுமே என்னுடைய கரங்கள்.

கிட்டத்தட்ட ஒவ்வொரு மனிதரும் இரண்டு பிளவுபட்ட நபர்களை தனக்குள்ளே கொண்டவராக இருக்கிறார். இதில் மிகவும் குறிப்பிடத்தக்க உண்மை என்னவென்றால், அவர் பொய்யான பகுதியினைத்தான் 'தான்' என்று அடையாளம் காண்கிறார், உடன் தன்னுடைய உண்மையான இயல்பினை மறுக்கிறார். இந்த சூழ்நிலையில் நீங்கள் ஆன்மீக உணர்வு மிக்கவராக வளர்ச்சி அடையலாம் என்று நம்பிக்கை கொள்ள முடியாது.

கேள்வி கேட்பவர் கூறுவதைப் புரிந்து கொள்வது மிகவும் முக்கித்துவம் வாய்ந்தது. அவர் கேட்கிறார், “கொடுப்பது என்பது என்ன?” எப்பொழுதாவது நீங்கள் உங்களிடமே கொடுப்பது என்றால் என்னவென்று கேட்டிருக்கிறீர்களா? நீங்கள் உங்களுடைய குழந்தைகளுக்கு, உங்களுடைய மனைவிக்கு, உங்களுடைய பெண் நண்பருக்கு, சமுதாயத்திற்கு, ரோட்டரி சங்கத்திற்கு, லயன்ஸ் சங்கத்திற்கு ஏற்கனவே மிகுதியாகக் அளித்துக் கொண்டிருப்பதாக எண்ணுகிறீர்கள் - நீங்கள் மிகுதியாகக் கொடுத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால் உண்மை என்னவென்றால், அளிப்பதென்றால் என்னவென்பது உங்களுக்குத் தெரியாது.

உங்களுடையே நீங்கள் கொடுக்காதவரையில், நீங்கள் கொடுப்பதே இல்லை.

நீங்கள் பணத்தைக் கொடுக்கலாம், ஆனால் நீங்கள் அந்தப் பணம் அல்ல. உங்களுடையே நீங்கள் கொடுக்காத வரையில், அப்படியென்றால் நீங்கள் நேசத்தைக் கொடுக்காதவரையில் – உங்களுக்குக் கொடுப்பதென்றால் என்னவென்பது தெரியவில்லை.

“... பெற்றுக்கொள்வது என்பது என்ன?” கிட்டத்தட்ட அனைவரும் பெற்றுக்கொள்வது என்றால் என்னவென்பது தங்களுக்குத் தெரியும் என்று எண்ணுகிறார்கள். ஆனால் கேள்வி கேட்பவர் தனக்குப் பெறுவதென்றால் என்னவென்று தெரியவில்லை என்று கேட்டு தன்னை வெளிப்படுத்தியது சரியானதுதான். எவ்வாறு நேசத்தை நீங்கள் கொடுக்காத வரையில் கொடுப்பதென்றால் என்னவென்பது உங்களுக்குத் தெரியாதோ, பெற்றுக்கொள்வது பற்றியும் அதுவே உண்மையானது: நேசத்தை நீங்கள் பெற்றுக்கொள்ள இயல்கின்ற வரையில், உங்களுக்கு பெற்றுக்கொள்வதென்றால் என்னவென்று தெரியாது. நீங்கள் நேசிக்கப்பட வேண்டும் என்று விரும்புகிறீர்கள், ஆனால் நீங்கள் இதைப் பற்றி சிந்தித்ததில்லை: உங்களிடம் நேசத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளும் திறன் இருக்கிறதா? நேசத்தைப் பெறுவதற்கு உங்களை அனுமதிக்காத பலப்பல தடைகள் இருக்கின்றன.

முதலாவது என்னவென்றால், உங்களிடம் எந்த சுயமரியாதையும் இல்லை; ஆகையால் நேசம் உங்களை நோக்கி வருகிற பொழுது, அதைப் பெறும் அளவு தகுதியுடையவராக உங்களை நீங்கள் உணர்வதில்லை. ஆனால் நீங்கள் அப்படியொரு குழப்பமான நிலையில் இருக்கிறீர்கள், அதனால் ஒரு சாதாரண உண்மையைக் கூட உங்களால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை: உங்களை நீங்கள் இயல்பான நிலையில் எப்பொழுதுமே ஏற்றுக்கொண்டது இல்லை, உங்களை நீங்கள் நேசித்ததே இல்லை, அப்படி இருக்கையில், பிறருடைய நேசத்தை பெற்றுக் கொள்வது எவ்வாறு உங்களுக்கு சாத்தியமாகும்? நீங்கள் அதற்குத் தகுதியுடையவர் அல்ல என்பது உங்களுக்குத் தெரியும், ஆனால், உங்களுக்குள் ஊட்டப்பட்டுள்ள நீங்கள் அதற்குத் தகுதியானவர் அல்ல என்கிற இந்த முட்டாள்தனமான எண்ணத்தை அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொள்ளவும் உங்களுக்கு விருப்பம் இல்லை. அப்பொழுது நீங்கள் என்ன செய்கிறீர்கள்? நீங்கள் நேசத்தை வெறுமனே மறுக்கிறீர்கள். உடன், நேசத்தை மறுப்பதற்கு நீங்கள் சாக்கு போக்குகளைக் கண்டுபிடிக்க வேண்டும்.

முதலாவதும் அதிகமாக கூறப்படுகிற காரணமாகவும் இருப்பது, “இது நேசம் அல்ல – அதனால் தான் இதை என்னால் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது” என்பதுதான். ஒருவரால் உங்களை நேசிக்க முடிகிறது என்பதை உங்களால் நம்ப முடிவதில்லை. உங்களாலேயே உங்களை நேசிக்க முடியாத பொழுது, உங்களை நீங்களே பார்த்திராத பொழுது, உங்களுடைய அழகை, உங்களுடைய பெருந்தன்மையை, உங்களுடைய பிரம்மாண்டத்தை நீங்களே பார்த்திராத பொழுது, “நீங்கள் அழகாக இருக்கிறீர்கள். உங்களுடைய கண்களில் ஒரு அளவிட முடியாத ஆழத்தை, மிகப்பெரிய பெருந்தன்மையை பார்க்கிறேன். உங்களுடைய இதயத்தில் ஒரு சந்தத்தை, இந்தப் பிரபஞ்சத்துடன் ஒத்திசைவாக உள்ள ஒரு சந்தத்தைப் பார்க்கிறேன்” என்று வேறு ஒருவர் கூறும்பொழுது அதை எவ்வாறு உங்களால் நம்ப முடியும்? இதை எல்லாம் உங்களால் நம்ப முடியாது; இது மிகவும் அதிகம். கண்டனத்திற்கு உட்படுவது

உங்களுக்குப் பழக்கமானது, தண்டனைக்கு உட்படுவது உங்களுக்குப் பழக்கமானது, பிறரால் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் இருப்பது உங்களுக்குப் பழக்கமானது. இருக்கிறவாறே நீங்கள் ஏற்றுக்கொள்ளப்படாமல் இருத்தல் உங்களுக்குப் பழக்கம் ஆகிவிட்டது - அதனால் இந்த விஷயங்களை எல்லாம் உங்களால் மிகவும் எளிதாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்.

நேசம் உங்கள் மீது மிகப்பெரிய தாக்கத்தை ஏற்படுத்தும், ஏனென்றால், அதை ஏற்றுக்கொள்ள முடிவதற்கு முன்னர் நீங்கள் ஒரு மிகப்பெரிய மாற்றத்திற்கு உட்பட வேண்டும். முதலில் உங்களை நீங்கள் எந்தவித குற்றவுணர்வும் இன்றி ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். கிறிஸ்துவர்களும் மற்ற மதங்களும் தொடர்ந்து உங்களுக்குப் போதனை செய்வது போல நீங்கள் ஒரு பாவி அல்ல.

இந்த விஷயம் முழுவதிலும் உள்ள முட்டாள்தனத்தை நீங்கள் பார்ப்பதில்லை. மிகவும் கடந்த காலத்தில் ஏதோ ஒரு ஆள், ஒரு ஆதாம், கடவுளின் கட்டளையை மீறினாராம், அது அப்படியொன்றும் மிகப்பெரிய பாவம் அல்ல. உண்மையில், அவர் கட்டளையை மீறியது முற்றிலும் சரியானது. யாராவது பாவம் செய்திருந்தால், அது கடவுள்தான், தன்னுடைய சொந்த மகனை, தன்னுடைய சொந்த மகளை, ஞானம் தரும் கனியையும் மரணமற்ற வாழ்வு தரும் கனியையும் உண்பதற்கு தடை விதித்ததன் மூலம். என்ன விதமான தந்தை அவர்? என்ன விதமான கடவுள் அவர்? என்ன விதமான நேசம் அது?

கடவுள் நியாயமாக ஆதாம் மற்றும் ஏவாளிடம் இவ்வாறு கூறி இருக்க வேண்டும் என்று நேசம் கோருகிறது, “நீங்கள் வேறு எதையும் உண்பதற்கு முன்னர், இந்த இரண்டு மரங்களையும் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். ஞானம் தரும் மரத்தில் இருந்தும், மரணமற்ற வாழ்வு தரும் மரத்தில் இருந்தும் உங்களுக்கு எவ்வளவு விருப்பமோ அவ்வளவு உண்ணுங்கள், அப்பொழுதுதான் நான் இருக்கும் அதே மரணமற்ற நிலையில் நீங்களும் இருக்க முடியும்.” நேசிக்கும் யார் ஒருவருக்கும் அது ஒரு எளிமையான விஷயமாக இருக்க வேண்டும். ஆனால் கடவுள் ஆதாமை விவேகத்தில் இருந்து தடுக்கிறார் என்பது அவர் ஆதாம் அறியாமையுடனேயே இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார் என்பதையே உணர்த்துகிறது. ஒரு வேளை ஆதாம் விவேகமுடையவனாக மாறிவிட்டால், அவன் தமக்கு நிகரானவனாக மாறிவிடுவானோ என்று அவர் பொறாமை, அச்சம், கவலை கொண்டிருக்கலாம். அவர் ஆதாமை அவனுடைய அறியாமையிலேயே வைத்திருக்க விரும்புகின்றார், அப்பொழுது தொடர்ந்து அவன் தாழ்ந்தவனாகவே இருப்பான் என்பதனால். மேலும் அவன் மரணமற்ற வாழ்வு தரும் கனியை உண்டுவிட்டால், அப்பொழுது அவன் தானே ஒரு கடவுளாக இருப்பான்.

ஆதாமையும் ஏவாளையும் தடுத்த இந்தக் கடவுள் மிகவும் பொறாமை உடையவராக, முற்றிலும் அழகற்றவராக, மனிதத்தன்மையற்றவராக, நேசமற்றவராக இருந்திருக்க வேண்டும். இந்த விஷயங்களெல்லாம் பாவமில்லையென்றால், பிறகு பாவம் என்பது என்னவாக இருக்க முடியும்? ஆனால் மதங்கள் உங்களுக்கு போதித்துக் கொண்டிருந்திருக்கின்றன, யூதர்கள், கிறிஸ்தவர்கள் மற்றும் முகமதியர்களுக்கு, ஆதாம்

செய்த பாவத்தை நீங்கள் இன்னமும் சுமந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள் என்று. பொய்களை நீண்ட காலம் நீட்டிப்பதற்கு ஒரு எல்லை இருக்கிறது. அப்படியே ஆதாம் ஒரு பாவம் செய்திருந்தால் கூட, நீங்கள் அதை சுமக்க முடியாது. இந்த மதங்களின்படி, நீங்கள் கடவுளால் படைக்கப்பட்டீர்கள், ஆனால் நீங்கள் இறைத்தன்மையை சுமக்கவில்லை, மாறாக ஆதாம் மற்றும் ஏவாளின் கட்டளை மீறலை சுமக்கிறீர்கள்?

உங்களை கண்டனம் செய்வதற்குரிய மேற்கத்திய முறை இதுதான் - நீங்கள் ஒரு பாவி. கிழக்கத்திய முறையும் அதே முடிவிற்கு வருகிறது, ஆனால் வேறு வாத ஆதாரத்துடன். ஒவ்வொருவரும் லட்சக்கணக்கான முற்பிறவிகளில் செய்த அளவிடமுடியாத பாவங்களினாலும், தீய செயல்களினாலும் நிரப்பப்பட்டவர்களாக இருக்கிறீர்கள் என்று அவர்கள் கூறுகிறார்கள். உண்மையில், ஒரு கிறிஸ்துவர், ஒரு யூதர் அல்லது ஒரு முகமதியருடைய சுமை மிகவும் குறைந்தது. நீங்கள் ஆதாம் மற்றும் ஏவாள் செய்த பாவத்தை மட்டுமே சுமக்கிறீர்கள். அதுவும் அது நூற்றாண்டுகளைக் கடந்து வந்ததில் மிகவும் நீர்த்துப்போனதாக மாறி இருக்க வேண்டும். நீங்கள் ஆதாம் மற்றும் ஏவாளுடைய பாவங்களின் நேரடி வாரிசு அல்ல. அது பல லட்சக்கணக்கான கரங்களைக் கடந்து வந்திருக்கிறது, இதற்குள்ளாக அதன் அளவு கிட்டத்தட்ட ஹோமியோபதி மாத்திரை அளவுதான் இருக்க வேண்டும்.

ஆனால் கிழக்கத்திய சித்தாந்தம் இன்னும் அதிக ஆபத்தானது ஆகும். நீங்கள் வேறு ஒருவருடைய பாவத்தை சுமக்கவில்லை. முதலில், நீங்கள் வேறு ஒருவருடைய பாவத்தைச் சுமக்க முடியாது. உங்களுடைய தந்தை ஒரு தவறு செய்கிறார் - உங்களைச் சிறைக்கு அனுப்ப முடியாது. சாதாரண மனித பொதுஅறிவுகூட தந்தை பாவமோ, தவறோ செய்திருந்தால், அவர் தான் துன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டும் என்று சொல்லும். தாத்தா ஒரு கொலை செய்துவிட்டார் என்பதற்காக மகனையோ, பேரனையோ தூக்கு மேடைக்கு அனுப்ப முடியாது.

ஆனால் கிழக்கத்திய சித்தாந்தம் இன்னும் அதிக ஆபத்தானதும் விஷத்தன்மையுடையதும் ஆகும்: நீங்கள் சுமப்பது உங்களுடைய பாவம், ஆதாம் மற்றும் ஏவாளுடையது அல்ல. அதுவும் அது சிறிய அளவுடையது அல்ல; அது ஒவ்வொரு பிறவியுடனும் வளர்ந்து கொண்டே இருந்திருக்கிறது! அதுவும் நீங்கள் இந்தப் பிறவிக்கு முன்னர் லட்சக்கணக்கான பிறவிகள் வாழ்ந்திருக்கிறீர்கள், உடன் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் நீங்கள் எவ்வளவோ பாவங்கள் செய்திருக்கிறீர்கள். அவை அனைத்தும் உங்களுடைய இதயத்தில் ஒன்று சேர்ந்திருக்கின்றன. அது இமாலையப் பாரம்; நீங்கள் அதன் கீழே நசுக்கப்படுகிறீர்கள்.

உங்களுடைய தன்மானத்தை அழிப்பதற்கு, உங்களை மனித தரத்தைவிட தாழ்ந்தவராக மாற்றுவதற்கு இது ஒரு விநோதமான திட்டம். உங்களால் எவ்வாறு உங்களை நேசிக்க முடியும்? உங்களால் வெறுக்க முடியும், ஆனால் உங்களால் நேசிக்க முடியாது.

யாரோ ஒருவர் உங்களை நேசிக்க முடியும் என்று எவ்வாறு உங்களால் எண்ண முடியும்? அதை மறுப்பது சிறந்தது ஏனென்றால் கூடிய விரைவில் தன்னுடைய நேசத்தை உங்களுக்கு அளிக்கிற நபர், மிகவும் அசிங்கமாக இருக்கிற, மிகவும் நீண்ட பாவச் சமை மட்டுமேயான உங்களுடைய உண்மை நிலையை அறிந்து கொள்ளப் போகிறார். அதன் பின்னர் அந்த நபர் உங்களை நிராகரிக்கப் போகிறார். அந்த நிராகரிப்பைத் தவிர்ப்பதற்காக, நேசத்தை ஏற்க மறுத்துவிடுவதே நல்லது. அதனால்தான் மக்கள் நேசத்தை ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

அவர்கள் ஆசைப்படுகிறார்கள், அவர்கள் அதற்காக ஏங்குகிறார்கள். ஆனால் அதற்கான நேரம் வந்து யாரோ ஒருவர் உங்கள் மீது அன்பைப் பொழியத் தயாராக இருக்கிற பொழுது, நீங்கள் சுருங்கிப் பின்வாங்குகிறீர்கள். உங்களுடைய சுருங்குதலுக்கு ஒரு ஆழமான உளவியல் காரணம் இருக்கிறது. நீங்கள் பயப்படுகிறீர்கள்: நேசம் அழகாக இருக்கிறது, ஆனால் இது எவ்வளவு காலம் நீடிக்கும்? கூடிய விரைவில் என்னுடைய உண்மை நிலை வெளிப்பட்டு விடும். ஆரம்பத்தில் இருந்தே எச்சரிக்கையாக இருப்பதுவே நல்லது.

நேசம் என்பது அந்நியோன்யம், நேசம் என்பது இருவர் நெருங்கி வருவது, நேசம் என்பது இரு உடல்கள், ஆனால் ஒரு உயிர் என்பதாகும். நீங்கள் அச்சப்படுகிறீர்கள்: உங்களுடைய ஆன்மா? பல லட்சக்கணக்கான பிறவிகளின் பாவங்களின் பாரங்களை சுமந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு பாவியுடைய ஆன்மா? இல்லை, அதை மறைப்பதே நல்லது; உங்களை நேசிக்க விரும்பிய ஒருவர் உங்களை நிராகரிக்கும் ஒரு நிலைக்கு வராமல் இருப்பதே நல்லது. நிராகரிப்பு பற்றிய பயம் தான் அன்பை ஏற்க உங்களை அனுமதிப்பதில்லை.

உங்களால் அன்பைக் கொடுக்க முடியாது, ஏனென்றால், யாருமே எப்பொழுதும் நீங்கள் ஒரு அன்புமிக்க ஜீவனாக பிறந்து இருக்கிறீர்கள் என்று உங்களிடம் கூறியதில்லை. அவர்கள் உங்களிடம், “நீங்கள் பாவத்தில் பிறந்திருக்கிறீர்கள்!” என்று கூறியிருக்கிறார்கள். உங்களால் நேசிக்கவும் முடியாது, உங்களால் நேசத்தை பெற்றுக்கொள்ளவும் முடியாது, இது உங்களுடைய வளர்ச்சியின் சாத்தியங்கள் அனைத்தையும் குறைத்துவிட்டது.

கேள்வி கேட்பவர் கூறுகிறார், “நான் இவற்றையெல்லாம் இப்பொழுதுதான் ஓரளவு பார்க்க ஆரம்பித்திருக்கிறேன் என்று எனக்கு இப்பொழுது புரிகிறது.” நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலி, ஏனென்றால் உலகில் உள்ள லட்சக்கணக்கான மக்கள், தங்களுக்குச் சொந்தமான பழக்கத்தினால் அனிச்சையாக ஏற்படுகிற எதிர்ச்செயல்களை, மூத்த தலைமுறையினர் தங்களுக்கு அளித்துள்ள அழகற்ற சமைகளைக் காணும் பார்வையற்றவர்களாக இருக்கிறனர். அதை முற்றிலும் மறப்பதே நல்லது எனும் அளவிற்கு அது அவ்வளவு வேதனையைத் தருகிறது. ஆனால், அதை மறப்பதன் மூலம், உங்களால் அதை அகற்ற முடியாது.

ஒரு கேன்சரை மறப்பதனால், உங்களால் அதற்கு அறுவை சிகிச்சை செய்யமுடியாமல் போய்விடும். அதை அங்கீகரிக்காமல் இருப்பதனால், அதை இருட்டில் வைத்திருப்பதனால், உங்களுக்கு எதிரான மிகப்பெரிய அநாவசியமான ஆபத்தை எதிர்கொள்கிறீர்கள். அது வளர்ந்து கொண்டே இருக்கும். அதற்கு இருள் தேவைப்படுகிறது; அதைப்பற்றி உங்களுக்குத் தெரியாமல் இருக்கும் நிலை அதற்கு தேவைப்படுகிறது. அது கூடிய விரைவில் உங்களுடைய ஜீவன் முழுவதையும் மூடிவிடும். மேலும் அதற்கு உங்களைத் தவிர வேறு யாரும் பொறுப்பானவர்கள் ஆக மாட்டார்கள்.

அதனால் உங்களால் ஓரளவு காண முடிகிறது என்று நீங்கள் கருதினால், உங்களுக்குள் ஒரு சில ஜன்னல்கள் திறக்கின்றன.

“பெற்றுக் கொள்வது என்பது எனக்கு மரணமடைவதைப்போன்று இருக்கிறது. . .” நீங்கள் எப்பொழுதாவது இதைப்பற்றி சிந்தித்திருக்கிறீர்களா? பெற்றுக்கொள்வது என்பது உங்களுக்கு மரணமடைவது போலத் தோன்றுகிறது – இது உண்மை. பெற்றுக்கொள்வது என்பது மரணமடைவது போலத் தோன்றுகிறது, ஏனென்றால் பெற்றுக்கொள்வது என்பது அவமரியாதையைப் போலத் தோன்றுகிறது. ஒன்றைப் பெற்றுக்கொள்வது, குறிப்பாக அன்பைப் பெற்றுக்கொள்வது என்பதற்கு நீங்கள் பிச்சைக்காரர் என்று பொருள். யாருமே பெற்றுக்கொள்ளும் முனையில் இருக்க விரும்புவதில்லை, ஏனென்றால், அது உங்களை கொடுப்பவரை விடத் தாழ்ந்தவராக மாற்றுகிறது. “பெற்றுக்கொள்வது என்பது எனக்கு மரணமடைவது போலத் தோன்றுகிறது, உடனடியாக தானாகவே என்னுள்ளே எல்லாம் முழு எச்சரிக்கை நிலை அடைகின்றன.”

இந்த முழுஎச்சரிக்கை நிலை நீங்கள் எப்பொழுதுமே மரியாதை வைத்திருக்கும் இந்த சமுதாயத்தினால், உங்களுடைய நலன் விரும்பிகள் என்று நீங்கள் எண்ணியவர்களால் உங்களுடைய மனதில் பதிய வைக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் வேண்டுமென்றே உங்களுக்குத் தீங்கிழைக்க முயற்சிக்கிறார்கள் என்று நான் சொல்லவில்லை. அவர்களுக்கு பிறரால் தீங்கு இழைக்கப்பட்டிருக்கிறது, அவர்கள் தாங்கள் தங்களது பெற்றோரிடமிருந்து, ஆசிரியர்களிடம் இருந்து, மூத்த தலைமுறையினிடம் இருந்து பெற்றுக் கொண்டதை அப்படியே உங்களுக்கு மாற்றிக் கொடுக்கிறார்கள்.

ஒவ்வொரு தலைமுறையும் தன்னுடைய வியாதிகளை புதிய தலைமுறைக்குக் கொடுத்துக் கொண்டே இருக்கிறது, அதனால் இயற்கையாகவே புதிய தலைமுறையின் மீது மேலும் மேலும் பாரம் கூடுகிறது. நீங்கள் வரலாறு முழுவதிலும் உள்ள அடக்குமுறையுள்ள, பகுத்தறிவுக்கு ஒவ்வாத மூட நம்பிக்கைகளையுடைய கொள்கைகளின் ஓட்டு மொத்த வாரிசு ஆகிறீர்கள். உங்களுக்குள் முழுஎச்சரிக்கை நிலை அடைகிற ஒன்று உங்களுக்குச் சொந்தமானது அல்ல. உங்களுக்குள் பயிற்சினால் அனிச்சையாக வருகிற எதிர்ச்செயலாகத்தான் இந்த முழுஎச்சரிக்கை நிலை ஏற்படுகிறது. மேலும் உங்களுடைய

கடைசி வாக்கியம் அதற்கு அறிவுப்பூர்வமான காரணத்தைத் தேடும் ஒரு முயற்சி மட்டுமே. அதுவும் எல்லோரும் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டிய மிகப்பெரிய அபாயங்களுள் ஒன்றாகும்.

பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் காரணங்கள் கண்டுபிடிக்காதீர்கள்.

ஒவ்வொரு பிரச்சினையினுடைய மூலகாரணம் வரையிலும் செல்லுங்கள்.

சாக்கு போக்குகளைக் கண்டுபிடிக்காதீர்கள், ஏனென்றால், நீங்கள் சாக்கு போக்குகளைக் கண்டுபிடித்தால், உங்களால் அந்த மூலகாரணங்களை அகற்ற முடியாது.

கேள்வி கேட்டவரின் கடைசிக் கூற்று பகுத்தறிவின் அடிப்படையில் விடை காணும் ஒரு முயற்சி ஆகும். ஒரு வேளை அவரால் அதனுடைய உள்ளார்ந்த இயல்பைக் காண முடியாமல் இருந்திருக்கலாம். அவர் கூறுகிறார், “உதவி! பிரபஞ்சம் மிகவும் பெரியதாகத் தோன்றுகிறது.”

இந்தப் பிரபஞ்சம் இவ்வளவு பெரியதாக இருப்பதனால் தனக்குப் பெற்றுக்கொள்வதற்கு பயமாக இருக்கிறது என்றும், இந்தப் பிரபஞ்சம் இவ்வளவு பெரியதாக இருப்பதனால் தனக்கு அளிப்பதற்கு பயமாக இருக்கிறது என்றும் அவர் இப்பொழுது எண்ணுகிறார். உங்களுடைய சிறிய அன்பை, பனித்துளி போன்றே இருப்பதை, சமுத்திரத்திற்கு அளிப்பதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது? சமுத்திரம் அது பற்றி ஒரு பொழுதும் அறிந்து கொள்ளாது; ஆகையால் கொடுப்பதில் எந்த அர்த்தமும் இல்லை, உடன் பெற்றுக்கொள்வதிலும் எந்த அர்த்தமும் இல்லை. சமுத்திரம் அவ்வளவு பெரிதாக இருக்கிற காரணத்தினால், நீங்கள் அதில் மூழ்கி விடுவீர்கள். ஆகையால் அது மரணத்தைப் போலத் தோன்றுகிறது. ஆனால் இது உங்களுடைய பகுத்தறிவுப்பூர்வமான வாதம்.

உங்களுக்குப் பிரபஞ்சத்தைப் பற்றி எதுவும் தெரியாது; உங்களுக்கு மிக அருகில் இருக்கின்ற பிரபஞ்சத்தினுடைய பகுதி நீங்கள்தான் - உங்களைப் பற்றியும் உங்களுக்கு எதுவும் தெரியாது. உங்களிடம் இருந்து நீங்கள் ஆரம்பிக்காத வரையில், நீங்கள் பிரபஞ்சத்தை ஒரு பொழுதும் அறிந்து கொள்ள மாட்டீர்கள். அது தான் ஆரம்பிக்கும் இடம், எல்லா விஷயங்களும் ஆரம்பத்தில் இருந்து தான் ஆரம்பிக்கப்பட வேண்டும்.

உங்களை நீங்கள் அறிந்து கொள்கையில், உங்களுடைய செயலுண்மை நிலையை நீங்கள் அறிந்து கொள்வீர்கள். ஆனால் உங்களுடைய செயலுண்மை நிலையின் சுவையும் மணமும், மற்றவர்களுடைய செயலுண்மை நிலையினுள் இன்னும் சற்று ஆழமாகச் செல்வதற்கான தைரியத்தைக் உங்களுக்குக் அளிக்கும். உங்களுடைய செயலுண்மை நிலை உங்களை இவ்வளவு பரவசப்படுத்தி இருக்கிறதென்றால், உங்களைச் சூழ்ந்திருக்கும் மற்ற சூட்சுமங்களின் உள்ளே செல்ல உங்களுக்கு இயற்கையான ஏக்கம் ஏற்படுகிறது: மனித சூட்சுமங்கள், மிருகங்களின் சூட்சுமங்கள், மரங்களின் சூட்சுமங்கள், நட்சத்திரங்களின் சூட்சுமங்கள்.

உங்களுடைய அழிவற்ற செயலுண்மை நிலையை நீங்கள் அறிந்து கொண்டாவிட்டால், அப்பொழுது முதல் நீங்கள் மரணம் குறித்து பயப்படுவதில்லை.

மரணம் என்பது ஒரு கட்டுக்கதை; அது நிகழ்வதேயில்லை, அது அவ்வாறு தோற்றம் மட்டுமே அளிக்கிறது. அது வெளியில் இருந்து அவ்வாறு தோற்றம் அளிக்கிறது. உங்களுடைய மரணத்தை நீங்கள் எப்பொழுதாவது பார்த்திருக்கிறீர்களா? எப்பொழுதுமே நீங்கள் வேறு யாரோ மரணம் அடைவதைத்தான் பார்த்திருக்கிறீர்கள். ஆனால், நீங்கள் மரணம் அடைவதை நீங்கள் பார்த்திருக்கிறீர்களா? யாருமே பார்த்ததில்லை; இல்லையெனில், இந்த மிகக் குறைந்த அளவிலான வாழ்வுகூட இயலாததாக மாறிவிடும். பாருங்கள், ஒவ்வொரு நாளும் யாரோ ஒருவர் இறக்கிறார், ஆனால் அது எப்பொழுதுமே வேறு யாரோதான்; அது எப்பொழுதுமே நீங்கள் அல்ல.

“எப்பொழுதுமே யாருக்காக மணி ஒலிக்கிறது என்று கேட்காதீர்கள், அது தங்களுக்காகத்தான் ஒலிக்கிறது” என்று எழுதிய கவிஞரிடம் உங்களைக் காட்டிலும் ஒரு ஆழமான புரிந்து கொள்ளல் இருக்கிறது. அவர் ஒரு கிறிஸ்தவராக இருந்திருக்க வேண்டும், ஏனென்றால், ஒரு கிறிஸ்தவ கிராமத்தில் யாரேனும் இறந்துவிட்டால், அதை எல்லோருக்கும் அறிவிப்பதற்காக ஆலைய மணி ஒலிக்கிறது – தங்களது வயலுக்குச் சென்றிருப்பவர்கள், தங்களது தோப்புக்குச் சென்றிருப்பவர்கள், வேறு எங்காவது வேலைக்குச் சென்றிருப்பவர்கள். அந்த ஆலைய மணி அவர்களுக்கு நினைவூட்டுகிறது: யாரோ ஒருவர் இறந்துவிட்டார். ஆகையால் அவரை இறுதியாக வழியனுப்புவதற்காக அவர்கள் அனைவரும் திரும்பி வர வேண்டும்.

“எப்பொழுதும் யாருக்காக மணி ஒலிக்கிறது என்று கேட்காதீர்கள், அது தங்களுக்காகவே ஒலிக்கிறது” என்று கூறும்பொழுது, அந்தக் கவிஞரிடம் ஒரு மிகப்பெரிய மறைபொருளை உணர்ந்து கொள்ளும் திறன் இருக்கிறது.

உங்களுடைய உண்மையான வாழ்க்கையில் அது எப்பொழுதுமே உங்களுக்காக ஒலிப்பதில்லை. ஒரு நாள் அது ஒலிக்கும், ஆனால், அப்பொழுது அதை கேட்பதற்கு இனி நீங்கள் இருக்கமாட்டீர்கள். மரணத்தின் வாயிற்படியில் இருப்பதாக உங்களைப்பற்றி நீங்கள் எண்ணுவதேயில்லை - ஆனால் அனைவரும் மரணத்தின் வாயிற்படியில் நின்று கொண்டிருக்கிறீர்கள். நீங்கள் எப்பொழுதுமே வேறு யாரோ மரணமடைவதைத்தான் பார்க்கிறீர்கள், ஆகையால் அந்த அனுபவம் வெளியில் இருந்து பார்க்கிற ஒன்றாகத்தான் இருக்கிறது, தான் உணர்கிற, தன்னுடைய சொந்த உள்அனுபவமாக இல்லை.

அடுத்தவர் உண்மையில் மரணமடைந்து கொண்டிருக்கவில்லை, வீடு மட்டுமே மாற்றிக்கொண்டிருக்கிறார். அவருடைய உயிர் சக்தி ஒரு புதிய உருவத்தினுள், ஒரு புதிய நிலையினுள் சென்று கொண்டிருக்கிறது. உடல் மட்டுமே உயிர்சக்தியற்றுப் போகிறது - ஆனால் உடலிடம் அது எப்பொழுதுமே இருந்ததில்லை.

ஒரு இருண்ட வீட்டில் ஒரு மெழுகுவர்த்தி எரிந்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, வீடு முழுவதும் ஒளியூட்டப்பட்டிருப்பதைப் போன்றது அது. வெளியில் இருந்தும் கூட அந்த ஒளியை

நீங்கள் ஜன்னல்கள், கதவுகள் வழியாகப் பார்க்கலாம், ஆனால் வீடு தன்னுடைய உள்ளார்ந்த இயல்பாக ஒளியைப் பெற்று இருக்கவில்லை. மெழுகுவர்த்தி எரிந்து முடிந்த கணமே, வீடு இருளில் இருக்கும். உண்மையில், அது எப்பொழுதுமே இருளில்தான் இருந்துள்ளது; ஒளியாக இருந்தது அந்த மெழுகுவர்த்தி தான்.

உங்களுடைய உடல் ஏற்கனவே உயிரற்றுத்தான் இருக்கிறது. அது உயிரோடு இருப்பதைப் போன்ற தோற்றத்தை உங்களுக்கு அளிப்பது, உடலின் வழியாக பிரகாசிக்கும், உடலை முழுவதும் உயிர் துடிப்புடன் இருக்க வைக்கும் உங்களுடைய உயிர் சக்தி, உங்களுடைய ஜீவன். பிறர் இறக்கும்பொழுது நீங்கள் பார்த்தது எல்லாம் ஏதோ ஒன்று மறைந்துவிட்டது என்பதை மட்டுமே. அது எங்கு சென்று இருக்கிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது – உண்மையிலேயே அது எங்காவது சென்றுவிட்டதா அல்லது முழுவதும் மறைந்து இல்லாமல் போய்விட்டதா என்பது உங்களுக்குத் தெரியாது. அதனால் வெளியில் இருந்து மரணம் என்னும் கட்டுக்கதை உருவாக்கப்பட்டுள்ளது.

தங்களை அறிந்து கொண்டவர்களுக்கு எந்தவிதமான சந்தேகமுமின்றி தாங்கள் மரணமற்ற ஜீவன்கள் என்பது தெரியும். அவர்கள் பலமுறை மரணமடைந்திருக்கிறார்கள், இருப்பினும் அவர்கள் உயிருடன் இருக்கிறார்கள்.

இறப்பும் பிறப்பும் ஆன்மாவின் மிகப்பெரிய புனிதப்பயணத்தில் சிறு சம்பவங்கள் மட்டுமே. உங்களுடன் நீங்கள் தொடர்புடையவராக மாறுகிற அதே கணத்தில் மரணத்தைப் பற்றிய உங்களது பயம் உடனடியாக மறைந்துவிடும். மேலும் அது நீங்கள் ஆராய்வதற்கு முற்றிலும் புதிய ஒரு வானத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. மரணம் இல்லை என்பதை நீங்கள் உணர்ந்து கொண்டுவிட்டால், எல்லா பயங்களும் மறைந்துவிடுகின்றன. அறிமுகமில்லாதவற்றைப் பற்றிய பயம், இருளைப் பற்றிய பயம். . . எந்த உருவத்தில் இருந்தாலும், எல்லா பயங்களும் விலகுகின்றன. நீங்கள் முதன் முதலாக உண்மையிலேயே பயமின்றி வாழ்வீனாள் செல்பவராக இருக்க ஆரம்பிக்கிறீர்கள். உங்களைச் சூழ்ந்திருக்கும் பல விதமான சூட்சுமங்களுக்குள் நீங்கள் நுழைய ஆரம்பிக்கிறீர்கள்.

பிரபஞ்சம் முதன் முறையாக உங்களுடைய இல்லம் ஆகின்றது.

பயப்படுவதற்கு எதுவும் இல்லை: அது உங்களுடைய தாய், நீங்கள் அதனுடைய அங்கம். அதனால் உங்களை மூழ்கடிக்க முடியாது, அதனால் உங்களை அழிக்க முடியாது.

பிரபஞ்சத்தை நீங்கள் அதிகமாக அறிந்து கொள்கிற அளவு, நீங்கள் வளத்துடன் பேணப்படுவதாக அதிகம் உணர்வீர்கள்; அதை நீங்கள் அதிகமாக அறிந்து கொள்கிற அளவு, நீங்கள் ஆசீர்வதிக்கப்பட்டவராக அதிகம் உணர்வீர்கள்; அதை நீங்கள் அதிகமாக அறிந்து கொள்கிற அளவு, நீங்கள் நிறைவு பெற்றவராக இருப்பீர்கள். அப்பொழுது உங்களால் அன்பைக் கொடுக்க முடியும், ஏனென்றால், உங்களிடம் அது இருக்கிறது. மேலும்

அப்பொழுது உங்களால் நேசத்தை பெற்றுக் கொள்ள முடியும், ஏனென்றால் அங்கு நிராகரிப்பு என்ற கேள்விக்கே இடமில்லை.

உங்களுடைய கேள்வி எல்லோருக்கும் உதவிகரமாக இருக்கும். உங்களுடைய கேள்விக்காகவும், தைரியமாக உங்களை வெளிப்படுத்தியதற்காகவும் நான் உங்களுக்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த தைரியம் ஒவ்வொருவருக்கும் தேவைப்படுகிறது, ஏனென்றால் இந்த தைரியம் இன்றி - இறுதியான உண்மை நிலையையும் இறுதியான பேரின்ப நிலையையும் அடையும் வழியான ஒரு புதிய உலகத்தினுள், ஒரு புதிய உணர்வு நிலையினுள், உங்களுடைய உண்மையான இயல்பினுள் செல்கின்ற முழுமையான மாற்றத்திற்கான எந்தவிதமான சாத்தியத்தையும் உங்களால் எதிர்பார்க்க முடியாது.

அந்நியோன்யமாக வாழ்வதின் உண்மையான பயன் என்ன?

செயலுண்மை நிலையை அறிவதற்கு, நீங்கள் செயலுண்மை நிலையில் இருக்க வேண்டும். நீங்கள் செயலுண்மை நிலையில் இருப்பதில்லை, நீங்கள் நினைவுகளில் வாழ்கிறீர்கள். நீங்கள் கடந்த காலத்தில் வாழ்கிறீர்கள், எதிர்காலத்தில் வாழ்கிறீர்கள், ஆனால் எப்பொழுதும் இங்கு, இப்பொழுது வாழ்வதில்லை. ஆனால் செயலுண்மைநிலை சரியாக இங்கு இப்போது இருக்கின்றது. நீங்கள் இங்கு இல்லை, ஆகையால்தான் இந்தக் கேள்வி எழுகிறது. நீங்கள் செயலுண்மை நிலையுடன் சந்திக்காமல் இருப்பதனால்தான் இந்தக் கேள்வி எழுகிறது. நீங்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருப்பதாக நீங்கள் எண்ணுகிறீர்கள், ஆனால் நீங்கள் வாழுவதில்லை. நீங்கள் நேசிப்பதாக நீங்கள் எண்ணுகிறீர்கள், ஆனால் நீங்கள் நேசிப்பதில்லை. நீங்கள் நேசத்தைப் பற்றி சிந்திக்க மட்டுமே செய்கிறீர்கள், நீங்கள் வாழ்வைப் பற்றி சிந்திக்கிறீர்கள், நீங்கள் செயலுண்மை நிலையைப் பற்றி சிந்திக்கிறீர்கள், அந்தச் சிந்தனையே கேள்வியாகிறது. அந்த சிந்தனை ஒரு தடையாகிறது. எண்ணங்கள் அனைத்தையும் விட்டு விட்டுப் பாருங்கள். நீங்கள் ஒரு கேள்வியைக் கூட காண மாட்டீர்கள்; பதில் மட்டுமே உளதாய் இருக்கிறது.

அதனால்தான் தேடுதல் என்பது உண்மையில் விடை பெறுவதற்காக இல்லை என்று நான் திரும்ப திரும்ப வலியுறுத்திக் கூறுகிறேன், தேடுதல் என்பது உண்மையில் உங்களுடைய கேள்விகளுக்கு எல்லாம் விடை காண்பதற்காக அல்ல. இல்லை, கேள்விகளையெல்லாம் விட்டுவிடுவது எப்படி, வாழ்க்கையையும் செயலுண்மை நிலையையும் எவ்வாறு கேள்விகள் அற்ற மனதுடன் பார்ப்பது என்பது பற்றியதுதான் தேடுதல். அதுதான் **ஷரத்தா**, முழுமையான நம்பிக்கையுணர்வு என்பதன் பொருள். **ஷரத்தா** அல்லது முழுமையான நம்பிக்கையுணர்வின் மிகவும் அழமான பரிமாணம் இதுதான் - நீங்கள் செயலுண்மை நிலையை கேள்விகளற்ற மனதுடன் பார்க்கிறீர்கள்.

நீங்கள் வெறுமனே பார்க்கிறீர்கள். அதை எப்படி பார்ப்பது என்பது பற்றி உங்களிடம் எந்தத் கருத்தும் இல்லை, அதன் மீது எந்த உருவ அமைப்பையும் நீங்கள் திணிப்பதில்லை, உங்களிடம் எந்தத் தவறான அபிப்பிராயமும் இல்லை; நீங்கள் திரையிடப்படாத கண்களுடன் பார்க்கிறீர்கள், எந்த எண்ணங்களினாலும், எந்த தத்துவங்களினாலும், எந்த மதங்களினாலும் சிறிதுகூட மறைக்கப்படாத கண்களுடன் பார்க்கிறீர்கள். நீங்கள் செயலுண்மை நிலையை சிறு குழந்தையினுடையதைப் போன்ற பார்வையுடன் பார்க்கிறீர்கள், அப்பொழுது திடீரென்று அங்கு விடை மட்டுமே இருக்கிறது.

செயலுண்மை நிலையில் கேள்விகள் எதுவும் இல்லை. கேள்விகள் உங்களிடம் இருந்து வருகின்றன. மேலும் அவை வந்து கொண்டேதான் இருக்கும், நீங்களும் எத்துனை விடைகளை வேண்டுமானாலும் சேகரித்துக் கொண்டே இருக்கலாம்; அந்த விடைகள் பயனளிக்காது. நீங்கள் விடையை அடைய வேண்டும் - ஆனால் விடையை அடைவதற்கு, நீங்கள் கேள்வி கேட்பதை முழுவதுமாக விட்டுவிட வேண்டும். மனதில் எந்தக் கேள்வியும் இல்லாத பொழுது, பார்வை தெளிவாக இருக்கிறது, புரிந்து கொள்ளாததின் தெளிவு உங்களிடம் இருக்கிறது; புரிந்து கொள்ளாததின் வழிகள் தெளிவாகவும், வெளிப்படையான நிலையிலும் இருக்கின்றன. திடீரென்று எல்லாமே எளிதாகப் பார்க்கக் கூடியவையாக மாறிவிட்டன. நீங்கள் ஆழத்தின் எல்லைக்கே செல்லலாம். நீங்கள் எங்கு பார்த்தாலும், உங்கள் பார்வை அதனுடைய மிகவும் ஆழந்த மையம் வரை துளைக்கிறது - அங்கு திடீரென்று நீங்கள் உங்களைக் காண்கிறீர்கள்.

உங்களை நீங்கள் எல்லா இடத்திலும் காண்கிறீர்கள். நீங்கள் ஆழமாக, தேவையான அளவு ஆழமாகப் பார்த்தால், ஒரு பாறையினுள் உங்களை நீங்கள் காண்பீர்கள். அப்பொழுது காண்பவர், பார்ப்பவர், பார்க்கப்படும் பொருளாக மாறுகிறார், காண்பவர் காணப்படும் பொருளாக மாறுகிறார், அறிந்து கொள்பவர் அறியப்படும் பொருளாக மாறுகிறார். நீங்கள் தேவையான அளவு ஆழமாகப் பார்த்தால், ஒரு பாறையினுள், ஒரு மரத்தினுள், ஒரு ஆணினுள் அல்லது ஒரு பெண்ணிற்குள், நீங்கள் ஆழமாகப் பார்த்துக் கொண்டே இருந்தால், அந்த பார்வை ஒரு வட்டமாகிறது. அது உங்களிடம் ஆரம்பிக்கிறது, அடுத்தவருக்குள் செல்கிறது, பிறகு திரும்பி உங்களிடமே வருகிறது. எல்லாமே அவ்வளவு எளிதில் பார்க்கக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறது. எதுவுமே தடுப்பது இல்லை. அந்தக் கதிர் செல்கிறது, ஒரு வட்டமாக மாறுகிறது, பிறகு திரும்பி உங்கள் மீதே விழுகிறது.

அதனால்தான் இது உபநிஷத்துகளின் மிகப்பெரிய இரகசிய வாக்கியங்களுள் ஒன்றாகும்: **தத் த்வம்சி ஸ்வேதகேது:** “தாங்கள் தான் கடவுள்” அல்லது “கடவுள் தாங்கள் தான்.” வட்டம் நிறைவு பெற்றுவிட்டது. இப்பொழுது பக்தன் கடவுளோடு ஒன்றாகிவிட்டான். இப்பொழுது நாடுபவன் நாடப்பட்டதுடன் ஒன்றாகி விட்டான். இப்பொழுது விசாரணை செய்தவனே விடையாகிறான்.

செயலுண்மை நிலையில் கேள்விகள் எதுவும் இல்லை. அந்த நிலையில் நான் இப்பொழுது போதுமான காலம் வாழ்ந்திருக்கிறேன், நான் ஒரு ஒற்றைக் கேள்வியைப் கூட எதிர்கொண்டதில்லை – கேள்வியின் உடைந்துபோன ஒரு சிறு துண்டைக்கூட எதிர்கொண்டதில்லை. ஒருவர் அதை வெறுமனே வாழ்கிறார்.

அப்பொழுது வாழ்க்கை தனக்கென்று ஒரு அழகு உடையதாக இருக்கிறது. மனதில் எந்த சந்தேகமும் எழுவதில்லை, எந்த அவநம்பிக்கையும் உங்களைச் சூழ்வதில்லை, உங்களுக்குள்ளே எந்தக் கேள்வியும் இல்லை – நீங்கள் பிளவுபடாதவராக, முழுமையானவராக இருக்கிறீர்கள்.